

Độc Sủng Đồ Nhi Yêu Nghiệt

Contents

Độc Sủng Đồ Nhi Yêu Nghiệt	2
1. Chương 1: Mạng Đáng Giá Bao Nhiêu	3
2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Ban Đầu Cầu Huyết	5
3. Chương 3: Tỉnh Giác Mơ Là Hiện Thực	7
4. Chương 4: Kiếp Trước Kiếp Này	9
5. Chương 5: Muốn Ăn Mặn	11
6. Chương 6: Ma Quân Đến Chơi	13
7. Chương 7: Nhảm Chán Mà Thôi	15
8. Chương 8: Để Muội Về	16
9. Chương 9: Cảnh Xuân Tươi Đẹp Như Thế	17
10. Chương 10: Bản Tính Khó Dời	18
11. Chương 11: Bị Lừa Gạt Ngoài Ý Muốn	20
12. Chương 12: Đồ Cổ Kỳ Trân	21
13. Chương 13: Đường Sinh Đường Tử	22
14. Chương 14: Ma Quân Tàn Diên	23
15. Chương 15: Sự Phụ Tới Cứu	24
16. Chương 16: Đói Đầy Làn Nữa	25
17. Chương 17: Nộp Tiền Đặt Cọc Trước	27
18. Chương 18: Món Tiền Đầu Tiên	28
19. Chương 19: Duyên Thầy Trò	29
20. Chương 20: Văn Chiến Bị Tức Giận	31
21. Chương 21: Tự Tìm Đường Chết	32
22. Chương 22: Yêu Quái Ẩn Hiện	33
23. Chương 23: Trần Đây Lo Lắng	35
24. Chương 24: Sở Thích Kỳ Lạ	36
25. Chương 25: Bị Nhìn Trúng	37
26. Chương 26: Trúng Uế Độc	39
27. Chương 27: Trấn Tây Lâm	41
28. Chương 28: Tửu Lâu Song Hồng	42
29. Chương 29: Công Tử Mặc Quần Áo Màu Tím	43
30. Chương 30: Mỹ Nhân Kế	44
31. Chương 31: Hoàn Thành Giao Dịch	47
32. Chương 32: Chương 032	49
33. Chương 33: Thay Da Đổi Thịt	51
34. Chương 34: Mục Tiêu Công Kích	53
35. Chương 35: Diễn Kịch Đau Khổ Vì Tình	54
36. Chương 36: Vì Yêu Nên Ngốc	56
37. Chương 37: Tình Thế Bất Buộc	58
38. Chương 38: Tự Minh Áo Tượng	60
39. Chương 39: Loại Bỏ Ký Ức	61
40. Chương 40: Lại Gặp Tình Định	63

41. Chương 41: Thế Thân Của Đồ Đệ	64
42. Chương 42: Vớt Vắt Chút Lợi	66
43. Chương 43: Âm Hồn Không Tiêu Tan	67
44. Chương 44: Người Là Ai?	68
45. Chương 45: Người Kỳ Lạ	69
46. Chương 46: Gọi Ân Nhân Cứu Mạng	71
47. Chương 47: Ái Muội Lưu Chuyển	72
48. Chương 48: Trước Lúc Bái Sư	73
49. Chương 49: Đại Hội Bái Sư	74
50. Chương 50: Lựa Chọn Lẫn Nhau	76
51. Chương 51: Lưu Lưu Sư Bá	78
52. Chương 52: Nhân Cách Phân Liệt	79
53. Chương 53: Lại Một Người Nữa Đến	80
54. Chương 54: Vương Gia Yêu Nghiệt	82
55. Chương 55: Không Thể Kiềm Được	83
56. Chương 56: Có Mục Đích Khác	84
57. Chương 57: Bị Tập Kích Lần Nữa	85
58. Chương 58: Trạng Thái Khác Thường Của Nguyệt Ca	87
59. Chương 59: Nữ Tử Tuyệt Mỹ	88
60. Chương 60: Thu Hoạch Rất Phong Phú	89
61. Chương 61: Không Tìm Đùi Gà	90
62. Chương 62: Biến Thái Ra Sao	92
63. Chương 63: Tâm Ý Đặc Biệt	93
64. Chương 64: Cổ Ý Kích Thích	94
65. Chương 65: Thân Phận Là Gì	96
66. Chương 66: Như Thu Được Chí Bảo	97
67. Chương 67: Kích Hoạt Linh Tính	99
68. Chương 68: Bàn Bạc Chuyện Quan Trọng	100
69. Chương 69: Yêu Quái Xuất Hiện	101
70. Chương 70: Song Kiếm Âm Dương	103
71. Chương 71: Ai Là Ma Tinh	104
72. Chương 72: Xà Yêu Nghìn Năm	116
73. Chương 73: Lặng Lẽ Mập Mờ	122
74. Chương 74: Thân Mang Ý Xấu	128
75. Chương 75: Thu Yêu Vào Ban Đêm	130
76. Chương 76: Dây Chuyền Không Gian	133
77. Chương 77: Cảnh Kỳ Lạ Trong Mơ	136
78. Chương 78: Tra Hối Trá Hình	140

Độc Sủng Đồ Nhi Yêu Nghiệt

Giới thiệu

Ngải Thiển là đại tiểu thư của gia đình giàu có nhất nước, có lẽ vì thế mà niềm vui của cô là vợ vét t

1. Chương 1: Mạng Đáng Giá Bao Nhiêu

Trong một tòa biệt thự siêu xa hoa, một tiếng rống của sư tử Hà Đông phá vỡ sự yên tĩnh buổi sáng sớm.

“Anh, họ gì cũng được, tại sao phải là họ Ngải chứ?” Trong phòng khách sang trọng, lúc này một phu nhân trung niên tao nhã hai tay chống nạnh rất không có khí chất, đứng cạnh ghế salon bằng da thật, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trung niên tuấn nhã đang bắt chéo chân đọc báo.

Nghe phu nhân chất vấn, người đàn ông trung niên bỏ tờ báo sang một bên, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn phu nhân: “Anh họ Ngải bởi vì cha anh họ Ngải. Vậy sao lúc đầu em không chọn tên khác mà lại là Thiển?”

“Thiển Thiển, tên này rất hay.” Phu nhân trung niên cãi lại nói.

“Ừ, tiền, tiền. Tên này rất dễ nghe nhỉ?” Khóe mắt người đàn ông trung niên mang theo nụ cười, hỏi ngược lại.

“Đây...” Phu nhân ghen hòng.

“Cha, mẹ, hai người đừng cãi nhau nữa. Con thấy tên mình rất hay mà. Ngải Thiển, yêu tiền, tên thật hay. Họ hay, tên cũng hay.” Thiếu nữ hoa quý vẫn ngồi trước bàn ăn ra sức nhét đầy bụng uống ngụm canh cuối cùng, nói không rõ. Cô mặc áo sơ mi trắng in hoa và một cái váy hoa ngắn, đi đôi xăng-đan màu trắng. Mái tóc dài cột thành cái đuôi ngựa thật cao, kẹp một cái kẹp màu hồng nhạt, nhìn rất trẻ trung xinh xắn, ai nhìn thấy cũng thích.

Phu nhân trung niên và người đàn ông cùng quay sang nhìn Ngải Thiển, không nói lời nào. Bọn họ vẫn cho rằng không phải vì bọn họ chọn tên này nên con gái bảo bối mới như thế - yêu tiền như mạng. Không, phải nói là yêu tiền hơn mạng. Nếu bọn họ sửa lại tên thì sở thích của con gái có thay đổi không? Nhưng con gái lại kiên quyết phản đối đổi tên! Nó rất thích cái tên này. Bọn họ vì chuyện đặt tên mà ngày nào cũng làm ầm ĩ.

“Ba, mẹ, con đi học đây. Tạm biệt!” Ngải Thiển nhấc cái cặp sách bên cạnh lên, phóng về phía cửa chính.

Phu nhân trung niên và người đàn ông lại nhìn nhau lần nữa, thở dài đầy bất đắc dĩ. Con gái của bọn họ cái gì cũng tốt nhưng hơi quá yêu tiền. Dĩ nhiên, có ai không yêu tiền đâu? Có điều con gái của bọn họ thấy tiền còn hưng phấn hơn cả mèo thấy chuột, chuột thấy gạo nữa.

Có người hỏi nhà bọn họ thiếu tiền nên tính cách của con gái mới như thế à? Bọn họ chỉ muốn hỏi ngược lại rằng nhà giàu nhất nước mà thiếu tiền thì nhà nào có tiền? Người hỏi liền ghen hòng. Xem ra Ngải Thiển yêu tiền đơn giản là trời sinh, là đam mê.

Bên trong cái đầu nhỏ nhỏ của Ngải Thiển luôn luôn nghĩ xem làm cách nào để có nhiều tiền hơn. Hơn nữa cô chỉ yêu tiền mặt, tuyệt đối không cảm thấy hứng thú với những con số trên thẻ ngân hàng. Lớn một trăm, nhỏ như một xu, Ngải Thiển đều coi như nhau. Thú vui lớn nhất trong cuộc sống của Ngải Thiển chính là mình có khả năng vơ vét của cải. Đến thăm căn phòng trữ tiền của Ngải Thiển là biết mười sáu năm nay cô đã tiến hành kiếp sống vơ vét của cải ra sao. Trong căn phòng 50 mét vuông, tiền giấy, tiền xu, tiền cổ...chất đống được phân chia rất gọn gàng.

Một tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, Ngải Thiển coi như không thấy những bảo bối đầy bàn, bò thẳng đến bên cạnh ba yêu dấu, duỗi bàn tay nhỏ bé, lấy ví tiền trong túi quần tây của ba ra, lấy mấy vạn đồng trong ví ra. Lúc này Ngải Thiển cười hài lòng, nhìn tiền mặt cầm nặng tay, đôi mắt to đen láy sáng như sao. Ba mẹ yêu dấu và bạn bè thân thiết đều sợ hãi, đây là —— tình yêu với tiền?

Ba tuổi, Ngải Thiển thu gom toàn bộ phế liệu trong nhà, mang đi bán được hơn một vạn đồng.

Năm tuổi, Ngải Thiển giải thích một cách dễ hiểu: “Chi phiếu, thẻ tín dụng một vốn bốn lời đều là mây trôi với bản tiểu thư. Chỉ có tiền mặt mới cho bản tiểu thư cảm giác an toàn.”

Bảy tuổi, Ngải Thiển giải thích một cách dễ hiểu: “Mạng có thể không cần nhưng tiền thì không thể không cần.” Từ đó, những lời này trở thành châm ngôn sống của cô.

....

Ngải Thiển không cần tài xế đưa đón đi học, bởi vì cô cho rằng làm thế sẽ bỏ qua rất nhiều cơ hội vơ vét của cải. Cô đạp chiếc xe đạp màu hồng, dọc theo đường đi, đôi mắt sáng của cô không ngừng tìm kiếm trên mặt đất. Xe đạp nhẹ nhàng linh hoạt chạy trên con đường ngoại thành sạch sẽ. Sáng sớm, gió thổi bay bay những sợi tóc của Ngải Thiển. Trên mặt đường sạch sẽ không hề có vật bỏ đi nào.

Đột nhiên, Ngải Thiển thắng gấp xe lại. Đôi mắt to đen láy còn sáng rõ hơn cả ánh mặt trời sớm mai. Nhìn theo tầm mắt cô, cẩn thận tìm tòi một lát mới thấy được trong một kẽ hở nhỏ ở ven đường phía đối diện có một tờ tiền màu đỏ đang phát sáng. Dưới ánh sáng mặt trời, số “100” trên tờ tiền màu đỏ cực kỳ bắt mắt, tỏa sáng rực rỡ trong mắt Ngải Thiển.

Ngải Thiển bỏ xe đạp lại, chạy nhanh về phía tờ tiền. Mới chạy đến giữa đường thì có một chiếc xe đạp lao nhanh qua, cuốn theo một cơn gió, tờ tiền 100 đồng liền bay theo. Mắt thấy tờ tiền bay tới chỗ khác, Ngải Thiển vừa đuổi theo vừa mắng to đầy tức giận: “Đi xe mà không mở to mắt ra à? Không thấy trên mặt đất có tiền sao?”

Thiếu niên đi xe đạp chỉ để lại cho Ngải Thiển một cơn gió.

Rốt cuộc, tờ tiền 100 đồng bay tới giữa đường thì dừng lại. Ngải Thiển đuổi theo, cúi xuống nhặt lên. Cô nhẹ nhàng thổi bụi dính trên tờ tiền, hai tay kéo nhẹ, vuốt phẳng nó. Lúc này cô mới cười hài lòng, đứng dậy, định quay lại lấy xe của mình. Nhưng vừa quay người lại thì chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đang lao về phía mình. Tốc độ đó...

Ngải Thiển chỉ mơ hồ nghe được giọng nói đầy hoảng sợ của ai đó: “Tránh ra mau, tránh ra mau...”

“Mạng có thể không cần nhưng không thể không cần tiền.” Ngải Thiển đã làm đúng như châm ngôn sống của mình. Cuối cùng vì một tờ tiền mệnh giá một trăm đồng mà tạm biệt tính mạng hoa quý của mình.

.....

Trên con đường Lâm Lập có rất nhiều tửu quán. Đường cái rộng rãi phồn hoa, bên tai không dứt tiếng rao bán của các tiểu thương. Mùi thơm tỏa ra từ tửu quán ra đường lớn, khiến con sâu tham ăn trong lòng người đi đường ngơ ngậy.

Mọi người đi đường đều mặc hoa phục cấm kỵ. Trong một ngõ nhỏ của con đường có một đứa trẻ ăn mày gầy yếu đang lẳng lặng nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt. Mái tóc nó rối bời,

bộ quần áo rách rưới không nhận ra hình dạng ban đầu, không đủ che thân thể nho nhỏ. Trên da thịt lộ ra chỗ xanh chỗ tím, không thấy chỗ nào lành lặn. Bên cạnh đứa trẻ là một cái chén vỡ dính đầy bùn đất, trong chén trống không. Nhìn dáng vẻ liền biết nó là đứa trẻ thường xuyên bị ăn hiếp. Nhưng không ai dừng lại nhìn nó một cái khi đi ngang qua.

Thời gian từ từ trôi đi, hoàng hôn phủ xuống, đường phố phồn hoa thay đổi một bộ mặt khác.

Ánh sáng mặt trời yếu ớt lặng lẽ chiếu vào người đứa trẻ ăn xin, tỏa ra một vòng sáng. Hai mắt đang nhắm chặt của đứa trẻ đột nhiên mở ra. Đôi mắt dưới mái tóc rối bù sáng như sao, mang theo chút mơ hồ.

“Có chuyện gì vậy?” Đứa trẻ ngồi dậy, mơ hồ quan sát hoàn cảnh xa lạ bốn phía.

Cúi đầu nhìn, nó liền hét lên, bật lên từ trên đất như một con cá chép, “Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao mình lại biến thành thế này?” Trên người đứa trẻ là vải rách, vừa nhảy, vừa la hét đầy hoảng sợ.

Chợt có người đi ngang qua, nhìn đứa trẻ đầy khinh thường.

Đứa trẻ không để ý tới ánh mắt xung quanh mà vẫn kêu la như cũ. “Trời ạ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Không phải là mình nhặt tờ một trăm, sau đó bị xe tông sao? Bây giờ phải làm thế nào? Mình phải sống sao đây? Lại còn biến thành bộ dạng này nữa chứ.” Nhặt tờ một trăm? Bị xe tông? Không sai, đứa trẻ ăn xin này chính là Ngải Thiển – người vì nhặt tờ một trăm mà bị xe tông.

Trên người Ngải Thiển là bộ quần áo rách nát, trên cánh tay đầy những vết tím bầm cũ có mới có, đầy lòng cảm thấy bất lực. Rốt cuộc, Ngải Thiển không nhảy nữa, đi lại gần vách tường bên cạnh, định để mình bình tĩnh một chút.

Ngải Thiển dựa lưng vào vách tường, đôi tay mềm nhũn rũ xuống hai bên. Cô đã không còn kích động nữa, trong đại não bỗng có một đồng tin tức lớn nhảy ra, tiếng “Ong ong” khiến đầu cô như nổ tung. Ngải Thiển thử kiểm chế, tiếp nhận tin tức truyền tới từ đại não từng chút một.

Cô đang cố gắng tiếp nhận tin tức lộn xộn từ đại não thì bỗng phía trước có sáu, bảy tên ăn xin vây lại, cách cô khoảng một trượng thì dừng lại, mặt đầy hoảng sợ mà nhìn cô.

Những tên ăn xin này đều ăn mặc rách rưới, tay trái cầm một cái chén vỡ, tay phải cầm một cành trúc. Tên ăn xin đứng giữa chừng 20 tuổi, vóc người nhỏ gầy, khuôn mặt gầy nhom bần thủ, đôi mắt hạt đậu tràn đầy hoảng sợ. Tên ăn xin gầy trở xương gờ cành trúc chỉ vào Ngải Thiển, giọng run rẩy: “Đồ ma tinh này, mày...Không phải mày đã chết à? Sao...sao lại còn sống?”

Ngải Thiển mờ mịt nhìn bọn ăn xin, không rõ là có chuyện gì. Thân thể run lên một cách khó hiểu, tâm trạng sợ hãi không kiểm chế được lan ra, trong dần dần hiện lên một đoạn ngắn. Một đám ăn xin đang điên cuồng mắng một đứa trẻ ăn xin: “Ma tinh, mày là đồ ma tinh.” Tay vẫn không ngừng quây đánh đứa trẻ ăn xin.

Chuyện gì vậy? Ngải Thiển rất sợ hãi. Đoạn ngắn dần hiện ra trong đầu là sao? Đoạn này tựa như là trí nhớ. Sao cô lại có? Bọn ăn xin trước mắt có chuyện gì vậy? Sao lại mắng mình là ma tinh? Còn nói gì mà sao còn sống?

“Lão đại, bây giờ phải làm sao?” Một tên ăn xin thấp bé bên cạnh run lấy bầy, nhỏ giọng hỏi tên ăn xin gầy nhom.

Tên ăn xin gầy nhom nhìn chằm chằm Ngải Thiển một lúc lâu, không trả lời tên ăn xin nhỏ thấp. Hắn không còn hoảng sợ nữa, thậm chí còn nở nụ cười đắc ý: “Không sao. Tuy nó còn sống nhưng vẫn rất sợ chúng ta, đừng lo. Nếu còn sống thì chúng ta khiến nó chết lần nữa là được.”

Tên ăn xin thấp bé nghe tên ăn xin gầy nhom nói thế cũng chằm chằm ổn định tâm trạng lại, cẩn thận đánh giá Ngải Thiển. Thấy thân thể Ngải Thiển run lên không ngừng, trên mặt là sự sợ hãi không che giấu được, liền tin lời tên ăn xin gầy nhom. Đứa trẻ này vẫn sợ bọn chúng, không bởi vì sống lại mà thay đổi.

Đột nhiên tên ăn xin gầy nhom giơ tay lên, ra hiệu với những tên ăn xin khác. Những tên còn lại hiểu ý, ủa lên trước. Ngải Thiển còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì đã bị một trận mưa nắm đấm giáng lên thân thể bé nhỏ. Cô chưa từng chịu đau đớn như thế. Mười sáu năm sống trên đời đều lớn lên từ trong nhà kính, chưa hề cảm cái gì nặng, sao có thể chịu được hành hạ như thế. Không bao lâu sau cô đã cảm thấy mình sắp chịu không nổi. Nắm đấm độc ác rơi vào trên người khiến toàn thân đau đớn. Ngải Thiển nhắm mắt lại, không giãy giụa vô ích mà nhận lấy những cú đấm nhưng vẫn kiên cường không để mình ngã xuống.

Lúc Ngải Thiển sắp ngất đi thì bọn ăn xin bỗng dừng động tác lại. Hồi lâu không thấy nắm đấm rơi xuống người, Ngải Thiển không khỏi kinh ngạc, mở mắt ra. Cô thấy bọn chúng đứng thẳng, ánh mắt đại ra nhìn phía trước. Nhìn theo tầm mắt bọn chúng, Ngải Thiển cũng kinh ngạc.

2. Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Ban Đầu Cầu Huyết

Một người mặc áo xanh đẩy xe lăn bằng gỗ đang đứng cách Ngải Thiển một trượng. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên. Điều khiến người ta ngạc nhiên là nam tử ngồi trên xe lăn cơ. Hắn mặc trường sam trắng

như tuyết, làn da trắng như tuyết, tóc đen dài như mực buông xõa, không buộc bằng bất cứ thứ gì. Vài lọn tóc buông xuống ngực hắt làm tôn lên màu trắng của trường sam. Khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ như được thần thánh ưu ái. Hàng mi cong dài, mũi cao thẳng, đôi môi hồng hào sáng bóng, đôi mắt xinh đẹp chứa dịu dàng thản nhiên, tựa như nhìn rõ tất cả mọi vật nhưng lại như tất cả đều không lọt vào đôi mắt ấy. Đôi tay được tay áo dài che đi, đôi chân cũng bị vạt áo che khuất, ngồi im giữa xe lăn màu đỏ, cao quý như thần, thanh nhã như tiên giáng trần.

Người áo xanh đứng sau lưng hắt khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, nhìn bọn ăn xin chăm chăm.

“Sao các đệ lại ăn hiếp người khác thế?” Nam tử lên tiếng, giọng nói thanh nhã như ngọc như người hắt vậy. Trong giọng nói ấy chứa sức mạnh không ai hiểu được, dường như tất cả những gì xấu xa khi thấy hắt đều phải xấu hổ mà bỏ trốn.

Ngải Thiển không để ý tới nam tử tóc dài mặc trường sam này tại sao lại phải ngồi xe lăn, mà chỉ thản thờ nhìn hắt, nghĩ thầm: “Nếu chụp mấy tấm hình đem bán, chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn.” Nhất thời, nàng quên luôn đau đớn trên người.

Bọn ăn xin gầy nhom nghe thấy lời của nam tử như tiên giáng trần kia thì nhao nhao nhìn hắt đầy xấu hổ, không biết nên làm gì. Trước mặt một tiên nhân, bọn chúng có cảm giác tự thẹn mình dơ bẩn. Lâu sau, tên ăn xin gầy nhom mới dám lên tiếng một cách yếu ớt: “Nó là ma tinh, nên bọn đệ mới...” ::

“Ma tinh?” Đôi mắt thâm thúy của nam tử như tiên giáng trần hơi híp lại, nhắc lại lời nó.

“Đúng vậy.” Tên ăn xin gầy nhom bỗng nói đúng lý hợp tình, “Nó là ma tinh. Mười năm trước, chính mắt bọn đệ thấy nó giết một con trâu trong nháy mắt.”

Nam tử nhìn Ngải Thiển. Mười năm trước nàng chỉ mới khoảng 5,6 tuổi mà thôi. Vậy mà đã có thể giết được một con trâu? Thật là có khả năng đặc biệt.

Ngải Thiển nhìn tên ăn xin, chẳng hiểu tại sao. Giết một con trâu mà là ma tinh? Vậy bọn nó giết người thì là gì? Ma vương à?

“Cô bé có từng gây tổn thương cho người nào chưa? Dù thế nào đi chăng nữa, bọn đệ đồng như vậy lại ăn hiếp một cô bé là sai rồi.” Nam tử khoát nhẹ tay chặn lời nó lại, nói với bọn ăn xin, “Các đệ đi đi.” Giọng nói vẫn thanh nhã như ngọc.

Bọn ăn xin gầy nhom nghe thấy vậy thì như nhận được lệnh đặc xá, nhấc chân chạy vèo đi, đến cái bóng cũng không kịp thấy.

Nam tử áo trắng gật đầu với người áo xanh sau lưng. Hắt lập tức hiểu ý, đẩy xe lăn về phía Ngải Thiển.

Tới trước mặt Ngải Thiển, nam tử áo trắng dịu dàng giải thích dễ hiểu với nàng: “Không sao.” Dứt lời, hắt phất nhẹ bàn tay vẫn giấu trong tay áo, một luồng ánh sáng màu trắng bao bọc lấy nàng. Ngải Thiển phát hiện ra người mình không còn đau nữa. Nàng cúi đầu nhìn thì thấy vết thương trên người đã không còn. Chuyện gì xảy ra vậy? Khả năng đặc biệt à? Ngải Thiển tròn to mắt, nhìn nam tử áo trắng bằng ánh mắt không thể tin được.

Nam tử áo trắng khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn Ngải Thiển càng thêm dịu dàng: “Không đau nữa rồi.” Lại bỗng cau mày, “Phải thay quần áo này đi.” Dứt lời, hắt nhẹ phất tay phải, một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, Ngải Thiển lại kinh ngạc đến rớt cằm. A? Đây...Quần áo rách rưới trên người mình đã không còn, thay vào đó là váy dài bằng lụa mỏng màu xanh nhạt. Mái tóc rối bù trở nên mềm mại, phản chiếu ánh sáng mặt trời. Ngải Thiển rất muốn nhìn xem mặt mình bây giờ thế nào. Tất cả trước mắt nói cho nàng biết có cái gì đó bất thường. Nhưng trong nhất thời nàng không biết được đó là gì, chỉ đành nhìn nam tử đẹp như tiên giáng trần bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Ta là Nguyệt Ca. Tên muội là gì?” Nam tử áo trắng dịu dàng nhìn Ngải Thiển.

Ngải Thiển ngây ngốc nhìn nam tử áo trắng, nói: “Ngải Thiển.” Nguyệt Ca? Hắt tên là Nguyệt Ca. Cái tên thật đẹp, thật xứng với hắt. Nguyệt Ca Nguyệt Ca, Nguyệt dưới Thiển. Bỗng Ngải Thiển nở nụ cười ngốc nghếch. Rồi nàng vỗ mạnh lên đầu mình một cái. Mình đang nghĩ gì vậy? Y như kẻ hão sắc vậy. Cần

phải nghĩ xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ nam tử này mới đúng. Ngải Thiển tự khinh thường mình dưới đáy lòng.

Nguyệt Ca khẽ nhếch khóe môi nhìn Ngải Thiển. Tiểu tử ăn xin này thật là đáng yêu, tất cả suy nghĩ đều viết trên mặt. “Muội không có chỗ nào để đi, phải không?” Đưa tiểu nha đầu này về là một ý hay.

“Vâng.” Đôi môi đỏ mọng của Ngải Thiển hơi cong lên, gật đầu một cách vô ý thức.

“Về về với huynh được không?” Nguyệt Ca nói tiếp.

“Về với huynh? Về đâu?” Ngải Thiển ngỡ ngàng.

“Núi Tử Nguyệt.” Nguyệt Ca nhẹ nhàng nói ba chữ.

“Núi Tử Nguyệt? Huynh ở trên núi à?” Ngải Thiển sững sờ hỏi. Núi Tử Nguyệt ở đâu? Chưa từng nghe thấy. Là khu biệt thự mới khai thác à?

Nguyệt Ca không nói gì. Ngải Thiển tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt hắn, nhìn mạnh mẽ. Bỗng, nàng nháy mắt lên, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Nguyệt Ca với thái độ không thể tin được.

Nguyệt Ca khẽ nhú mày. Nàng bị cái gì kích thích vậy?

Đôi môi đỏ mọng của Ngải Thiển khẽ mở rồi khép, không thể thốt ra một chữ, chỉ mở lớn đôi mắt đen lầy. Bây giờ nàng mới biết được bất thường ở đâu. Người này...Sao hắn lại mặc quần áo như diễn viên trong phim cổ trang vậy? Có điều hắn đẹp hơn nam mình tinh nhiều. Còn có...Ngải Thiển nhìn xung quanh, tường đá, nhà gỗ, ngói đỏ, quán nhỏ, người bán hàng rong...Cảnh tượng thời cổ đại thật sinh động. Nàng nhìn quần áo cổ đại trên người mình, vẫn không hiểu nó được biến ra từ đâu. Đây là đang đóng phim à? Nhưng nàng nhớ rõ ràng mình bị tai nạn xe, sau đó liền mất đi ý thức. Tỉnh lại thì thấy mình trở thành một tên ăn xin, vết thương chồng chất, không có cha mẹ bên cạnh. Còn bị bọn ăn xin vây đánh, kêu mình là “Ma tinh, ma tinh...” gì đó. Nỗi đau đớn cực kỳ rõ ràng đó không thể là đang đóng phim được.

Tất cả cho Ngải Thiển biết rằng mình đã xuyên không như trong tiểu thuyết. Còn nhớ bạn học của mình cả ngày ngâm trong tiểu thuyết xuyên không như si như say. Ban đầu mình còn khinh thường họ. Thay vì mơ mộng hão huyền còn không bằng nắm lấy thời gian mà kiếm thêm chút tiền của. :

Bây giờ, Ngải Thiển đã hiểu rõ chuyện trong truyền thuyết đã xảy ra với mình nhưng vẫn không tiếp nhận nổi thông tin bất ngờ này. Bỗng nàng trợn mắt rồi hôn mê.

Nguyệt Ca phản ứng nhanh, vung tay áo trắng như tuyết lên liền cuốn Ngải Thiển vào lòng mình. Hắn cúi đầu nhìn người đáng yêu trong lòng, cười dịu dàng, nói: “A Thương, chúng ta về thôi.”

“Dạ.” Người áo xanh tên là A Thương cung kính chuyển xe lăn, ánh sáng trắng lóa lên, cả người cả xe liền biến mất tại chỗ.

3. Chương 3: Tỉnh Giác Mơ Là Hiện Thực

Núi Tử Nguyệt, trúc xanh lúc ẩn lúc hiện, tiên khí bao bọc. Tử Nguyệt Môn là tiên phái đứng đầu tại đây.

Tòa nhà trên đỉnh núi nối liền với nhau, tiên khí bao bọc, rất có khí thế của môn phái đứng đầu.

Ngoại lệ là điện Tử Nguyệt – nơi môn chủ ở - được trang trí cực kỳ đơn giản, mộc mạc.

Lúc này, Ngải Thiển đang ngủ yên trên giường gỗ. Trong đại điện, Thảng Ca vẫn ngồi trên xe lăn, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười như có như không, lẳng lặng nhìn tư thế ngủ đáng yêu của Ngải Thiển.

Ngải Thiển đang mơ một giấc mơ rất đẹp. Nàng gặp một chàng trai đẹp kinh thiên động địa, tiền mặt dán đầy từ trên xuống dưới. Nàng hưng phấn, chảy nước miêng chạy về phía soái ca.

Nguyệt Ca nhìn thấy Ngải Thiển nhếch miệng lên, còn có tơ bạc chảy xuống từ khóe miệng. Hắn định dùng pháp thuật để bước vào giấc mộng của nàng xem thử nhưng chần chờ mấy giây lại bỏ ý nghĩ đó đi.

Ngải Thiển nhào tới bên soái ca, vừa đụng tay vào tờ tiền màu đỏ thì nó liền thay đổi thành một nắm đấm hung thần ác sát, kêu nàng “Tới đây” đầy độc ác. Ngải Thiển hoảng sợ, giật mình ngồi dậy, chưa tỉnh táo lại, đôi mắt hơi mờ mịt.

Nguyệt Ca yên lặng nhắm khẩu quyết khiến mình biến mất. Cả đại điện dường như chỉ còn lại mình Ngải Thiển.

Nàng còn chưa tỉnh lại từ trong giấc mơ thì một đồng thông tin đã ào vào đầu. Nàng có cảm giác mình sắp điên mất. Rốt cuộc là thứ gì? Không thể nắm bắt được gì cả. Có điều đáy lòng vẫn đang nghĩ tại sao tiền lại biến thành nắm đấm?

Đôi mắt Ngải Thiển lảo liên, liếc nhìn bốn phía. Tuy đại điện rất cao to rộng rãi nhưng quá đơn giản. Ngoài cái giường gỗ mình đang nằm ra thì không còn gì nữa. Nàng tìm khắp nơi không thấy có thứ gì đáng giá, chỉ có chất liệu của cái giường có vẻ là gỗ đỏ thượng đẳng. Thứ này đáng giá đây. Nàng đánh giá đúng trọng tâm dưới đáy lòng.

Ngải Thiển đánh giá xong mới ý thức được sao mình lại ở đây? Đại não từ từ vận động bình thường dưới sự kinh hãi, bắt đầu nhớ lại. Nàng bị xe đâm, tỉnh lại thì phát hiện ra mình biến thành tên ăn xin, sau đó bị một bọn ăn xin đánh, còn mắng nàng là ma tinh. Sau đó nữa, một nam tử tên Nguyệt Ca xuất hiện. Sau đó nữa, nàng nghi ngờ mình đã xuyên không, không chịu được kích thích nên hôn mê. Sau đó nữa là thấy mình ở đây.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nàng cảm thấy nên cho phép đại não tiếp nhận những thông tin lộn xộn trong đầu. Vì vậy, nàng nhắm mắt lại, học động tác xếp bằng như trên tivi. Nàng tĩnh tâm, cố gắng gạt bỏ sự nóng nảy, tiếp nhận thông tin cao như núi.

Ngải Thiển có năng lực thích ứng siêu mạnh, có thể tiếp nhận những tình huống ngoài ý muốn. Dĩ nhiên, nàng ngắt xiu là vì quá kích động, không chuẩn bị tinh thần.

Quả nhiên khi nàng tĩnh tâm thì có thể tiếp nhận thông tin. Nàng thấy rất vui. :

Lâu sau, đôi môi trắng bệch của Ngải Thiển nhếch lên thành nụ cười ngọt ngào. Thì ra là như thế! Quả đúng là mình đã xuyên không, từ con gái của người giàu nhất nước trở thành một tên ăn xin nhỏ bé bị ăn hiếp. Vừa rồi, nàng từ trong ký ức của tên ăn xin đó biết được: nàng cũng mười sáu tuổi, có điều dinh dưỡng không đủ nên mới có dáng người gầy nhom. Hơn nữa quần áo nàng rách rưới như thế, ai có thể nhìn ra nàng là nữ nhi được?

Từ khi nàng có trí nhớ thì đã là ăn xin, không có tên, mọi người gọi nàng là Khất Nhi, những đứa ăn xin khác cũng gọi nàng như vậy. Không hiểu tại sao nàng lại không được người khác yêu thích. Những tên ăn xin khác thì sợ nàng, luôn mắng nàng là “Ma tinh, tai tinh”, thường ăn hiếp nàng, cướp lấy thức ăn và bạc vụn mà nàng vất vả lắm mới xin được. Người nàng không lúc nào lành lặn, vĩnh viễn tím bầm, vết thương cũ vừa khỏi liền có vết thương mới. Ước mơ lớn nhất đời của nàng là được ăn no, được mặc một bộ quần áo đẹp.

Lần này, bọn chúng lại cướp mất một khối bạc vụn mà nàng không dễ dàng gì mà xin được, còn hành hung nàng một trận khiến nàng không kiên trì nổi, hồn bay về trời. Vì thế, vừa khéo linh hồn của Ngải Thiển nhập vào người nàng.

Ngải Thiển nhếch môi cười yếu ớt. Nếu trời cao ban ân cơ hội này, để mình nhập vào xác Khất Nhi vậy thì hãy để nàng thay Khất Nhi sống thật tốt. Từ đó, Ngải Thiển chính là Khất Nhi, Khất Nhi chính là Ngải Thiển. Cả đời Khất Nhi không được một bữa cơm no, không được mặc thứ gì tạm gọi là quần áo. Hãy để nàng hoàn thành những điều này. Nhất định nàng sẽ vờ vét hết của cải trong thiên hạ, trở thành ăn xin giàu có nhất.

Từ trong ký ức của Khất Nhi, nàng biết đây là triều đại của hoàng triều Hiên Viên, không phải chỉ là triều đại cổ đại bình thường. Nơi này có thần tiên, yêu ma chân chính, có tiên pháp, có ma lực. Khó trách trước đó Nguyệt Ca giờ tay lên, dùng thứ gì đó như ma pháp chữa lành vết thương cho nàng. Nghe nói tiên pháp

lợi hại nhất là Tử Nguyệt Môn trên núi Tử Nguyệt. Đường như trước đó nàng nghe Nguyệt Ca nói muốn mang nàng về núi Tử Nguyệt. Chẳng lẽ Nguyệt Ca là người trong Tử Nguyệt Môn? Ngoài ra, lợi hại nhất Ma tộc là Ma Quân. Ngải Thiển còn muốn tìm thêm trong ký ức nhưng một Khất Nhi làm nghề ăn xin luôn bị ăn hiếp, ở một góc nhỏ của thế giới thì có thể biết được bao nhiêu?

Ngải Thiển thở dài. Được rồi, nàng sẽ từ từ tìm hiểu những chuyện còn lại. Xuyên không? Còn xuyên tới một thế giới tiên hiệp. Ngải Thiển tương đối bình tĩnh. Nàng chỉ nghĩ rằng — vậy hẳn là có rất nhiều báu vật rồi, như trong võng du vậy. Chắc là nơi này dùng vàng rồi, còn đắt hơn nhân dân tệ nữa.

Có điều, chuyện quan trọng trước mắt là phải hiểu rõ mình đang ở đâu. Nàng không thích cái điện tử tàn này. Nàng duỗi lưng, cúi đầu nhìn mình. Nàng đang mặc váy áo màu xanh nhạt. Nàng nhéo đùi mình một cái, đau quá. Tất cả đều là thật, không phải đang mơ.

Xác định điều này xong, Ngải Thiển bỗng nghĩ tới bây giờ trông nàng như thế nào? Đừng nói Khất Nhi xấu xí nha. Nàng nhìn xung quanh tìm gương dưới sự căng thẳng. Nàng đi tới vách tường đại điện, mò mẫm xung quanh, nghĩ rằng có khi nào cứ sờ thế gương sẽ hiện ra hay không.

Nguyệt Ca đang ẩn thân nhìn hành động kỳ lạ và vẻ mặt phong phú của Ngải Thiển một lúc lâu, cuối cùng giải pháp thuật, hiện ra. “Muội đang tìm gì đấy?”

Hai tay đang sờ vách tường của Ngải Thiển hơi khựng lại. Nàng cứng đờ, xoay người lại: “Sao huynh lại ở đây?” Ngải Thiển thấy Nguyệt Ca đột nhiên xuất hiện trong điện thì tròn to mắt.

Nguyệt Ca cười: “Sao ta lại không ở đây được? Muội còn chưa nói cho ta muội đang tìm gì vậy?”

“Gương.” Ngải Thiển trả lời thành thật, bước về phía Nguyệt Ca.

Gương? Nguyệt Ca hơi nghiêng đầu, giơ tay phải lên, một luồng ánh sáng đẹp mắt thoáng qua, trong tay Ngải Thiển liền có một cái gương đồng tinh xảo xinh xắn.

Ngải Thiển không có thời gian mà khâm phục pháp thuật của Nguyệt Ca. Nàng nâng gương lên, nhìn dung mạo của mình. Rốt cuộc khuôn mặt mình có thay đổi không? Nàng không thể chờ đợi nổi nữa rồi.

4. Chương 4: Kiếp Trước Kiếp Đây

Tuy gương đồng rất mờ nhưng cũng đủ để Ngải Thiển thấy rõ những gì hiện ra trong đó. Nàng đưa mặt lại gần, khuôn mặt liền hiện ra trong gương. Khuôn mặt trái xoan, lông mày cao, đôi mắt đen láy lấp lánh hữu thần tỏa ra ánh sáng luh linh, tỏa ra sức sống tưởng chừng không bao giờ cạn; cái mũi ngọc cao thẳng xinh xắn, đôi môi hơi tái; má lúm đồng tiền khiến lòng người say mê như ẩn như hiện trên hai má. Nàng chỉ cần mỉm cười là như ủa ra mặt. Tất cả tạo thành một mỹ nhân ngọt ngào hay cười. Dung mạo này không phải là chiêu bài của Ngải Thiển nàng sao?

Ý thức được điều này, Ngải Thiển hưng phấn, quăng gương đồng sang một bên, nhảy lên tại chỗ. Thật tốt quá, vẫn là dung mạo của Ngải Thiển. Thật lo là mình phải sống dưới gương mặt của người khác. Thật may là dung mạo của Khất Nhi này giống mình như đúc, nhưng mà sao lại khéo như thế chứ? Khất Nhi này có phải là kiếp trước của mình không? Theo logic, một linh hồn nhập vào thân xác người khác thì giữa bọn họ sẽ có chút quan hệ. Có lẽ hợp từ trường, có lẽ có liên quan tới kiếp trước kiếp này. Trước kia mình không tin có kiếp trước kiếp này, nhưng sau khi thấy phép thuật vô cùng kì diệu ở đây thì không thể không tin được.

Ngải Thiển không kiềm chế được mà tự YY. Có lẽ kiếp trước nàng là người của thế giới này, sau đó dưới cơ duyên xảo hợp, nàng quay về kiếp trước, kết thúc tiền duyên còn dang dở...Sau đó, Ngải Thiển không khỏi nhìn về phía Nguyệt Ca.

Từ đầu tới cuối, Nguyệt Ca vẫn nở nụ cười thản nhiên, dịu dàng nhìn nét mặt thay đổi liên tục của Ngải Thiển.

Trước mặt Nguyệt Ca, Ngải Thiển không khỏi đỏ mặt, lúng túng hỏi: “Đây là đâu?”

“Núi Tử Nguyệt.” Hắn lặn xe về phía Ngải Thiển.

“Tử Nguyệt Môn?” Ngải Thiển nghiêng đầu, hơi nghi ngờ nhìn Nguyệt Ca. Thật là núi Tử Nguyệt, Tử Nguyệt Môn sao?

Nguyệt Ca khẽ gật cái đầu xinh đẹp.

“Vây... Thân phận của huynh ở Tử Nguyệt Môn là gì?” Ngải Thiển lắc lắc cái đầu nhỏ, hỏi đầy hưng phấn. Tự đáy lòng, nàng có chút mong đợi, lại có chút sợ hãi cái thế giới mà mình không hiểu gì này. Thế giới thần kỳ là điều ai cũng mơ tới nhưng liệu nàng có thích ứng được với nó không?

“Thân phận gì?” Nguyệt Ca dừng xe lặn lại, cúi đầu, sau khi suy nghĩ rất lâu mới ngẩng đầu lên, nói: “Bọn họ gọi ta là môn chủ.”

“Môn chủ?” Ngải Thiển kinh ngạc, chợt nhào về phía Nguyệt Ca nhưng không nhào lên người hắn mà khi cách hắn một tấc thì dừng lại: “Huynh nói huynh là... lão đại của Tử Nguyệt Môn?”

Quả thật Ngải Thiển không thể tin được, chần chừ mà hỏi.

Lão đại? Xưng hô này không tệ. Nguyệt Ca cười yếu ớt, gật đầu.

Oa...sao số nàng may thế chứ? Chẳng lẽ đây thật là định luật khi nữ chính xuyên không trong truyền thuyết sao? Vừa xuyên không thì gặp ngay môn chủ của tiên phái đứng đầu, thật rất oai nha. Ngải Thiển YY trong lòng, chỉ nghĩ rằng: vậy nhất định huynh ấy có rất nhiều vật báu. Người tu tiên đều coi tiền của là rác rưởi. Như vậy Ngải Thiển nàng — có thể tùy ý vơ vét của cải không? Lấy của họ chút của cải chắc là không sao đâu nhỉ? Ừm, không được Ngải Thiển lắc đầu ngay sau đó. Tuy nàng thích vơ vét của cải nhưng không thích không tốn công mà lấy được. Có được quá dễ dàng thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nha đầu này, vẻ mặt có phải quá phong phú không? Nguyệt Ca buồn cười nhìn Ngải Thiển một lát lắc đầu, một lát lại gật đầu; một lát nhướng mày đầy đắc ý, một lát lại cau mày khổ sở. Rồi hắn bỗng phát hiện từ khi mình tự tu tiên tới giờ chưa bao giờ có phạm tâm, không có thất tình lục dục, hôm nay lại có cảm xúc buồn cười.

Ngải Thiển thoát khỏi YY của mình đôi mắt đen láy long lanh nhìn Nguyệt Ca chăm chăm, khóe miệng cong lên thành nụ cười, lúm đồng tiền trên hai má như hoa lê làm say lòng người. “Huynh là tiên hay người?” Môn phái tiên gia rốt cuộc là tu luyện thành tiên rồi hay chỉ là người có nhiều pháp thuật hơn người thường?

“Tiên.” Nguyệt Ca không hiểu tại sao Ngải Thiển lại hỏi chuyện này. Sau khi thấy nghi ngờ thì không khỏi dùng pháp thuật để đọc tâm nàng. Nhưng đọc xong lại càng thấy nghi ngờ hơn, ngoài biết linh hồn Ngải Thiển tới từ dị giới thì hắn không biết thêm được gì. Hắn không thấy được kiếp trước kiếp này của nàng. Có chuyện gì vậy? Với tu vi của mình, muốn nhìn thấy kiếp trước kiếp này của một người phạm là chuyện rất dễ dàng. Sao hắn lại không nhìn được của Ngải Thiển? Chẳng lẽ nàng có gì đó đặc biệt thật? Như lời của bọn ăn xin kia, nàng là ma tinh? Không đúng, đó chỉ là lời đồn mà thôi. Trên người Ngải Thiển không có chút ma khí nào, sao có thể là ma tinh được.

Nguyệt Ca mở miệng.

“Sao vậy?” Ngải Thiển nghiêng người, nhìn đôi mắt xinh đẹp hơi khép của Nguyệt Ca. Lòng mày hơi chau lại.

“Không sao cả.” Nguyệt Ca thu hồi sự nghi ngờ, cười nhạt, đáp lời Ngải Thiển.

Ngải Thiển cũng không bối rối, tiếp tục hỏi: “Là tiên thì sẽ không chết, không già, đúng không?”

“Không phải, chỉ là quá trình hơi chậm thôi. Ít nhất tiên có thể sống mười vạn năm. Tiên một ngàn tuổi bằng người phạm sống một năm. Nói cách khác, tiên mà già thì cần mấy vạn năm.” Nguyệt Ca giải thích. Tiên có tuổi thọ dài hơn người phạm, cho nên họ tưởng tiên là không già không chết.

“Sống lâu như vậy có nghĩa gì?” Ngải Thiển xì một tiếng, không có thái độ ước ao.

Nguyệt Ca thấy hơi ngoài ý muốn, nhìn Ngải Thiển, là người thì ai chẳng mong trường sinh bất lão? Sao nha đầu này lại không muốn?

Ngải Thiển cau cái mũi xinh đẹp, nói: “Tuy thoát nhìn trường sinh bất lão không tệ, nhưng cuộc sống dài đằng đặc, không có gì thay đổi thì sẽ rất khô khan. Nếu quả thật có luân hồi, muội tình nguyện chọn luân hồi. Mỗi một lần luân hồi là một lần được sống khác đi, đạo sắc lại không giống trước. Đến khi kết thúc một đời thì quên hết những gì đã xảy ra, sau đó mong đợi luân hồi tiếp. Uống một chén canh của Mạnh Bà là có một cuộc sống mới. Vậy không tốt à?”

Nguyệt Ca ngạc nhiên nhìn Ngải Thiển, nơi nào đó nơi đáy lòng bị chạm đến. Không ngờ nha đầu này còn nhỏ vậy mà đã có thể nhìn mọi sự thấu đáo như thế. Nhưng nàng nói không sai. Trường sinh bất lão không có gì hay cả. Hắn đã thành tiên được ngàn năm, cho tới bây giờ cuộc sống chưa có bất cứ thay đổi gì. Trên vai hắn là gánh nặng trách nhiệm của một môn phái, liên quan đến trăm họ. Thật ra thì hắn không muốn trông nom trăm họ gì cả. Hắn cũng chẳng có lòng từ bi.

Thấy Nguyệt Ca nhìn nàng đầy không ngờ, Ngải Thiển lặng lẽ lười. Thật ra thì nàng đâu có vĩ đại thế. Nàng không thích thành tiên, mong được luân hồi là bởi vì mấy vạn năm dài đằng đặc, của cải của thiên hạ này sẽ sớm bị nàng vợ vét hết, những ngày còn lại nàng biết làm gì? Chẳng phải là sẽ nhàm chán mà chết vì không có động lực sao? Nếu luân hồi, nàng sẽ quên kiếp trước. Mỗi một lần sống sẽ đi vợ vét của cải không biết mệt. Vài chục năm là đủ rồi, càng ngắn thì càng nhiều màu sắc.

Đôi mắt của Ngải Thiển xoay tròn, nhìn Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Tại sao hắn lại phải ngồi xe lăn? Không thấy hắn đứng lên lần nào. Nghĩ như vậy, nàng liền bật thốt lên câu hỏi: “Sao huynh lại ngồi xe lăn? Đứng không được sao?”

5. Chương 5: Muốn Ăn Mặn

Hai hàng lông mày của Nguyệt Ca hơi hạ xuống, nhìn chân mình một chút, sắc mặt bình tĩnh, nói: “Hai chân của ta không thể đi được.”

“Tiên mà cũng bị bệnh?” Đồng tử của Ngải Thiển mở lớn, không thể tin được mà nhìn Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca cười nhẹ: “Dĩ nhiên là không.”

“Vậy huynh nói chân mình...” Ngải Thiển không hiểu.

“Từ lúc ta có ký ức thì chân đã như thế. Dù dùng tiên pháp nào cũng vô dụng.” Dù hắn tu thành thân vàng thì đôi chân này vẫn như thế.

“Sao lại vậy? Có biết nguyên nhân không?” Ngải Thiển không nhịn được, đưa tay sờ sờ đùi của Nguyệt Ca. Đôi chân đẹp thế này mà lại không đi được!

Theo lý, chân của hắn sẽ không có cảm giác gì. Nhưng vừa rồi, khi Ngải Thiển sờ lên chân hắn thì hắn lại thấy có cảm giác tê dại lan ra từ chỗ nàng đụng vào, truyền khắp toàn thân như bị điện giật vậy.

Sao lại có thể như thế? Nguyệt Ca nghi ngờ trong đó nhưng ổn định tinh thần rất nhanh, trả lời câu hỏi của Ngải Thiển: “Sư phụ ta từng nói, chân ta không phải bị bệnh mà là ta tự hạ chú với nó.”

“A! Là sao?” Đồng tử của Ngải Thiển xoay tròn, kỳ lạ mà nhìn Nguyệt Ca, tay vẫn chưa rời khỏi đùi hắn.

Nguyệt Ca lắc đầu, ý bảo hắn cũng không biết. Từ lúc hắn có ký ức thì đã thế. Thật đúng là không biết mình đã hạ chú gì với chân mình. Tự mình hạ chú mình, thật không thể nói gì nổi.

Miệng Ngải Thiển hơi mở, đang định nói tiếp thì bụng liền kêu “Oc” một tiếng.

Nguyệt Ca dùng ánh mắt khó hiểu nhìn bụng Ngải Thiển.

“Muội đói bụng.” Ngải Thiển xoa xoa bụng, nói đúng lý hợp tình.

“Đói bụng?” Nguyệt Ca lặp lại lời Ngải Thiển, ánh mắt có chút không hiểu.

“Đúng vậy! Muội đói bụng, muốn ăn cái gì đó.” Ngải Thiển buồn bã nói. Chỉ cần nàng đói bụng thì lập tức sẽ không có sức sống.

“A, phải. Quên mất muội là người phàm, cần phải ăn cơm.” Nguyệt Ca bừng tỉnh đại ngộ. Mình không cần ăn uống gì nhưng nha đầu này cần.

“Tiên có thể không cần ăn cơm?” Tuy Ngải Thiển không có sức sống nhưng lòng tò mò vẫn không giảm.

Nguyệt Ca gật đầu, nhẹ nhàng vỗ hai tay vào nhau. Ngay sau đó, trong đại điện có thêm một người, chính là người áo xanh tên A Thương.

“Môn chủ sư thúc.” A Thương không thèm liếc nhìn Ngải Thiển lấy một cái, trực tiếp cung kính nói với Nguyệt Ca.

“Đi chuẩn bị cho nha đầu kia chút thức ăn nhẹ.” Nguyệt Ca ôn hòa nói, trong giọng nói chứa ma lực. Đệ tử vừa nhập môn của Tử Nguyệt Môn vẫn ăn uống như cũ. Những thứ này có thể tìm được ở phòng bếp rất dễ dàng.

Ngải Thiển vừa nghe liền thấy khó chịu: “Sao huynh lại keo kiệt thế? Chuẩn bị thức ăn nhẹ cho ta? Muội muốn ăn thịt ăn cá. Muội muốn ăn sơn hào hải vị!”

Ách...Nguyệt Ca và A Thương cùng trợn tròn mắt.

“Người tu tiên không ăn mặn...” Nguyệt Ca nhàn nhạt giải thích.

“Muội không phải người tu tiên.” Ngải Thiển trừng lớn mắt, mặt vô tội, nói. Nàng chỉ là người phàm, không kiêng nhiều như thế.

Nguyệt Ca sững sốt một chút, ngay sau đó liền cười ôn hòa, nói: “Được. A Thương, sai người xuống chân núi mua chút thức ăn mặn.”

A Thương vừa nghe thì liếc nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt kỳ lạ, ngay sau đó biến mất trong không khí.

Ngải Thiển vừa nhìn liền sững sờ. Tiên pháp này thật thần kỳ. “Cái đó...Muội có thể học pháp thuật không?” Mặt Ngải Thiển đầy chờ mong, hỏi.

“Có thể.” Nguyệt Ca nhàn nhạt cười, đặt tay trên đùi. Đây chính là ý nghĩ của hắn.

“Có thể thu nữ nhân?” Ngải Thiển hỏi.

“Sao lại không?” Nguyệt Ca hỏi ngược lại. Chỉ cần có tuệ căn thì ai cũng có thể học.

“Muội nghĩ là kỳ thi giới tính, chỉ dạy nam nhân thôi.” Ngải Thiển nghiêng đầu, nói. Trên TV có rất nhiều phim cho thấy chỉ dạy nam chứ không dạy cho nữ, kỳ thi giới tính trần trụi.

“Là sao?” Nguyệt Ca không hiểu ý của nàng, hàng lông mi dài tạo thành bóng râm trên đôi mắt.

“Không có gì.” Ngải Thiển lảng sang chuyện khác: “Muội phải nhập môn trước rồi mới được học tiên pháp đúng không?”

“Ừ. Thành người của Tử Nguyệt Môn mới có thể học.” Nguyệt Ca hồ hững đáp, không nói rằng không phải nhập môn xong là được học ngay mà phải luyện công căn bản một thời gian.

“Vậy muội nhập môn.” Ngải Thiển hưng phấn, đôi mắt to sáng ngời càng thêm lấp lánh như bảo thạch. Đôi tay nàng không kìm được mà túm chặt áo bào của Nguyệt Ca.

“Vài ngày nữa là lúc Tử Nguyệt Môn thu đệ tử. Đến lúc đó muội nhập môn được không?” Nguyệt Ca dùng giọng bàn bạc để hỏi, trong lòng có tính toán riêng.

“Ồ, được. Không có gì phải vội.” Dáng vẻ Ngải Thiển thật khoan hồng độ lượng.

Nguyệt Ca cười yếu ớt, không nói gì, chỉ nhìn Ngải Thiển chăm chú.

Ngải Thiển bị nhìn đến mức không được tự nhiên. Nàng buông bàn tay đang níu lấy Nguyệt Ca ra, lùi lại. “Cái đó...Khi nào mới có cơm?”

Đôi mắt to nhìn về phía cửa đại điện, vốn muốn tìm chuyện để nói nhưng lại lái sang chuyện này. Lúc này nàng mới ý thức được mình rất đói, bụng kêu ọc ọc. Ngải Thiển buồn bực, ôm bụng ngồi xỏm xuống. Sao lại dỗi sự chú ý tới chuyện này cơ chứ?

Thấy Ngải Thiển đói đến mức đau đớn như thế, lòng mày Nguyệt Ca khẽ động, ngoắc nàng: “Lại đây.”

“Làm gì?” Ngải Thiển ngẩng đầu, chân không di chuyển một bước, mặt cứng đờ.

“Muội lại đây đã.” Giọng Nguyệt Ca có chút dụ dỗ.

Ngải Thiển bình tĩnh nhìn Nguyệt Ca vài giây, cuối cùng nghe lời, đứng lên, đi về phía hần.

Nàng đứng trước mặt hần, không nói một lời mà chỉ nhìn.

Môi Nguyệt Ca khẽ nhếch, duỗi tay phải đặt lên người Ngải Thiển. Nàng cúi đầu nhìn bàn tay, ngón tay thon dài sạch sẽ có lực, còn đẹp hơn cả đàn dương cầm. “Tay huynh thật đẹp.” Nàng bật thốt lên lời khen.

Nguyệt Ca cười dịu dàng. Hần nghe rất nhiều lời khen, thật lòng có, giả vờ có nhưng chỉ mấy chữ đơn giản của nha đầu này lại làm lòng hần hơi kích động:: ::

“Ồ, huynh làm gì vậy?” Ngải Thiển hậu tri hậu giác phát hiện ra sự khác thường trong cơ thể. Có thứ gì đó đang chảy trong người nàng, thật ấm áp, thật dễ chịu.

Nguyệt Ca buông Ngải Thiển ra rất nhanh, cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Rất dễ chịu.” Ngải Thiển gật đầu.

“Còn đói không?”

“A?” Ngải Thiển sờ sờ bụng, chợt ngạc nhiên: “Không đói nữa.”

Hần cười yếu ớt, không nói.

“Huynh vừa làm gì với muội vậy?” Ngải Thiển tò mò, hỏi. Nàng lại muốn cảm thán rằng thật thần kỳ.

“Bổ sung chút năng lượng để muội không thấy đói nữa mà thôi.” Nguyệt Ca bỗng lặn xe về phía cái bàn.

Ngải Thiển cúi đầu, nhìn bụng của mình một chút. Nàng thầm hạ quyết tâm trong lòng rằng dù thế nào thì nhất định phải học tiên pháp, còn phải học tiên pháp thượng thừa nhất. Vậy thì phải tìm sư phụ lợi hại nhất trước đã. Không biết ai lợi hại nhất Tử Nguyệt Môn nhỉ? Là Nguyệt Ca à? Làm người đứng đầu một môn phái, hần hần rất lợi hại.

Đang lúc Ngải Thiển cúi đầu trầm ngâm, bỗng ngửi thấy mùi thơm xông vào mũi. Nàng ngẩng đầu. Thì ra A Thương đã về, bóng dáng màu xanh xuất hiện trong đại điện, trên tay là đồ ăn phong phú...:

“Oa...” Ngải Thiển kích động. Tuy nàng không thấy đói nữa nhưng khi nhìn thấy thức ăn ngon thì không thể nhịn được mà kích động. Nàng thích nhất là thịt gà. Nhìn cánh gà nướng vàng óng ánh trong mâm, hai mắt Ngải Thiển sáng lên, sắp chảy nước miếng, không kịp đợi A Thương bày ra đã vội vàng nhào tới.

6. Chương 6: Ma Quân Đến Chơi

Rốt cuộc thức ăn ngon đã thật sự vào miệng, Ngải Thiển thỏa mãn, phát ra tiếng than nhẹ. Nguyệt Ca không hiểu thức ăn có thể khiến người ta say mê — yêu thích đến thế sao?

Tất cả tinh thần của Ngải Thiển đều đặt trên thức ăn ngon. Sở thích lớn nhất của nàng là vợ vệt của cải, sau đó là thức ăn ngon. Trong đó đùi gà đứng đầu. Đùi gà vàng óng ánh lại thơm ngào ngạt, ai mà không yêu cơ chứ?

A Thương là sư diệt đi theo Nguyệt Ca, không phải bởi hắn biết cách nịnh nọt mà là lúc làm việc hắn không nói tiếng nào. Hắn không phải là người có tư chất tu tiên nhất mà lại có thể theo Nguyệt Ca khiến các sư huynh đệ khác hâm mộ không thôi.

Không ai biết môn chủ của Tử Nguyệt Môn đã đi đâu. Tóm lại ông chỉ thu ba đồ đệ: đại đồ đệ Vân Chiến, nhị đồ đệ Lưu Niên, tam đồ đệ chính là Nguyệt Ca. Nguyệt Ca làm môn chủ, chẳng những hai đồ đệ kia không ghen tỵ mà ngược lại còn cầu không được.

A Thương là người bình tĩnh lạnh nhạt như vậy mà nhìn tướng ăn của Ngải Thiển cũng không khỏi bị kinh sợ. Quả nhiên tiểu ăn xin này bị đói quá lâu. Lập tức, lòng thương xót con người lan tràn trong hắn. Hắn bước tới, định vỗ lưng cho Ngải Thiển để nâng thuận khí, sợ nàng bị ghen.

“Môn chủ sư thúc, không hay rồi.” Một nam nhân trẻ mặc quần áo không khác A Thương chạy vào, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy lo lắng.

“Đừng gấp.” Nguyệt Ca nhìn người trẻ tuổi, trấn an.

“Có chuyện gì vậy A Tiên?” A Thương xoay người, cất tiếng. Pháp lực của hắn không đủ cao nên không biết được bên ngoài xảy ra chuyện gì. Nhưng chắc chắn môn chủ sư thúc biết.

“Ma Quân lại tới.” A Tiên nói một hơi.

“Ma Quân?” Ngải Thiển đang vui đùa chiến đấu hăng hái với thức ăn ngon, tranh thủ thời gian ngẩng lên nhìn A Tiên. Ma Quân là gì?

Lúc này A Tiên mới chú ý tới trong đại điện còn có một tiểu cô nương xinh đẹp động lòng người. Có điều lúc này miệng cô nương đầy dầu mỡ, mặt và tay cũng lem nhem.

Mặt Nguyệt Ca không gợn sóng, không cảm thấy ngạc nhiên với lời A Tiên, chỉ nói với Ngải Thiển: “Ừ, quân vương Tàn Diên của Ma giới.”

“Có cả Ma vương à?” Ngải Thiển hưng trí bừng bừng, thả đùi gà đã gặm xong trong tay xuống: “Ồ đâu? Muội muốn đi xem một chút.” Nàng thầm nghĩ có phải Ma vương rất xấu hay không? Không biết xấu như thế nào nhỉ?

“Ồ bên ngoài. Đi thôi.” Nguyệt Ca không phản đối, vẫy tay với Ngải Thiển.

Ngải Thiển ba chân bốn cẳng tới cạnh Nguyệt Ca. Hắn cười dịu dàng, giương tà áo lên, một luồng ánh sáng trắng phủ xuống. Ngải Thiển không chịu được ánh sáng mạnh, không nhìn được mà nhắm mắt lại.

.....

Lúc Ngải Thiển mở mắt ra lần nữa thì trước mắt là phong cảnh tươi đẹp nhưng lại không yên tĩnh. Trên mặt đất có mười mấy người áo xanh đang nằm, trông có vẻ đã bị thương.

Ở đối diện — là một nam tử cực đẹp. Hắn mặc trường bào đỏ rực, vạt áo phía sau rất dài, lay động trong gió tạo cảm giác kiêu diễm. Hàng mày kiếm xé lên tới tận tóc, đôi mắt phượng hơi nhếch lên, mang theo nụ cười hút hồn. Đôi môi mỏng hồng nhuận sáng bóng, cười như không cười. Đáng chú ý nhất là mái tóc dài màu bạc dài tới thắt lưng, mềm mại nhẵn nhụi như lụa, tỏa ánh sáng dịu dàng. Ngũ quan cực đẹp nhưng không có cảm giác âm nhu. Màu bạc và màu đỏ hỗ trợ nhau, toàn thân tỏa ra tà khí. Quần áo màu đỏ rực rỡ nhưng Ngải Thiển vẫn cảm nhận được hơi thở của bóng tối. Đây là loại hình mỹ nam khác hẳn với Nguyệt Ca. Nếu nói Nguyệt Ca là tuyết liên thánh khiết nhất thì nam tử này chính là một đóa anh túc đen tối trí mạng.

Tàn Diên mặc cho Ngải Thiển quan sát mình. Đồng thời hắn cũng quan sát nàng. Đôi mắt to đen láy không hề che giấu sự thán phục. Đáng dáp tiểu cô nương này thật ra vô cùng động lòng người. Đặc biệt là đôi má lúm đồng tiền, thật khiến người ta không kiềm được mà muốn vươn tay chọc một cái.

7. Chương 7: Nhàm Chán Mà Thôi

“Sao hôm nay Ma Quân lại có nhã hứng tới tề môn vậy?” Giọng nói trong vắt của Nguyệt Ca vang lên, cắt ngang hai người đang quan sát nhau.

“Hình như một trăm năm rồi không tới thăm lão bằng hữu. Hôm nay rảnh rồi nên tới xem một chút.” Tàn Diên cười quỷ dị. Đôi mắt xéch vẫn nhìn Ngải Thiển.

Một trăm năm! Oa, thật là dài. Ngải Thiển nghe thấy mà thần phục không thôi. Quả nhiên đều là lão bất tử.

“Quà tặng của Ma Quân khi tới thăm lão bằng hữu thật quý.” Nguyệt Ca nhìn một đám người của môn phái ngã trên đất, nói không nhanh không chậm.

“Cái này...Không quý không quý.” Tàn Diên nhìn những phế vật vô dụng kia, cười xinh đẹp. Chỉ là tiểu tướng tôm tép, khiến gân cốt hần còn chưa kịp giãn.

Nguyệt Ca nhếch khóe miệng, cười như hoa nở giữa mùa xuân khiến chân trời như bừng sáng.

Một trăm năm không gặp, Nguyệt Ca vẫn như cũ. Người có năng lực tinh lọc tất cả, ta có toàn bộ sức mạnh của bóng tối, để xem ai hơn ai. Khóe mắt Tàn Diên hơi nâng lên, quyến rũ hồn người.

Đôi mắt sáng của Ngải Thiển xoay tròn, nhìn ám tiến đang gào thét giữa hai người.

Đột nhiên, sắc trời trầm xuống. Ngải Thiển chỉ thấy Tàn Diên giơ tay lên, một đám mây đen liền ùn ùn bay tới, cùng với đó là gió mạnh. Áo bào màu đỏ của Tàn Diên tung bay phấp phật, mái tóc bạc cũng bay theo gió.

Ngải Thiển chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không chịu nổi hơi thở cường thế này.

Nguyệt Ca vung tay áo, một luồng ánh sáng trắng thánh khiết bao lấy Ngải Thiển. Nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không bị ảnh hưởng nữa. Nàng yên tâm nhìn Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn, giương tay áo tạo thành ánh sáng trắng đánh thẳng về đám mây đen.

Một đen một trắng gặp nhau giữa đường, đụng vào nhau tạo ra tia sáng chói mắt.

Nụ cười của Tàn Diên chứa tà khí, tay run lên, bóng dáng liền biến mất. Nguyệt Ca ngẩng đầu nhìn lên, liền mang cả xe lăn bay lên trời.

Mây đen tan đi, Ngải Thiển lại không nhìn thấy gì cả, chỉ thấy ánh sáng trên không trung lần lượt thay đổi. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì nàng hoàn toàn không thấy rõ.

Nhìn lại một đám người của môn phái trên đất thì thấy mọi người chịu đựng đau đớn, mở to mắt nhìn trận chiến, quên luôn cả hoạt động để cơ thịt trên mặt không cứng lại, tựa như bị chú định thân vậy.

Ánh sáng cực mạnh nhấp nháy đầy trời. Ngải Thiển quên mất đây là một trận chiến, hoàn toàn coi là đang thưởng thức cảnh đẹp.

“Hôm nay tới đây thôi. Lần sau đánh tiếp.” Giọng nói tà khí của Tàn Diên vang lên.

Sau đó, tất cả kết thúc. Nguyệt Ca trở về chỗ cũ, quần áo trắng như tuyết không dính một hạt bụi nào.

“Môn chủ sư thúc.” A Tiên lo lắng, chạy tới.

“Không sao. Đưa các sư huynh đệ đi chữa thương đi.” Nguyệt Ca phất tay áo, nhàn nhạt mở miệng.

“Vâng.” A Tiên và A Thương đi về phía đám người bị thương.

Nguyệt Ca vừa phất tay áo một cái, Ngải Thiển liền phát hiện ánh sáng trắng trên người mình đã tan đi. Vừa được tự do, nàng liền lập tức hưng phấn nói: “Huynh đánh nhau với Ma Vương đó sao rồi? Có phải huynh lợi hại hơn nên đánh hần bỏ chạy rồi?”

Nguyệt Ca lắc đầu: “Không, ta và hần không phân cao thấp. Thật ra thì hần không có chuyện gì làm sẽ lên núi Tử Vân tìm ta tỷ thí.”

“Tại sao?” Ngải Thiển không hiểu. Rốt cuộc quan hệ của bọn họ là thế nào mà tìm tới tận cửa để đánh? Không phải Ma vương đều rất tàn bạo sao? Nhưng bộ dạng Ma vương rất đẹp không nói, những người của môn phái này chỉ bị thương nhẹ, không mất mạng.

“Tìm việc làm.” Người của môn phái đã rút lui, trong nhất thời chỉ còn lại hai người Nguyệt Ca và Ngải Thiển.

Tìm việc làm? Ma Quân mà cũng nhàm chán vậy à?

Bầu không khí thật yên tĩnh.

“Cái đó...” Ngải Thiển không biết xưng hô với Nguyệt Ca như thế nào nên hơi xấu hổ.

“Đi nào. Ta dẫn muội đi tìm hiểu núi Tử Nguyệt.” Nguyệt Ca nói đầy quan tâm.

“Được.” Đôi mắt sáng của Ngải Thiển lóe sáng. Có thể đào bảo vật thì càng tốt. Ngọn núi tràn đầy linh khí này chắc phải có rất nhiều kho báu nhỉ?

8. Chương 8: Để Muội Vẽ

Trên núi Tử Nguyệt quanh năm tràn đầy tiên khí. Chủ điện ở giữa, tường ngọc ngói lưu ly, trong sự uy nghiêm có chứa thánh khiết.

Bậc thềm ngọc nối thẳng tới chủ điện. Ngải Thiển hưng trí bừng bừng, vừa nhảy trên thềm ngọc, vừa sờ sờ lan can. Cảm giác vừa lạnh lẽo lại vừa ấm áp.

Ngải Thiển đi hết bậc thềm ngọc mới nhớ tới Nguyệt Ca đi lên bằng cách nào? Nàng quay đầu lại thì thấy hắc lữ trên không trung, khoai thai nhẹ nhàng đi tới, tựa như một đóa tuyết liên thánh khiết nở rộ giữa bầu trời. Khóe môi hắc chứa sự thỏa mãn khiến người ta cảm thấy hâm mộ và ghen ghét.

Nguyệt Ca từ từ hạ xuống cạnh Ngải Thiển, mỉm cười nhìn nàng.

Ngải Thiển phồng má, tức giận lên án: “Bây giờ muội muốn học tiên pháp.” Nàng lớn tiếng tuyên bố để thể hiện sự bất mãn của mình.

“Được. Muội muốn học thì ta sẽ dạy ngay cho.” Giọng Nguyệt Ca nhẹ nhàng thoải mái, dịu dàng. Ngải Thiển nghe nhưng không nắm được điểm quan trọng nhất.

Nàng ngạc nhiên nhìn hắc lữ tới mức thất thần. Nam tử tao nhã thế này mà để mấy cô gái ở thế giới hiện đại gặp được thì chắc họ sẽ phát điên mất. Không biết mình có thể trở về được không. Tiếc là không có máy chụp hình. Nếu chụp được vài tấm về bán thì chắc chắn sẽ phát tài. Nghĩ tới đây, Ngải Thiển cảm thấy mắt mát, cúi đầu. Không có máy chụp hình...

Nhưng ngay sau đó, nàng liền nở nụ cười đắc ý. Không có máy chụp hình, nàng có thể dùng bút vẽ! Từ lúc bốn tuổi, ba đã mời thầy giáo dạy nàng vẽ tranh. Nàng không học chơi. Nhân phẩm và học vấn của Ngải Thiển nàng đều ưu tú, xứng đáng là học sinh xuất sắc!

Ngải Thiển nghĩ tới là hành động ngay. Nàng ngoắc Nguyệt Ca: “Nguyệt Nguyệt, lại đây mau.”

Cái gì? Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Ca ngạc nhiên. Hắc không nghe lầm chứ? Nha đầu gọi hắc là Nguyệt Nguyệt?

“Sao lại ngây ra thế? Nhanh vào nào.” Ngải Thiển vội vàng chạy tới đẩy xe lăn cho Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca phục hồi tinh thần lại, ngược mắt hỏi: “Sao muội lại gọi ta là Nguyệt Nguyệt?”

“Huynh không thấy dễ nghe à?” Ngải Thiển cúi đầu, rướn cổ lên nhìn mặt của hắc.

Hắc lắc đầu: “Nghe rất lạ.”

“Không lạ. Gọi vậy rất thân thiết, phải không?” Ngải Thiển vừa thấy dường như Nguyệt Ca không thích xưng hô như vậy, vội vàng tẩy não cho hắn.

Hắn không muốn cãi nhau với nàng. Chẳng qua chỉ là xưng hô mà thôi, gọi thế nào cũng giống nhau.

Ngải Thiển thấy Nguyệt Ca không phản đối, đẩy xe lăn vào điện đầy cao hứng, vừa đi vừa nói: “Nguyệt Nguyệt, huynh có thể biến ra giấy bút không?”

“Có thể. Muội định làm gì vậy?” Nguyệt Ca cảm thấy mình không theo kịp suy nghĩ của Ngải Thiển. Sao lại nhảy sang đề tài này rồi?

“Huynh đừng hỏi. Biến ra uội nhanh lên.” Ngải Thiển hưng phấn, thúc giục.

Nguyệt Ca bắt đầu dī, đành đọc chú ngữ, chấp hai tay lại rồi vẽ một đường trong không khí. Ngải Thiển liền phát hiện trên tay mình có thêm một chồng giấy mềm nhũn, còn có cả một cái bút lông, còn Nguyệt Ca thì cầm mực và nghiên mực.

Hai mắt Ngải Thiển xem xét cách trang trí đại điện. Ở giữa điện có một cái bàn, trên đó là một thanh bảo kiếm thoát nhìn rất đẹp. Trông nó có vẻ rất đáng giá, không biết bán được bao nhiêu tiền. Trước thanh bảo kiếm có nhang và đèn. Bên trái là một bộ bàn ghế bằng gỗ tử đàn. Đó chính là thứ nàng muốn tìm.

Ngải Thiển đẩy Nguyệt Ca vào đại điện, bỏ giấy bút trên tay lên bàn. Ngay sau đó, nàng quay lại lấy nghiên mực trên tay hắn.

“Muội định làm gì?” Nguyệt Ca không hiểu. Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng.

“Huynh ngồi đó, đừng động đây là được rồi.” Ngải Thiển vừa mài mực, vừa dặn dò hắn phải làm gì. Trong mắt nàng, hắn chính là bạc trắng lấp lánh.

Nguyệt Ca rất muốn trốn trắng mắt nhưng kiềm lại được. Hắn là tiên, sao có thể có cảm xúc của người phàm được.

9. Chương 9: Cảnh Xuân Tươi Đẹp Như Thế

Nguyệt Ca im lặng ngồi không động đậy trên xe lăn, nhìn Ngải Thiển chăm chú.

Ngải Thiển mài xong mực, hài lòng trải một tờ giấy ra, cầm bút lông chấm chút mực, nhẹ nhàng khoa tay múa chân vài cái trên tờ giấy trắng tinh. Ngay sau đó, nàng ngẩng lên nhìn Nguyệt Ca, đôi mắt sáng ngời nhìn hắn chằm chằm, bên môi là một nụ cười nhìn rất ngọt ngào nhưng lại mang theo chút xảo trá. Đôi má lúm như ẩn như hiện.

Tóc đen như mực, làn da trắng như tuyết, mặt như ngọc, người giữa cảnh xuân tươi đẹp của đất trời như thế, sao có thể dễ lãng phí được? Phải lợi dụng một lần cho hết mới được.

Thật ra thì không cần nhìn Nguyệt Ca nàng cũng đã khắc sâu dung mạo hắn vào lòng. Nàng vẽ rất nhanh trên giấy.

Chỉ trong chốc lát, hình dáng của Nguyệt Ca liền hiện lên trên giấy, động lòng người như chính người thật. Nàng cầm tờ giấy lên một cách cẩn thận, bỗng “A” lên một tiếng.

“Sao vậy?” Nguyệt Ca nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt kỳ lạ, không tìm hiểu xem rốt cuộc nàng muốn làm gì nữa.

“Không có gì.” Tuy ngoài miệng Ngải Thiển nói thế nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn nhìn bức tranh chằm chằm. Sao nàng lại vẽ ra đáy mắt Nguyệt Ca dạt dào tình ý nhỉ? Không phải tiên không có thất tình lục dục, không thể lập gia đình sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Muội muốn vẽ nữa à?” Nguyệt Ca hỏi. Hắn vẫn không hiểu nàng vẽ mình để làm gì nhưng dưới đáy lòng dường như hơi kích động.

“Muốn.” Ngải Thiển hồi thần, gật đầu thật mạnh. Mặc kệ, nàng muốn bán tranh của Nguyệt Nguyệt để kiếm tiền. Nguyệt Nguyệt thích ai thì sao? Trừ khi có thể nhờ đó mà kiếm tiền, nàng mới nhiều chuyện một chút.

Khóe môi Nguyệt Ca nâng lên thành nụ cười mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Hắn không tự chủ được mà thay đổi một tư thế khác, phối hợp cho Ngải Thiển vẽ. Thật là một người mẫu tốt!

Ngải Thiển cẩn thận đặt tranh đã vẽ xong ở một bên, rút tiếp ra một tờ giấy trắng, liếc Nguyệt Ca rồi tiếp tục múa bút.

Mặt trời ngả về tây, ánh sáng rực rỡ chiếu vào đại điện. Trong đó, một người lẳng lặng ngồi, một người nghiêm túc vẽ, kết hợp rất ăn ý.

Mãi đến lúc trời tối hẳn, Ngải Thiển mới hoàn thành nét vẽ cuối cùng, thu tay lại. Nàng hô to: “Cuối cùng cũng xong rồi.”

Nguyệt Ca im lặng nhìn chồng tranh còn dày hơn cả cuốn sách trên bàn.

Ngải Thiển hài lòng nhìn chồng tranh, cầm một tờ lên nhìn một lần nữa. Thật sự là mỗi một tờ là một phong tình khác nhau. Hắn câu hồn người như vậy, những nữ tử mê trai thấy mà không hét chói tai sao? Không động lòng sao? Ngải Thiển cảm thấy thứ mình đang cầm không phải là tranh, mà là từng tờ tiền mặt đẹp đẽ. Nàng lật qua lật lại nhìn mấy lần nữa mới thỏa mãn mà thu lại, động tác rất cẩn thận, chỉ sợ không chú ý sẽ làm tranh, không, là tiền mặt, hỏng mất. Vậy thì nàng sẽ đau đớn đến chết mất.:: ::

“Được rồi?” Nguyệt Ca nhàn nhạt hỏi, vẫn thanh nhã như thế, không có chút mất kiên nhẫn nào.

“Được rồi.” Ngải Thiển sải bước rời khỏi bàn, đi về phía Nguyệt Ca, đáy mắt sáng rỡ nóng bỏng.

“Vậy thì về thôi.” Vốn muốn đi dạo núi Tử Nguyệt một chút, vậy mà lại ở luôn ở chủ điện.

“Được.” Ngải Thiển rất hưng phấn, chủ động đẩy xe lăn.

Ra khỏi đại điện mới thấy ánh trăng soi tỏa khắp nơi, dịu dàng rải trên mặt đất, cả núi Tử Nguyệt như được phủ thêm một lớp sương mù tuyệt đẹp.

Ngải Thiển ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời trên bầu trời, cười hỏi: “Nguyệt Nguyệt, huynh có thể tới cung trăng không?” Nếu ở đây có tiên thì có thể có Hằng Nga chứ?

“Có thể.” Nguyệt Ca gật nhẹ, đặt hay tay trên đùi.

“Vậy huynh đã từng tới đó chưa? Trong đó có nàng Hằng Nga xinh đẹp không? Có Ngô Cương, thỏ ngọc không?” Ngải Thiển hưng phấn, hỏi liên tiếp.

“Muội đang nói gì vậy?” Hình như Nguyệt Ca không hiểu. Hắn quay sang nhìn Ngải Thiển đang có thần thái sáng láng.

“Hả?” Ngải Thiển sửng sốt, nghĩ rằng mình nói quá nhanh nên hắn không nghe kịp. Vì vậy nàng hỏi từng câu một: “Muội hỏi huynh có từng tới cung trăng chưa?”

“Có.” Nguyệt Ca quay đầu lại, phất vạt áo, thanh nhã nói.

“Có phải Hằng Nga ở đó rất đẹp không?” Ngải Thiển hỏi tiếp nhưng vẫn không quên nhiệm vụ đẩy xe lăn.

“Hằng Nga?” Đôi lông mày đẹp của Nguyệt Ca khẽ nhíu lại.

10. Chương 10: Bản Tính Khó Dời

“Đúng vậy. Huynh tới cung trăng mà không gặp Hằng Nga à?” Ngải Thiển khẽ nghiêng đầu tới trước tò mò hỏi.

“Trên cung trăng có Hằng Nga sao? Sao ta không biết?” Nguyệt Ca ngẩng lên nhìn Ngải Thiển đang rất hào hứng. Sao nha đầu này lại nghe nói trên cung trăng có Hằng Nga?

“Ặc, không có sao? Không phải Hằng Nga xinh đẹp nhất thiên hạ ở trên cung trăng sao? Nàng còn có một con thỏ ngọc.” Ngải Thiển không hiểu. Chẳng lẽ trên cung trăng không có Hằng Nga?

“Cung trăng là nơi cực kỳ lạnh lẽo, là nơi lưu đầy những tiên phạm lỗi lớn. Dù là tiên cũng không chịu nổi cái lạnh ở đó. Đến bây giờ chỉ có một vị tiên bị đày tới đó, hơn nữa con bị hồn phi phách tán. Cho nên bây giờ trên cung trăng không có ai cả.” Nguyệt Ca từ từ kể, giọng nói như tiếng nước mát mẻ rơi lên ngọc, rất êm tai.

“Hóa ra là như vậy.” Vậy là không giống truyền thuyết ở thế kỷ 21. Aiz, nàng không nên đánh đồng hai thời không hoàn toàn khác nhau được. Ngải Thiển cúi đầu. Nàng thật không có kiến thức.

Nhưng chỉ chớp mắt, nàng lại tròng lớn mắt: “Huynh nói cung trăng là nơi đầy tiên, cực kỳ lạnh lẽo, vậy huynh tới đó làm gì?” Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt vừa nói hắn từng đi qua. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Biết Ngải Thiển đang nghĩ gì, Nguyệt Ca mỉm cười nghiêng nước nghiêng thành: “Ta chỉ nán lại một chút ở cửa cung trăng chứ không vào.”

“Huynh gọi đó là đi qua?” Ngải Thiển rừ đôi vai đẹp, không nói gì nữa.

“Không tính à?” Nguyệt Ca hỏi ngược lại.

“Tính.” Nàng trợn mắt tiếp tục đẩy xe lăn.

Nguyệt Ca cười khế, không nói thêm gì.

“Nguyệt Nguyệt.” Ngải Thiển im lặng một lúc lâu rồi nói tiếp.

“Ừ.” Hắn trả lời như có như không.

“Muội mệt rồi.” Nàng nói một câu dễ hiểu.

“Vậy thì nghỉ ngơi đi.” Nguyệt Ca quay lại thì thấy nàng cúi gằm đầu, đúng là rất buồn ngủ. Hắn liền làm phép đưa nàng vào phòng.

Đây không phải là căn phòng mà nàng ngủ trước đó. Phải nói rằng không thể gọi đó là phòng. Nó được trang trí rất xinh xắn tinh xảo. Ngải Thiển đang đánh vật với Chu Công thấy được cách trang trí trong phòng thì chợt tỉnh hẳn ngủ, mở lớn mắt nhìn khắp nơi. Đấy mắt nàng tham lam như sói nhìn thấy dê béo.

Giường bằng ngọc, trên đó trải chăn gấm, màn tơ buông xuống; đèn làm từ ngọc, một cây nến đỏ rất to đang cháy trên đó; trên tường treo vài bức tranh thủy mặc, từ nét bút có thể thấy chắc chắn nó được vẽ từ tay của bậc thầy. Trời ơi, giường này, đèn này, tranh này, tất cả đều là bảo bối có giá trị liên thành. Ở đây đúng là trân phẩm thượng đẳng. Nếu có thể lấy tới hiện đại thì phát tài rồi. Ngải Thiển cảm giác lòng mình đang nhảy nhót cuồng loạn. Những thứ ở đây đều là bảo vật. Nàng là người luôn luôn yêu tiền, sao lại không động lòng khi ở giữa đồng bảo vật cho được?

Nàng thích căn phòng này, tuy không có điện nhưng tốt hơn nhiều căn phòng trước kia.

“Nguyệt Nguyệt, muội ngủ ở đây.” Ngải Thiển vỗ tay, hài lòng quay đầu lại tuyên bố với Nguyệt Ca.

“Ừ.” Hắn dụi dụi mắt nhìn Ngải Thiển. Biết là nha đầu này sẽ thích mà. Hắn không nói rằng phòng này và phòng hắn cùng trong một điện. Điện Tử Nguyệt ngoài phòng khách, phòng luyện công ở ngoài còn có vài phòng nữa. Nhưng chỉ có một người ở đó, cạnh phòng hắn.

“Được. Vậy muội ngủ đây. Nguyệt Nguyệt ngủ ngon nhé.” Ngải Thiển hưng phấn, lao thẳng tới giường ngọc, ôm chăn gấm thoải mái lộn vài vòng.

Dáng vẻ này trong mắt Nguyệt Ca tựa như mèo con vậy.

“Ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon.” Ánh mắt Nguyệt Ca dụi dụi, dứt lời, rời khỏi căn phòng.

Ngải Thiển đang cảm chán gấm. Trên đó tỏa ra mùi thơm ngát như có như không. Nàng thấy mùi này rất giống mùi của Nguyệt Ca. Rất dễ chịu.

Bống, nàng nhảy dựng lên. Trời ạ, sao nàng lại cứ thế mà bò lên giường chứ? Nàng cẩn thận đưa ngón tay vào ngực. Không bị nàng ép hồng chứ? Nàng lấy tranh ra nhìn, may mà còn phẳng.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhìn xung quanh phòng, chọn một hốc tường, cẩn thận bỏ chồng tranh vào. Nàng thường tìm kiếm bảo vật, sao lại không nhìn ra được trên vách có huyền cơ chứ?

Nàng cất tranh đi rồi mới hài lòng quay trở về giường. Lúc đi qua bàn, nàng còn không nhìn được mà vươn tay sờ vào nền. Thật là dễ chịu, là ngọc thượng đẳng.

Nửa đêm, một luồng sương đen luồn qua khe cửa, hướng về phía Ngải Thiển đang ngủ ngon.

11. Chương 11: Bị Lừa Gạt Ngoài Ý Muốn

Ngải Thiển ngủ đủ giấc, đầu tranh rời khỏi giường, vừa mở đôi mắt to giảo hoạt ra nhìn xung quanh thì liền mờ mịt. Chuông báo động reo lên trong đại não của nàng. Đây là đâu? Đây không phải là căn phòng tối qua nàng ngủ.

Ánh vào mắt là màu đỏ rực rỡ: thảm màu đỏ, giường màu đỏ, chăn gấm màu đỏ, màn lụa màu đỏ, dường như tất cả đều có màu đỏ. Trên vách tường khảm vài viên dạ minh châu to bằng nắm tay trẻ con. Ánh sáng từ dạ minh châu càng khiến màu đỏ thêm chói mắt. Ngải Thiển thật nghi ngờ sao mình có thể ngủ ngon như thế dưới ánh sáng màu đỏ chói như vậy.

Nhưng, nàng liền cười nhẹ nhàng. Dạ minh châu này để đây thật lãng phí. Ban ngày có ánh sáng mặt trời, ban đêm là thời gian ngủ, để dạ minh châu ở đây làm gì. Ừ, không sai, căn bản là không cần tới mấy viên dạ minh châu hiếm có này.

Ngải Thiển sờ chăn gấm trơn nhẵn đang đắp trên người mình. Chăn này chắc là làm từ tơ tằm thật, là hàng thượng phẩm. Nàng đánh giá hết giá trị của các thứ trong phòng mới đảo mắt nhìn ra cửa. Cánh cửa rất kỳ lạ. Nó không làm từ gỗ cũng chẳng làm từ sắt. Nàng không nhìn ra được nó làm từ gì. Có vẻ giống thủy tinh nhưng lại không phải. Nhưng từ ánh sáng rực rỡ kia là biết nó có giá trị liên thành.

Nhưng mà đây là đâu? Đầu óc mình bị lòng tham làm cho u mê mất rồi. Lúc này nàng mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng là tại sao mình lại ở đây? Tới đây bằng cách nào? Ai đưa nàng tới?

Nàng vén chăn lên định xuống giường.

“Tiểu mỹ nhân tỉnh rồi à?” Đột nhiên, một giọng nói tà mị bay tới khiến bàn tay đang gơ lên vén chăn của Ngải Thiển dừng lại giữa không trung. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa đầy kinh ngạc. Cửa đã được mở ra, đập vào mắt nàng là màu cực đỏ. Trường bào màu đỏ bao lấy dáng người thon dài thẳng tắp, một vài lọn tóc màu bạc không gió mà bay phất phơ.

“Huynh là Ma Quân Tàn Diên.” Ngải Thiển cả kinh, cử động bàn tay đã cứng đờ rất lâu trong không trung, chỉ về phía Tàn Diên.

“Ồ, tiểu mỹ nhân không quên bản quân, không tệ! Phải thưởng cho nàng mới được.” Tàn Diên tỏa ra hơi thở tà mị, tiêu sái bước qua, quần áo màu đỏ lay động tạo ra phong tình vô hạn.

Theo bản năng, Ngải Thiển định lui lại. Hơi thở của bóng tối tản ra từ người Tàn Diên khiến nàng thấy áp lực.

“Tiểu mỹ nhân, nàng biết mình đã ngủ bao lâu không?” Tàn Diên đi tới bên cạnh Ngải Thiển, quả quyết vươn một ngón tay ra chọc chọc vào má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ của nàng. Quả nhiên cảm giác tốt như trong tưởng tượng.

“Bao lâu?” Ngải Thiển thuận miệng hỏi nhưng cũng không quên bàn tay đáng ghét đang vuốt ve mình. Nhưng khi thấy cái nhẫn ngọc trên tay hắn, đôi mắt to lập tức lóe sáng. Nàng duỗi tay ra, nắm lấy bàn tay

kia nhưng không dành thời gian ngắm xem nó đẹp thế nào. Đúng là người có tiền, đeo toàn bảo vật vô giá trên tay. Chiếc nhẫn này được chế tác từ nguyên liệu cực phẩm trong cực phẩm đó.

Cô bé này thay đổi nhanh thật. Tàn Diên buồn cười khi thấy phản ứng của Ngải Thiển: “Tiểu mỹ nhân đang thể hiện tình yêu với bản quân đấy à?”

“Yêu chứ. Nhưng là yêu thứ huynh đeo trên tay này cơ.” Ngải Thiển thẳng thắn nói, mắt nhìn chăm chăm, thật muốn rút ngay ra.

Tàn Diên giơ tay lên, nhìn cái nhẫn mình đang đeo. Hắn không nghĩ ra thứ này hấp dẫn người khác ở chỗ nào? Ngay sau đó, hắn nhếch môi cười tà: “Tiểu mỹ nhân đừng ngại ngần. Nàng coi trọng bản quân thì cứ nói thẳng. Bản quân sẽ yêu nàng thật tốt.”

“Thúi lắm.” Ngải Thiển bật thốt lên lời thô tục. Lời vừa ra khỏi miệng thì nàng mới giật mình, nhớ ra phải chú ý hình tượng, vội vàng định thu lại lời nói. Nàng trợn to mắt, chột dạ nhìn Tàn Diên: “Vừa rồi huynh có nghe thấy gì không?”

“Không.” Tàn Diên lắc đầu, “Chỉ nghe ai đó nói thúi lắm thôi. Yên tâm, bản quân đã chuẩn bị sẵn sàng, mùi thúi không bay tới chỗ bản quân đâu, nàng cứ thả thoải mái.”

Ngải Thiển không nói được gì. Có người nào xuyên tạc ý người khác như vậy không? Nhưng mà thôi, đại nhân có đại lượng, không chấp nhặt với tiểu nhân, không, là ma đầu mới đúng. Nàng hỏi vấn đề chính: “Đây là đâu? Sao huynh lại bắt ta tới đây?”

12. Chương 12: Đồ Cổ Kỳ Trân

“Nàng dùng từ này không hay lắm. Sao lại nói là bắt chứ? Bản quân thật vất vả mới mời được nàng tới Ma Cung, nàng không cảm ơn thì thôi lại còn nói thế, thật khiến ta đau lòng.” Tàn Diên giả vờ bị tổn thương, dung mạo cực đẹp như sắp khóc.

“Nói đi, dẫn ta tới Ma Cung này làm gì?” Ngải Thiển không nhìn Tàn Diên đang diễn trò mà cau mày lại, lập tức trở thành dáng vẻ rất thông minh. Ủ, thật ra thì vẫn luôn rất thông minh nhưng tất cả đều dành để tìm cách vơ vét của cải.

Tàn Diên sững sốt, thu hồi dáng vẻ uất ức, cười tà nói: “Không có việc gì cả. Chỉ là muốn mời nàng tới Ma Cung làm khách thôi.”

“Vậy sao?” Ngải Thiển nhìn chăm chăm vào mặt Tàn Diên, trên mặt viết rằng nàng không tin.

“Đúng vậy, Ma Cung có rất nhiều chỗ để chơi. Bản quân dẫn nàng đi chơi được không?” Tàn Diên dụ dỗ.

“Có thứ gì tốt để chơi?” Ngải Thiển cau cái mũi thon, nhìn Tàn Diên đầy khinh bỉ. Coi Ngải Thiển nàng là trẻ con không hiểu sự đời dễ lừa gạt à? Tuy dáng dấp huynh rất đẹp mắt nhưng Ngải Thiển nàng cũng sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc. Huống gì còn có Nguyệt Nguyệt với dáng vẻ xinh xắn nữa. Đường đường là Ma Quân mà đi bắt một tiểu cô nương vô cùng tầm thường như nàng chỉ đơn giản là mời làm khách thôi sao? Nói ra ai tin?

“Có rất nhiều đồ cổ kỳ trân. Còn có rất nhiều thứ tốt khác nữa.” Tàn Diên thật biết nắm điểm yếu của Ngải Thiển.

Đồ cổ kỳ trân à? Vậy thì đều là bảo vật rồi. Ngải Thiển không khỏi hơi động lòng. Thật muốn đi xem thử. Nhưng trên đời này có chuyện tốt vậy ư? Nàng không tin. Rốt cuộc Ma Quân kia có mục đích gì? Thôi, chi bằng làm theo ý hắn xem sao. Hiểu rõ tình hình rồi hãy quyết định. Nghĩ vậy, Ngải Thiển lập tức lộ ra vui mừng: “Đồ cổ kỳ trân à? Mau dẫn ta đi xem đi.”

“Được.” Tàn Diên không nhiều lời, dẫn Ngải Thiển ra ngoài.

Ra khỏi cánh cửa đẹp mắt kia, một biển hoa hiện ra trước mắt nàng, rất nhiều loài hoa chưa từng nhìn thấy đang nở rộ, tạo thành từng đám một nhìn rất rực rỡ.

“Đây là hoa gì vậy?” Ngải Thiển không nhìn được, hỏi. Đôi mắt nàng như khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này. Thật quá tươi tốt, có rất nhiều màu hoa, phần lớn nàng chưa từng thấy ở hiện đại. Những bông hoa này đẹp tới cực hạn, rực rỡ tới cực hạn giống như Tàn Diên.

“Tên gì á? Bản quân không rõ lắm.” Tàn Diên lắc đầu. Hắn không phải là người yêu hoa, bình thường không thèm liếc mấy bông hoa này lấy một cái. Thấy chấn động trong mắt Ngải Thiển, hắn mới biết rằng những bông hoa này rất đẹp. “Chúng đều tự sinh trưởng ở đây, không ai chăm sóc.” Nhưng chắc sau này hắn phải tìm người tới xử lý một chút.

“Tự sinh trưởng?” Ngải Thiển kinh hãi. Tự sinh trưởng mà có thể tươi tốt thế này ư? Đây là đạo lý gì vậy?

Tàn Diên cười tà không tự chủ được mà đặt tay phải lên vai Ngải Thiển. “Ma Cung là nơi tính âm, thích hợp nhất cho các loại hoa cỏ sinh trưởng, tựa như hoa bỉ ngạn vậy. Nàng có thích nơi này không?”

“Thích.” Ngải Thiển lẩm bẩm, ngay sau đó liền lấy lại tinh thần, “Huynh làm gì thế?” Nàng nhìn bàn tay đang ăn đậu hũ của mình, vội vàng phát tay muốn gạt ra. Tàn Diên chủ động buông ra, tà tà tiêu sái đến cạnh biển hoa, đưa tay ra hái một bông hoa màu tím.

Hắn trở lại cạnh nàng, nhấc tay lên, cài bông hoa lên mái tóc của nàng, nhất thời tạo thêm cảm giác tươi mát.

Ngải Thiển ngơ ngác không biết nên phản ứng thế nào, thầm oán trong lòng. Động tác này có quá thân mật không? Nàng không thích, không thích tí nào cả. Nàng không thích người vô lễ với mình không phải là Nguyệt Nguyệt. Chợt, nàng gợn tay lên, cầm lấy bông hoa vừa được cài lên tóc nhưng không thể ném nó đi được. Bông hoa đẹp như thế mà ném đi thì phí quá.

13. Chương 13: Đường Sinh Đường Tử.

Tàn Diên tà mị nhìn hành động của Ngải Thiển, từ chối cho ý kiến.

Ngải Thiển chột dạ, lẩm bẩm: “Cái đó... Còn có nơi nào để chơi không? Chúng ta đi xem đi.”

Tàn Diên không nói lời nào, xoay người đi về phía trước.

Một cây cầu nhỏ bắc qua biển hoa, Ngải Thiển rất muốn nói rằng đó là tiên khí, nhưng không phải. Làn khí màu đen che mờ xung quanh đó sao có thể là tiên khí được, phải là ma khí mới đúng. Đúng, nhất định là ma khí.

Ngải Thiển bước lên cầu một cách cẩn thận, rất sợ mình bị làn khí màu đen cắn nuốt. Tàn Diên nhìn dáng vẻ đó của nàng, không khỏi cười tà nói: “Có cần bản quân ôm nàng qua không?”

“Không cần.” Ngải Thiển vội vàng lắc đầu, “Ta có thể tự qua được.” Dứt lời, nàng bước nhanh hơn, tựa như sợ Tàn Diên tới ôm mình thật.

Tàn Diên đứng phía sau không nhìn được mà phá ra cười, cười đến mức run rẩy hết cả người. Ngải Thiển không có tâm trạng mà thưởng thức bức tranh mỹ nhân cười này. Cho đến khi qua cầu an toàn, nàng dừng chân lại, thở phào nhẹ nhõm thật dài. Nàng quay lại thì thấy Tàn Diên đang thoải mái nhàn nhã bước từ từ qua làn khói màu đen. Làn khí màu đen quần quanh màu đỏ vô cùng yêu dị.

“Đi đâu tiếp đây?” Ngải Thiển nhìn xung quanh, hỏi. Có hai con đường không thấy điểm cuối hiện ra trước mắt nàng khi đi qua cầu. Cảnh tượng hai bên con đường rất giống nhau, đều có cây xanh cao vút xếp thành hàng hai bên. Ngải Thiển nhìn mà bị chấn động, không biết nên đi đường nào.

Tàn Diên xuống cầu, đứng cạnh Ngải Thiển, nhìn con đường phía trước: “Hai con đường này gọi là đường sinh đôi. Ý nghĩa như tên, có dáng vẻ giống nhau như đúc.”

“À? Vậy chúng dẫn tới đâu?” Ngải Thiển hô nhỏ đầy kinh ngạc, có trẻ sinh đôi, có đường sinh đôi, quả nhiên là thế giới thần kỳ.

“Một là đường tử, một là đường sinh.” Tàn Diên tà tà nhếch môi, giơ tay chọc vào lúm đồng tiền say lòng người của Ngải Thiển.

Nàng giận, lui lại mấy bước, không quên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình: “Đâu là đường tử, đâu là đường sinh?”

“Nàng đoán xem?” Tàn Diên không đáp mà hỏi ngược lại. Mái tóc màu bạc của hắn tung bay trong gió, khóe mắt khẽ nheo lại tản ra sự quyến rũ câu hồn.

Ngải Thiển cau mày nhìn hai con đường giống nhau như đúc, suy nghĩ cẩn thận một lúc, nói: “Ta cảm thấy bên trái là đường sinh, bên phải là đường tử.”

“A? Vì sao?” Tàn Diên nhướn mày nhìn Ngải Thiển, cười như không cười.

“Không vì sao cả, chỉ là trực giác mà thôi.” Ngải Thiển nói thẳng, mang theo chút mùi dương dương tự đắc.

Tàn Diên trượt chân một cái, thiếu chút nữa thì ngã xuống. Anh danh Ma Quân một đời của hắn xém chút nữa cũng bị hủy theo? Trực giác? Đây là giác quan thứ sáu của nữ nhân sao? Quả nhiên giống y như mẹ hắn.

Ngải Thiển ôm bụng cười lăn lộn. Phản ứng lớn vậy à? Đúng là giác quan thứ sáu của Ngải Thiển nàng rất mạnh. Một người muốn vợ vet của cải một cách tốt nhất thì phải có trực giác rất mạnh. Giống như đầu tư, ngoài kiến thức chuyên nghiệp còn phải có giác quan thứ sáu cực chuẩn.

Tàn Diên khôi phục bình tĩnh rất nhanh, cười tà, nói: “Ừ, không tệ, vậy mới xứng làm Ma Hậu của bản quân.”

“Cái gì? Ma Hậu?” Ngải Thiển sửng sốt một lúc lâu không lấy lại được tinh thần. Nàng nói muốn làm Ma Hậu của hắn lúc nào?

“Đúng, Ma Hậu. Có vui không?” Tàn Diên đúng là muốn xuyên tạc phản ứng của Ngải Thiển, tà khí tản ra từ người hắn càng đậm hơn.

Lâu sau, Ngải Thiển lấy lại tinh thần, trợn to mắt nhìn Tàn Diên đầy khó chịu: “Bản ***** có nói muốn làm Ma Hậu của huynh à?”

“Nàng thích bản quân, không làm Ma Hậu của bản quân thì định làm Ma Hậu của ai?”

“Tự luyện cuồng!” Ngải Thiển nhỏ giọng nói ba chữ, không thèm nhìn Tàn Diên nữa.

14. Chương 14: Ma Quân Tàn Diên

“Tự luyện cuồng?” Đôi mắt phượng của Tàn Diên khó có lúc hiện lên tia hoang mang. Hắn không hiểu tự luyện cuồng là thế nào.

Ngải Thiển liếc mắt, mặt đầy khinh bỉ nhìn hắn: “Tự luyện cuồng chính là loại người tự cho là đúng như huynh, kiêu ngạo cho rằng khắp thiên hạ này ai gặp cũng thích mình. Huynh cho rằng ai cũng thích huynh sao? Không phải chỉ dựa vào vẻ ngoài đẹp đẽ này à? Hơn nữa lại chẳng phải tốt nhất. Bản, tiểu, thư, không, thèm, nhìn, huynh.” Câu cuối cùng, nàng nhấn từng chữ từng chữ một.

Thật là khó chịu. Mặc kệ hắn là Ma Quân gì, không thèm quan tâm xem hậu quả sao, cứ nói cho sáng khoái cái đã! Ngải Thiển nói một hơi xong còn thở ra thật dài, nhìn hắn khiêu khích.

Tàn Diên nghe xong thì hiểu tự luyện cuồng nghĩa là gì. Hắn không giận mà còn cong khóe môi lên, tà ý nơi đáy mắt càng sâu thêm. Hắn tới gần nàng, nghiêng người, nhìn nàng từ trên cao, đầu như dựa vào cái trán trơn bóng của nàng. Ngải Thiển ngửa ra sau, muốn rời xa hơi thở của Tàn Diên.

Sự sợ hãi dâng lên trong lòng nàng. Nàng sợ là bởi vì tự đáy lòng dường như không bài xích hơi thở này mà còn có cảm giác hưng phấn khó tả. Điều này khiến nàng rất bất an. Tại sao mình lại không bài xích luồng tà khí đen tối này?

Tàn Diên không cho Ngải Thiển có cơ hội tránh xa. Hắn đuổi tay ra, ôm lấy cái eo tinh tế của nàng, tới gần nàng hơn, buộc nàng phải đối mặt với mình, còn cười tà mị, nói: “Bây giờ nàng không thích bản quân, vậy từ giờ bản quân sẽ làm cho nàng thích. Hơn nữa...”

Hắn dừng lại, càng cười tà mị hơn, đôi mắt phượng lóe ra sức quyến rũ câu hồn. Ngải Thiển không kìm được mà rùng mình. Tàn Diên dừng một lúc lâu mới nói tiếp: “Mặc kệ nàng có thích hay không, nàng cũng chỉ có thể là Ma Hậu của bản quân.”

Lời nói băng qươ mang theo khí phách mơ hồ, Ngải Thiển vốn có chút sợ nhưng khi nghe những lời này lại đột nhiên nổi giận. Lời này đã giẫm lên ranh giới cuối cùng của nàng. Nàng ghét nhất là người bá đạo, càng ép nàng thì nàng càng phản kháng. Nàng véo mạnh vào bàn tay đang ôm cái eo nhỏ nhắn của mình. Nàng trừng lớn mắt nhưng trên mặt không tỏ ra tức giận trên mặt mà rất bình tĩnh nhếch môi cười ngọt ngào: “Sao huynh lại muốn bản tiểu thư làm Ma Hậu của mình?”

Nàng càng giận thì càng tỏ ra bình tĩnh, khí chất cao quý của thiên kim nhà giàu nhất nước cũng tản ra lúc nàng không để ý. Tàn Diên tà tứ nhìn Ngải Thiển, mặt không thay đổi, không buông tay ra, nói khẽ: “Chỉ bằng bốn chữ Ma Quân Tàn Diên.”

Ma Quân Tàn Diên! Ngải Thiển hừ lạnh, tự mình là giỏi à?

Tàn Diên cười tà khi nhìn thấy sự khinh thường nơi đáy mắt nàng: “Xem ra không cho nàng lĩnh giáo qua bốn chữ này thì sẽ không hiểu nghĩa của nó. Rất khinh thường sao?”

Ngải Thiển không mở miệng mà chỉ nhìn chằm chằm.

Tàn Diên buông eo nàng ra, giơ tay lên...

Hắn định làm gì? Ngải Thiển nghi ngờ nhưng cũng yên lặng theo dõi thay đổi.

Bỗng, một luồng ánh sáng cực mạnh hiện ra từ phía sau, Tàn Diên nâng tay vung về hướng ngược lại, thay đổi hướng đi của nó.

15. Chương 15: Sự Phụ Tới Cứu

Ngải Thiển chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng màu trắng chói mắt trên không trung lướt tới từ phía trước, chạm vào luồng khí đen Tàn Diên vừa tạo ra. Hai luồng khí va vào nhau tạo thành tàn lửa rực rỡ như pháo hoa.

Xuất ra một kích nhưng không có hành động gì nữa.

Tàn Diên khoanh hai tay trước ngực liếc xéo qua. Làn sương đen trắng tản đi, một bóng dáng màu trắng đi nhanh tới. Ngải Thiển định thần nhìn lại thì thấy hóa ra là Nguyệt Ca. Hắn ngồi trên xe lăn, mặc quần áo trắng như tuyết. Xe lăn vững vàng rơi xuống đất cách nàng một trượng. Mặt Nguyệt Ca vốn bình tĩnh thanh nhã, nay có thêm sự lo lắng.

“Nguyệt Nguyệt.” Ngải Thiển vừa thấy Nguyệt Ca liền hưng phấn, nhấc chân lên định chạy về phía hắn.

Tàn Diên đuổi tay ra túm lấy cổ áo nàng, ngăn hành động của nàng lại một cách dễ dàng.

Ngải Thiển giận, ngược mắt lên nhìn hắn đầy giận dữ, hận không thể giết hắn bằng ánh mắt: “Buông ta ra. Huynh muốn làm gì?”

Tàn Diên cười tà: “Bản quân có thể làm gì nào?” Hắn buông Ngải Thiển ra.

Nàng cho rằng mình đã được tự do, định cất bước lần nữa nhưng ngay sau đó thân thể liền cứng ngắc.

Tàn Diên giơ tay lên, khí màu đen bay lên từ lòng bàn tay hắn. Hắn vung tay, một luồng khí màu đen trong suốt bao lấy Ngải Thiển. Nàng chỉ cảm thấy người mình như bị đông lại, không thể động đậy nhưng vẫn có thể nhìn, có thể nghe, có thể nói.

Tàn Diên từ trên cao nhìn xuống, thường thức vẻ giận dữ của Ngải Thiển, tà ý dưới đáy mắt càng sâu hơn.

Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn, mặt bình tĩnh nhưng có thể nhìn ra sự tức giận nơi đáy mắt hắn. Nhưng hắn không thể thể hiện ra, phải bình tĩnh, bình tĩnh để cứu nha đầu ra.

“Môn chủ thật lợi hại, có thể vào Ma Cung của ta một mình.” Tàn Diên xác định Ngải Thiển không phá rồi được nữa mới nhìn về phía Nguyệt Ca, sát ý lóe lên nơi đôi mắt phượng.

“Ai mà không thể vào được cái Ma Cung rách nát này? Nhanh thả bản tiểu thư ra.” Thân thể bị kiềm chế khiến Ngải Thiển sốt ruột muốn mắng to. Mà nàng cũng mắng thật.

Tàn Diên nghe thấy vẫn tỏ ra hồ hững như không nghe được, tiếp tục giằng co với Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca nhìn về phía Ngải Thiển, ánh mắt sâu thẳm như biển. Nàng vừa chạm vào tầm mắt hắn liền bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn hắn, thầm tin hắn có thể cứu được mình.

Nguyệt Ca hài lòng nhìn phản ứng của Ngải Thiển, cười khê, thanh nhã như nước: “Đúng là vào Ma Cung rất dễ. Không phải Ma Quân vào núi Tử Nguyệt cũng rất dễ đó sao?” Người có thể tùy ý vào Tử Nguyệt Môn của ta, ta không thể tùy ý vào Ma Cung của người sao? Kết giới thì sao? Chỉ có thể chặn lại những phế vật vô dụng kia mà thôi.

“Môn chủ nói thật có lý. Nhưng không biết hôm nay môn chủ không mời mà tới Ma Cung làm gì?” Tàn Diên nhếch đôi môi mỏng, giả vờ như không biết gì mà hỏi.

Nguyệt Ca bình tĩnh, thanh nhã nói: “Chỉ là muốn đón tiểu đồ đệ về nhà, không thể để nàng làm phiền Ma Quân được.”

“Tiểu đồ đệ? Ai là đồ đệ của môn chủ?” Tàn Diên phối hợp với lời Nguyệt Ca, nhìn xung quanh như đang tìm người.

“Người bị Ma Quân làm phép định thân là đồ đệ của tại hạ.” Nguyệt Ca nói không nhanh không chậm, bình tĩnh nhìn Tàn Diên diễn trò.

“Nàng là đồ đệ của người?” Lúc này, Tàn Diên mới chợt hiểu ra, nhìn về phía Ngải Thiển. Ngay sau đó hắn nhìn Nguyệt Ca đầy nghi ngờ: “Người nhận nàng làm đồ đệ lúc nào? Sao bản quân không biết?”

Ngải Thiển cũng kinh ngạc mà nhìn Nguyệt Ca. Nàng cũng không biết mình thành đồ đệ hắn lúc nào? Nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút liền biết, nhất định là Nguyệt Nguyệt kiếm có để cứu nàng ra. Nếu nàng chỉ là người không liên quan, Nguyệt Nguyệt chẳng có lý do gì để xông vào Ma Cung chẳng kiêu ngạo gì như vậy được.

“Cái này...Cần phải xin phép Ma Quân à?” Nguyệt Ca khê neho mắt, lộ ra sự hoang mang.

“Bản quân chỉ cảm thấy kỳ lạ. Thật không ngờ môn chủ Tử Nguyệt Môn chưa bao giờ thu đồ đệ mà lại phá lệ. Thật là một tin tức bất ngờ với tam giới.” Tàn Diên búng ngón tay, tác phong rất không đứng đắn, cười đầy thâm ý. Không biết hắn có tin lời của Nguyệt Ca thật không.

16. Chương 16: Đối Đầu Lần Nữa

“Trước kia là không có duyên thầy trò không có nghĩa tại hạ sẽ không thu đồ đệ” Giọng nói trong vắt của Nguyệt Ca vang lên.

Tàn Diên vừa nghe liền hào hứng: “Nói vậy là – môn chủ có duyên thầy trò với tiểu mỹ nhân này à?”

” Ừ. ” Nguyệt Ca trả lời hồ hững.

Duyên thầy trò? Ngải Thiển nhìn Nguyệt Ca chăm chăm. Lời này là thật hay giả? Nguyệt Ca nói rất nghiêm túc, chắc là thật rồi. Nhưng trước kia chưa từng nghe huynh ấy nói. Ngải Thiển bối rối, nghĩ kỹ thì làm đồ đệ của Nguyệt Nguyệt không tồi, có thể bảo huynh ấy dạy tiên pháp ình. Vốn nàng vào Tử Nguyệt Môn thì phải bái sư, thay vì bái một vị sư phụ mà mình chẳng biết gì thì không bằng nhận Nguyệt Nguyệt làm sư phụ. Ngải Thiển nghĩ thông suốt thì không còn bối rối nữa, sương mù trong lòng tan đi.

” Ha ha.....” Tàn Duyên cười tà tứ như đóa hoa anh túc đang nở rộ: “Bản quân cũng thấy có duyên thầy trò với tiểu mỹ nhân này. Hơn nữa, không chỉ có duyên thầy trò mà còn có duyên vợ chồng. Chuyện này phải làm sao đây? Có phải môn chủ lầm rồi không?”

Có duyên thầy trò với Ma Quân này? Duyên vợ chồng? Ngải Thiển vừa nghe thấy thì liền ngạc nhiên. ” Ai có duyên thầy trò, vợ chồng với huynh vậy? Huynh đừng nói bậy, hủy thanh danh của bản tiểu thư. ”

“Bản quân có cần nói bậy không? ” Nụ cười của Tàn Diên tươi hơn. Hắn hỏi ngược lại, thấy dáng vẻ muốn giơ chân của nàng, không nhịn được duỗi tay chọc lúm đồng tiền say lòng kia.

Đầu tiên Ngải Thiển sửng sốt, sau đó nhướn mày, đáng tiếc nàng không thể động đậy lông mày được, vẻ mặt cứng ngắc: “Rất cần. ”

“Tại sao? ” Tàn Diên nhướn đôi lông mày xéch tận tóc mai.

” Huynh coi trọng bản tiểu thư, muốn lừa gạt bản tiểu thư làm Ma Hậu của huynh không phải sao? Huynh cho rằng những lời này có thể lừa được bản tiểu thư à ?” Ngải Thiển bày ra dáng vẻ kiêu ngạo. Nàng nói vậy để tranh chí khí, chọc tức con ma tự ình là đúng này. Tự thâm tâm nàng tự hiểu Tàn Diên không thể coi trọng mình được. Chẳng biết hắn nói thế là có mục đích gì?

” Tiểu mỹ nhân thật hiểu rõ bản quân. Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ tâm ý của bản quân rồi. Aiz không uống công bàn quân hao tổn tâm huyết...”

“Ma Quân” Bồng Nguyệt Ca cắt ngang lời Tàn Diên, giọng nói vẫn thanh nhã như ngọc nhưng đầy mắt lại xuất hiện sát khí mà chính hắn cũng không nhận ra.

Nhưng – hắn không nhận ra không có nghĩa là Tàn Diên cũng vậy. Gió thổi áo bào màu đỏ bay lên, tạo thành vũ điệu cuồng nhiệt. Tàn Diên nở nụ cười xinh đẹp, nói: “Môn chủ có chuyện gì muốn nói sao? ”

” Bổng tiên muốn dẫn tiểu đồ đệ đi, Ma Quân không cần phải tiễn.” Nguyệt Ca hồ hững nói. Tuy rằng ngồi trên xe lăn nhưng không tạo cảm giác thấp hơn Tàn Diên. Dứt lời, hắn giơ tay vung lên một luồng ánh sáng trắng rất đẹp mắt có hình dạng giống hoa sen.

Tàn Diên cười tà, vung ma khí màu đen ra ngăn cản. Hai luồng khí chạm vào nhau, tan thành mây khói.

Nguyệt Ca tựa như đã sớm đoán được Tàn Diên sẽ có hành động này. Ngay lúc Tàn Diên phất tay ngăn cản thì một tay khác của Nguyệt Ca liền tạo thành một quyết, đóa hoa sen màu trắng trong veo lấp lánh hiện ra, từ từ bay lên.

Đây – là tiên pháp thượng thừa, có thể tinh lọc tất cả sức mạnh của bóng tối. Tàn Diên thấy thế thì hơi ngạc nhiên. Tuy hắn là Ma Quân, tự có ma lực cao thâm nên không sợ sức mạnh tinh lọc này nhưng lời chúc hắn hạ trên người Ngải Thiển sẽ bị tinh lọc dễ dàng.

Đóa sen trắng vừa xuất hiện thì quả nhiên làn sương màu đen trên người Ngải Thiển liền tan đi. Sau đó, không đợi Tàn Diên hành động, Nguyệt Ca liền phất tay làm phép, Ngải Thiển liền rơi vào lòng hắn.

Nguyệt Ca nhẹ nhàng ôm Ngải Thiển đã mềm nhũn người, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ôm nàng trong tay khiến lòng hắn an tâm kỳ lạ.

Cuối cùng Ngải Thiển cũng được tự do, vẫn chưa lấy lại được tinh thần, nghe lời nằm trong lòng Nguyệt Ca, để mặc hắn ôm, không động đậy, chỉ cảm thấy yên tâm vô cùng.

17. Chương 17: Nộp Tiền Đặt Cọc Trước

Tàn Diên tức giận, chỉ hơi phân thần đã để Nguyệt Ca lợi dụng sơ hở. Lần này, không có ai sao hắn có thể uy hiếp được tên kia? Nhưng ngoài mặt hắn vẫn nở nụ cười tà mị như cũ: “Thật đúng là thầy trò tình thâm. Cảnh này vô cùng cảm động.” Ngải Thiển nghe vậy liền đứng lên khỏi lòng Nguyệt Ca, đối mặt với Tàn Diên, nở nụ cười đắc ý: “Ma Quân đại nhân của chúng ta hâm mộ ghen ghét à?”

“Sao bản quân phải hâm mộ ghen ghét chứ? Chỉ thấy vui mừng thôi.” Tàn Diên tà tà nói.

“Mừng cái gì?” Ngải Thiển nghi ngờ, nghiêng đầu nhìn Tàn Diên.

“Tình cảm giữa Ma Hậu tương lai của bản quân và sư phụ rất tốt, bản quân có thể không vui được sao?”

Được lắm! Lại chiếm tiện nghi của nàng. Bỗng, Ngải Thiển nở nụ cười rạng rỡ. Đã vậy, nếu nàng không vớt lấy chút lợi mang về thì chẳng phải rất xin lỗi biệt hiệu tham tiền của mình sao?

Tàn Diên thấy tia sáng rực rỡ nơi đáy mắt Ngải Thiển thì cảm thấy một luồng tê dại chạy dọc sống lưng rồi lan khắp toàn thân. Hắn có cảm giác mình bị theo dõi, tựa như con chuột đang bị mèo rình vạy.

Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn nhếch nhếch khóe môi, lẳng lặng nhìn Ngải Thiển.

“Huynh đã nói bản tiểu thư là Ma Hậu tương lai của mình, vậy có phải nên lấy chút thành ý ra không? Có thứ gì đại diện cho thân phận của Ma Hậu không?” Ngải Thiển chớp chớp mắt, mặt tràn đầy khát khao.

Khóe mắt Tàn Diên run lên. Hắn nhếch môi cười tà: “Chỉ cần nàng làm Ma Hậu, tất cả Ma Cung này đều là của nàng... Kể cả bản quân cũng không phải là của nàng sao?”

“Tốt vậy sao?” Bỗng chớp ánh mắt Ngải Thiển cực kỳ sáng như sao trên trời.

“Nha đầu.” Nguyệt Ca đột nhiên nói, giọng nói trong veo, không chứa chút uy hiếp nào.

Một tiếng gọi này khiến Ngải Thiển thu hồi tham lam nơi đáy mắt, không, phải nói là khao khát, trở nên nghiêm túc nhìn Tàn Diên: “Lỡ ta làm thì huynh không cho à? Vậy không phải bản tiểu thư tiền mất tật mang à? Cui bản tiểu thư là kẻ ngốc dễ gạt gẫm à?”

“Lời này thật oan cho nhân phẩm, không, ma phẩm của bản quân nha. Bản quân là người như thế sao? Thân là vua của một thế giới, lời nói là nhất ngôn cửu đỉnh.” Ngoài miệng Tàn Diên cười tà, dứt lời liền bắt động thanh sắc tiến thêm mấy bước.

Ngải Thiển đứng cạnh Nguyệt Ca, chớp đôi mắt sáng mấy cái, cười làm hiện lúm đồng tiền say lòng người: “Nhưng ta tin bằng cách nào đây? Lời nói chỉ là lời nói...muốn nói thế nào chả được. Ta không lấy làm chứng được.”

“Cũng đúng.” Tàn Diên gật đầu, đồng ý với ý kiến của Ngải Thiển: “Vậy bản quân đưa tiền đặt cọc trước cho nàng, cho nàng một vật bảo đảm được không tiểu mỹ nhân?”

Ngải Thiển cúi đầu, lâm vào trầm tư.

Nguyệt Ca chống cằm, hờ hững nhìn Tàn Diên, tạm thời không can thiệp.

Ngải Thiển nghĩ một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, khoe ra tám cái răng trắng tinh, cười rất đúng chuẩn: “Được, huynh đưa ta bảo vật gì đó trước. Lấy ra cho ta xem nó có đáng giá không?” Nàng giả vờ trầm tư là để hắn tưởng nàng quyết định như vậy là đã cân nhắc cẩn thận. Nàng không thể để Tàn Diên nhận ra mình vừa nghe hắn nói lấy bảo vật ra liền muốn cướp.

“Vật này được không?” Tàn Diên khê xoay cổ tay rồi mở lòng bàn tay phải ra, trên tay liền có thêm mấy viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay trẻ con. Dạ minh châu càng tỏa sáng rực rỡ hơn dưới ánh mặt trời.

Ngải Thiển nhìn thẳng, sớm quên mất phải giả bộ.

Nguyệt Ca bên cạnh khê nhắc khóe môi, mặt tràn đầy dịu dàng nhìn Ngải Thiển. Nha đầu này sao lại tham tiền thế chứ.

“Tiểu mỹ nhân? Vật này được không?” Thấy phản ứng của Ngải Thiển, Tàn Diên càng cười tà mị hơn, cố ý tiếp tục hỏi. Ngay từ đầu hắn đã nhìn ra sự thèm thuồng của Ngải Thiển khi nhìn thấy dạ mình châu trong phòng hắn lúc tỉnh dậy.

“Được, không tệ, không tệ.” Ngải Thiển khẽ xoay cái cổ vì ngạc nhiên mà hơi cứng lại, cười híp mắt, nói.

“Vây....” Tàn Diên kéo dài giọng, cố ý không nói hết.

“Vây cho ta nhanh lên.” Ngải Thiển vội vàng tiếp lời Tàn Diên, ngón tay thon dài rục rịch. Nàng muốn cảm nhận cảm giác bóng loáng của dạ mình châu khi nắm trong lòng bàn tay lắm rồi.

18. Chương 18: Món Tiền Đầu Tiên

“Nàng qua đây lấy.” Mặt Tàn Diên vô tội, nói. Ngải Thiển vừa nghe thì liền định qua lấy. Nguyệt Ca đuổi tay, kéo nàng lại: “Nếu Ma Quân đại nhân có thành ý thì ném thẳng qua đây đi.”

Ngải Thiển bị giữ chặt lại, nghe lời Nguyệt Ca nói thì gật đầu theo: “Phải, ném qua đây đi.”

“Vây có phải rất không có thành ý không? Tiểu mỹ nhân nàng qua đây lấy đi.” Tàn Diên vuốt ve dạ mình châu trên tay, không ngừng dụ dỗ.

Ngải Thiển bối rối, ngược đôi mắt sáng nhìn về phía Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca không nói gì, chỉ nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên.

Ngải Thiển hạ quyết tâm, quay sang nói với Tàn Diên: “Huynh ném qua đây đi, không ném thì dẹp đi.” Tuy Nguyệt Nguyệt không nói gì nhưng nàng biết hắn không muốn nàng qua. Hắn lo cũng không có gì là vô lý. Ai biết nàng vừa qua thì ma đầu Tàn Diên kia có làm phép biến nàng thành con tin lần nữa không. Cẩn thận thì hơn.

Mặt Nguyệt Ca không biến sắc nhưng đáy mắt thoáng qua tia hài lòng.

Tàn Diên nhìn Ngải Thiển chằm chằm, đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên, không nhìn ra cảm xúc, chỉ nâng đôi môi mỏng, lâu sau mới cất tiếng: “Được rồi, nếu tiểu mỹ nhân cho rằng vậy mới có thành ý thì bản quân sẽ làm theo.” Nói thì nói vậy nhưng hắn vẫn không ném dạ mình châu qua mà vẫn cầm trong tay như cũ.

Ngải Thiển nhìn mà thấy gấp gáp, vội cúi đầu nhìn về phía Nguyệt Ca, mong hắn cho ý kiến. Thật hận không thể bước lên cướp lấy, muốn nàng trở mặt nhìn bảo vật lúc ẩn lúc hiện trước mặt mà không chiếm lấy thì chẳng khác gì đang hành hạ nàng. Nàng tình nguyện nhận vài dao cũng không cần loại hành hạ tinh thần và ánh mắt này.

“Ma Quân.” Nguyệt Ca mở miệng lần nữa, thanh thanh nhả nhả hoàn toàn đối lập với Tàn Diên.

“Đón lấy.” Tàn Diên liếc Nguyệt Ca, đột nhiên vung tay lên, ba viên dạ mình châu tạo thành một đường cong bay thẳng về phía Ngải Thiển.

Nguyệt Ca gơ tay, một luồng ánh sáng bay qua, cuốn dạ mình châu vào tay hắn.

Ngải Thiển nhìn thẳng, tầm mắt nhìn theo quỹ đạo chuyển động của dạ mình châu. Trên lòng bàn tay trắng nõn của Nguyệt Ca là ba viên dạ mình châu đang yên tĩnh nằm đó, tỏa ánh sáng dịu dàng.

Nguyệt Ca ngược mắt thì thấy mắt Ngải Thiển sáng rực lên, sáng hơn cả dạ mình châu trên tay hắn. Đường như tất cả ánh sáng đều được tích lại trong đó. Hắn duỗi tay ra, đưa dạ mình châu tới trước mặt nàng.

Ngải Thiển vươn đôi tay mảnh khảnh ra nhận lấy. Nàng cảm ba viên dạ mình châu trên tay, vuốt ve cẩn thận, quả nhiên đủ mượt mà, cảm giác được cầm trong tay thật tốt. Nàng nâng tay áo lên lau dạ mình châu thật cẩn thận rồi cất kỹ vào ngực.

“Tiểu mỹ nhân, bản quân đã đưa thành ý ra rồi. Sau đây chẳng phải nàng nên thể hiện thành ý ư?” Tàn Diên nheo mắt, thật đúng là coi thứ bỏ đi này là báu vật.

Trả lời hắn là một luồng ánh sáng trắng

Nguyệt Ca kéo Ngải Thiển qua, giương tay áo đọc quyết, chỉ để lại một luồng ánh sáng trắng tại chỗ hấn vừa đến.

Tàn Diên thấy vậy cũng không tức giận mà chỉ nheo mắt nhìn về phía Nguyệt Ca biến mất, khóe môi nâng lên thành đường cong ý vị sâu xa. Không ai biết ngay sau đó hấn sẽ làm gì.

Núi Tử Nguyệt, điện Tử Nguyệt.

Xe lăn của Nguyệt Ca vững vàng rơi xuống đất, Ngải Thiển nằm trong lòng hấn. Đã trở lại an toàn nên nàng không muốn đứng dậy. Mùi hương trên người Nguyệt Nguyệt rất dễ chịu, nhàn nhạt, không phải mùi hoa, khiến người ngửi thấy cảm thấy rất dễ chịu.

“Nha đầu.” Nguyệt Ca cúi đầu, nói khẽ.

“Dạ.” Ngải Thiển không động dậy, thầm hưng phấn không thôi. Nàng đã kiếm được món tiền đầu tiên khi tới thế giới này, ha ha....Đây là chuyện lớn đáng để ăn mừng.

Ngón tay thon dài của Nguyệt Ca đậu xuống cái lưng mảnh khảnh của Ngải Thiển. Hấn dịu dàng nói: “Muội đang nghĩ gì vậy?” Dạ minh châu trong ngực nha đầu đọng vào khiến hấn không thoải mái.

“A. Muội nghĩ tới việc kiếm được món tiền đầu tiên, hì hì, cảm ơn huynh, Nguyệt Nguyệt.” Ngải Thiển ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏa sáng rạng rỡ.

“Nói gì vậy?” Nguyệt Ca cười khẽ, lưu luyến nhìn đáy mắt sáng rỡ của Ngải Thiển.

“Tóm lại là cảm ơn huynh. A, đúng rồi, Nguyệt Nguyệt, huynh nói giữa chúng ta có duyên thầy trò là thật hay giả?”

19. Chương 19: Duyên Thầy Trò

“Muội...hi vọng chúng ta có duyên thầy trò không?” Nguyệt Ca xoa xoa mái tóc dài mềm mại trơn như lụa của Ngải Thiển, dịu dàng hỏi. Đáy mắt hấn có tia căng thẳng không dễ phát hiện. Nếu nha đầu không thích thì phải làm sao? Ngải Thiển để mặc cho Nguyệt Ca chơi đùa với mái tóc của mình, nhún mày nói: “Huynh làm sư phụ của muội thì muội được lợi gì?”

“Lợi?” Nguyệt Ca sững sờ, bàn tay đang vuốt ve mái tóc của Ngải Thiển cũng dừng lại. Chuyện này mà còn đòi có lợi!

“Đúng, có lợi gì?” Ngải Thiển ngẩng đầu lên, mắt đầy chờ mong.

“Lợi à, rất nhiều. Chỗ này của ta không có gì nhiều, nhưng cũng không ít của cải. Nếu muội làm đồ đệ của ta, những thứ này đều là của muội. Ta có thể dạy hết tiên pháp uội không giữ lại chút gì. Muội học tốt tiên pháp là có thể bảo vệ mình, trong lúc vợ vệt của cái lỗ đặc tội ai đó cũng có thể tự vệ. Ngoài ra, muội chính là đại đồ đệ của môn chủ Tử Nguyệt Môn, đứng đầu tất cả. Thân phận này rất hấp dẫn người ta đó. Những người khác sẽ đưa uội các loại bảo vật để lấy lòng.” Giọng nói ngân nga thanh nhã của Nguyệt Ca mang theo dụ dỗ rõ ràng. Hấn toàn nhắm vào nhược điểm của nàng mà nói.

Quả nhiên, Ngải Thiển nghe những lời này thì liền động lòng, tay nắm chặt vạt áo Nguyệt Ca, mắt sáng lấp lánh, hỏi: “Huynh nói thật chứ? Làm đồ đệ của huynh thì tất cả bảo vật của huynh đều thuộc về muội? Người khác cũng sẽ đưa tài bảo uội?”

“Ừ.” Nguyệt Ca gật đầu, khóe mắt tràn đầy ý cười.

“Được rồi, vậy huynh làm sư phụ của Ngải Thiển muội đi.” Ngải Thiển buông vạt áo Nguyệt Ca ra, vỗ mạnh lên vai hấn. Tin này thật tốt - chỉ cần kiếm tiền không cần bỏ ra gì cả - chuyện tốt. Nếu nàng không nắm chặt lấy thì quá phí phạm chân ngôn vợ vệt của cái của nàng. Cơ hội là gì? Thời cơ là gì? Chính là đây.

“Ừ.” Tháng Ca vẫn cười nhàn nhạt như cũ, mang theo chút cưng chiều.

“Nhưng...” Ngải Thiển bò dậy khỏi lòng Nguyệt Ca, cau cái mũi thon, nói hơi hoang mang.

“Nhưng gì?” Nguyệt Ca mờ mịt tiếp lời Ngải Thiển. Không biết nha đầu này bối rối cái gì nữa.

“Chuyện duyên thầy trò là sao?” Ngải Thiển hỏi.

“Ta và muội đúng là có duyên thầy trò. Có nghĩa là nhất định sẽ có một đời có tình cảm thầy trò với nhau.” Nguyệt Ca kiên nhẫn giải thích cho Ngải Thiển hiểu.

“A? Sao huynh biết?” Ngải Thiển càng thêm nghi ngờ.

Khóe môi Nguyệt Ca giựt giựt, âm áp nói: “Tính ra.” Tuy hẳn không thấy được điều gì khác ở Ngải Thiển, nhưng có thể cảm thấy rõ ràng rằng tình thầy trò giữa bọn họ sẽ có nhiều rắc rối.

“A, được rồi.” Ngải Thiển vừa nghe liền cương quyết không quán lấy vấn đề này nữa. Chuyện xảy ra ở thế giới tiên hiệp này không theo lẽ thường được.

Ngải Thiển không bối rối nữa, lấy ba viên dạ minh châu ra thưởng thức một cách kỹ càng. “Nguyệt Nguyệt, nó rất đẹp, đúng không?”

“Ừ, đẹp.” Tuy không có cảm giác gì với mấy thứ này, nhưng Nguyệt Ca vẫn phụ họa theo Ngải Thiển.

Ngải Thiển hài lòng cầm dạ minh châu, định trở về phòng mình. Nàng phải tìm chỗ nào đó để giấu bảo vật này đi. Nàng nghĩ tới đó mới phát hiện ra mình không có phòng chuyên dùng để cất giấu bảo vật. Lập tức, nàng nở nụ cười, nhìn Nguyệt Ca: “Nguyệt Nguyệt.”

“Ừ.” Hắn trả lời một cách nhẹ nhàng.

“Có thể đồng ý với muội một chuyện được không? Nói đúng hơn là giúp muội một việc.” Ngải Thiển ngồi xổm xuống cạnh Nguyệt Ca, ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy mong đợi nhìn hắn, mang theo chút mùi nịnh nọt.

“Chuyện gì?” Nguyệt Ca cảm thấy buồn cười, không đoán ra được nha đầu này lại muốn làm gì.

“Huynh xem, muội muốn vợ vet rất nhiều bảo vật là việc không sai đúng không?” Ngải Thiển hơi nghiêng đầu, hỏi.

“Ừ, đúng thế.” Nguyệt Ca gật đầu.

“Phải tìm chỗ để cất bảo vật đúng không?” Tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy,” Gật đầu tiếp.

“Vì để bảo vật không bị trộm mất, chúng ta phải bảo vệ thật tốt đúng không?” Hỏi tiếp.

“Ừ.” Không muốn gật đầu nữa.

“Vậy...” Ngải Thiển còn muốn nói tiếp.

“Ta uội căn phòng bên cạnh để làm nơi cất bảo vật, bố trí kết giới mạnh nhất, ngoài muội ra thì không ai có thể tùy tiện ra vào. Được chưa?” Nguyệt Ca trực tiếp lên tiếng cắt ngang lời Ngải Thiển. Dứt lời, hắn mỉm cười nhìn Ngải Thiển.

“A ha, Nguyệt Nguyệt, muội biết huynh tốt nhất mà.” Ngải Thiển đứng dậy, không kiềm chế được mà hưng phấn nhào tới ôm cổ Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca cảm thấy hơi mất tự nhiên, lúng túng nói: “Nha đầu.” Hắn từng ôm nha đầu này nhưng nàng ôm hắn khiến hắn rất mất tự nhiên.

Ngải Thiển cúi đầu, không nhìn thấy đám mây hồng trên mặt Nguyệt Ca.

“Môn chủ sư thúc, môn chủ sư thúc...” Giọng A Thương bay tới từ xa vừa lúc giúp Nguyệt Ca hết xấu hổ.

Ngay sau đó, A Thương xuất hiện trong điện.

“Ta biết rồi.” Không đợi A Thương báo là chuyện gì, giọng nói thanh thanh nhả nhả của Nguyệt Ca đã vang lên trước.

Tiếng A Thương hơi ngừng lại, thất khó chịu khi lời vừa định nói ra bị chặn ở cổ.

Ngải Thiển quay lại, nhìn thấy dáng vẻ vô tội của A Thương liền bật cười. Nàng có cảm giác Nguyệt Ca cố ý.

“vậy...” Nếu Nguyệt Ca đã biết thì A Thương cũng không biết nói gì nữa.

Ngải Thiển mỉm cười, hỏi: “Chuyện gì vậy?” Nguyệt Nguyệt biết nhưng nàng thì không. Nàng không có bản lĩnh lớn có thể tính được mọi việc như Nguyệt Nguyệt.

“Sư... sư phụ về rồi.” Rốt cuộc có thể nói ra những lời này khiến A Thương nhìn Ngải Thiển đầy cảm kích.

“Sư phụ?” Ngải Thiển ngẩn ra, “Sư phụ của huynh là ai?”

20. Chương 20: Vân Chiến Bị Tức Giận

“Đại sư huynh Vân Chiến của môn chủ sư thúc.” A Thương giải thích, nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt không thể tin được. Sao nàng không biết những chuyện này cơ chứ? Rốt cuộc là quái thai từ đâu tới vậy? Ngải Thiển nhận ra sự nghi ngờ của Ngải Thiển, sờ sờ mũi, xấu hổ cười nói: “Chuyện này....Trước đây muội ở xá chợ nên chưa từng nghe nói đến những chuyện này.”

A, thì ra là thế. Người phạm sao có thể biết được chuyện tiên gia bọn họ? Là do hắn cho rằng Ngải Thiển tới đây nên chuyện gì nàng cũng phải biết. Hắn áy náy nhìn nàng, thành tâm xin lỗi: “Thật xin lỗi, ta trách lầm muội.”

Ặc, sao lại xin lỗi. Ngải Thiển cảm thấy thật bất ngờ. Nàng lập tức khoát tay, nói: “Không phải xin lỗi đâu. Không sao mà.”

A Thương cười cảm kích với Ngải Thiển, ngay sau đó liền nhớ ra mục đích mình tới đây, đang định nói.

Bỗng một giọng nói sang sảng truyền tới từ bên ngoài: “Hình như tam sư đệ sống cực kỳ tốt nhỉ!”

Dứt lời, một bóng dáng cao lớn hiện ra trong tầm mắt của Ngải Thiển. Trường sam màu xanh đen, mặt như quan ngọc, mái tóc đen nhánh được cố định bằng một cây trâm bạch ngọc, nụ cười rực rỡ trên mặt có thể sánh ngang với ông mặt trời đang chiếu soi vạn vật ngoài kia.

Đôi mắt đen láy của Ngải Thiển nhìn Vân Chiến từ trên xuống dưới, chất liệu may mặc và tay nghề của thợ cắt may rất bình thường. Một câu thôi: không đáng bao nhiêu tiền. Trên người hắn không có vật trang sức nào khác. Thật quá khó coi! Thân là đại sư huynh của Nguyệt Nguyệt sao lại như vậy được? Aiz! Chẳng lẽ huynh ấy giấu hết mấy thứ đáng tiền đi rồi?

“Sư phụ.” A Thương vội hành lễ.

Vân Chiến không nhìn hắn mà nhìn thẳng vào Ngải Thiển. Dáng vẻ nha đầu này rất thủy nộn. Làn da vô cùng mịn màng, đôi mắt to đen láy chớp chớp linh động dường như đang tính toán gì đó; lúm đồng tiền hai bên má càng thêm hết sức say lòng người. Tam sư đệ tìm được người đáng yêu thế này ở đâu vậy? Mà hắn lại không nhìn ra được lai lịch của nha đầu này, cũng không nhìn thấy cái gì khác, tất cả như một tờ giấy trắng. Chuyện này là sao?

“Đại sư huynh về lúc nào vậy?” Nguyệt Ca không muốn thấy chính sư huynh của mình đánh giá Ngải Thiển một cách mãnh liệt không che giấu chút nào như thế. Hắn liền mở lời cắt ngang Vân Chiến.

“Vài ngày nữa là đại hội một trăm năm một lần của Tử Nguyệt Môn, dĩ nhiên ta phải về chứ.” Vân Chiến cười, tìm một chỗ để ngồi xuống.

Nguyệt Ca lạnh nhạt nhìn Vân Chiến, không muốn nhiều lời. Đúng là phải về nhưng trước kia chưa bao giờ hắn về sớm như vậy. Lần nào cũng đợi tới ngày diễn ra đại hội mới về. Hắn luôn xuất hiện lúc mọi người đều cho rằng hắn sẽ không về. Khó có dịp hắn về sớm vài ngày như thế này.

Đôi môi của A Thương giật giật, rất muốn phá hủy màn diễn của sư phụ mình. Cuối cùng, hắn vẫn nhin xuống. Hắn không muốn sau khi thoải mái phải chết không toàn thây.

Ngải Thiển nghe hai người nói chuyện, đồng tử quay tròn, nói: “Nguyệt Nguyệt, người cười đến sắp thối mặt này là đại sư huynh của huynh à?”

“Ừ.” Nguyệt Ca gật đầu, ý cười nhuộm lên hai hàng lông mày. Nha đầu này thật là...Không tệ.

“Muội nói gì vậy? Ta thế này gọi là thân thiết, hiểu chưa? Sao lại nói thô tục như thế chứ?” Vân Chiến vừa nghe lời khiến mình khó chịu như thế thì liền mãnh liệt trừng mắt với Ngải Thiển.

Ngải Thiển không thèm để ý. Nàng không sợ ánh mắt đó. Nàng cong khóe môi, nhìn Vân Chiến đầy khiêu khích, nói: “Không hiểu. Muội nói thô tục chỗ nào hả? Hả?”

“Nói là mặt cười đến sắp thôi chính là thô tục.” Vân Chiến khó chịu nói. Còn giả vờ ngốc nữa không?

“À? Nguyệt Nguyệt, huynh nói xem muội nói vậy có thô tục không?” Ngải Thiển dời tầm mắt đến trên người Nguyệt Ca, vẻ mặt trưng cầu ý kiến.

“Không thô tục.” Nguyệt Ca rất phối hợp với lời nàng, nụ cười nơi đáy mắt càng sâu thêm.

“Các đệ...câu kết với nhau làm việc xấu.” Vân Chiến chỉ hai người, tức giận mà nói.

“Câu kết với nhau làm việc xấu? Lời này của huynh mới thô tục đấy.” Ngải Thiển cười yếu ớt.

21. Chương 21: Tự Tìm Đường Chết

Bị phản lại một đòn, lông mày Vân Chiến dựng thẳng lên, cố gắng bẻ lại: “Ta...Ta nói vậy mà thô tục hả? Ta chỉ nói sự thật thôi.” Ngải Thiển chớp đôi mắt to tròn đầy ý cười: “Sự thật? Chuyện muội vừa nói cũng là thật.”

“Này...” Lưỡi Vân Chiến như bị buộc lại, nhất thời không tìm được lời nào để biện bạch ỉn.

A Thương đứng bên cạnh lấy tay bịt miệng, cố gắng nhịn cười. Chẳng hiểu tại sao tâm trạng hắn lại vô cùng tốt khi thấy sư phụ mình cam chịu như thế. Trước kia đều là sư phụ trên chộc người ta, rất hiếm thấy sư phụ có lúc nói không ra lời thế này. Bầu không khí lúc này đột ngột trở nên vô cùng căng thẳng.

Người phản ứng lớn nhất không ai ngoài Vân Chiến. Hắn vốn cam chịu, ngay lập tức quay mũi giáo về phía A Thương: “Tiểu tử người, không đi luyện công mà đứng đây làm gì?”

“Con...” A Thương không kịp thu nụ cười lại, nét mặt hơi bối rối, nhìn Vân Chiến.

“Về luyện Ngự Kiếm Thuật bảy ngày bảy đêm cho ta. Chưa hết thời gian này thì không được nghỉ.” Vân Chiến quát mắt, cả giận, nói.

“Sư phụ...” A Thương bày ra vẻ mặt khó coi hơn cả khóc. Cuối cùng thì hắn đã cảm nhận được vui quá hóa buồn nghĩa là thế nào.

“Còn không đi mau?” Vân Chiến lại trừng mắt.

“Vâng...Sư phụ.” A Thương uất ức, hạ thấp giọng, hành lễ với mọi người rồi lui xuống ngay lập tức.

Vân Chiến gật đầu hài lòng, cuối cùng thì nỗi khó chịu trong lòng đã tan đi một ít.

“Thật không ngờ huynh không chỉ có cái miệng thú vị mà còn rất biết tìm ra chỗ xả cơn tức, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.” Ngải Thiển đứng cạnh Nguyệt Ca, mở miệng kích thích Vân Chiến lần nữa.

“Muội nói gì vậy?” Cơn tức trong lòng Vân Chiến bị khơi lên một lần nữa. Bây giờ khuôn mặt của hắn đã không thể luôn tươi cười hòa nhã được nữa.

“Ừm, xem ra còn tai có vấn đề nữa.” Ngải Thiển nói tiếp, đôi mắt sáng ngời cười thành vầng trăng khuyết. Vân Chiến này thật ngốc, so tài ăn nói với nàng chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao? Nàng có thể nói chết thành sống, sống thành chết đấy.

“Muội...Nha đầu này... Thật vô giáo dục.” Quả thực Vân Chiến không tìm được từ ngữ để bẻ lại, đành kìm nén mà nói ra câu này.

“Đại sư huynh.” Nguyệt Ca vẫn yên lặng đứng nhìn bỗng mở miệng, trong giọng nói có chứa chút nặng nề. Đùa thế nào cũng được nhưng mắng nha đầu này thì hắn sẽ không sống chết mặc bay. Hơn nữa, người mắng còn là sư huynh mà kính trọng.

“Hả?” Vân Chiến nhìn Nguyệt Ca bằng ánh mắt kỳ lạ, nhất thời không phản ứng kịp vì sao hắn lại tức giận. Nhưng thật kỳ lạ, tam sư đệ luôn luôn ôn hòa hữu lễ, mặt chưa từng biểu lộ cảm xúc gì ngoài bình tĩnh vậy mà lại tức giận! Vì sao? Tuy giọng hắn chỉ nhỏ hơn một chút nhưng hắn luôn tự cho là mình cực kỳ hiểu rõ tam sư đệ này nên rất dễ nghe ra sự tức giận khác thường trong đó.

Không đợi Vân Chiến nghĩ ra nguyên nhân, Ngải Thiển cười yếu ớt, nói rất tự nhiên: “Muội chỉ là kẻ ăn xin ven đường, vô giáo dục có gì là lạ? Nhưng huynh là đại sư bá đứng đầu môn phái mà vô giáo dục, không sợ biến thành trò cười cho thiên gia à?”

“Ta... Vô giáo dục?” Lưỡi Vân Chiến thắt lại, cảm thấy hôm nay mình quả thật chịu quá nhiều kích thích. Hắn luôn cho rằng nhân duyên của mình vô cùng tốt, người gặp người thích vậy mà trước mặt Ngải Thiển, hắn lại thành rác rưởi vô giáo dục.

“Huynh thấy mình được giáo dục rất tốt à?” Ngải Thiển không đáp mà hỏi ngược lại. Trên khuôn mặt tươi cười của nàng tràn đầy nghiêm túc nhưng bên trong lại thầm cười ngất. Chơi vui quá, vui hơn cả đi vợ vét của cải nữa. Lúc rảnh rồi tìm đại sư bá này trêu, chắc chắn cuộc sống sẽ không còn buồn chán nữa.

“Đương nhiên là ta có giáo dục.” Vân Chiến vội vàng lấy lại hình tượng, sắc mặt nghiêm túc, không dám tùy tiện đắc tội nha đầu trước mặt này nữa.

“Sao muội không thấy nhỉ?” Ngải Thiển nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

“Muội...” Vốn Vân Chiến định nói muội ngốc như thế đương nhiên sẽ không phát hiện ra được nhưng đành nuốt lời đã ra đến miệng lại, sửa thành: “Sau này muội sẽ phát hiện ra thôi.”

Vẫn nên tích chút đức cho cái miệng hay đắc tội người khác này của nàng thôi, nếu không chẳng biết kế tiếp ngoài lời vô giáo dục ra nàng còn nói cái gì kinh thiên động địa nữa. Ôi, lùi một bước trời cao biển rộng. Chỉ có thể tự an ủi mình vậy thôi.

“Được, muội chờ.” Bỗng Ngải Thiển cảm thấy chẳng hứng thú nữa, sao lại nhịn, không đấu vô mồm với nàng nữa vậy? Thật chả có tí thú vị nào.

“Được rồi, sư huynh về sớm thế nhất định là có chuyện.” Lúc này, Nguyệt Ca nói chuyện chính sự, khuôn mặt thanh lịch tao nhã bình tĩnh không gợn sóng, đôi mắt phượng thâm thúy vừa như nhìn thấu mọi việc, vừa như không thấy gì cả.

“Có chuyện gì đâu?” Vân Chiến cười ha ha, nhìn Nguyệt Ca. Lúc này hắn mới biết vì sao vừa nãy Nguyệt Ca lại tức giận.

“Huynh không nói thì đệ...”

“Thôi, đệ đừng phí pháp lực vào chuyện rắc rối này. Ta nói là được chứ gì?” Vân Chiến cắt ngang lời Nguyệt Ca, chuyện này không cần phải tốn pháp lực.

“Vậy huynh nói đi.” Nguyệt Ca cười nhẹ.

Ngải Thiển đứng cạnh nhìn, đồng tử đảo liên hồi, xem ra Vân Chiến này rất quan tâm tới Nguyệt Nguyệt. Đã như vậy, sau này nàng sẽ ít trêu hắn một chút.

22. Chương 22: Yêu Quái Ẩn Hiện

“Ừm.” Vân Chiến giơ tay lên, trên đại điện liền có thêm một bộ bàn ghế. Hắn bước tám bước qua, ngồi xuống, bắt chéo đôi chân thon dài lên bàn một cách tự nhiên. Ngải Thiển trợn trắng mắt, bảo sao hắn lại biến ra cái bàn, thì ra là để bắc chân lên. Khinh thường, thật khinh thường.

Mặt Vân Chiến lại vương đầy ý cười lần nữa: “Muội đang hâm mộ à? Nhìn muội xem, chẳng có cái gì để ngồi cả.”

“Muội không có chỗ ngồi?” Khóe mắt Ngải Thiển hơi híp lại, nhìn về phía Nguyệt Ca: “Nguyệt Nguyệt, muội muốn có một cái giường.”

Nguyệt Ca không nói gì, giơ tay phải lên, một giây sau, trước mặt Ngải Thiển có thêm một cái giường được chuẩn bị rất đầy đủ, che màn màu lam nhạt cực kỳ mộng ảo.

Ánh mắt Vân Chiến thay đổi, không quan tâm tới Ngải Thiển mà trừng Nguyệt Ca: “Tam sư đệ, sao đệ lại phá bàn của vi huynh? Sao lại giúp nha đầu này?”

Ánh mắt Nguyệt Ca không thay đổi, khuôn mặt vẫn thanh lịch tao nhã, hần nói rất thản nhiên: “Muội ấy là đồ đệ của đệ.”

“Cái gì?” Vân Chiến kinh hãi, không dám tin, đồng tử mở lớn, đứng bật dậy khỏi ghế.

“Không nghe thấy à? Bản tiểu thư là đồ đệ của Nguyệt Nguyệt, đệ tử cấp cao nhất đó...” Ngải Thiển vui vẻ, nhìn Vân Chiến đầy khiêu khích.

“Tam sư đệ, không phải đệ không nhận đồ đệ hả? Sao lại thế này?” Bóng Vân Chiến lóe lên, vọt tới trước mặt Nguyệt Ca.

“Đệ có nói không thu đồ đệ à?” Ánh mắt Nguyệt Ca quét qua Vân Chiến một cách thản nhiên. Việc hần thu đồ đệ khiến người khác khó tin vậy sao?

“Nhưng mấy trăm năm qua bảo đệ thu đồ đệ, đệ tìm đủ lý do để từ chối. Sao lần này lại chủ động thế? Rốt cuộc thì nha đầu này là ai?” Vân Chiến thở dài, khịt khà khịt: “Được rồi, đệ chưa từng nói không thu đồ đệ nhưng dù đệ có đột nhiên nghĩ thông suốt, đầu óc không có vấn đề, muốn thu đồ đệ thì cũng không nên chọn nha đầu này. Ta không nhìn ra muội ấy có tiên căn gì cả.”

“Bản tiểu thư không có tiên căn thì sao? Vẫn có thể học tiên pháp giỏi như thường. Đến lúc học thành, chắc chắn pháp lực sẽ cao hơn huynh nhiều, xem huynh còn coi thường người khác không. Đại sư bá!” Từ đại sư bá sau cùng được Ngải Thiển nói vô cùng mỉa mai. Nàng chống nạnh, cảm thấy rất khó chịu khi bị người khác coi thường.

“Muội cho rằng muốn học tiên pháp là học được à? Không có tiên căn, dù có cố gắng đến mấy cũng vô dụng.” Vân Chiến nhìn Ngải Thiển đầy coi thường. Thân thể của nha đầu này là của người phàm, thật không biết vì sao tam sư đệ lại bằng lòng thu muội ấy làm đồ đệ. Chuyện này chẳng phải sẽ làm tổn hại đến thể diện của Tử Nguyệt môn sao?

“Đại sư huynh.” Giọng Nguyệt Ca trầm xuống, “Đệ sẽ không để Tử Nguyệt môn mất mặt. Đệ sẽ dạy dỗ nha đầu này thật tốt.”

“Tam sư đệ, huynh không nói đệ.” Vân Chiến vội vàng giải thích. Hần không dám trách móc tam sư đệ, nhờ may hần mất hứng, không làm chức môn chủ nữa thì người gặp xui xẻo chính là mình.

“Nha đầu này là đồ đệ của đệ. Huynh nói muội ấy chẳng phải là đang nói đệ sao?” Nguyệt Ca nói thản nhiên, một luồng ánh sáng chợt lóe lên rồi vụt tắt nơi đáy mắt.

Ngải Thiển mỉm cười ngọt ngào, rất thích những lời này của Nguyệt Nguyệt. Thì ra Nguyệt Nguyệt cũng là người bao che khuyết điểm.

“Vây...Sau này ta sẽ không nhắc tới nữa được chưa?” Vân Chiến uất ức. Hần nên lui một bước vậy.

Đầu ngón tay Nguyệt Ca điểm nhẹ: “Lần sau không được lấy cớ này nữa.”

“Vâng, môn chủ đại nhân.” Vân Chiến hành lễ đầy cung kính.

“Ngoan.” Ngải Thiển nói, nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi của Vân Chiến.

Vân Chiến đứng thẳng lên, trừng mắt với Ngải Thiển nhưng không phản kích lại nàng mà trở về chỗ ngồi, nói chính sự: “Lúc ta đi qua phía tây Hiên Viên thì phát hiện ra điều bất thường.”

“Điều bất thường gì?” Giọng Nguyệt Ca bình thản như ngọc xanh, không có chút trầm bổng nào.

“Trong rừng phía tây Hiên Viên có yêu quái ẩn hiện, rất nhiều người xung quanh mất mạng. Ta chỉ nghĩ là yêu quái nhỏ nhỏ, tự vào bắt yêu, ai ngờ cái bóng cũng chưa từng thấy. Điều tra một chút thì thấy chúng có tổ chức.”

Vân Chiến nói một hơi, cúi xuống, liếc mọi người một cái rồi nói tiếp: “Với năng lực của ta mà lại không bắt được yêu quái này, có thể thấy nó có yêu lực rất mạnh. Sư đệ, ta quay về là muốn nhờ đệ điều tra. Với năng lực của đệ, hẳn là không có vấn đề gì.”

“Yêu quái này hại người thế nào? Không biết nó là yêu quái gì à?” Hai tay Nguyệt Ca đặt ngang nhau, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Trừ yêu diệt ma là trách nhiệm của hắn. Nhưng đó chỉ là trách nhiệm, hắn chưa từng nhiệt tình với chuyện này.

23. Chương 23: Trần Đây Lo Lắng

“Ta chưa điều tra được yêu quái này là gì. Nó chỉ hại nam nhân, hơn nữa đều là nam nhân không có tóc.” Vân Chiến cau mày, nói. “Thật là kỳ lạ, vì sao lại cần tóc chứ?” Ngải Thiển nghe hứng thú dạt dào: “Yêu quái cạo sạch tóc à?”

“Ừ.” Vân Chiến gật đầu, vẻ mặt hơi ngưng trọng. Đừng thấy bình thường hắn chỉ có bộ dáng cười ha ha không đứng đắn, thực ra là người nhiệt tình nahats, cực kỳ ghét cái ác như kẻ thù. Một ngày không trừ yêu diệt quái là một ngày hắn không thoải mái.

“Chết thế nào?” Nguyệt Ca vung tay lên, từ đầu tới cuối nét mặt không hề thay đổi. Bộ quần áo trắng khiến hắn như rời xa thế tục.

“Là bị yêu khí tập kích như thường, không cảm thấy được yêu lực cao bao nhiêu.” Vân Chiến càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Sao hắn không bắt được yêu quái này? Là do hắn yếu đi à? Hay là yêu quái quá giỏi hoạt?

Nguyệt Ca nghe xong, không nói gì. Bỗng hắn chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt bình tĩnh. Nghe Vân Chiến dài dòng hồi lâu vẫn không rõ ràng, không bằng tự hắn thi triển pháp lực, mở nhãn giới xem cho rõ ràng.

Một vòng ánh sáng, màu trắng dịu dàng khoác lên quanh người Nguyệt Ca rất nhanh. Hai mắt hắn nhắm nghiền như đang ngồi thiền, tường hóa thánh khiết.

Vân Chiến thấy thế, ngoan ngoãn nhậm miệng, không phát ra tiếng nào nữa. Biết sư đệ lại khiến thân tiên của mình bị hao tổn, hắn không kìm được nổi lo trong lòng. Sư phụ từng nói, tuy tiên lực của sư đệ cao nhất trong bọn hắn nhưng không được sử dụng tiên pháp thượng thừa một cách tùy tiện. Tuy sau khi dùng không thấy có gì bất thường bên ngoài nhưng dần dà, vào một ngày nào đó có thể sẽ bùng nổ. Lúc đó sư đệ liền gặp nguy hiểm. Sư phụ nói chuyện này có liên quan tới chân của sư đệ.

Trong mắt Ngải Thiển toàn là một màn chấn động này của Nguyệt Ca nhưng khi dư quang nơi khóe mắt nàng bắt được ánh mắt lo lắng của Vân Chiến thì không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Nàng giật mình, bước khế tới bên Vân Chiến, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Vân Chiến suy nghĩ một lúc lâu mới cảm thấy không cần phải nói cho Ngải Thiển nên nói: “Không sao.”

“Thật?” Rõ ràng Ngải Thiển không tin. Ánh mắt lo lắng vừa rồi không phải là giả. Là vì hành động lúc này của Nguyệt Ca sao?

“Thật!” Vì để chứng minh lời mình nói là thật, Vân Chiến gật đầu thật mạnh.

Đôi mắt sáng ngời của Ngải Thiển lóe lên, chột nàng nhe răng cười nhưng giọng vẫn nhỏ như cũ, sợ phiền Nguyệt Ca. “Có phải Nguyệt Nguyệt làm như vậy sẽ gặp nguy hiểm không?” Tuy nàng không hiểu nhưng vẫn có thể sát ngôn quan sát được.

Thật quá nhạy cảm! Đúng hơn là quá nhạy bén! Vân Chiến kinh ngạc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ há hốc miệng mà nhìn Ngải Thiển.

“Phải không?” Ngải Thiển hỏi lại, nhất định nàng phải hỏi tới cùng. Khí tức trên người nàng bỗng nhiên đông lại.

“Phải...” Vân Chiến ngây ngẩn, đáp. Kỳ lạ quá! Khí tức trên người Ngải Thiển thật cường thế, khiến người ta bất giác khuất phục. Tình huống này là sao? Sao nha đầu này có thể mạnh mẽ như thế? Không phải là nó phát ra từ thực lực là từ khí chất bên trong khiến người ta phải khuất phục.

“Vì sao?” Về mặt Ngải Thiển vẫn ngọt ngào.

“Chuyện này có liên quan tới tật ở chân đệ ấy. Đệ ấy không được dùng tiên pháp thượng thừa, nó sẽ khiến thân tiên của đệ ấy bị hao tổn, hây hại tới đệ ấy. Tới một ngày bùng nổ, thân cũng khó cứu. Tuy bây giờ không nhìn ra tổn thương gì.” Vân Chiến cau mày, nên thành thật mà nói cho Ngải Thiển. Thật ra nói ra cũng chẳng ảnh hưởng gì, trực giác cho hắn thấy nha đầu này có thể tin được.

Ngải Thiển nghe Vân Chiến nói, ngẩn ra, đứng sững taojchoox. Tình huống này, là gì chứ? Rốt cuộc sẽ tổn thương tới mức nào? Lâu sau, nàng mới thì thào nói: “Trước kia huynh ấy từng đầy với Ma Quân hai lần, có phải đều dùng tiên pháp thượng thừa? Có phải sẽ bị tổn thương?”

“Hả?” Giọng Vân Chiến đột ngột cao vút. “Tàn Diên lại tới à?”

“Đúng vậy.” Ngải Thiển nhìn Vân Chiến bằng ánh mắt khó hiểu.

“Một trăm năm qua hắn chưa từng tới, ta mới yên tâm mà tới nhân gian dạo chơi... không, du lịch. Không ngờ hắn lại tới. Không được, ta không thể đi nữa, phải canh giữ bên cạnh tam sư đệ, không để đệ ấy lại đánh nhau với hắn nữa.” Vân Chiến lẩm bẩm một mình. “Còn phải nhanh gọi nhị sư đệ về.”

Vân Chiến đi qua đi lại, biểu lộ sự sốt ruột của mình. Ngược lại, Ngải Thiển rất bình tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Muội cũng sẽ bảo vệ Nguyệt Nguyệt.”

Lúc này, Nguyệt Ca thu hồi tiên pháp, vừa vặn nghe được những lời này của Ngải Thiển, trái tim đập lỡ một nhịp, nổi xúc động dâng lên. Chỉ một câu nói đơn giản đã có thể khiến lòng hắn dao động. Tuy... hắn không cần nha đầu này bảo vệ mà chính nàng mới là người hắn cần bảo vệ.

24. Chương 24: Sở Thích Kỳ Lạ

“Nha đầu.” Nguyệt Ca khẽ nói, mái tóc đen bóng mềm mại như tơ xõa ra. “Huynh ổn chứ?” Nghe tiếng, Ngải Thiển vội vàng quay đầu lại, trong mắt tràn đầy kinh hi.

Trong lòng Vân Chiến cũng mừng rỡ, nhìn về phía Nguyệt Ca như thể hắn là vật báu đã mất nay tìm lại được.

Nguyệt Ca cười bất đắc dĩ. Hai người này tưởng tượng quá xa rồi. Hắn có chuyện gì được chứ, họ cứ như thể hắn gặp chuyện vậy. Nhưng hắn vẫn thanh thanh nhả nhả nói: “Rất ổn.”

Xác định Nguyệt Ca không có gì bất thường, Vân Chiến cũng không đa sầu đa cảm như đàn bà, nụ cười trên mặt hắn lại nở ra sáng ngời như trước: “Sao? Thấy được gì rồi?”

Ngải Thiển đi qua, nhìn Nguyệt Ca chằm chằm đến mức hắn mất tự nhiên mới thu hồi tầm mắt, rồi hỏi: “Yêu quái này là gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là tiểu yêu thôi. Vì sở thích kỳ lạ của cá nhân mới thu gom tóc của nam nhân.” Nguyệt Ca hờ hững nói.

“Ặc, vì sao?” Ngải Thiển cảm thấy thật khó hiểu. Sở thích kỳ lạ và việc thu gom tóc của nam nhân có liên quan gì tới nhau? Lại còn giết người ta nữa.

“Yêu quái này vốn là một vật dơ bẩn trong núi tu thành tiểu yêu, chỉ khoảng năm trăm năm. Nó yêu nam nhân, nói chính xác hơn là yêu tóc của họ.”

“Hả?” Ngải Thiển nghe được điều kỳ lạ, kim lòng không đậu mà hả một tiếng, ngắt lời Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca liếc Ngải Thiển một cái, mỉm cười, nói: “Nó quyến rũ nam nhân này, ngắm nghía tóc hắn mỗi ngày, mái tóc nam nhân kia tựa như tơ lụa, như thác nước, cực kỳ mỹ lệ. Vốn ban đầu rất tốt nhưng một ngày, nam nhân này già đi, mái tóc mỹ lệ không còn đen bóng nữa. Ngay lập tức, tiểu yêu này mất hứng thú, cực kỳ thất vọng.”

“Sau đó thì sao?” Ngải Thiển vội vàng muốn biết kế tiếp ra sao.

Nguyệt Ca vươn tay vò vò góc áo Ngải Thiển, nói không nhanh không chậm: “Sau đó, tiểu yêu này giết nam nhân kia. Sau đó lại cảm thấy trống rỗng, còn muốn có mái tóc mỹ lệ của nam nhân thuở ban đầu. Vậy nên nó liền tìm kiếm khắp nơi, giết người, thu gom tóc, muốn tạo ra một mái tóc nam nhân mỹ lệ như thế.”

“Đệ nói yêu quái này giết những người này là vì mái tóc?” Vân Chiến cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, vô cùng phần nộ.

“Đúng là kỳ cục.” Ngải Thiển nghe vậy thì cảm thấy hứng thú dạt dào, không phần nộ như Vân Chiến.

“Ừ.” Nguyệt Ca gật đầu.

“Sao lại không bắt được nó?” Vân Chiến nghĩ tới điều này thì cảm thấy bất mãn.

“Đó là vì nó có yêu pháp bí truyền Đào Dật thuật (thuật lẩn trốn) rất cao.” Nguyệt Ca cười khế, cảm thấy không có gì đáng kể.

“Đồ khôn, dám trốn khỏi tay gia, lần này biết được lai lịch của người, không bắt người về chưởng là không được!” Vân Chiến vung tay, dường như để hả giận.

“Huynh chắc chắn mình có thể bắt được nó à?” Ngải Thiển cười yếu ớt, kéo dài giọng hỏi, không sợ lời này sẽ đắc tội Vân Chiến. Trên thực tế, đúng là nàng cố ý muốn chọc tức hắn.

Nhưng phản ứng của Vân Chiến lại nằm ngoài dự đoán của nàng. Hắn gật đầu, hùa theo lời nàng: “Đúng, đúng là ta không bắt được nó. Xem ra cần phải bàn bạc kỹ hơn, nghĩ cách khác.”

Lời thừa nhận bản thân không làm được một cách thẳng thắn này khiến Ngải Thiển khâm phục. Vân Chiến không phải là người chết vẫn giữ sĩ diện. Không tệ.

“Đệ đi là được mà.” Nghe xong lời Vân Chiến, Nguyệt Ca thản nhiên nói.

“Không được, đệ không thể đi.” Vân Chiến sốt ruột, vội vàng chìa tay ngăn cản.

“Không sao đâu.” Nguyệt Ca hơi nhếch môi với Vân Chiến. “Tiểu yêu này chưa đủ khả năng để đệ phải dùng tiên pháp thượng thừa.”

“Vẫn không được.” Vân Chiến lắc đầu, dù thế nào cũng không được.

“Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt, huynh đừng đi. Chỉ là một tiểu yêu thôi, chúng ta nghĩ cách giải quyết là được.” Ngải Thiển cũng nói giúp Vân Chiến. Không có cách nào, nàng cũng lo Nguyệt Ca sẽ xảy ra chuyện.

“Nha đầu, ta đưa muội theo thì sao? Chúng ta thu phục tiểu yêu này xong có thể tìm bảo vật trong rừng. Chắc chắn trong đó có rất nhiều bảo vật.” Nguyệt Ca không trả lời trực tiếp mà chuyển sang đề tài Ngải Thiển cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên, hai mắt Ngải Thiển mở to đầy hưng phấn. Nàng ôm lấy Nguyệt Ca, nói: “Vậy huynh nhanh đưa muội đi đi.” Trong nhất thời, nàng đã quên phép tắc, chỉ nghĩ tới bảo vật nơi rừng sâu kia.

25. Chương 25: Bị Nhìn Trúng

“Này...” Vân Chiến hoảng sợ, sửng sửng sốt sốt, sao tình huống lại chuyển xấu đột ngột thế này? Nguyệt Ca cười khế, nói từ từ: “Được rồi. Chúng ta đi thôi.” Rồi nhìn về phía Vân Chiến: “Đại sư huynh, Tử Nguyệt môn xin nhờ huynh.”

Dứt lời, hắn phất tay áo trắng như tuyết, một luồng ánh sáng trắng rực rỡ bao phủ Ngải Thiển. Sau đó, hai người biến mất trước mặt Vân Chiến trong nháy mắt.

Vân Chiến đứng sững tại chỗ trước sự thay đổi bất ngờ này. Sau một lúc lâu hắn mới lấy lại tinh thần, mở miệng mắng: “Đã bảo không thể đi mà vẫn đi. Nha đầu chết tiệt kia sao thay đổi nhanh thế? Chẳng may...” Chẳng may, Vân Chiến nghĩ tới đây thì xoay

người ra ngoài ngay lập tức. Hắn phải gọi nhị đệ về nhanh mới được.

Cuồng phong gào thét quanh người, dòng khí thổi mạnh đến mức đau đớn. Ngải Thiển ôm chặt Nguyệt Ca, nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không dám mở mắt ra, chỉ sợ bị thứ gì đó thổi vào mắt. Sao lần này lại bay? Chẳng phải trước kia chỉ cần nhoé lên một cái là đến chỗ khác sao?

“Lần này mất chút tiền lực nên không thể dung thuật di chuyển trong chớp mắt được, đành phải bay theo khí thổi. Mọii kiên nhẫn một chút.” Nguyệt Ca cúi đầu an ủi Ngải Thiển, cố gắng hết sức bảo vệ nàng.

Lần này bọn họ đang ở giữa bầu trời, dưới chân là núi non ngàn dặm. Nguyệt Ca vẫn ngồi trên xe lăn, hai tay ôm chặt Ngải Thiển.

Ngải Thiển từ từ nhắm mắt, không nhìn tình huống hiện tại, chỉ trông mau sao, mau đến một chút, nàng sắp ngất xỉu rồi.

“Được rồi, tới rồi.” Tiếng này như tiếng của phật tổ cứu thế vậy.

Ngải Thiển kích động, dụi dụi mắt rồi mờ ra, liền cảm thấy bị bóng râm che phủ. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy một khi rừng lớn, bóng cây rậm rạp che đi ánh sáng mặt trời, tạo cảm giác vô cùng âm u.

“Có ổn không?” Nguyệt Ca hỏi Ngải Thiển bằng giọng thanh nhã, bàn tay to vỗ nhẹ lên lưng nàng.

Ngải Thiển đứng thẳng lên từ trong lòng Nguyệt Ca, nhìn hẩn cười ngọt ngào: “Không sao, yêu quái ở gần đây à?”

“Ừm” Nguyệt Ca dịu dàng lenn tiếng, đôi mắt phượng quét nhìn bốn phía.

Đôi mắt sáng ngời của Ngải Thiển đáng giá hoàn cảnh xung quanh. Bonh họ trong ở giữa rừng rậm, xung quanh là đủ mọi loại đại thụ chọc trời và vài bụi cây ẩm thấp. Chỉ hơi khê động là tiếng lá cây vang lên lạo xạo dưới chân. Ừm, đúng là có mùi âm u. Nhưng sao yêu quái lại không xuất hiện? Nàng tới đây đã gặp tiên, đã gặp ma, nhưng chưa bao giờ được gặp yêu quái. Chẳng biết có bộ dạng thế nào, có phải xấu lắm không nhỉ?

Bởi vì rất mong chờ, Ngải Thiển đuổi hẩn cổ ra. Nguyệt Ca thấy buồn cười, nhẹ nhàng nói: “Cảm nhận được khí tức của con người, yêu quá sẽ lập tức xuất hiện ngay.”

“Vậy sao còn chưa ra?” Ngải Thiển chớp chớp đôi mắt đen đen nhật, tỏ vẻ nghi ngờ.

Vừa nói xong, liền cảm thấy có một làn gió lạ thổi tới, cành cây đung đưa mạnh mẽ, uốn cong như đang thuần phụ thứ gì đó.

Ngải Thiển mở to đôi mắt sáng ngời, đồng tử không phải sợ hãi mà mở to, mà là do hưng phấn.

Nguyệt Ca hơi mím môi, ý cười thấp thoáng.

Một lát sau, gió ngừng thổi, tất cả trở về nguyên trạng. Có một bóng dáng mặc đồ xanh léo lên, mái tóc dài chấm đất, khuôn mặt quyến rũ mị hoặc chúng sinh.

“Đây chính là yêu quái.” Ngải Thiển không thể tin được.

“Rốt cuộc thì ngươi đã xuất hiện.” Nguyệt Ca lạnh nhạt nhìn yêu quái mặc quần áo màu xanh.

Lục Y bước lại một cách quyến rũ, nở nụ cười mị hoặc, xem như không biết Nguyệt Ca tới thu phục mình. “Ngươi là tiên? Toàn thân là khí tinh khiết, thật không dễ dàng.”

“Ta là Nguyệt Ca của Tử Nguyệt Môn” Nguyệt Ca nói tên môi phái.

“Ta là đồ đệ đứng đầu của huynh đấy - Ngải Thiển.” Ngải Thiển bỗng tiến lên một bước, ngẩng cái đầu, nói đầy kiêu ngạo.

Lục y chỉ hờ hững liếc qua Ngải Thiển, căn bản không xem nàng trong mắt. Đôi mắt mị hoặc chủ nhìn Nguyệt Ca chằm chằm, đầy mắt loé ánh sang cuồng nhiệt như muốn thiêu đốt hẩn.

Ngải Thiển nhìn thấy bực mình. Thật ra nàng cũng chẳng hiểu sao mình muốn tỏ rõ thân phận như thế. Nàng rõ ràng muốn nữ yêu quái trước mắt biết rõ quan hệ thân thiết giữa mình và Nguyệt Ca. Nhưng rất rõ ràng con yêu quái nàng chẳng để nàng vào mắt.

“Tóc của người rất đẹp, người biết không?” Lục Y tiếp tục bước tới, muốn đến gần Nguyệt Ca, giọng nói mỉa mai tựa như muốn hớp hồn người!

Nhưng Ngải Thiển nghe xong chỉ thấy chán ghét. Giọng nói này thật chướng tai, thế mà cũng dám mở miệng ra nói chuyện. Nếu là nàng, nàng tình nguyện giả câm.

Nguyệt Ca là tiên có phép thuật suất sắc, tự nhiên không có cảm giác gì, tất cả mọi tiếng động khi đã vào tai hắn cũng chẳng khác nhau cả. Nhưng đó là trước kia, bây giờ hắn cảm thấy giọng nói của Ngải Thiển rất chi là dễ nghe, khiến người ta thấy rung động như chính con người nàng vậy. Nguyệt Ca nhếch miệng môi, giọng trong veo: “Ta không biết chuyện này.”

“Rất đẹp, thật đấy, đây là mái tóc đẹp nhất ta thấy.” Vì để người ta tin lời mình, Lục Y cố ý tăng nặng ngữ khí tựa như sương mù mờ ảo, dường như bước vào trạng thái mờ ảo.

“Hừ, nhìn trúng mái tóc Nguyệt nên người muốn thu gom đúng không?” Ngải Thiển hừ lạnh đầy kinh thường, đôi mắt sáng ngời lộ ra sự kinh bỉ nồng đậm. Con yêu quái này đúng là có sở thích kỳ lạ - thu gom tóc! Sở thích này còn kỳ lạ hơn cả việc nàng thích vợ vết của cải nữa.

“Ta thực sự muốn lấy mái tóc mỹ lệ này, thật sự rất muốn. Nếu như ngày nào ta cũng được vuốt ve mái tóc dài này thì tốt biết bao!” Giọng nói như lời thì thầm, mộng ảo như làm lựa mông. A nhẹ dõng bước về phía trước.

26. Chương 26: Trúng Uế Độc

Hiếm thấy khi Nguyệt Ca nhú mày. Hắn bỗng cảm thấy yêu quái trước mặt thật khiến người ta chán ghét. Cảm giác chán ghét nồng đậm lan ra trong lòng. Ngải Thiển nhìn chăm chăm vào nữ nhân yêu mỹ này, bỗng nghĩ tới một vấn đề, rốt cuộc nó là yêu quái gì?

“Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc thì ả biến ra từ cái gì vậy?” Ngải Thiển cúi đầu nhìn về phía Nguyệt Ca, hỏi ra lời.

“Là mùi hôi trong núi tích thành.” Nguyệt Ca kiên nhẫn, không nhắc lại những gì đã từng nói.

“A...Mùi hôi gì?” Ngải Thiển giật mình. Nữ tử nhìn yêu mỹ này lại là do mùi hôi tu luyện mà thành.

“Trái với tự nhiên thì đều là mùi hôi.” Nguyệt Ca nhếch môi, kiên nhẫn giải thích lý do.

Lục Y bên kia dường như hoàn toàn không nghe họ nói chuyện, vẫn tới gần, nhìn hắn bằng đôi mắt say đắm. Ả càng tới gần thì mùi kỳ lạ trên người càng đậm, bay vào mũi Ngải Thiển.

“Đây là mùi gì vậy? Trời ơi, sao lại thú vị thế?” Ngải Thiển không chịu được, bịt mũi nhảy ra xa Lục Y, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Mùi này thật khó ngửi, còn thú vị hơn cả đồng phân nữa. Chẳng trách Nguyệt Nguyệt nói ả là do mùi hôi tu luyện thành. Nhưng mà – nam nhân trước kia ở bên ả như thế nào vậy?

Lục Y vẫn đi về phía trước như cũ.

Nguyệt Ca cười nhạt nhìn phản ứng khoa trương của Ngải Thiển, phát tay một cái, một luồng ánh sáng trắng đánh về phía Lục Y, đẹp như cực quang (hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao).

Lúc này Lục Y mới như tỉnh mộng, ánh mắt lóe lên, phát tay áo ngăn luồng ánh sáng trắng lại. Nó biến ra thành vô số ảo ảnh bông bênh xung quanh họ.

Ngải Thiển thấy thì vô cùng ngạc nhiên. Có cả thuật phân thân, được, nếu nàng cũng có thuật phân thân thì có thể vợ vết của cải nhiều nơi một lúc rồi.

“Sao người lại ra tay tàn nhẫn như thế?” Vô số ảo ảnh của Lục Y giữa không trung cùng nói, vô số đôi môi khi khép khi mở, nhìn thật là quỷ dị.

Nguyệt Ca không nói gì, chỉ nhìn bằng ánh mắt hồ hững.

Ngải Thiển không nhịn được, nói: “Sao lại nói là nhẫn tâm? Người thú vị như thế, giữ người lại để gây họa cho người khác à? d d L q dThật thú vị quá đi. Dạ dày của Nguyệt Nguyệt của ta khó chịu rồi đấy.” Người thấy

mùi này, dạ dày cũng xoắn lại, cuộn lên rồi, thật buồn nôn. Tuy sau khi ngửi thấy mùi thì nàng liền bịt mũi nhưng nó đã khắc sâu trong não, không thể xóa tan đi được.

“Sao vậy?” Nguyệt Ca lo lắng nhìn Ngải Thiển.

“Mùi trên người ả hun muội khó chịu quá.” Ngải Thiển dứt khoát dùng một tay bịt mũi, một tay ôm bụng, ngồi xổm xuống.

“A...” Lúc này, Nguyệt Ca mới tỉnh ngộ, nhưng ánh mắt nhìn Ngải Thiển lại càng lo lắng hơn: “Mùi trên người ả là phát ra từ bản thể, trong đó có độc. Xem ra muội trúng độc rồi.”

“Cái gì? Muội trúng độc á?” Ngải Thiển vô cùng ngạc nhiên, nâng đôi mắt đen lên nhìn về phía Nguyệt Ca. Sao lại trúng độc chứ? Nhưng nghĩ một chút liền biết, mùi này không phải là độc thì cái gì mới là độc? Mùi này còn đáng sợ hơn độc nữa.

“Ha ha ha...Người trúng uế độc của ta rồi.” Vô số Lục Y cười mỉa, nói, vẻ mặt vẫn yêu mị như thế. Mùi hôi không có thực thể, mùi của bản thân chính là vũ khí của ả.

Ngải Thiển khá buồn bực, trúng độc quái nào không trúng, lại trúng độc này khiến mũi mình chịu đủ hành hạ. Xưa nay cái mũi này chỉ thích ngửi mùi tiền, giờ đây lại phải ngửi cái mùi khiến người ta buồn nôn này. Không biết nó có chịu tổn hại mà mất khả năng ngửi mùi tiền bạc các loại không nữa?

“Đừng lo lắng, không sao đâu.” Nguyệt Ca nhẹ giọng an ủi Ngải Thiển.

“Muội biết sẽ không sao mà.” Ngải Thiển hơi uất ức mà nhìn Nguyệt Ca. Nhưng cái bóng ma tâm lý này không dễ chữa lành như thế. Hu hu, xem ra phải chữa để ngửi thấy mùi bảo vật nhiều hơn thôi.

Lục Y chẳng những không cảm thấy lúng túng khi người ta ghét mùi trên người mình, mà còn có phần đắc ý, nở nụ cười: “Công tử, nếu chàng đi theo thiếp thì thiếp sẽ cứu nàng ta.”

“Khỏi.” Ngải Thiển vươn tay ra, quát lớn, nhất thời quên luôn chuyện bịt mũi lại.

“Tại sao?” Lục Y nhìn Ngải Thiển một cách khó hiểu.

Bị nhiều ánh mắt nhìn vào như thế, Ngải Thiển thật cảm thấy hơi mất tự nhiên, thanh thanh giọng, nói: “Ta thà rằng bị trúng độc cũng sẽ không để Nguyệt Nguyệt đi theo người. Người thật biến thái.” Sở thích biến thái, mùi biến thái, cái gì cũng biến thái cả. Nàng đã nghe kể về đủ loại yêu quái nhưng chưa từng nghe kể về yêu quái ô uế.

“Ha ha...” Lục Y nở nụ cười kiêu mị.

Ngải Thiển liền hệ dáng vẻ kiêu mị với mùi hương khiến người ta buồn nôn vô cùng kia, nhất thời cảm thấy dạ dày cuộn lên.

Thấy dáng vẻ khó chịu của Ngải Thiển, Nguyệt Ca chấp hai tay trước ngực, luồng ánh sáng trắng bao phủ lấy hân. Ánh sáng nhìn như nhu hòa tỏa ra bốn phía, bắn về phía Lục Y, bao lấy ả ta.

Ngay lập tức, vô số Lục Y tan đi, sương mù lượn lờ. Giữa không trung chỉ còn bản thể của Lục Y đang bồng bênh một cách vững vàng.

“Thật tàn nhẫn!” Ánh mắt Lục Y có phần oán nhưng sau đó một luồng ánh sáng xanh chói mắt liền bay tới.

Nguyệt Ca nhẹ nhàng nâng tay áo hóa giải, Lục Y nhanh chóng đổi mục tiêu, luồng ánh sáng xanh bắn thẳng tới phía Ngải Thiển.

Ra tay với nha đầu! Đôi mắt bình tĩnh của Nguyệt Ca trầm xuống, luồng ánh sáng trắng càng nhanh hơn. Lúc này không thể giữ lại được, phải sử dụng tiên pháp hàng yêu thượng thừa nhất. Lục Y liền biến mất như một làn khói, không để lại chút dấu vết nào. Cuối cùng, không kịp nói tiếng nào đã bị biến mất. Xung quanh yên lặng lại, lá rơi xào xạc.

Nguyệt Ca nhìn không khí phía trước, ánh mắt rất lạnh nhạt, khôi phục lại trạng thái không một gợn sóng. Vốn định độ hóa (siêu độ) cho ả, để ả có cơ hội luân hồi nhưng ả lại trực tiếp ra tay với nha đầu, vậy cũng đừng trách hân khiến ả tan thành mây khói, vĩnh viễn không thể luân hồi.

Ngải Thiển ngồi xổm ở đó, hoàn toàn không biết ý nghĩa sâu xa trong một kích vừa rồi. Nàng chỉ thấy Lục Y thoáng cái liền biến mất thì không khỏi tò mò, hỏi: “Nguyệt Nguyệt, yêu quái chết rồi à?”

“Ừm.” Nguyệt Ca khẽ gật đầu, lập tức vẫy tay với Ngải Thiển: “Lại đây.”

Ngải Thiển chạy ngay về phía Nguyệt Ca, ngồi xổm xuống trước mặt hắn, hơi ngửa đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Yêu quái này thật đáng ghét. Sao lại thú thế chứ? Hu hu, muối chà chịu vài đao cũng không muốn ngửi thấy mùi này.”

“Nói gì vậy?” Nguyệt Ca vươn tay phủ lên đầu Ngải Thiển, một luồng khói màu bạc bay lên trên đỉnh đầu nàng.

Chỉ chốc lát sau, Ngải Thiển liền cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều, cái mùi khiến người ta buồn nôn dường như cũng phai đi, không còn quấn quanh nơi chóp mũi nữa.

Chờ Nguyệt Ca thu tay về, Ngải Thiển mới hỏi: “Vừa nãy huynh làm gì với muối vậy? Sao muối lại thấy thoải mái hơn rất nhiều nhỉ? Không ngửi thấy cái mùi ghê tởm kia cũng không cảm thấy khó chịu nữa.”

“Ta chỉ trừ bỏ uế độc thay muối thôi.” Nguyệt Ca cười khẽ, vươn tay xoa xoa tóc Ngải Thiển.

Động tác yêu chiều này khiến người Ngải Thiển cứng đờ, mất đi sự tự nhiên ngày thường ngay lập tức, hơi bối rối mà nhìn Nguyệt Ca.

“Được rồi. Chúng ta về đi.” Nguyệt Ca chuyển xe lăn, nhẹ giọng nói.

“Trở về?” Ngải Thiển ngẩn người. “Đây là đâu? Có xa núi Tử Nguyệt lắm không?”

27. Chương 27: Trấn Tây Lâm

“Đây là phía tây Hiên Viên, cách đây không xa có một trấn nhỏ. Những người bị hại đều ở đó.” “Trấn này tên là gì?” Ngải Thiển dứt khoát ngồi xổm xuống, chống hai tay lên đùi Nguyệt Ca, ngửa đầu, đôi mắt sáng ngời lóe lên. Giọng nàng trong trẻo du dương như tiếng chim vàng anh hót buổi bình minh.

“Trấn Tây Lâm.” Giọng Nguyệt Ca hơi lạ, ngón tay run run. Đùi hắn vốn không có cảm giác, sao trong khoảnh khắc Ngải Thiển tay Ngải Thiển chạm vào lại có cảm giác tê dại truyền tới, đánh thẳng vào trái tim khiến nó đập lỡ một nhịp vậy?

Ngải Thiển không phát hiện ra điều bất thường của Nguyệt Ca, còn thay đổi tư thế để mình có thể dựa vào thoải mái hơn, hỏi tiếp: “Trong trấn có bảo bối gì không nhỉ? Chúng ta đi xem thử nhé?”

“Người trong trấn đều sống nhờ nghề đi săn.” Nguyệt Ca nhin cảm giác muốn bật cười xuống. Nhờ những lời này của Ngải Thiển mà cảm giác khác thường của hắn tan đi trong nháy mắt.

“Có phải đi săn trong này không?” Đôi mắt sáng của Ngải Thiển lóe lên, đại não bắt đầu hoạt động.

“Ừ.” Hơi gật đầu.

Chẳng trách. Điều này có thể giải thích tại sao nam nhân lại bị hại. Nhất định là bị yêu quái ô uế đánh lúc đi săn rồi. Nhưng – “Bọn họ không biết ở đây có yêu quái à? Sao vẫn quay lại?”

Nguyệt Ca khẽ nhíu mày, cười khẽ, nói: “Biết thì sao? Muốn sống sót thì bọn họ nhất định phải tới đây săn thú. Họ còn một nhà già trẻ phải nuôi mà.”

“Ừm.” Ngải Thiển cau mày. Từ nhỏ nàng đã sống trong cuộc sống đầy đủ sung túc nên không thể giải thích được tại sao biết rõ có nguy hiểm mà còn làm? Nguyệt Ca khẽ thở dài, vươn tay sờ sờ đầu Ngải Thiển, nói: “Muội muốn tới trấn trên xem thử thì chúng ta đi thôi. Ở đây cách Tử Nguyệt môn chúng ta rất xa. Triều đại Hiên Viên phân thành Đông Tây Nam Bắc - bốn Hiên Viên, Tử Nguyệt môn nằm trên núi Tử Nguyệt thuộc phía đông Hiên Viên, mà đây là ở tây Hiên Viên. Muội thử nghĩ xem có xa không?”

“Xa!” Ngải Thiển gật đầu thật mạnh, một ở phía đông, một ở phía tây, không phải xa bình thường.

“Đúng vậy. Chúng ta tới trấn trên thôi.” Nguyệt Ca phất tay áo, di chuyển tức thời khỏi chỗ này.

Một giây sau, Ngải Thiển liền phát hiện ra chỗ mình đứng đã thay đổi. Phía trước có tiếng động ồn ào truyền tới. Một cánh cửa đồ chổi cao vút đứng sừng sững tựa như cổng thành, trên có ba chữ “Trần Tây Lâm” cực to cứng cáp, hai bên có binh lính cầm thương, mặc khôi giáp đứng canh.

“A! Trần này có nhỏ thật không? Sao nhìn như cửa thành vậy?” Ngải Thiển kinh ngạc không thôi.

“Tất cả trần nhỏ đều như thế, không sao chứ?” Nguyệt Ca ngược mắt, ánh mắt hờ hững mang đầy nghi ngờ. Trần nhỏ theo lời hắn là cực kỳ bình thường, sao nha đầu này lại thấy lạ?

“À...Là do muội nghĩ nhiều.” Ngải Thiển thu hồi ánh mắt lập tức. Sao có thể lấy hiểu biết trước kia mà đánh giá thế giới này được?

“Ha ha...” Nguyệt Ca cười khê, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, chúng ta vào thôi.” Ngải Thiển đi ra phía sau Nguyệt Ca đẩy xe lăn cho hắn.

Hai người chậm rãi tiêu sái bước tới cổng thành. Hai binh lính canh giữ vừa thấy hai người thì liền tròn mắt há hốc mồm. Đồng tính thì đẩy nhau nhưng khi bọn họ vừa thấy Nguyệt Ca đã bị ánh sáng từ người hắn thu hút, bất tri bất giác bị hạ gục. Đây có phải nam nhân không? Dung mạo như tiên giáng trần, khí chất cũng như thế. Bọn họ gặp được thần tiên sao?

Không chỉ có hai binh lính đại ra, quên đi trách nhiệm phải kiểm tra người ra vào mà cả những người đi qua, nhìn thấy Nguyệt Ca đều kinh ngạc như thế. Bọn họ ào ào dừng bước lại, quên mất chuyện mình phải làm.

Mặt Nguyệt Ca vẫn bình tĩnh, không hề mất tự nhiên bởi cái nhìn chăm chú của người khác, dường như bọn họ không lọt vào mắt hắn.

Ngải Thiển không thích chút nào. Vì sao những người này chỉ nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của Nguyệt Nguyệt? Nàng cũng là tiểu mỹ nữ đáng yêu đấy. Tuy đúng là Nguyệt Nguyệt đủ đẹp nhưng nàng cũng có chút nhan sắc chứ bộ? Sao lại không nhìn nàng?

Đi qua lính canh cổng thành một cách thuận lợi nhưng Ngải Thiển vẫn không nhận được mà hung hăng trừng mắt với họ, đồ gia hỏa có mắt không trông.

Hai mắt binh lính vẫn đang đại ra, nhìn Nguyệt Ca chăm chăm.

28. Chương 28: Tửu Lâu Song Hồng

Hai bên đều là những ngôi nhà một tầng xây bằng gỗ, trước nhà bày đủ loại hàng hóa. Nhóm người bán hàng rong đang lớn tiếng quảng cáo cho hàng hóa của mình. Người qua người lại tấp nập trên đường, hơn một nửa là mặc quần áo bằng vải thô, ngẫu nhiên cũng có người mặc đồ bằng gấm lụa lộng lẫy. Từ đó có thể thấy đây chỉ là một trấn nhỏ bình thường, không sầm uất như những trấn lớn.

Rất nhiều người khi nhìn thấy Ngải Thiển và Nguyệt Ca đều dừng chân do bị kinh ngạc. Thỉnh thoảng còn có tiếng bàn tán truyền tới.

Ngải Thiển biết bọn họ ngạc nhiên về Nguyệt Ca. Nơi nhỏ thế này lại có người có phong thái thần tiên xuất hiện, sao lại không kích động cho được? Hai chân bị tật, ngồi trên xe lăn thì sao? Không thể che lấp sự tao nhã trên người. mà mình, tuy xinh đẹp động lòng người, có vài phần sắc đẹp nhưng vẫn còn cách mỹ nhân tuyệt thế rất xa. Quả là không dễ khiến người ta có cảm giác kinh ngạc.

Tuy người qua đường ngạc nhiên nhưng không ai dám đường đột tiến lên, chỉ nhìn từ xa. Thần tiên như thế bọn họ không thể khinh nhờn được.

Lại đi tiếp, trong hàng kiến trúc bằng gỗ một lầu liền xuất hiện một tửu lâu hai tầng tạo cảm giác đột ngột. Trước tửu lâu có hai con sư tử bằng đá nửa ngồi rất oai phong. Hai bên cửa chính treo đèn lồng màu đỏ, ở giữa có ba chữ “Song Hồng lâu” thật lớn.

Sao lại có cái tên lạ như thế? Ngải Thiển ngẩng đầu nhìn, cảm thấy hoang mang.

“Vào xem là biết ngay thôi.” Giọng nói trong như ngọc của Nguyệt Ca bỗng vang lên.

“Được.” Nguyệt Ca nói lời này khiến đôi mắt sáng của Ngải Thiển cong lên thành hình trăng non. Nhưng nàng vừa đánh giá tửu lâu thì liền chần chờ. Trước cửa tửu lâu có bậc đá, muốn đi vào thì phải bước qua nó. Nhưng làm sao xe của Nguyệt Nguyệt lên được?

Ngải Thiển cúi đầu nhìn Nguyệt Ca, không biết nên nói thế nào. Bình thường đều dùng tiên pháp, nhưng giữa nhiều người phạm thế này thì không thể tùy tiện dùng được, nàng vẫn hiểu chuyện này. Với tính tình của Nguyệt Nguyệt, hẳn cũng sẽ không khoe tài trước mặt đám đông như thế.

Tiểu nhị trong tửu lâu đã thấy hai người đứng trước cửa, vắt khăn tay lên vai rồi vội vàng chạy ra, tươi cười đầy mặt. Khoảnh khắc thấy mặt Nguyệt Ca, đầu tiên hẳn sửng sốt rồi khôi phục bình thường lập tức. Lăn lộn nhiều năm, dạng người nào chưa từng gặp? Định lực đã sớm được rèn luyện. Tiếp tục nở nụ cười, nhưng nụ cười lần này chân thành hơn rất nhiều. Hắn đến trước mặt Nguyệt Ca, niềm nở hỏi: “Khách quan muốn vào dùng bữa ạ?”

Nguyệt Ca hơi gật đầu.

Tiểu nhị nhìn xe lăn dưới người Nguyệt Ca, ý cười không giảm: “Có cần tiểu nhân giúp không ạ?”

“Không cần.” Một từ hồ hững được nói ra, tan vào không khí.

Tiểu nhị sửng sốt, không nghĩ rằng nam nhân tựa như tiên này lại từ chối. Rõ ràng không thể đi lên thềm đá được, sao lại từ chối? Chẳng lẽ cảm thấy khó chịu? Cũng đúng, bị người khác chỉ thẳng ra khuyết tật của bản thân, ai mà vui vẻ cho nổi? Nghĩ như vậy, tiểu nhị lập tức toát mồ hôi, định mở miệng xin lỗi.

Nhưng Nguyệt Ca lại hơi nghiêng đầu, quay về sau nói với Ngải Thiển: “Nha đầu, đẩy ta vào.”

Ặc? Ngải Thiển cũng sửng sốt. Đẩy vào bằng cách nào? Giữa mật mờ, nàng vẫn làm theo lời Nguyệt Ca, nhẹ nhàng đẩy xe lăn về phía thềm đá.

Nhất thời, tiểu nhị không biết phải làm sao, đứng ngẩn tại chỗ, nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Ngải Thiển đẩy xe lăn đến trước thềm đá, đột nhiên phát hiện xe hơi nâng lên, nàng đẩy một cái nó liền từ từ đi lên theo bậc thềm, người ngoài không thể nhìn ra được nó đang hơi lơ lửng. Họ chỉ có thể nói kỹ thuật đẩy xe của Ngải Thiển rất tốt.

Ngải Thiển cười thầm, thì ra là thế. Nguyệt Nguyệt vẫn lặng lẽ dùng tiên pháp nhưng không để người phạm nhận ra.

Tiểu nhị thấy Nguyệt Ca lên thềm đá thuận lợi, vội vàng đuổi theo.

“Khách quan muốn ngồi ở đâu ạ? Trên lầu có nhã gian.” Tiểu nhị khom người chạy tới trước mặt Nguyệt Ca, cười cười. Có thể lên được thềm đá thì hẳn là cũng có thể lên được nhã gian trên lầu.

“Không cần.” Nguyệt Ca nhìn vị trí gần cửa sổ phía tay trái, “Chúng ta ngồi đó là được rồi.”

Giọng nói này thực sự rất hay, như được tạo thành từ ngọc thượng đẳng. Được nghe giọng nói này đúng là một loại hưởng thụ.

Tiểu nhị không khỏi cảm thấy say mê, nhưng không quên nhanh tay lẹ chân, bước lên thu dọn vị trí mà Nguyệt Ca nhìn trúng.

Đến trước bàn, Ngải Thiển kéo ghế ra, giúp Nguyệt Ca đẩy xe vào bàn. Kỳ lạ là tửu lâu lớn như thế nhưng không hề có người khách nào cả, chỉ có tiểu nhị đang tiếp đón bọn họ mà thôi.

Sau khi ngồi xuống, Ngải Thiển không khỏi chống cằm hỏi: “Tiểu ca, sao trong đêm không có khách vậy?”

“Này...” Tiểu nhị xoa đầu, ánh mắt lóe lên.

Chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ? Ngải Thiển bỗng chốc thấy hứng thú, hai mắt lóe sáng, nhìn tiểu nhị.

29. Chương 29: Công Tử Mặc Quần Áo Màu Tím

“Là sao?”

“Này... Tiểu nhân cũng không rõ lắm. Chờ chờ quây của chúng ta quay lại, người hỏi thử xem.” Tiểu nhị thoắt tháo trả lời, mặt mày tươi cười chào đón khách, nói.

“Ừm, được rồi. Sao tửu lâu lại lấy tên là ‘Song Hồng lâu’? Việc này thì có thể nói chứ?” Ngải Thiển cũng không ép buộc, cười ngọt ngào, hỏi.

“Chuyện này đương nhiên có thể.” Tiểu nhị vung khăn, vất lên vai: “Thật ra Song Hồng lâu cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt. Trước khi ông chủ của chúng ta khai trương có mời thầy đến xem. Người đó nói phải dùng tên Song Hồng lâu này thì sinh ý mới dồi dào.”

“À.” Ngải Thiển cúi đầu trầm ngâm một chút, rồi ngược mắt lên hỏi: “Nhưng sao chẳng thấy có sinh ý gì vậy? Được rồi, ta hỏi sai rồi. Ta thấy chỗ này rất nhỏ, toàn là dân chúng bình thường, hẳn là có rất ít người có thể tới tửu lâu.”

“Đúng vậy.” Nghe Ngải Thiển nói thẳng, tiểu nhị cũng đáp lại hết sức tự nhiên. “Lúc trước ông chủ thấy ở đây không có tửu lâu nào, cho rằng có thể kiếm lời lớn, ai ngờ sau khi khai trương chỉ có nhà viên ngoại tới một chút, hoặc thỉnh thoảng có khách quý từ nơi khác đến. Ngày thường thì chẳng có sinh ý gì.”

Mở một tửu lâu xa hoa trong trấn nhỏ này, chỉ có nhân tài không hiểu gì về kinh doanh mới làm. Trước khi muốn mở cửa hàng kinh doanh thì phải xem xét cho kỹ càng xem có ai đi qua không. Nếu không có khách đi qua thì dù điểm có tốt thế nào cũng vô dụng. Cho nên tửu lâu không có sinh ý là chuyện bình thường. Nhưng từ ánh sáng lấp lánh trong mắt tiểu nhị có thể thấy còn có nguyên nhân khác.

Ngải Thiển đang định nói cho tiểu nhị một chút kiến thức kinh doanh thì dư quang nơi khóe mắt quét thấy một cái bóng dài nơi cửa. Nàng liền quay sang nhìn. Một người mặc trường sam màu tím bước tới, nhìn rất đĩnh đạc, cầm quạt ngọc, đôi mắt vốn xinh đẹp lóe ánh sáng đục ngầu tạo cảm giác hơi lưu manh. Phía sau hẳn còn có hai gã sai vặt mặc đồ màu xanh.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy thì vẻ mặt liền trở nên nịnh nọt, vội vàng đi qua.

“Tiểu nhị, đem hết món ngon nhất lên đây.” Người mặc đồ tím nhìn tiểu nhị, lớn tiếng phân phó, giọng nói hơi ảo lá. Hắn phe phẩy cái quạt bằng ngọc trong tay không ngừng.

Đôi mắt Ngải Thiển chợt lóe lên, hiểu ngay rằng đây là khách quen của tửu lâu này. Hẳn là thân thích gì đó của viên ngoại. Biết đây còn là con trai của viên ngoại cũng nên. Quả đúng là hình tượng công tử ăn chơi trác táng.

Người mặc đồ tím hơi hạ mắt, quét ánh mắt nhìn qua hai người Ngải Thiển, nụ cười liền thay đổi. Đôi mắt đục ngầu biến mất, thay vào đó là ánh sáng bi ối. Hắn từng bước từng bước qua chỗ bọn họ, nói giọng thương lượng: “Chưa từng thấy hai vị, là người mới tới trấn Tây Lâm à?”

“Đúng vậy.” Ngải Thiển bày ra vẻ đơn thuần đáp lời. Nhìn ánh mắt này, aizz, chỉ là một công tử quần là áo lượt không học vấn không nghề nghiệp mà thôi.

“Sao công tử đây không nói lời nào thế?” Người mặc đồ tím làm như không thấy Ngải Thiển, ánh mắt chỉ chăm chú vào Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca cụp mắt xuống, căn bản không đặt người mặc đồ tím vào mắt.

Ngải Thiển cũng không nói gì nữa. Công tử quần là áo lượt này sẽ không nhìn trúng Nguyệt Ca chứ? Không giống. Sao lại nhìn trúng huynh ấy? Dừng một chút, nàng vẫn nói: “Huynh ấy à? Huynh ấy nói chuyện đều có lựa chọn.”

“A...? Lựa chọn là sao?” Người mặc đồ tím tò mò, lúc này mới dời tầm mắt đến trên người Ngải Thiển.

30. Chương 30: Mỹ Nhân Kế

“Nhìn thuận mắt mới nói, nhìn không vừa mắt thì không nói.” Ngải Thiển cười yếu ớt, chớp chớp mắt, giải thích.

“Gì cơ? Ý người là nhìn bản công tử không vừa mắt?” Người mặc đồ tím không dám tin, trừng lớn mắt.

“Không khác ý này là mấy.” Ngải Thiển nghiêng đầu nhìn Nguyệt Ca, liếc mắt một cái, vẫn giữ nụ cười tìm tì, nói. Nhìn thì có vẻ nàng rất thân thiện nhưng mỗi lời đều dả thương người ta.

“Ta không tin.” Người mặc đồ tím cúi đầu nhìn Nguyệt Ca, “Huynh nhìn bản công tử không vừa mắt? Nói, có đúng không?”

Nguyệt Ca cúi đầu, vẫn không động đậy.

“Xem đi, ta đã nói thuận mắt thì mới nói chuyện. Huynh ấy vẫn không thèm nói lời nào, tức là nhìn người không vừa mắt.” Ngải Thiển cười yếu ớt, đầy vui mừng. Nguyệt Nguyệt thật biết phối hợp.

“Hay là người lừa bản công tử? Huynh ấy là người câm?” Bỗng người mặc đồ tím như nghĩ thông, nở nụ cười đắc ý, hưng phấn vì tự mình tìm được nguyên nhân.

“Phải không?” Lòng mày Ngải Thiển nhàu lại, nhếch môi nhìn Nguyệt Ca, “Nguyệt Nguyệt, huynh bị câm thật à?”

“Không phải.” Giọng nói thanh nhã của Nguyệt Ca vang lên, nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt thản nhiên.

Giọng nói này thật hay. Người mặc đồ tím vừa nghe thì ngây người. Tuy chỉ có hai chữ nhưng hấn lại như si như say, nhất thời quên mất mình phải làm gì. Lâu sau, hấn mới phục hồi tinh thần lại, nói. “Huynh đúng là không bị câm.” Hấn chỉ vào Nguyệt Ca, có chút không dám tin.

“Nói cho người người còn không tin.” Ngải Thiển lắc đầu, nhìn người mặc đồ tím đầy mất hứng.

Thật không phải người câm nhưng lại không thèm nói chuyện với hấn. Chẳng lẽ đúng là nhìn hấn không vừa mắt như lời nha đầu kia nói? Nhưng vì sao? “Vì sao lại nhìn ta không vừa mắt?”

“Chuyện này mà còn phải hỏi sao?” Ngải Thiển gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, “Người lớn lên xấu thế này, là nam nhân có ai nhìn thuận mắt đâu?”

“Bản công tử xấu?” Người mặc đồ tím vươn tay chỉ vào mũi mình, hỏi. Hấn sống hai mươi năm còn không biết mình lớn lên xấu đấy.

“Ừ.” Ngải Thiển gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, tiểu nhị bưng trà ra, Vừa nghe hai người nói chuyện thì liền cả kinh. Sao hai người này lại đối đầu nhau vậy? Không hay rồi. Công tử này không thể đắc tội được. “Phó công tử, trà tới rồi đây.” Hấn vội vàng chạy tới, dâng trà cho công tử mặc đồ tím.

“Trà của chúng ta đâu?” Ngải Thiển không biết tiểu nhị đang giải vây cho mình, còn mở miệng hỏi. Vì sao tiểu tử này lại dâng trà cho tên này trước?

“Có ngay đây.” Tiểu nhị vội vàng xoay người, nhìn về phía Ngải Thiển, khom lưng nhận lỗi.

“Xú nha đầu.” Lực chú ý của Phó Hân không bị dời đi. Hấn nhấp một ngụm trà, đặt mạnh tách trà xuống bàn, đôi mắt như bốc lửa. Dám nói hấn xấu, có biết đã phạm vào cấm kỵ của hấn không?

“Gì mà xú nha đầu chứ? Bản tiểu thư từ trên xuống dưới thơm ngát, thú vị chỗ nào?” Ngải Thiển trừng lớn đôi mắt sáng, nhìn Phó Hân đầy khó chịu.

“Người thú vị từ trong ra ngoài.” Mặt Phó Hân đầy khinh thường.

“Vị công tử này.” Nguyệt Ca vốn im lặng bỗng lên tiếng, giọng nói thanh nhã khiến Phó Hân câm miệng ngay lập tức.

Tiểu nhị vừa nghe thì liền quay vào phòng trong.

Ngải Thiển dứt khoát bắt chéo chân, nhàn nhã nhìn Phó Hân. Xem bộ dáng công tử nhà giàu này thì chắc chắn là đoạn tụ rồi. Nhìn trúng Nguyệt Nguyệt mà không xem xem mình có bao nhiêu tư cách.

Một lúc lâu sau, Phó Hân mới ngập ngừng hỏi: “Công tử gọi ta?”

“Ừ.” Nguyệt Ca nhếch lông mày lên, nắm chặt nắm tay trong tà áo, hờ hững lên tiếng.

“Hay quá.” Phó Hân vui vẻ, cười toét miệng.

“Người có thể đi ra ngoài chưa?” Nguyệt Ca ôn hòa hỏi, ngẩng mặt lên. Khuôn mặt tinh xảo lộ ra trước mặt Phó Hân một cách hoàn chỉnh.

Phó Hân nhìn mà ngỡ người, hai gã sai vặt sau lưng hắn cũng vậy. Đây là tiên nhân sao? Trên thế gian này không có người nào xuất trần được như vậy. Hắn khôi phục bình tĩnh, vội vàng đáp: “Được. Đường nhiên không thành vấn đề.” Nói rồi liền quay ra, bước ra ngoài.

Lập tức, trong tửu lâu chỉ còn lại hai người Ngải Thiển.

Nhìn theo Phó Hân đang ra cửa, Ngải Thiển nhin không được, bật cười ha hả, vươn tay vỗ vỗ vai Nguyệt Ca: “Nguyệt Nguyệt, thật không ngờ huynh cũng biết cách lợi dụng sắc đẹp của mình triệt để như vậy. Chỉ nói một lời liền khiến tiểu tử kia thất hồn lạc phách mà nghe theo. Ừm, quả thật dùng mỹ nhân kế rất tốt.”

Mặt Nguyệt Ca tràn đầy khó hiểu, nhìn Ngải Thiển: “Muội nói gì thế?”

Ặc, còn giả vờ. Cho tới bây giờ, Ngải Thiển mới hiểu được Nguyệt Ca cũng không ôn hòa vô hại như bề ngoài. Nàng không bỏ qua tình quang chợt lóe lên nơi đáy mắt hắn. “Không có gì.” Ngải Thiển cười hiểu ý, nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Tiểu nhị bưng trà nóng lên đại sảnh lần nữa, thấy sự thay đổi ở đây thì kinh hãi tới mức đầu lông màu run lên. Phó Hân công tử đi lúc nào vậy? Hắn ngập ngừng hỏi Ngải Thiển: “Phó Hân công tử đâu ạ?”

“Về rồi.” Tâm tình Ngải Thiển rất tốt, trả lời.

“Có chuyện gì vậy?” Tiểu nhị hỏi một cách cẩn thận. Hắn không phải do hắn tiếp đãi không chu đáo, đắc tội Phó Hân công tử chứ? Nếu như thế thì hắn xong đời.

“Không sao. Mau bưng trà tới đây.” Ngải Thiển vẫy vẫy bàn tay thon với tiểu nhị, mở miệng đầy mặt kiên nhẫn. Nói nhiều như vậy, nàng sắp chết khát rồi.

“À, vâng.” Tiểu nhị bước nhanh tới rót trà ngon.

Sau khi tinh tế thưởng thức trà trong miệng, Ngải Thiển mới thỏa mãn nhìn tiểu nhị: “Tiểu ca.”

“Có.” Tiểu nhị hơi hoảng sợ, cong lưng xuống thêm chút nữa.

“Hôm nay tâm tình bà cô ta rất tốt.” Ngải Thiển nhếch đôi mày thanh tú, sáng khoái nói.

“Vâng, tâm tình cô nương tốt là tốt rồi.” Tiểu nhị khom lưng, cẩn thận tiếp lời.

“Sẽ đại phát thiện tâm mà cho huynh vài đề nghị.” Ngải Thiển nói tiếp.

“Đề nghị gì ạ?” Tiểu nhị khom người, gương khoe mắt, cẩn thận nhìn Ngải Thiển, không dám dời mắt về phía Nguyệt Ca.

“Về việc phát triển tửu lâu này.” Mặt Ngải Thiển có vẻ như đã có dự tính.

“Gì ạ?” Tiểu nhị kinh hãi, ngẩng đầu lên, “Ý cô nương là?”

“Trông huynh cũng nhanh nhẹn ngay thẳng, ta sẽ nói thẳng với huynh. Khi nào ông chủ của huynh về, huynh nói lại là được. Nghe hay không nghe là chuyện của ông ta.” Ngải Thiển bưng tách trà, hưng trí bưng bưng mà đùa.

Tuy tiểu nhị không nhìn ra Ngải Thiển có thể đưa ra lời đề nghị tốt nào, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Cô nương cứ nói, tiểu nhân nhất định nhớ kỹ để chuyển lời cho ông chủ.”

“Ừ.” Ngải Thiển gật đầu, “Ta thấy ở đây chỉ có tửu lâu, không có nơi nghỉ lại hay thứ khác.”

“Đúng vậy.” Tiểu nhị gật đầu đồng ý. Ở đây bọn họ chỉ bán đồ ăn.

“Thực ra ở đây có rất nhiều người đi ngang qua, muốn nghỉ lại. Các huynh có thể mở khách điểm. Tửu lâu và khách điểm đặt chung, có thể có thêm thu nhập.” Ngải Thiển cười, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết, bên trong chứa đầy ánh sáng tính toán.

“Cô nương nói thật có lý.” Tiểu nhị cúi đầu trầm ngâm, mừng rỡ nói. Hắn rất đồng ý với lời Ngải Thiển.

“Bản cô nương nói mà không có lý à?” Khóe mắt Ngải Thiển nhếch lên, nhìn tiểu nhị đầy tự tin.

“Vâng vâng.” Nhận thấy mình nói sai, tiểu nhị vội vàng cúi người. Không thể đắc tội khách nhân được.

“Không được. Ta phải tìm ông chủ của huynh để bàn bạc. Huynh không làm chủ được.” Ngải Thiển khoát tay, không nói hết.

“Này...” Tiểu nhị không nói gì nữa. Hắn thấy rất hứng thú, đột nhiên cô nương này lại không nói nữa, chẳng phải là cố ý sao?

“Không được hả?” Ngải Thiển nhíu mày, hỏi.

Tiểu nhị cúi đầu trầm ngâm một chút rồi quyết định, nói: “Tiểu nhân tìm ông chủ tới. Cô nương chờ một chút.”

“Đi đi.” Ngải Thiển vung tay lên, cúi đầu xuống uống trà.

Tiểu nhị xoay người, rời khỏi tửu lâu ngay lập tức.

Nguyệt Ca lẳng lặng ngồi trên xe lăn, không hỏi bất cứ điều gì. Bỗng Ngải Thiển ngẩng đầu: “Nguyệt Nguyệt?”

“Ừ.” Nguyệt Ca nở nụ cười dịu dàng, nhìn Ngải Thiển.

“Huynh không uống trà à? Mùi vị cũng không tệ lắm đâu.” Ngải Thiển mở to đôi mắt sáng nhìn Nguyệt Ca đầy chờ mong. Không sai, trà này còn ngon hơn trà mà lão cha cất kỹ nữa.

“Ta uống.” Không chống lại được ánh mắt đầy chờ mong của Ngải Thiển, Nguyệt Ca bưng tách trà lên, tao nhã phẩm trà thật cẩn thận.

Ngải Thiển cũng không khác những người kia, nhìn đến ngây người. Nguyệt Nguyệt chính là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất, có thưởng thức thế nào cũng không đủ. Nhất cử nhất động đều tỏa ra sức quyến rũ khôn xiết. Nàng cứ ngơ ngác nhìn như thế, dường như nhìn trăm năm ngàn năm, dường như thật lâu thật lâu trước kia nàng cũng nhìn như vậy.

“Sao vậy?” Nguyệt Ca dừng động tác uống trà lại, kinh ngạc nhìn Ngải Thiển.

“A? Không có gì.” Ngải Thiển lắc lắc đầu để bản thân tỉnh táo lại.

Nguyệt Ca mỉm môi không nói.

“Công tử, ta đã về.” Bỗng giọng nói ảo ảo của Phó Hân truyền tới từ ngoài cửa.

Ngải Thiển đảo cặp mắt trắng dã. Sao tên gốc này lại quay lại?

31. Chương 31: Hoàn Thành Giao Dịch

Ngải Thiển nhíu mày, liếc về phía Phó Hân đang đi tới: “Người lại tới làm gì?”

“Công tử tới nhà ta ở mấy ngày được không?” Phó Hân cố gắng nhấn từng chữ một, không quan tâm tới Ngải Thiển, phe phẩy cái quạt, bước từng bước về phía Nguyệt Ca. Phía sau hắn, ánh mắt hai gã sai vặt lập lòe rất kỳ lạ.

Đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của Nguyệt Ca dời về phía Phó Hân, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì trong ánh mắt hắn.

Dường như Phó Hân không vội chờ Nguyệt Ca ỉn một đáp án. Hắn phe phẩy cái quạt bước tới cạnh Nguyệt Ca, ngồi vào chỗ, mắt cong lên, định mở miệng.

“Hắt xì, hắt xì...” Ngải Thiển bỗng quay lưng lại dồn sức hắt xì. Trời ơi, rõ ràng bây giờ nàng ngủ thấy mùi son phấn, nó kích thích nàng một cách triệt để. Một đại nam nhân mà lại thích dùng son phấn như nữ nhân, toàn thân đều là mùi này, thực con mẹ nó tiểu thụ.

Mặt Phó Hân hiện đầy dấu chấm hỏi mà nhìn Ngải Thiển, không biết vì sao nàng lại hắt hơi. Trong lòng hắt cực kỳ khó chịu vì nàng đã ngắt lời mình.

Nguyệt Ca vươn tay ra, khẽ vuốt lưng Ngải Thiển, nói với Phó Hân bằng giọng lạnh lùng: “Mời người đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Cây quạt trong tay Phó Hân run lên, chạm vào tách trà bên cạnh, tai nạn liền xảy ra. Tách trà nghiêng làm nước trà đổ ra khiến hân cả kinh nhảy bật lên. Hai gã sai vặt vội vàng bước lên đỡ hân.

Phó Hân rời khỏi, Ngải Thiển liền cảm thấy bầu không khí trong lành đi không ít. Không nghĩ thấy mùi trên người hân, nàng liền ngừng hắt xì lập tức. Nàng xoa xoa cái mũi, xoay người lại.

Lúc này mọi người mới thấy rõ dáng vẻ của Ngải Thiển. Đôi mắt nàng hồng hồng nhìn rất đáng thương.

Phó Hân bật cười ngay lập tức, chỉ vào nàng mà cười ha ha: “Người...Giống như con thỏ nhỏ, ha ha...”

“Người nói gì?” Ngải Thiển hít một hơi, đôi lông mày dựng lên, nhìn thẳng về phía Phó Hân.

“Bản công tử nói người giống con thỏ nhỏ.” Phó Hân không sợ sự uy hiếp của Ngải Thiển, tiếp tục cười.

Ánh mắt Nguyệt Ca vẫn ấm áp, không ngăn cản Phó Hân chế giễu. Hân cũng cảm thấy bộ dạng này của nàng y chang con thỏ nhỏ, nhưng rất đáng yêu.

Ngải Thiển tức giận, phồng má, giọng nói hung ác: “Nếu người dám cười ra tiếng nữa, bản tiểu thư sẽ không khách khí đâu.”

“Phải không? Người định không khách khí thế nào?” Phó Hân lơ đãng, không để Ngải Thiển vào mắt chút nào.

Ngải Thiển không nói gì, bất chợt đứng lên, bình ổn hơi thở, tới trước mặt Phó Hân.

Phó Hân ngẩn người, không biết Ngải Thiển muốn làm gì. Hai gã sai vặt bên cạnh hân cũng ngơ ngác.

Ngải Thiển nhếch môi cười, vươn tay đặt lên vai Phó Hân. Hân cúi đầu nhìn vào cánh tay ngọc thon thon kia, không hiểu gì cả.

“Chạm vào.” Nàng thực hiện một động tác ném qua vai khiến hân té xuống đất, đau đớn không dứt.

Hai gã sai vặt thấy thế thì cả kinh, bước lên nâng hân dậy, bày ra tư thế đối đầu với Ngải Thiển.

Ngải Thiển vỗ vỗ tay, nhìn Phó Hân đầy đắc ý. Tuy nàng không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có mấy chiêu phòng thân. Thừa dịp hân bất ngờ, nàng rất dễ đắc thủ.

“Người dám ra tay với bản công tử?” Phó Hân xoa xoa cái mũi bị ngã đau điếng, trợn tròn mắt, nhìn Ngải Thiển đầy âm độc.

Ngải Thiển ngẩng cao đầu: “Bản tiểu thư đã cảnh cáo người. Là do người ngốc.”

Phó Hân biến sắc, vẫy tay một cái. Hai gã sai vặt liền vọt lên.

Ngải Thiển nhìn thấy thế cũng biến sắc. Xong rồi, nàng chắc chắn không đánh lại. Nàng xoay người bỏ chạy nhưng chỉ được vài bước liền phát hiện ra phía sau không có tiếng động gì mà chỉ có tiếng kêu rên. Nàng quay đầu lại, ối, người đâu rồi? Nàng không thấy hai gã sai vặt vừa đuổi giết mình, cũng chẳng thấy Phó Hân đâu. Nàng vô cùng kinh ngạc mà chuyển tầm mắt về phía cửa thì thấy có một đồng người nằm đó, tiếng kêu đau vang lên không ngừng. Trong đám đó có Phó Hân, hai gã sai vặt, có cả tiểu nhị và một người khác.

Ngải Thiển thấy bộ dạng thảm hại của bọn họ thì liền ôm bụng cười ngay lập tức, thầm biết chắc chắn Nguyệt Ca đã ra tay giúp mình. Nàng quay lại nhìn Nguyệt Ca, thấy hân đang nở nụ cười dịu dàng với mình.

Luống cuống một lúc, cuối cùng Phó Hân cũng được hai gã sai vặt đỡ lên rồi chạy ra ngoài không dám quay đầu lại. Hai gã sai vặt liền vội vàng chạy theo.

“Phó công tử, Phó công tử...” Tiểu nhị đã bò lên được vội vẫy tay với bóng lưng Phó Hân. Xong rồi, sao hẳn lại không cẩn thận để Phó công tử ngã xuống thế? Chắc chắn lần này đã đắc tội người này rồi.

Ba người Phó Hân càng chạy nhanh hơn, căn bản không dám đáp lời. Rất cổ quái, sao ba người bọn họ lại bị một luồng gió kỳ lạ thổi tới cửa? Có yêu quái, chắc chắn là như thế.

“Mau đỡ ta đứng lên.” Còn có một người đang giãy giụa trên đất.

Lúc này tiểu nhị mới chú ý tới ông chủ nhà mình, vội vàng khom người đỡ ông đứng lên.

Ngải Thiển nhìn người này một cách cẩn thận, cảm bào màu đen, tóc hoa râm, bộ ria mép thật dài làm dung mạo ông bị che khuất, chỉ thấy nó đầy nếp nhăn.

Hai người đi tới trước mặt Ngải Thiển. Tiểu nhị nói: “Đây là ông chủ của ta.”

“Ừm, xin chào.” Ngải Thiển đứng thẳng, chào hỏi cực kỳ hữu lễ.

“Ừ.” Lưu Đại thất thần, máy móc đáp lại.

“Tới đây, ngồi đi.” Ngải Thiển kéo một cái ghế qua, cười lớn với ông, nói.

Lưu Đại vẫn hơi ngu ngơ, tiêu sái đi qua, ngồi xuống. Tiểu nhị cũng có chút mờ mịt, này...Ai mới là chủ nhân vậy?

Ngải Thiển cũng kéo một cái ghế, ngồi xuống, tinh quang tràn đầy tổng quát: “Chúng ta nói chính sự đi. Là thế này, con muốn hợp tác với người. Con chỉ cho người vài điểm quan trọng, sau đó lợi nhuận chỉ bốn - sáu. Người sáu con bốn, được không? Con không có lòng tham, chỉ cần bốn phần là được rồi. Phải biết rằng, một điểm quan trọng thôi cũng đủ rồi.”

Lúc này, Lưu Đại đã hồi thần lại. Vừa nãy đã nghe tiểu nhị kể, cảm thấy ý của tiểu cô nương này không tệ. Ông hiểu lời Ngải Thiển, liền nói: “Con nói ý của con ra, lão phu xem xem có đáng giá bốn phần hay không.”

“Nếu con nói cách của mình xong, người nghe được liền trở mặt thì không phải con chịu thiệt à? Chúng ta phải giấy trắng mực đen mới được.” Ngải Thiển chống nạnh, gần từng tiếng. Nàng đang thăm dò bản tính trong lòng.

Lưu Đại suy nghĩ một lúc, ngắc đầu, nói đầy kiên quyết: “Được. Chúng ta giấy trắng mực đen trước. Con bốn, ta sáu.” Ông đánh cược một lần xem sao. Dù sao thì bây giờ từ lâu cũng chẳng có sinh ý, nếu chuyển biến theo chiều hướng tốt thì mất bốn phần cũng không hề gì. Ông vẫn là người nắm giữ nhiều nhất.

Ngải Thiển cười thỏa mãn, chờ tiểu nhị mang giấy bút tới, viết giao kèo rồi mới thở dài, cực kỳ vừa lòng với tác phẩm của mình.

Lưu Đại cầm giao kèo, kinh ngạc không thôi. Từng khoản đều viết rất rõ ràng, bao gồm trái với điều ước thì sẽ ra sao, từng mục rất rõ ràng. Ai cũng không chiếm được lợi của ai. Trên đó cũng viết sau này phải phát triển từ lâu thế nào, nhìn rất đơn giản nhưng khiến ông ngộ ra. Ông ngẩng đầu lên nhìn Ngải Thiển, ánh mắt tràn đầy khâm phục. Lần này, ông không hề chần chừ, vung bàn tay to lên ký tên vào giao kèo, đóng dấu.

“Được rồi, người một phần con một phần, cắt giao kèo cho kỹ. Trên hợp đồng đã viết hợp tác như thế nào rất rành mạch rõ ràng, con sẽ không nhắc lại nữa. Người cứ làm theo đó là được. Hy vọng sinh ý của chúng ta càng ngày càng tốt.” Tốt xấu gì bây giờ nàng cũng là một trong những cổ đông lớn của từ lâu nên quét nhìn nó một cách thỏa mãn. Nàng đã có thể tưởng tượng ra cảnh tiền tài đổ vào cuộn cuộn.

“Ừ. Lão phu sẽ làm theo những gì cô nương viết.” Tinh quang trong mắt Lưu Đại lóe lên, tràn ngập chờ mong với tương lai.

32. Chương 32: Chương 032

Là nhị sư huynh “Ngải cô nương không ở lại thêm mấy ngày sao?” Thấy tên Ngải Thiển trên giao kèo, Lưu Đại cũng gọi thẳng họ cô.

“Không cần, chúng con phải về. Tạm biệt...” Ngải Thiển vung tay lên, đứng dậy giúp Nguyệt Ca đẩy xe lăn ra ngoài.

“Ngải cô nương đi thông thả”. Lưu Đại không giữ nữa, đứng dậy đưa Ngải Thiển ra ngoài. Để phát triển tửu lâu rất đơn giản, ý của ngải thiển chính là để Lưu Đại đi bình dân hóa con đường này, hợp tác nhiều mặt, kinh doanh đủ các loại. Một câu thôi : một vốn bốn lời.

Rời xa tửu lâu, Ngải Thiển cúi đầu hỏi “Nguyệt Nguyệt, chúng ta làm gì tiếp?”

“Về núi Tử Nguyệt được không?” Nguyệt Ca thanh nhã nói, ẩn đầy ý cười. Nha đầu vừa làm xong một việc, dường như rất hưng phấn.

“Được, về thôi”. Ngải Thiển không để ý chút nào. Dường như trấn Tây Lâm cũng không có gì có lời nữa, nên về núi Tử Nguyệt thôi

Ánh sáng trắng lóe lên, hai người biến mất.

Trực tiếp về điện Tử Nguyệt, Ngải Thiển vừa mở mắt thì thấy trong điện có vài người đang ngây ra. Ngoài Vân Chiến và A Thương mà nàng biết thì còn có một người khác. Khuôn mặt chỉ khoảng 20 tuổi, mặc quần áo màu đen, khuôn mặt góc cạnh, môi mím thành một đường thẳng, cương nghị, lạnh như băng. Thật là một mỹ nam băng sơn.

Nam tử vừa thấy Nguyệt Ca liền lạnh lùng hành lễ “Môn chủ”.

“Nhị sư huynh không cần đa lễ”. Nguyệt Ca hồ hững nói.

Thì ra người này là nhị sư huynh Lưu Niên của Nguyệt Nguyệt. Sao lại là một mỹ nam băng sơn như thế chứ? Hắn hẳn nên đổi tên với Vân Chiến, hai người đổi cho nhau là tốt rồi. Đôi mắt sáng ngời của Ngải Thiển nhìn Lưu Niên chằm chằm, đánh giá hắn.

Lưu Niên cảm giác được ánh mắt quá mức trực tiếp của Ngải Thiển mới quay sang nhìn về phía tiểu nha đầu đứng cạnh sư đệ. Lai lịch bất minh, thân phận không rõ, sao sư đệ lại giữ nàng ta bên cạnh? Sư huynh nói bên cạnh sư đệ có thêm một nha đầu, còn định thu làm đồ đệ. Đây đều là sự thật sao?

Ánh mắt rất lạnh khiến Ngải Thiển rung mình một cái đầy khoa trương. Định trực tiếp đồng nàng thành tượng băng mỹ nhân sao? Ngải Thiển trừng mắt lại đầy khó chịu, cố gắng khiến ánh mắt mình thật lạnh nhưng không có bao nhiêu tác dụng. Sao nàng so được với người luyện “băng sơn thần công” trăm nghìn năm qua như hắn chứ?

Những người khác đứng bên cạnh nhìn thấy thì nín cười, chỉ có Vân Chiến là nhin không được bật cười thành tiếng, kinh thiên động địa.

Ngải Thiển biết mình đã trở thành trò cười, khuôn mặt tràn đầy ý cười liền cứng lại, buông xe lăn ra, vươn tay đẩy Vân Chiến, tự mình ngồi xuống.

Bởi vì cuồng tiểu mà hơi sức của Vân Chiến giảm đi, bị Ngải Thiển đẩy ngã xuống đất nhưng vẫn cười không ngừng.

Cười vậy có quá to không? Ngải Thiển bắt chéo hai chân, cúi đầu nhìn Vân Chiến vẫn đang cười to không dừng dưới đất.

Nguyệt Ca cười khẽ, nói với Lưu Niên “Sao nhị sư huynh lại về?” Thật ra không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là nhị sư huynh gọi huynh ấy về.

Lưu Niên hạ lông mày, cung kính nói với Nguyệt Ca “Là sư huynh gọi ta về”.

“Ừm, vậy nhị sư huynh nghỉ ngơi sớm đi”. Nguyệt Ca hồ hững gạt đầu, trong lời nói có ý tiễn khách.

“Môn chủ”. Lưu Niên nâng mắt, tựa như muốn nói gì đó.

“Đệ không sao”. Nguyệt Ca ngắt lời hắn.

“Đệ các định mình không sao chứ?” Vân Chiến bỗng ngừng cười, gương mặt nhìn Nguyệt Ca. Không biết mọi người rất lo lắng sao? Không có việc gì thì dùng tiên pháp làm gì? Nếu chẳng may gặp chuyện không

may thật thì đến lúc đó có muốn vẫn hồi cũng không được. Hẳn gọi Lưu Niên về chính là để cùng nhanh bảo vệ đệ ấy.

Ngải Thiển vừa nghe nói tới chuyện Nguyệt Ca thì cũng không nhàn nhã nữa. Nàng buông chân đang bắt chéo ra, chú tâm nghe kỹ.

“Sau này đệ không được tùy tiện sử dụng tiên pháp nữa”. Ngộ nhỡ Ma Quân lại tới thì có chúng ta liên thủ đánh hẳn rồi, đệ cũng đừng động thủ”. Vân chiến nói tiếp, bò lên từ mặt đất. Pháp lực của nhị sư đệ mạnh hơn hẳn, hẳn là có thể. Nói ra thật xấu hổ, hẳn là đại sư huynh mà lại có pháp lực thấp nhất trong ba huynh đệ, sau đó là nhị sư đệ, cao nhất là tam sư đệ. Trời ạ, ai bảo tam sư đệ có thiên phú nhất trong bọn họ cơ chứ? Mười tám tuổi đã thu được tiên cốt, vẫn luôn được sư phụ dạy dỗ.

“Ta và sư huynh có thể ứng phó được, đệ đừng ra tay nữa”. Lưu Niên cũng lạnh lùng nói.

“Ừ, Nguyệt Nguyệt, hãy nghe các huynh ấy đi, đừng động thủ nữa”. Ngải Thiển cũng vội vàng phụ họa.

Nguyệt Ca cụp mắt, đôi lông mi dài ngăn lại ánh mắt của hắn. “Được”. Giọng nói nhẹ nhàng khe khẽ truyền ra.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Nguyệt Ca đẩy xe lăn vào trong.

Ngải Thiển liếc mắt ra hiệu với hai người kia, đuổi theo Nguyệt Ca. Bây giờ nàng đã làm thay công việc của A thương.

Đến phòng, Nguyệt Ca bỗng nói “Lên giường đi”.

“Gì cơ?” Ngải Thiển ngăn người nhìn giường một cách khó hiểu. Nguyệt Nguyệt bảo nàng lên giường làm gì?

“Lên giường”. Nguyệt Ca nhắc lại, nét mặt không thay đổi.

“A..”. Xuất phát từ sự tín nhiệm, Ngải Thiển dùng cả tay chân để trèo lên giường, ngồi xuống, nhìn Nguyệt Ca đầy khó hiểu.

Nguyệt Ca nhảy lên, ngồi thẳng trên giường.

33. Chương 33: Thay Da Đổi Thịt

Huynh ấy muốn làm gì? Ngải Thiển ngửi thấy mùi hương tản ra từ người Nguyệt Ca rất rõ. Nàng vẫn chưa rõ lắm Nguyệt Ca muốn làm gì. Nàng không tin hắn sẽ làm gì mình.

Nguyệt Ca ngồi vào chỗ của mình, vươn tay đỡ lấy bờ vai của Ngải Thiển: “Xếp bằng vào, ngồi thẳng lên.”

Ngải Thiển máy móc nghe theo lệnh của Nguyệt Ca. “Nguyệt Nguyệt...”

“Đừng nói chuyện.” Nguyệt Ca thanh nhã nói.

“À...” Ngải Thiển ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Nhắm mắt lại.”

Ngải Thiển nhắm mắt lại ngay lập tức, phối hợp rất tốt.

Nguyệt Ca cười khẽ, cũng từ từ nhắm mắt lại, hai tay đặt lên lưng Ngải Thiển. Cảm giác hơi lạnh khiến Ngải Thiển không tự chủ được mà run lên rồi lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Một dòng nước ấm truyền vào trong người Ngải Thiển từ nơi tay Nguyệt Ca và lưng nàng tiếp xúc với nhau, chảy xuôi trong tứ chi bách骸.

“Có thể sẽ rất đau, muội cố chịu một chút.” Nguyệt Ca bỗng lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm.” Ngải Thiển khẽ đáp. Vừa mới bắt đầu thì nàng cảm thấy dòng nước ấm này chảy vào cơ thể tạo cảm giác rất dễ chịu, có thấy đau đâu? Nàng thấy lời Nguyệt Ca thật khó hiểu. Nhưng không lâu sau nàng đã

cảm thấy chỗ khác thường. Dòng nước ấm tràn đầy kinh mạch toàn thân như muốn phá tan tất cả kinh mạch trên người nàng. Nhưng nàng vẫn lựa chọn tin tưởng Nguyệt Ca, chắc chắn hẳn muốn tốt cho nàng.

Cảm giác xương cốt đau đớn như bị nghiền nát khiến Ngải Thiển không nhịn được mà kêu to, tiếng kêu vô cùng thảm thiết như sắp thổi bay nóc nhà, truyền khắp núi Tử Nguyệt. Cuối cùng, nàng không chịu nổi đau như thế nên ngất xỉu.

Nhưng động tác của Nguyệt Ca không hề dừng lại. Hắn rút tiên khí vào người Ngải Thiển không ngừng, đả thông tiên cốt cho nàng. Chỉ có làm vậy thì nàng mới có thể tu luyện tiên pháp.

Ngải Thiển đã mất đi ý thức, thân thể mềm nhũn, mặc Nguyệt Ca dày vò.

Thời gian từ từ trôi qua, mặt trời đã mọc lên mấy lần bên ngoài.

Khi Ngải Thiển từ từ mở mắt ra thì cảm thấy toàn thân dồi dào tinh lực, cơ thể cũng nhẹ bẫng như không có trọng lượng. Nàng run lên một cách kỳ lạ, cảm thấy người mình như bay lên.

Nàng cả kinh, vội vàng áp chế thân thể, ngã lại về giường, từ từ thu hồi lại ý thức. Nàng lại té xuống rồi. Nàng vội xoay người nhìn về phía Nguyệt Ca thì phát hiện ra hắn cũng ngã xuống giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khép chặt.

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt...” Ngải Thiển vội vã vươn tay lay nhẹ người Nguyệt Ca, một tay dò hơi thở của hắn. May mà vẫn còn hơi thở, dường như chỉ kiệt sức mà ngủ mê man thôi. Rốt cuộc thì Nguyệt Nguyệt đã làm gì với nàng? Nàng chỉ cảm thấy thân thể tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa.

Đôi mắt sáng ngời nhìn Nguyệt Ca đầy lo lắng, giữa mờ mịt chỉ biết đợi chờ Nguyệt Ca tự tỉnh lại. Nàng vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn nhã của hắn, cúi đầu thì thấy đôi mắt phượng xinh đẹp đã mở to.

“Huynh tỉnh rồi?” Ngải Thiển không xấu hổ khi bị bắt gặp mà hưng phấn hô to.

“Ừm.” Nguyệt Ca khẽ nhếch môi, đáy mắt cũng có tia sáng mừng rỡ lóe lên. May quá, hoàn thành thuận lợi rồi.

“Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc huynh đã làm gì với muội vậy? Huynh làm thế là vì cái gì? Sao muội lại có cảm giác bây giờ thân thể tràn đầy sức mạnh?” Thấy Nguyệt Ca không sao, Ngải Thiển khó nén sốt ruột, hỏi vấn đề của bản thân.

“Ta không sao.” Nguyệt Ca từ từ ngồi dậy, khẽ nói: “Ta đả thông tiên cốt muội.”

“Là sao?” Ngải Thiển nghiêng đầu, mờ mịt nhìn Nguyệt Ca. Tiên cốt là gì?

“Có tiên cốt thì muội có thể tu luyện tiên pháp dễ dàng hơn, có thể coi là bán tiên. Nhưng vẫn chưa dùng được tiên pháp. Cũng có tuổi thọ dài tiên.”

Ngải Thiển nghe, dường như đã hiểu, nhưng – có tuổi thọ như tiên? “Có tuổi thọ như tiên là sao? Chẳng lẽ sau này dung mạo và thân thể của muội sẽ không thay đổi?”

“Ừ, có thể nói như vậy.” Nguyệt Ca gật đầu, áp chế sự không thoải mái trong cơ thể. Để có thể thay đổi tiên cốt cho Ngải Thiển, hắn phải tốn không ít tiên khí.

“A a a a...” Ngải Thiển kêu to, “Muội vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn đâu, sẽ không dài quá chứ? Huynh muốn muội có dáng người gầy đét thế này mãi sao?” Nghĩ vậy, Ngải Thiển cảm thấy thật thê lương.

“Này...” Nguyệt Ca không thể tưởng tượng được Ngải Thiển sẽ có phản ứng này, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Phải không? Phải không?” Ngải Thiển không quan tâm, tiếp tục hỏi tới.

“Việc này quan trọng lắm à?” Đôi mắt phượng của Nguyệt Ca quét khắp người Ngải Thiển. Như bây giờ rất tốt mà, sao nha đầu lại kêu thảm như thế?

“Rất quan trọng, đương nhiên rất quan trọng.” Ngải Thiển liều mạng gật đầu.

“Như bây giờ là tốt rồi, đáng yêu lắm.” Nguyệt Ca vươn tay sờ sờ đầu Ngải Thiển, nói rất nghiêm túc.

34. Chương 34: Mục Tiêu Công Kích

“A?” Ngải Thiển kinh hãi, đồng tử mở lớn, đôi mắt sáng trợn tròn không thể tin được. Nàng không nghe lầm chứ? Nàng vừa nghe thấy gì? Nói nàng đáng yêu?

Nguyệt Ca bật cười, nhìn Ngải Thiển. Có cần phải ngạc nhiên thế không?

“Nguyệt Nguyệt.” Ngải Thiển vuốt ngực, cố gắng để bản thân biểu hiện cực kỳ bình tĩnh.

Nguyệt Ca chỉ cười nhạt, nhu tình được sự cho phép liền tràn ra: “Có phải cảm thấy dồi dào sinh lực, thân thể nhẹ bẫng?”

“Ừ đúng, đúng như thế.” Ngải Thiển gật đầu, vung tay lên, nói đầy khó hiểu: “Vừa rồi muội bay lên, suýt chút nữa là cái đầu đáng yêu này bị sưng rồi. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì có tiên cốt?”

“Ừ, ta chỉ cho tiên cốt. Sau này muội muốn học tiên thuật thì sẽ dễ hơn.” Nguyệt Ca băng quơ nói, không để ý tới sắc mặt tái nhợt có phần dọa người của mình.

“Huynh nói là – muội có thể học tiên thuật rồi hả?” Ngải Thiển trưng ra khuôn mặt vì hưng phấn mà đỏ bừng, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt tái nhợt của Nguyệt Ca. Bỗng chốc nàng quên luôn phải tính toán chuyện đáng người và dung mạo có thay đổi hay không với hấn.

“Ừm.” Nguyệt Ca nhìn Ngải Thiển đầy thỏa mãn, xem nhẹ sự khó chịu trong cơ thể.

“Học cái gì trước ạ?” Hai tay Ngải Thiển chụp lấy tay Nguyệt Ca, khê lắc, đôi mắt sáng ngời như ngọc đen.

“Học...”

“Sư đệ!”

Lời Nguyệt Ca còn chưa nói ra thì đã bị một giọng nói mang theo phần nộ của một người cắt ngang.

Nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Vân Chiến mặc trường sam màu đen, vẻ mặt đầy tức giận, tiêu sái bước vào. Lưu Niên vẫn mặc áo đen như cũ, mặt không biểu cảm.

“Sư huynh.” Nguyệt Ca nhàn nhạt nói, từ từ dựa người vào giường, duỗi thẳng đôi chân không có cảm giác.

Mặt Ngải Thiển đầy không hiểu mà nhìn hai người. Sao lại nổi giận đùng đùng rồi xông tới đây vậy? Tuy mặt Lưu Niên vẫn như khúc gỗ nhưng nàng có thể cảm giác được hấn đang che giấu tức giận.

“Sư huynh? Đệ vẫn biết chúng ta là sư huynh à?” Vân Chiến cực kỳ tức giận, tựa như một phụ thân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sắc mặt Nguyệt Ca bình tĩnh, hờ hững nhìn Vân Chiến, nói: “Các huynh vốn là sư huynh của đệ.”

“Được lắm! Vậy đệ nói xem tại sao lại lập kết giới không cho chúng ta vào? Giải thích cho ta đi.” Vân Chiến bỗng nhếch môi cười, mang theo chút âm trầm.

Đôi mắt sáng ngời của Ngải Thiển đảo qua đảo lại, băn khoăn, muốn biết rõ tình huống bây giờ.

Mà Nguyệt Ca thì không mở lời, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn vào nơi xa xăm nào đó.

Thấy Nguyệt Ca không nói lời nào, Vân Chiến tự nói tiếp: “Đệ bày kết giới là không cho chúng ta đi vào cắt ngang đệ tự hại mình phải không?”

Cái gì? Ngải Thiển nghe mà kinh hãi. Tự hại mình là sao? Đôi mắt sáng chiếu về phía khuôn mặt tái nhợt của Nguyệt Ca, bỗng hiểu ra rằng Nguyệt Ca đã cho nàng tiên cốt, chắc chắn đã tự làm bản thân tổn thương.

Không để ai nói, Vân Chiến tiếp tục chất vấn: “Nha đầu kia chưa từng học cái gì, đệ liền trực tiếp cho nàng tiên cốt. Sao lại làm thế? Sao lại nóng vội như vậy?” Phải biết có người tu mấy trăm năm cũng không có tiên cốt. Sao lại tiêu hao tiên lực giúp nha đầu kia đi đường tắt như thế?

Càng nghĩ, Vân Chiến càng thấy tức giận, không phải bởi Nguyệt Ca cho Ngải Thiển tiên cốt mà là tại sao hấn không cân nhắc tới tình trạng bản thân trước khi làm? Thân thể Nguyệt Ca khác hẳn với người thường,

tuy có thể dả thông tiên cốt cho Ngải Thiển nhưng cũng có thể khiến mình vạn kiếp bất phục. Trước kia sư phụ từng dặn dò hai người bọn họ phải chăm sóc cho sư đệ này thật tốt. Nhưng đúng là bọn họ chưa hề làm được. Sư đệ luôn luôn nhìn bề ngoài có vẻ bình bình tĩnh tĩnh nhưng ai nói cũng không nhúc nhích, không thể ngăn cản được. Bây giờ bày kết giới chính là không cho bọn họ vào, nếu không phải tiên lực của hắn bị hao tổn thì bọn họ cũng không phá được kết giới của hắn.

Nguyệt Ca phát nhẹ tay áo, nói: “Không sao, như vậy mới có lợi cho nha đầu.”

Ngải Thiển nghe thấy thế thì cảm động không thôi, nhìn mặt Vân Chiến đầy tức giận nàng cũng biết chuyện này không có gì tốt với Nguyệt Ca. Thật đúng như lời Nguyệt Ca, chuyện này tốt cho nàng.

Vân Chiến thấy Nguyệt Ca bày ra khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt thâm thúy không hề gợn sóng, bỗng hơi thở như nghẹn lại trong lồng ngực, không thể mắng thành lời nữa. Thôi, nói gì cũng vô ích.

Vân Chiến khe khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa, khuôn mặt phần nộ dần dần khôi phục bình tĩnh.

Ngải Thiển chợt đứng lên, đi tới trước mặt Vân Chiến, nói cực kỳ nghiêm túc: “Thực xin lỗi...” Thực xin lỗi, vì nàng nên bọn họ mới phải lo lắng cho sư đệ của mình.

Vân Chiến vô cùng kinh ngạc, cúi đầu, nhìn Ngải Thiển nhỏ nhắn xinh xắn. Khuôn mặt nàng tràn đầy nghiêm túc. Sao nàng lại xin lỗi không chút do dự vì chuyện này chứ? Điều này khiến hắn có muốn giận chó đánh mèo cũng không được.

Lưu Niên nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt lạnh lẽo. Tuy không nói chuyện nhưng vẫn khiến Ngải Thiển đứng ngồi không yên. Ngải Thiển hiểu rất rõ bọn họ đều trách nàng. Nếu không bởi vì nàng thì Nguyệt Ca sẽ không tự tổn thương mình như thế. Đối với bọn họ mà nói, nàng chỉ là một người xa lạ. Trách nàng, đó là điều cực kỳ bình thường.

Ánh mắt Nguyệt Ca chợt lóe lên, giọng nói thanh nhã như ngọc lan ra: “Đệ không sao, các huynh đi ra ngoài trước đi.”

Đuổi người trực tiếp như thế khiến lông mày Vân Chiến dựng thẳng lên. Bọn họ quan tâm hắn thế mà hắn không cảm kích, còn đuổi người. Thật là không có lương tâm.

Ngải Thiển rất muốn cười nhưng biết không thể cười được. Nàng dốc sức nhịn cười, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, tiêu sái bước tới bên cạnh Nguyệt Ca.

35. Chương 35: Diễn Kịch Đau Khổ Vì Tình

Vân Chiến bình ổn cảm xúc kích động, tròn mắt quay tròn, ngoắc tay với Ngải Thiển: “Muội theo chúng ta ra ngoài chút.”

Ngoắc tay với nàng? Đôi mắt Ngải Thiển lóe lên, bỗng nở nụ cười.

Cười cái gì? Vân Chiến nhìn mà sửng sốt. Trong mắt Lưu Niên cũng tràn đầy khó hiểu.

“Không phải kêu bản tiểu thư ra ngoài sao? Đi nào.” Ngải Thiển đi tới cạnh Vân Chiến, mặt rất bình tĩnh.

Ngược lại, Vân Chiến sửng sốt một chút mới lấy lại được tinh thần, nói: “Đi thôi!” Quyền chủ động về tay Ngải Thiển khi nào vậy?

Ngải Thiển đi phía trước, quần áo màu xanh tươi mát phiêu dật. Hai người Vân Chiến ngẩn ngơ theo sau. Nguyệt Ca nhìn, chỉ cười tủm tỉm không thôi, không theo sau.

Trước mặt Nguyệt Ca, Ngải Thiển sẽ bắt giác xử sự như nha đầu đơn thuần, nhưng ở trước mặt người khác thì nàng trở nên đặc biệt thông minh, phát huy cá tính của mình như thường.

Ngoài phòng, ánh mặt trời rắc xuống muôn nơi, kéo thật dài bóng dáng

nhỏ nhắn xinh xắn của Ngải Thiển. Vân Chiến cất bước giẫm lên bóng nàng, bước dài qua. Người thì đối đầu còn bóng lại chồng lên nhau.

“Nói đi, kêu bản tiểu thư ra đây làm gì?” Ngải Thiển khoanh hai tay trước ngực, tràn đầy khí thế.

Á? Bị Ngải Thiển hỏi, Vân Chiến mới cảm thấy bản thân đã quên phải nói gì. Hắn lắc lắc đầu, cố gắng bình tĩnh suy nghĩ, chờ tới lúc mạch suy

nghĩ rõ ràng hơn thì mới bày ra vẻ mặt nghiêm túc: “Ta mong muội có thể rời khỏi sư đệ, rời khỏi núi Tử Nguyệt.”

Việc này... Ngải Thiển nghe nói, miệng há hốc có thể nhét vừa một quả trứng gà. Đây là đang diễn kịch khổ vì tình sao? Rời khỏi Nguyệt

Nguyệt, rời khỏi núi Tử Nguyệt? Sao nghe cứ như nữ chính đau khổ bị người nhà nam chính ép phải rời đi vậy?

Thấy Ngải Thiển hoảng sợ không nói, Vân Chiến nhấn mạnh thêm: “Ta muốn muội rời khỏi sư đệ. Muội ở bên đệ ấy ta không dám bảo đảm đệ ấy có

làm ra chuyện gì tổn hại tới mình nữa không. Muội cũng không muốn đệ ấy bị thương đúng không?”

Ngải Thiển bất giác buông hai tay ra, thanh thanh cổ họng, biểu cảm

đầy kỳ lạ, nói với Vân Chiến: “Vừa rồi huynh mới nói những lời đó một cách nghiêm túc đấy chứ?”

“Không nghiêm túc? Chẳng lẽ còn phải xào nấu lại mới là nghiêm túc?”

Vân Chiến trừng mắt, suýt chút nữa là thở không nổi. Hắn rất nghiêm túc nói một hồi lâu mà lại nghe được một câu như thế, hỏi có tức không?

“Ừm, được rồi, coi như huynh nghiêm túc.” Ngải Thiển thở dài bất đắc dĩ, duỗi hai tay ra, đã vậy thì không có cách nào khác.

“Ý muội là gì?” Vân Chiến nhếch khóe môi, cảm thấy đỉnh đầu sắp bốc khói rồi.

“Muội rất khâm phục.” Ngải Thiển nói thế, khuôn mặt tươi cười tràn đầy nghiêm túc.

“Khâm phục gì?” Suy nghĩ của Vân Chiến không theo kịp Ngải Thiển, nghi ngờ hỏi.

“Khâm phục huynh.” Ngải Thiển cười yếu ớt, kéo dài giọng.

“Ặc, khụ khụ...” Có thể nào hắn cũng không thể nghĩ tới Ngải Thiển sẽ nói một câu như thế. Câu này còn khiến người ta kinh hoàng hơn hồi nãy. Vì thế hắn bị sặc bởi nước bọt của chính mình. “Á? Khâm phục ta cái gì?”

“Khâm phục thiên phú diễn kịch kinh người của huynh đó, sức tưởng

tượng thật hoàn mỹ.” Ngải Thiển khẽ mở miệng, gằn từng chữ thật nghiêm túc, nói.

“Có ý gì?” Vân Chiến nghiêng đầu, không hiểu mà hỏi. Hắn không thể lý giải được những lời này nhưng có thể nghe ra ý châm biếm trong đó.

“Không hiểu à?” Ngải Thiển cũng nghiêng đầu, hỏi vặn lại. Vân Chiến lắc đầu, tỏ vẻ thật sự không hiểu.

Ngải Thiển cười khê: “Không hiểu thì muội sẽ không giải thích nhiều.”

“Muội...” Vân Chiến tức giận, chỉ tay về phía Ngải Thiển nhưng không thể thốt ra lời mắng.

Ngải Thiển cười yếu ớt, nhìn Vân Chiến đầy dịu dàng, mặt rất bình tĩnh.

Tay Vân Chiến run lên. Hắn tự an ủi mình rằng hắn đã tu thành tiên, không so đo với một cô bé người phàm, tuy rằng cô bé này đã có tiên cốt.

Ngay lúc Vân Chiến cố gắng ổn định cảm xúc của mình, Lưu Niên vẫn im lặng đứng bên cạnh bỗng mở miệng, giọng nói lạnh lùng, xém chút nữa là khiến Ngải Thiển lạnh đến phát đau: “Muội, đi đi.”

Lời ít ý nhiều, ba chữ vô cùng đơn giản đã biểu đạt trọn vẹn ý của

mình. Ngải Thiển sờ sờ mũi, vẻ mặt khâm phục, nhìn Lưu Niên, quả đúng là “Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân” *

* Trong “Hoạt kê liệt chuyện” của Sử ký: ‘thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’. Ví với

bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

“Đúng, muội đi đi.” Vân Chiến phụ họa lời Lưu Niên. Sao hắn lại bị Ngải Thiển dắt mũi, quên mất mục đích của mình thế nhỉ?

“Vì sao?” Đôi mắt sáng rỡ của Ngải Thiển chứa đầy nghi hoặc, trở nên mờ mịt.

“Muội không thể đứng ở đây.” Vân Chiến vẫy vẫy tay, nói rất nghiêm

túc. Hắn thấy bản thân đúng là thay đổi không ít, đã biết cười. Nhưng đang nói chuyện nghiêm túc như thế này thì không thể cười được.

“Lý do.” Ngải Thiển không dài dòng nữa, nói ngắn gọn.

“Muội sẽ làm hại sự đệ.” Lúc Vân Chiến nói lời này thì rất nghiêm túc.

Hắn quyết định để cho Ngải Thiển rời đi, không chỉ vì Nguyệt Ca đã cho nàng tiên cốt. Tuy bọn hắn không tính ra được kiếp trước kiếp này của

Ngải Thiển nhưng có thể loáng thoáng tính ra trong tương lai nàng sẽ

có ảnh hưởng rất lớn tới Nguyệt Ca. Có lẽ là ảnh hưởng không tốt. Cho nên bọn họ nhất định phải bóp chết mọi khả năng từ trong trứng nước.

“Xin chỉ giáo?” Ngải Thiển lại khoanh tay trước ngực lần nữa, nhướn mày nhìn Vân Chiến. Sao lại coi nàng như ôn thần thế chứ?

“Muội đừng hỏi nhiều. Tóm lại là rời đi sớm đi.” Vân Chiến không dám

nhìn vào mắt Ngải Thiển. Đôi mắt đó quá trong, có cảm giác nàng nhìn thấu mọi thứ. Dưới ánh mắt chăm chú đó, bọn hắn có cảm giác mình quá ích kỷ.

Đôi mắt đen nhạt của Ngải Thiển lấp lánh, không nói nhiều mà chỉ lẳng lẳng nhìn Vân Chiến, nhìn tới mức lòng dạ hắn bồn chồn, không thể nói ra lời nhảm tâm.

36. Chương 36: Vì Yêu Nên Ngốc

“Việc này...Cũng là vì tốt uội.” Vân Chiến chần chừ nói ra những lời này.

“A?” Ngải Thiển bày ra vẻ mặt giật mình, “Tốt uội? Tốt thế nào? Muội được lợi gì? Là vàng bạc hay là bảo vật?”

Lời nói liên tiếp này khiến Vân Chiến trợn mắt há hốc mồm, nghẹn họng nhìn trân trối, tóm lại là vô cùng khiếp sợ. “Sao muội lại nghĩ tới chuyện này?”

“Nghĩ tới chuyện này thì sao?” Ngải Thiển nghiêng đầu, hỏi đầy khó hiểu.

“Vàng bạc...Bảo vật.” Lưỡi Vân Chiến như thất lại, nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi. Những thứ phạm tục đó mà có thể trao đổi với họ à?

“Đúng vậy. Không có những thứ này thì nhắc tới lợi ích làm gì?” Vẻ mặt Ngải Thiển đương nhiên.

“Đó là vật phạm tục ngoài thân, có chỗ tốt gì?” Vân Chiến hỏi lại, thật sự không hiểu.

“Đối với bản tiểu thư mà nói, đây chính là chỗ tốt. Không có những thứ này thì đời người còn có ý nghĩa gì nữa?” Ngải Thiển bắn liên hồi, ánh mắt trời âm áp chiếu vào khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng trở nên long lanh hơn.

“Tục.” Vân Chiến bĩu môi, vẻ mặt khinh thường. Quả đúng là người phạm mới có ý nghĩ này. Có tiên cốt thì thế nào? Suy nghĩ vẫn là của người phạm. Trẻ con thật khó dạy.

“Dù có tục cũng có ý nghĩa, có giá trị.” Ngải Thiển hếch cao cái cằm trơn bóng, vẻ mặt đắc ý.

“Cắt.” Vân Chiến bĩu môi lần nữa.

Vốn lần này nói chuyện rất nghiêm túc nhưng sau tiếng “cắt” này của Vân Chiến thì đã không giải quyết được gì.

Thật lâu sau, Ngải Thiển cũng không thêm suy nghĩ cẩn thận xem vì sao đề tài này lại dứt gánh giữa đường. Không phải là dùng lời lẽ chính nghĩa để bảo nàng rời đi sao? Sao đề tài này lại dứt gánh giữa đường thế? Mà kết thúc thế nào ấy nhỉ?

Nàng không vội trở về phòng tìm Nguyệt Ca mà chỉ hoang mang đi dạo loạn trong Tử Nguyệt môn một mình. Nàng đi qua hành lang gấp khúc, bất tri bất giác đã bước tới một điện hẻo lánh. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên đó viết “Điện Nguyệt Hoa”. Ba chữ này được viết rất to rõ ràng, không biết đây là đâu. Chỉ thấy tiền điện gọn gàng sạch sẽ, hơi ẩm vờn quanh nhưng lại không có tiếng động nào. Nàng chần chờ một chút rồi bước về phía điện trong vô thức.

“Xin chào Ngải cô nương.” Bỗng có một bé trai mặc đồ đen bước ra từ trong điện, thấy Ngải Thiển thì cung kính thi lễ.

“Chào...” Ngải Thiển sửng sốt, trả lời lại theo phản xạ có điều kiện. Sao bé trai này bước đi không tiếng động thế? Nàng quay lại nhìn theo bóng lưng rời đi của thằng bé, cảm thán.

“Ngải cô nương tới đây có chuyện gì?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Ngải Thiển quay lại, là khuôn mặt đoan chính của A Thương.

“Không có việc gì, chỉ đi dạo lung tung, vô tình tới đây thôi.” Ngải Thiển cong môi, ý cười nhẹ nhàng, trả lời.

“A, được. Ngải cô nương cứ đi dạo thoải mái.” A Thương khom người, định cất bước rời đi.

“Aiz, đợi chút.” Ngải Thiển vội vàng vươn tay ra gọi lại.

“Ngải cô nương có chuyện gì ạ?” A Thương dừng bước, sắc mặt không đổi, nhìn Ngải Thiển.

“Ta muốn hỏi xem đây là đâu?” Ngải Thiển mở to đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt đầy lạnh lợi, hỏi.

“Đây là điện Nguyệt Hoa.” A Thương trả lời rất nghiêm túc.

Ngải Thiển không nhịn được mà trợn trắng mắt. Đương nhiên nàng biết đây là điện Nguyệt Hoa. Nhưng nàng liền nhịn sự kích động xuống, giữ vững nụ cười, nói: “Vậy nơi này dùng để làm gì?”

“Đây là chỗ cho khách nghỉ lại, cũng là chỗ tổ chức đại hội thu đồ đệ. Người ở đây đều tới núi Tử Nguyệt để bái sư.” A Thương trả lời, liếc vào trong.

“Đều tới bái sư?” Ngải Thiển nghe thế thì hứng thú, nhướn mi nhìn A Thương.

“Đúng vậy.” Hắn khom người, giọng nói không hề lên xuống.

“Ta có thể vào xem không?” Ngải Thiển lễ phép hỏi, đáy lòng đã thầm khẳng định mình có thể vào.

“Có thể, đương nhiên có thể.” A Thương gật đầu. Đồ đệ của môn chủ sư thúc có chỗ nào không thể đi?

“Cám ơn. Ta vào đây.” Ngải Thiển cười ngọt ngào, không chờ A Thương trả lời đã lách mình vào trong điện.

A Thương kinh ngạc, liếc Ngải Thiển rồi cất bước rời đi.

Trong điện được sắp đặt rất ngăn nắp, không có thứ gì dư thừa, sau chính điện là một dãy sương phòng, ở giữa có một cái sân rất lớn. Ngải Thiển có thể nghe thấy tiếng người ồn ào nhưng đều là giọng nữ tử trẻ tuổi.

Giọng nói du dương như tiếng chim hít, tiếng ngọc bội va vào nhau leng keng, quần áo muôn màu. Ngải Thiển nghi ngờ mình đi nhầm chỗ, tới hậu cung hoặc vương quốc của nữ nhi. Hơn mười nữ tử trang phục lộng lẫy đang đứng cùng nhau, tạo nên một bữa tiệc lớn về thị giác.

Chỉ nghe tiếng thảo luận thanh thúy nối tiếp nhau: “Đại hội sắp tới rồi, tới lúc đó có thể thấy tiên nhân rồi.”

“Đúng vậy, tới lúc đó có thể thấy Nguyệt tiên nhân rồi.” Trong mắt nữ tử bắn ra trái tim màu đỏ, trên khuôn mặt trẻ trung tràn đầy mong chờ.

“Nếu có thể làm đồ đệ của Nguyệt tiên nhân, ta có chết cũng không tiếc.” Một nữ tử mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt ôm lấy ngực trái, nói không giấu giếm.

“Nhưng ta nghe nói...” Trên mặt một thiếu nữ áo tím xinh đẹp khác tràn đầy do dự.

“Nghe nói gì?” Các thiếu nữ đồng thanh, vô số cặp mắt sáng quắc chiếu thẳng vào thiếu nữ áo tím.

“Nghe nói lần này Nguyệt tiên nhân đã thu đồ đệ rồi.” Thiếu nữ áo tím hơi sợ sệt mà nhìn chúng thiếu nữ, trả lời.

“Tỷ nghe thấy từ đâu?”

“Tin tức này có đáng tin không?”

“Vì sao?”

...Chúng nữ tử xôn xao, vẻ mặt không tin, trừng mắt chất vấn thiếu nữ áo tím.

“Ta...Tình cờ lúc ta ra ngoài đã nghe được. Ta cũng không biết là thật hay giả.” Thiếu nữ áo tím cảm thấy mình sắp bị nước miếng dìm chết, cố gắng nói cho hết lời.

“Sao có thể như thế được? Không phải Nguyệt tiên nhân không thu đồ đệ à?”

“Ta còn mong lần này huynh ấy sẽ nhận ta đây.”

“Lần này phải làm sao đây?”

....

“Mọi người bình tĩnh.” Bỗng một giọng nói bao phủ bầu không khí hỗn loạn.

Ngải Thiển nhìn lại đ L q đthì thấy đó là thiếu nữ mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt.

Mọi người im bật ngay lập tức, nhìn về phía nàng đầy nghi ngờ.

“Tin tức này là tin tốt với chúng ta.” Mặt thiếu nữ mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt bình tĩnh, không còn vẻ háo sắc khi nãy nữa.

“Lâm Lâm nói thế là sao?” Những người khác chỉ đích danh nàng, hỏi.

Lâm Lâm cười lạnh nhạt, nói: “Nếu lời đồn là thật thì tin tức Nguyệt tiên nhân không thu đồ đệ là giả, như vậy chúng ta đều có hy vọng trở thành đồ đệ của huynh ấy không phải sao?”

“Ừ, nói cũng đúng. Đã thu một người, chắc chắn sẽ thu thêm những người khác.” Mọi người ào ào gật đầu, hy vọng của bọn họ thật lớn.

Ngải Thiển nghe thấy thì không nói gì. Hóa ra những người này tới vì Nguyệt Nguyệt, không phải muốn bái sư thật, nhưng cũng có âm mưu khác.

37. Chương 37: Tình Thế Bắt Buộc

Ai vậy? Đôi mắt của Tô Lạc thăm lại, bắt động thanh sắc đánh giá Ngải Thiển. Bộ quần áo màu xanh làm nổi bật lên sự đáng yêu động lòng người của nàng. Đôi mắt đen bóng như nhìn thấu tất cả, lúm đồng tiền say lòng người, có thể ử ra mặt ngọt. Núi Tử Nguyệt có nữ tử xinh đẹp như thế này đến đây bái sư từ bao giờ? Tô Lạc khẽ mở đôi môi, giọng nói như tiếng chim vàng anh trong rừng: “Cô nương là?”

“Tên ta là Ngải Thiển.” Ngải Thiển cười ngọt ngào khoe hàm răng trắng, vẻ mặt đơn thuần vô hại như thể nói rằng: ta vừa tới, không biết gì cả.

Chỉ bốn chữ đơn giản đã khiến các thiếu nữ sôi trào. Sắc mặt Tô Lạc thay đổi, giữ bình tĩnh một cách khó khăn, đôi mắt trở nên thâm trầm. Các thiếu nữ trong viện vừa nghe tiếng Ngải Thiển thì liền bùng nổ. Ngải Thiển? Đây chính là Ngải Thiển - đồ đệ trong lời đồn của Nguyệt thượng tiên?

Đôi mắt sáng ngời của Ngải Thiển chứa đầy ý cười, nhìn phản ứng của mọi người.

“Thì ra là Ngải cô nương, ngưỡng mộ đã lâu.” Sắc mặt Tô Lạc lại thay đổi, cuối cùng cũng coi như duy trì được bình tĩnh. Đôi tay nhỏ nhắn giấu dưới ống tay áo nắm lại thật chặt, móng tay đâm sâu vào trong thịt nhưng nàng không cảm thấy đau.

“Thật sự là ngưỡng mộ đã lâu?” Ngải Thiển hơi nghiêng đầu, đôi mắt trong veo đảo qua mặt Tô Lạc, sau đó nhìn về phía mười mấy nữ tử trang điểm lộng lẫy. Rất náo nhiệt! Nhưng bây giờ về mặt tất cả đều trở nên vô cùng kỳ lạ.

“Đó là đương nhiên.” Về mặt Tô Lạc thả lỏng một chút: “Là kẻ đáng thương được Nguyệt thượng tiên có lòng tốt thu lưu.”

“Ừ.” Ngải Thiển gật đầu, nụ cười càng sáng lạn như hoa, bóng dáng trở nên mờ ảo.

Những người khác thấy thế thì sửng sốt. Sao lại cảm thấy quanh Ngải Thiển có tiên khí lượn lờ, kinh khí bức người nhỉ? Không phải nàng chỉ là người phàm sao? Nghe nói vốn là tên ăn mày đáng thương dưới nhân gian, được Nguyệt thượng tiên từ bi ra tay cứu giúp.

“Thật không ngờ chỉ là tên ăn xin mà lại xinh đẹp như thế.” Ánh mắt lạnh như băng của Tô Lạc dừng trên người Ngải Thiển, quan sát qua lại, lời châm biếm ra khỏi miệng rất tự nhiên.

“Có ai quy định ăn xin thì không được đẹp à?” Ngải Thiển hỏi vặn lại rất nghiêm túc. Nàng lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Lạc. Nàng ta mặc quần áo sạch sẽ gọn gàng màu trắng nhưng sao vẫn không che được nội tâm đầy tạp chất nhỉ? Chỉ vì thứ mang tên tình yêu sao?

“Chẳng ai quy định cả.” Tô Lạc ngẩn người. Nàng ta châm biếm như thế mà Ngải Thiển vẫn có thể hỏi vặn lại một cách nghiêm túc, nhất thời khiến nàng ta không biết trả lời thế nào. Nhưng nàng ta sẽ không bỏ qua cho Ngải Thiển. Không ai có thể tranh Nguyệt Ca với nàng ta!

“Vậy thì được rồi.” Ngải Thiển gật đầu, cười cười đi về phía trước, cách Tô Lạc không đầy một thước thì dừng lại.

Dáng người Tô Lạc cao gầy, khung xương rất tốt. Ngải Thiển nhìn đồi núi cao vút trước ngực nàng ta, rồi cúi đầu nhìn mình thì liền cảm thấy hơi buồn bực. Nghĩ tới chuyện mình sẽ đứng im ở mốc mười sáu tuổi với dáng người gầy đét này thật lâu, so sánh một chút thì liền rõ.

“Nguyệt Ca là của ta.”

Tô Lạc chợt nói một câu đầy lạnh lẽo khiến Ngải Thiển cả kinh mà ngẩng đầu lên, quên mất buồn rầu. Sao nữ tử này lại dũng cảm thế? Hay là người hiện đại như mình bị lạc hậu rồi?

“Xin chỉ giáo?” Ngải Thiển định thần, mỉm cười nhìn Tô Lạc.

Ánh mắt Tô Lạc bỗng trở nên mông lung, không nhìn chằm chằm vào Ngải Thiển nữa mà quay ra nhìn về nơi nào đó ở phương xa, dường như đã lạc vào thời điểm thật lâu thật lâu trước kia. Giọng nói sâu kín đầy cố chấp của nàng ta vang lên: “Nguyệt Ca là của ta. Vào lúc năm tuổi ta đã nhận định chàng.”

Ngải Thiển nín thở lắng nghe. Đám thiếu nữ cũng giữ dáng vẻ cứng đờ mà nghe.

“Vào năm ta năm tuổi, cả nhà bị yêu ma quấy nhiễu, vừa đúng lúc Nguyệt Ca đi qua nên đến nhà ta giúp đuổi yêu ma. Ta bị yêu ma kèm chặt hai bên, sắp bị chúng hút hết tinh lực. Nguyệt Ca xuất hiện, áo trắng bông bành tạo thành cánh xuân tươi đẹp giữa luồng ánh sáng không nhiễm chút bụi trần nào. Chàng ngồi trên xe lăn nhưng lại cao lớn tới mức không ai dời mắt nổi. Chàng giơ tay lên, cứu ta khỏi tay yêu ma. Chàng mỉm cười dịu dàng với ta khiến ta chìm đắm ngay lúc đó. Từ đó về sau ta luôn cố gắng hoàn thiện bản thân. Mười hai năm, ta cố gắng trưởng thành, chờ tới đại hội thu đồ đệ này. Ta, nhất định phải có được chàng.” Mấy từ cuối cùng được nhấn mạnh như chém đinh chặt sắt, biểu lộ sự quyết tâm của nàng ta.

Nói một hơi xong, Tô Lạc mới thu hồi lại tầm mắt mông lung, nhìn về phía Ngải Thiển đầy âm trầm và bình tĩnh.

38. Chương 38: Tự Mình Ảo Tưởng

Nàng ta muốn, không ai có thể cướp được!

Ngải Thiển mỉm cười, nhìn cái gọi là tình thế bất buộc của Tô Lạc, cảm thấy thật nực cười, càng nghĩ càng buồn cười. Vì vậy, nàng từ mỉm cười tới cười lớn, rồi ôm bụng cười lăn lộn. Ngải Thiển ôm bụng, cười đến mức cong thắt lưng. Sao lại có người tự cho là đúng như thế chứ?

Đây là đang cười nhạo mình sao? Nhìn Ngải Thiển càng cười lớn hơn, rất có xu hướng cười đến lúc trời đất đảo điên, khuôn mặt xinh đẹp của Tô Lạc càng trở nên đen hơn cả mây đen cuộn cuộn trước khi giông bão.

Những người khác nhìn Ngải Thiển cười điên cuồng đầy khó hiểu. Có chuyện gì mà cười vu vơ như thế chứ?

“Nha đầu, muội đang làm gì đấy?”

Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn, từ từ bay tới từ giữa không trung. A Thương đứng sau đẩy xe lăn một cách cẩn thận. Ánh sáng trong suốt lưu chuyển, vô cùng rực rỡ.

Chúng nữ tử vừa nhìn thấy thì liền biết đây chính là Nguyệt thượng tiên - môn chủ của Tử Nguyệt môn. Bởi vì chỉ có Nguyệt thượng tiên mới có vàng sáng tuyệt thế như thế. Chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến người ta quên đi trần thế, dường như được gột rửa trong ánh mắt thâm thúy kia.

Tô Lạc vừa nhìn thì liền như bị điện giật. Áo trắng hơn tuyết, ngồi trên xe lăn, thanh nhã vô song, đây đúng là nam tử mà nàng luôn tâm niệm hơn mười năm qua. Chàng tới đây, vào lúc nàng ta còn chưa đi tìm, chàng đã đến. Ngắn ngủi mộng tưởng hơn mười năm, bỗng nhiên ở ngay trước mắt, nhất thời không biết phải làm gì. Mỉm cười, lễ phép chào hỏi ư? Hay là điềm đàm đáng yêu kể ra mười năm tương tư?

Ngải Thiển nghe thấy tiếng Nguyệt Ca liền ngừng cười, chống nạnh, cố gắng đứng thẳng. Nàng cười đến mức mặt đỏ bừng, thuận khí một lúc rồi mới nói với hắn: “Sao huynh lại tới đây?”

“Ta không tới được à?” Nguyệt Ca đẩy xe lăn tới trước mặt Ngải Thiển, mỉm cười, nói.

Ngải Thiển bĩu môi, tìm không ra lời phản bác. Nàng ngừng một chút rồi mở to mắt, nói: “Thân thể huynh tốt hơn rồi chứ?”

“Tốt hơn rồi.” Nguyệt Ca hơi nhếch đôi môi mỏng lên, đúng là sắc mặt không còn tái nhợt như trước.

Thì ra là sau khi hai người Vân Chiến và Lưu Niên kết thúc cuộc trò chuyện với Ngải Thiển liền trở về tìm Nguyệt Ca, không thêm quan tâm tới lời phản đối của hắn, dùng tiên lực khôi phục nguyên khí cho hắn. Mà tiên lực của hai người bọn họ lại bị hao tổn rất nhiều.

“Vậy là tốt rồi.” Ngải Thiển cười ngọt ngào.

“Nguyệt công tử.” Giọng nói kiều mỹ tới tận xương, mỗi một chữ dường như đã được cân nhắc rất kỹ mới phát ra. Giọng nói hoàn mỹ tới mức khiến người ta cho rằng đó là ảo giác.

Ngải Thiển run lên, da gà rơi đầy đất. Này...Sao làm được hay vậy?

Tô Lạc ngẩng khuôn mặt kiều mị lên, dịu dàng như nước nhìn Nguyệt Ca, tất cả dẫn đo dường như đã bay mất.

Nhưng Nguyệt Ca lại như không nghe, không thấy nàng ta vậy, đôi mắt đen láy chỉ nhìn Ngải Thiển chăm chú một cách dịu dàng.

Có ý gì? Sắc mặt Tô Lạc trở nên vô cùng khó coi. Vậy mà lại coi nàng ta như người tàng hình? Rốt cuộc nàng ta đã hoàn toàn uống phí sức lực khó khăn lắm mới có được để duy trì sự nhu mì, giận tím mặt, giọng nói trở nên sắc bén: “Ngải Thiển, ngươi muốn tranh người với ta à?”

“Tranh người với người?” Về mặt Ngải Thiển đầy nghi ngờ, “Lời này từ đâu mà có?”

Lần này, Nguyệt Ca dời mắt về phía Tô Lạc nhưng trong ánh mắt hắn mang theo mấy phần chán ghét.

“Nguyệt Ca là của ta.” Tô Lạc cắn chặt hàm răng trắng, nói từng chữ từng chữ một.

“A?” Ngải Thiệt giật mình há hốc miệng, vẻ mặt cực kỳ khoa trương: “Nguyệt Nguyệt, huynh là của vị cô nương này à?”

“Có ý gì?” Nguyệt Ca nhún mày, hơi khó hiểu mà nhìn Ngải Thiển. Hắn là người của người khác lúc nào vậy?

“Vị cô nương này mới nói huynh là của nàng đấy thôi.” Ngải Thiển cười yếu ớt cực kỳ ngọt ngào, nói hết sức hồn nhiên.

Nguyệt Ca nghe thấy thế thì không nói gì, quay sang nhìn Tô Lạc: “Cô nương, đừng nói mê nữa.”

“Ta chưa từng nói mê. Chàng là của ta. Từ khi ta gặp chàng đã quyết định chàng là của ta.” Tô Lạc cố chấp, khẳng khái với lời nói của mình.

Mọi người càng thêm không biết nói gì, chỉ trợn trắng mắt, cảm thấy phiền phức rồi. Nàng ta đã si mê quá rồi.

39. Chương 39: Loại Bỏ Ký Ức

Nguyệt Ca lại đột nhiên cười dịu dàng: “Cô nương, ta thấy nàng có bệnh không tiện nói ra, chi bằng để tại hạ thi pháp chữa cho?”

“Bệnh không tiện nói ra gì?” Tô Lạc vừa nghe những lời dịu dàng này thì sóng lòng lại dâng lên cuộn cuộn nhưng vẫn cảm thấy nghi ngờ. Mình có bệnh không tiện nói ra lúc nào? Sao mình không biết nhỉ?

Ngải Thiển đứng cạnh cười trộm. Phải nín cười thật là đau khổ.

Nguyệt Ca bỗng giơ tay áo lên, tiếp tục ôn hòa nói: “Cô nương nói mê, thực tế đã hoàn toàn không phân rõ đâu là thực đâu là mộng. Đây không phải là bệnh không tiện nói ra thì là gì?”

Khóe môi xù xuống, sắc mặt Tô Lạc khó coi đến mức khó có thể miêu tả được. Thì ra là đang chế giễu nàng ta. Người nàng tin tưởng và ngưỡng mộ trong lòng, vị thần trong lòng nàng lại nói như thế. Không, không đâu. Nguyệt Ca trong lòng nàng sẽ không đối xử với nàng như thế đâu, không đâu. Tô Lạc điên cuồng lắc đầu, bỗng trở nên như bị tâm thần: “Người không phải Nguyệt Ca, người không phải.” Nàng ta chỉ tay về phía Nguyệt Ca, chất vấn: “Nói, người là ai? Dám mạo danh môn chủ Tử Nguyệt môn?”

Vốn Ngải Thiển đang cười, nghe thấy lời Tô Lạc thì nhất thời liền ghen hòng nhìn trân trối, nữ nhân này – đúng là điên rồi. Nàng ta không đủ khả năng tiếp nhận hiện thực như vậy sao?

Khóe môi Nguyệt Ca vẫn ôn hòa, lạnh nhạt nhìn Tô Lạc trở nên điên cuồng.

“Người không phải là Nguyệt Ca. Nguyệt Ca sẽ không như vậy. Rốt cuộc người là ai? Sao lại giả danh chàng để lừa gạt ta?” Tô Lạc tiếp tục điên cuồng chất vấn. Mái tóc vốn gọn gàng trở nên lộn xộn. Ở nhân gian, nàng ta là nữ nhi của Thừa tướng quyền cao chức trọng, cho tới bây giờ luôn muốn gì được nấy. Nàng ta không tin mình không thể chiếm được một nam nhân. Người tới cửa cầu hôn sắp đập nát bậc cửa nhà nàng, không có nam nhân nào không thích nàng, nàng cũng không ngoảnh lại nhìn một cái, chỉ chờ đợi được lên núi Tử Nguyệt. Nàng không tin Nguyệt Ca sẽ đối xử với mình như thế. Không phải lúc trước chàng rất dịu dàng, nồng nóng cứu mình từ tay yêu ma sao? Sao lại thay đổi nhanh như vậy? Chỉ có thể nói người trước mặt không phải là Nguyệt Ca thật.

“Nếu không đúng vậy người cho rằng là ai? Huynh ấy là ai?” Ngải Thiển buồn cười nhìn Tô Lạc đang lừa mình dối người, nhin không được muốn hắt cho nàng ta một chậu nước lạnh.

“Ta không biết hắn là ai, nhưng chắc chắn không phải là Nguyệt Ca của ta.” Tô Lạc lắc lắc đầu, nhìn Nguyệt Ca bằng ánh mắt tuyệt vọng.

“Nhưng nếu huynh ấy đúng là của người – không, nếu thế thì Nguyệt Ca ở đâu?” Ngải Thiển suyt chút nữa thì cắn đứt đầu lưỡi mình. Thế mà nàng lại suyt nói theo lời Tô Lạc là Nguyệt Nguyệt của nàng ta.

“Không, Nguyệt Ca không phải như thế. Hắn chỉ lớn lên giống chàng mà thôi, không hề có chỗ nào giống nữa. Hắn là đồ giả mạo.” Tô Lạc lại kiên quyết, ánh mắt điên cuồng mà mê ly.

Các thiếu nữ đứng sau nghe thấy thế thì sợ ngây người. Khẩu khí Tô Lạc chắc chắn như thế, không biết rốt cuộc là thật hay giả. Nhất thời bọn họ mất đi khả năng phán đoán, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

“Người đang lừa mình dối người đấy. Sao không chịu tiếp nhận sự thật? Còn ai có thể đến đây mà giả làm môn chủ Tử Nguyệt? Hả? Người nói đi?” Ngải Thiển nói thẳng không chút uyển chuyển, muốn cho nữ tử này thấy rõ ràng.

“Này...” Tô Lạc bỗng có hành động điên cuồng, cúi người xuống, đại ra nhìn Ngải Thiển.

“Aiz, được rồi. Người nên xuống núi nhanh đi. Nguyệt Ca đã không còn là người trong lòng người luôn tâm niệm. Người nên tỉnh khỏi giấc mộng hơn mười năm này đi. Trở về tìm người gả đi thôi.” Ngải Thiển nói lời thắm thía. Nói những lời như thế thì sao chứ? Nữ nhân này sợ là không tỉnh ngộ được. Nàng cần gì phải tổn nhiều miệng lưỡi với nàng ta?

“Không!” Giọng Tô Lạc cao vút sắc bén, “Ta sẽ không về. Ta chỉ gả cho Nguyệt Ca, chỉ gả ĩnh chàng.”

Nàng ta nhìn Nguyệt Ca đang ngồi trên xe lăn, đột nhiên nhào tới: “Chàng thay đổi cũng không sao. Dù chàng có ra sao thì ta đều chấp nhận. Chàng là của ta.”

Ặc, trông mắt Ngải Thiển sắp rớt ra ngoài rồi. Rốt cuộc nữ nhân này làm sao vậy? Một hồi thì nói là giả mạo, một hồi thì nói không phải hàng giả. Xem ra đúng là đầu óc có vấn đề rồi!

Nguyệt Ca nâng tay, làm một phép thuật nho nhỏ. Thân thể đang nghiêng tới trước của Tô Lạc liền đứng im. Hai tay vươn ra, thân mình hơi nghiêng nét mặt hơi vắn vẹo, chưa hoàn thành động tác đã bị đứng im, nhìn qua có vẻ thật buồn cười.

“Cô nương, xin tự trọng. Chẳng lẽ nữ tử nhân gian nào cũng như nàng sao?” Nguyệt Ca hơi nghi ngờ, hỏi. Có phải lâu quá không tới nhân gian nên nữ tử ở đó trở nên lớn mật phóng khoáng như thế mà hắn không biết không?

Tô Lạc bị định trụ, không thể thốt ra lời, chỉ đành dùng ánh mắt biểu đạt ý của mình.

Ngải Thiển không thèm liếc nàng ta lấy một cái, ngồi xổm xuống cạnh Nguyệt Ca, hai tay chống lên chân hắn, khẽ nghiêng đầu, nói rất ngây thơ: “Nguyệt Nguyệt, muội thấy bệnh của cô nương này không nhẹ. Huynh có thể chữa cho nàng ta không?”

“Ừ.” Nguyệt Ca cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ngải Thiển, khẽ nói.

“Vậy huynh mau chữa cho nàng ta đi.” Ngải Thiển nói cực kỳ hiền lành nhưng đáy mắt có tia sáng lạnh như băng lóe lên. Thấy nữ tử này một lòng mơ tưởng Nguyệt Nguyệt, chẳng hiểu sao đáy lòng nàng cảm thấy rất không thoải mái, tựa như ngực bị người ta đâm một đao thật mạnh khiến máu tuôn xối xả, đau đớn.

“Được.” Nguyệt Ca như không biết ý nghĩ thực của Ngải Thiển, nhận lời không chút do dự. Trên thực tế, Tô Lạc này chẳng có bệnh gì cả, chỉ là bọn họ loanh quanh kiếm cớ thôi.

Chỉ thấy Nguyệt Ca giơ ống tay áo trắng như tuyết lên, một luồng ánh sáng màu trắng bắn vào mi tâm Tô Lạc rồi biến mất.

Tô Lạc ngẩn người ra, chợt hoạt động. Nàng ta rút tay lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn Ngải Thiển và Nguyệt Ca như vừa tỉnh mộng.

Ngải Thiển ngạc nhiên, vẻ mặt của Tô Lạc quá sức bất thường. Nguyệt Nguyệt đã làm gì với nàng ta vậy?

“Ta chỉ loại bỏ một phần ký ức, loại bỏ chấp niệm của nàng ta.” Nguyệt Ca nói nhỏ với Ngải Thiển, giải thích nghi ngờ của nàng.

Thì ra là thế. Ngải Thiển gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Không thể không bội phục Nguyệt Ca được. Như thế vừa không làm người ta tổn thương, vừa tiêu diệt được rắc rối. Tiên thuật còn dễ sử dụng hơn cả đồ công nghệ cao của xã hội chủ nghĩa hiện đại nữa. Là ai nói khoa học công nghệ là lực lượng sản xuất bậc nhất vậy? Ở chỗ này, những lời này không thể dùng được.

“Các người là ai?” Vẻ mặt Tô Lạc mờ mịt, hỏi.

“Ta là Ngải Thiển, huynh ấy là Nguyệt Ca.” Ngải Thiển vừa trả lời vừa quan sát phản ứng của Tô Lạc cẩn thận.

Nhưng Tô Lạc chỉ bình tĩnh “A...” một tiếng: “Môn chủ Tử Nguyệt môn. Ta đang ở đâu vậy?”

“Tỷ tới Tử Nguyệt môn bái sư, quên rồi à?” Ngải Thiển không biết nói gì. Không biết rốt cuộc Nguyệt Nguyệt đã loại bỏ phần ký ức nào của nàng ta.

“Ta tới bái sư?” Tô Lạc tỏ vẻ kỳ lạ. Nàng là nữ nhi của Thừa tướng có địa vị cao quý, sao lại tới chỗ này chịu khổ?

“Ừ.” Ngải Thiển thật cảm thấy hơi mệt.

“Mọi người nhầm rồi. Ta muốn trở về.” Dứt lời, Tô Lạc liền bày ra vẻ mặt lạnh như băng, định xoay người rời đi.

“A Thương, tiền vị cô nương này xuống núi.” Giọng nói trong veo của Nguyệt Ca vang lên với A Thương ở phía sau.

Ngải Thiển nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, không khỏi cảm thán. Vậy cũng tốt, không có chấp niệm với Nguyệt Nguyệt, sau này nàng ta có thể sống tốt hơn.

40. Chương 40: Lại Gặp Tình Địch

Điện Tử Nguyệt không yên tĩnh như trước. Chỉ nghe tiếng va đập, thì ra là Ngải Thiển đang khua khua gõ gõ trên vách đá.

Hôm nay Nguyệt Ca xuống núi làm từ thiện, Ngải Thiển một mình rảnh rỗi nhàm chán liền tìm kiếm trong điện Tử Nguyệt, hy vọng có thể gõ ra được một hang bảo vật.

Chỉ tiếc là gõ một vòng, chỉ thấy vách tường này là một, có nghĩa là không có kinh hỉ cho nàng.

Ngải Thiển ném cây gậy đi đầy thất vọng, ngồi xõm xuống, chống tay lên má ra vẻ trầm tư.

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân nho nhỏ truyền tới từ ngoài điện, thướt tha duyên dáng như đang múa.

Ngải Thiển ngẩng đầu, một bóng ma đang đi về phía này. Vì ngược sáng nên chỉ thấy nàng ta mặc váy màu tím, đeo miếng bạch ngọc bên hông, trên cổ tay có một dải lụa mỏng mềm mại màu tím nhạt.

“Ngải cô nương?” Nữ tử mở miệng thăm dò, giọng nói như tiếng trời.

Ngải Thiển nghe thấy mới biết cái gì là tiếng trời như trong sách miêu tả. Nàng sống sờ rất lâu rồi mới nâng tay che cái miệng nhỏ nhắn, quên cả trả lời câu hỏi của nữ tử.

“Cô nương?” Nữ tử bước tới, rời khỏi nơi ánh sáng mạnh.

Ngải Thiển thấy rõ dung mạo của nữ tử này, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung - khuynh quốc khuynh thành! Cái gì là da như mỡ đông, cái gì là vô cùng mịn màng, cái gì là mặt mày như họa, cái gì là - đẹp như thiên tiên...

Lần này Ngải Thiển bị kinh hãi thật rồi. Nàng nâng tay bịt miệng, đôi mắt đẹp mở lớn như chuông đồng. Sao lại có một nữ tử cao quý nhã nhặn lịch sự như thế đứng trước mặt nàng chứ? Dù là nữ nhưng Ngải Thiển lại không có cảm giác ghen tỵ mà chỉ cảm thấy tự ti, đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn.

Nữ tử cười thanh nhã, bước từng bước sen đi tới gần Ngải Thiển, cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Ngải Thiển thoát nhìn như một cô thôn nữ. Chỉ cần khí chất bên ngoài nữ tử này đã đủ xứng với Nguyệt Nguyệt rồi.

Một lúc lâu sau Ngải Thiển mới lấy lại tinh thần từ trong sắc đẹp của nữ tử, cười xấu hổ, nói: “Cô nương gọi ta?”

“Ừ.” Nữ tử gật nhẹ đầu, từ đầu tới cuối đều cười e thẹn như hoa.

“Có chuyện gì à?” Ngải Thiển đứng lên từ trên đất, đấm đấm đôi chân hơi tê, nhìn chăm chăm nữ tử đầy nghi ngờ. Lúc này nàng mới kịp phản ứng, nữ tử này là ai? Sao lại tới tìm nàng?

“Có chút chuyện.” Nữ tử bước lên phía trước, tao nhã ngồi xuống một cái ghế.

“Chuyện gì?” Ngải Thiển tò mò, ngồi xuống đối diện với nữ tử, vẫn đang phán đoán thân phận của người này.

“Ta là đệ tử của Lưu Niên sư phụ, tên là Âm Tuyền.” Nữ tử bỗng giới thiệu thân phận của mình, giọng nói thanh nhã như cúc.

Đệ tử của Lưu Niên? Ngải Thiển kinh ngạc. Lưu Niên mặt than kia mà có đồ đệ mỹ nhân thế này ư? Thật khó tin.

Âm Tuyền hé đôi môi đỏ mọng, cười cười. Nàng không nói cho Ngải Thiển biết mục đích năm đó của mình là bái Nguyệt Ca làm sư phụ, vốn tới vì Nguyệt Ca. Nhưng huynh ấy không thu đồ đệ. Vì để có thể thấy huynh ấy nên mình chỉ có thể lui về, bái Lưu Niên làm sư phụ. Như thế thì nàng vẫn có cơ hội. Bất tri bất giác đã vào Tử Nguyệt môn hơn trăm năm, nàng cũng đã tu được tiên cốt, bây giờ tiên lực cũng có chút thành tựu. Nhưng vẫn không có chút tiến triển nào với Nguyệt Ca.

Mấy ngày trước nghe nói Nguyệt Ca dẫn theo một nha đầu về, còn quyết định thu nàng ta làm đồ đệ. Vốn nàng định đi qua tìm hiểu ngay lập tức nhưng bình tĩnh lại, đợi tới hôm nay khi Nguyệt Ca rời khỏi núi Tử Nguyệt mới sang xem.

Nàng còn chưa tin lời đồn Nguyệt Ca cho Ngải Thiển tiên cốt. Lúc thấy mới không thể không tin được. Tiên khí tràn ngập, da thịt sáng ngời, linh khí bức người. Không phải là tiên cốt thì là gì?

41. Chương 41: Thế Thân Của Đồ Đệ

“Âm cô nương?” Đây là lần đầu tiên Ngải Thiển gọi một người như vậy. Nàng nhìn Âm Tuyền đang cúi đầu không biết nghĩ gì, nhin không được mà gọi nàng ta. Tên cũng đẹp như người vậy.

“Âm cô nương?” Ngải Thiển gọi liên tục vài tiếng, nâng giọng lên mới kéo hồn Âm Tuyền về với xác.

Âm Tuyền nâng đôi

mắt hơi mờ sương của mình lên nhìn Ngải Thiển, cười áy náy: “Thật thất lễ, xin Ngải cô nương đừng trách. Ta... Chỉ đang suy nghĩ một chuyện mà thôi.”

“Không sao, tỷ cứ nghĩ tiếp đi, đừng ngại.” Thấy khuôn mặt xinh đẹp như vậy, Ngải Thiển không thể tức giận được.

“Thật bất ngờ.” Âm Tuyền không nhin được, nhếch môi nở nụ cười.

Thế nào là tiểu nhan như hoa (khuôn mặt tươi cười như hoa), Ngải Thiển đã hiểu được rồi. Dung mạo tuyệt thế này tựa như một đóa hoa lê tao nhã đang hé nở vậy.

Âm Tuyền cười, nhìn Ngải Thiển, dường như thật dịu dàng.

Ngải Thiển luôn ở trong trạng thái bị chấn động nên không nhìn thấy ánh sáng nơi đáy mắt Âm Tuyền.

“Ngải cô nương.” Giọng nói êm ái xứng với dung nhan tuyệt mỹ, thật là được ông trời thiên vị.

Ngải Thiển nhìn thẳng Âm Tuyền, không tự giác mà mềm giọng: “Có gì cứ nói thẳng.”

“Nghe nói Nguyệt sư thúc nhặt muối từ dưới chân núi?” Âm Tuyền nhẹ nhàng giơ cổ tay trắng nõn lên, dịu dàng nhìn Ngải Thiển.

“Đúng vậy.” Ngải Thiển gật đầu. Là Nguyệt Nguyệt nhặt nàng về, không sai. Nàng không thấy lời này của Âm Tuyền có gì bất thường.

“Đã quen với núi Tử Nguyệt chưa?” Âm Tuyền vươn tay vuốt ve bờ vai của Ngải Thiển, tự như nữ chính đang trách trời thương dân vậy.

“Coi như là quen.” Ngải Thiển nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, lại nói: “Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?” Âm Tuyền dịu dàng hỏi, đáy mắt hiện lên chút âm lãnh. Có gì mà không quen? Đã là đồ đệ của Nguyệt Ca rồi. Bàn tay đặt trên vai Ngải Thiển hơi cứng lại, mắt thấy sắp dùng lực chụp xuống thì liền dừng lại, thả tay ra.

“Chỉ có điều thiếu thứ để chơi.” Ngải Thiển nói không rõ ràng, ngại phải nói thẳng là thiếu đường phát tài. Nàng hoàn toàn không cảm giác được sự khác thường vừa rồi.

Âm Tuyền cười cười, nhìn như đang ca ngợi, lui bước sen: “Muội biết không?”

“Biết cái gì?” Ngải Thiển vô cùng kinh ngạc mà nhìn Âm Tuyền. Tỷ ấy biết cái gì?

“Biết vì sao Nguyệt sư thúc luôn luôn không thu đồ đệ không?” Âm Tuyền cười hơi bí hiểm, nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt sâu xa, dường như đang chờ Ngải Thiển phản ứng như mình mong muốn.

Quả nhiên Ngải Thiển nghe thấy thế thì liền hào hứng. Nàng đương nhiên tình nguyện nghe chuyện bát quái, huống hồ còn là chuyện về Nguyệt Nguyệt. “Vì sao?”

“Bởi vì – Chỉ có một người có đủ tư cách làm đồ đệ của Nguyệt sư thúc.”

“Ai?”

“Đồ đệ của Nguyệt sư thúc.”

“Hả?” Ngải Thiển cảm thấy sao vàng bay đầy đầu. Người có tư cách làm đồ đệ của Nguyệt sư thúc chỉ có đồ đệ của Nguyệt sư thúc? Ý là sao?

“Theo ta được biết, không phải Nguyệt sư thúc không thu đồ đệ. Một ngàn năm trước người có thu một đồ đệ.” Âm Tuyền liếc nhìn Ngải Thiển vẫn giữ dáng vẻ dịu dàng điềm đạm.

“Cái gì?” Ngải Thiển la hoảng, vung hai tay lên, vẻ mặt không thể tin được.

“Nguyệt sư thúc từng thu đồ đệ, hơn nữa chỉ thu một người.” Âm Tuyền bỗng có chút đắc ý, nhìn dáng vẻ giật mình của Ngải Thiển, nàng ta cảm thấy mình đã đạt được mục đích.

Lại nghe thấy thế, Ngải Thiển bình tĩnh lại, mở to đôi mắt sáng rỡ nhìn Âm Tuyền: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Âm Tuyền sững sốt một chút liền lập tức nói: “Sau đó, nghe nói Nguyệt sư thúc muốn thu đồ đệ, biết tại sao không?”

Lại nữa! Ngải Thiển bỗng thấy có ác cảm, cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt, hỏi theo những gì Âm Tuyền chờ mong: “Vì sao?”

“Bởi vì Nguyệt sư thúc coi muội là thể thân của sư tỷ.” Âm Tuyền cười, sư tỷ trong lời nàng ta chính là đồ đệ mà Nguyệt Ca thu một ngàn năm trước. Nàng ấy vào Tử Nguyệt môn sớm hơn nên phải gọi một tiếng sư tỷ. Dù sao thì người cũng hôn phi phách tán rồi, gọi một tiếng sư tỷ thì đã sao?

Ngải Thiển không nói gì. Từng nghe qua thể thân của người yêu, thể thân của mẹ nhưng lần đầu tiên nàng nghe thấy thể thân của đồ đệ. Thật đúng là thần kỳ. Quả nhiên thế giới này không thiếu điều kỳ lạ. Nàng nghiệm ra một điều rằng một ngày nào đó bị hù chết có lẽ sẽ lại xuyên không nữa.

Nàng cười như không cười nhìn Âm Tuyền, phục hồi tinh thần lại từ trong sắc đẹp của nàng ta. Nghe những lời này nàng mới biết mục đích Âm Tuyền tìm mình. Chẳng qua – “Bây giờ sư tỷ ở đâu?” Vẫn nên hỏi thêm chút tin tức xấu này đi.

“Muội cũng gọi sư tỷ?” Âm Tuyền hơi nhú mày.

“Muội gọi sư tỷ thì sao?” Mặt Ngải Thiển đầy hoang mang. “Muội không biết tên sư tỷ, chỉ có thể gọi là sư tỷ, không thể trực tiếp gọi sư tỷ được.”

Một tiếng lại một tiếng sư tỷ của Ngải Thiển xoay Âm Tuyền đến chóng mặt. Mặt nàng ta hơi đỏ lên: “Được rồi, đừng nói nữa, sư tỷ đã hôn phi phách tán. Nguyệt sư thúc cũng đã sớm quên chuyện một ngàn năm trước. Chính thức ấy cũng không biết đã từng thu một đồ đệ.”

“Là sao? Huynh ấy bị mất trí nhớ à?” Ngải Thiển cảm thấy tâm trạng đột nhiên dao động, chỉ thấy có cái gì đó đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng, ần ần thấy rất khó chịu, tế bào toàn thân như nghẹn lại nhưng không thể nói rõ tại sao.

Âm Tuyền cười bí hiểm, nhìn Ngải Thiển sốt ruột mà chẳng vội trả lời.

42. Chương 42: Vớt Vát Chút Lợi

Mắt Ngải Thiển nhìn thẳng vào Âm Tuyền. Sắc mặt đỏ của nàng ta không giống như đang nói dối. Lẽ nào một ngàn năm trước có chuyện xưa gì thật? Nhân vật chính của câu chuyện này là Nguyệt Nguyệt? Có lẽ có liên quan tới mình chăng? Nàng không biết vì sao mình lại có ý nghĩ kỳ lạ này, không thể lái hướng suy nghĩ đi được.

“Ta không rõ nguyên nhân lắm. Nhưng những gì ta nói đều là thật. Muội chỉ là thể thân mà thôi. Vì sao một ngàn năm nay Nguyệt sư thúc không thu đồ đệ mà lại bằng lòng nhận muội? Đó chỉ vì muội giống sư tỷ mà thôi.” Lúc nói chuyện, giọng Âm Tuyền lúc nào cũng nhẹ nhàng mềm mại, nói liền một hơi, không hề để lộ ra cái răng ngà nào. Mặc kệ nội dung câu chuyện là gì, giọng điệu nàng luôn luôn không bao giờ thay đổi. Nếu không chú ý lắng nghe ý tứ trong lời nói thì người ta sẽ cho rằng nàng thật dịu dàng như nước.

Điều này khiến Ngải Thiển không kiềm nổi mà nhớ tới vùng sông nước Giang Nam với những dòng sông lặng lẽ trôi, luôn nhẹ nhàng nhưng chỉ cần không cẩn thận một chút là bị sóng cuốn đi ngay.

Nếu lời Âm Tuyền là thật, nàng sẽ tìm cơ hội kiểm chứng. Nếu bây giờ nàng không kiểm chút lời từ chỗ nàng ta thì thật có lỗi với bản thân khi để mình đứng đây nghe lời châm chọc chế giễu lâu như vậy.

Nàng cong môi cười, chợt trở nên hết sức thân thiện, vươn tay ra cầm chặt lấy tay Âm Tuyền: “Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ đã nói với muội chuyện này, nếu không muội vẫn còn lấy làm đắc chí vì cho rằng mình là đồ đệ đầu tiên của Nguyệt Nguyệt mất.”

“Muội muội nói quá lời rồi.” Âm Tuyền trở tay, đặt lên mu bàn tay Ngải Thiển, cười vô cùng dịu dàng.

Ngải Thiển cười với nàng ta, để mặc cho nàng ta vuốt tay mình mà không phản ứng. Nàng còn nói thêm: “Nhưng mặc kệ có phải là thể thân hay không, muội là đồ đệ của Nguyệt Nguyệt là sự thực. Muội nghĩ chắc có rất nhiều người mong được như muội. Thể thân thì đã sao? Sư tỷ đã chết, bây giờ muội chẳng phải là đồ đệ duy nhất của Nguyệt Nguyệt sao?”

“Đây...” Sắc mặt Âm Tuyền bỗng tái nhợt nhưng chỉ một giây sau lại khôi phục bình thường: “Nói cũng đúng. Hy vọng muội muội làm đệ tử của Nguyệt sư thúc thì không làm nhục sư môn. Sau này chúng ta là đồng môn rồi.”

“Đương nhiên rồi. Muội gọi một tiếng sư tỷ trước nhé?” Ngải Thiển cười cực kỳ ngọt ngào, để lộ ra hai cái lúm đồng tiền, chọc đau mắt Âm Tuyền.

“Ừ, được.” Âm Tuyền trả lời hết sức gượng gạo.

Nụ cười của Ngải Thiển càng thêm ngọt ngào: “Sư tỷ, miếng ngọc bội của tỷ đẹp quá.”

Nàng vươn tay ra sờ lên ngọc bội màu tím mà Âm Tuyền đeo bên hông, bày ra vẻ mặt ngây thơ.

“Muội muội có thích không?” Ngải Thiển gật đầu như gà mổ thóc, cười ngọt: “Thật là đẹp, rất xứng với sư tỷ. Nó tôn lên tiên khí bức người của tỷ đây.”

Âm Tuyền nhìn Ngải Thiển, cười tao nhã, dừng một chút rồi đưa ngọc bội vào tay nàng: “Nếu sư muội thích thì ta tặng muội, coi như quà gặp mặt.” Nàng ta nghĩ thầm, nếu chỉ dùng một miếng ngọc bội đã thu phục được tiểu nha đầu này thì mình chẳng có gì lỗ cả.

“Thật à?” Ngải Thiển nhận ngọc bội không chút khách khí, cầm trong tay tinh tế đánh giá. Cách chạm trổ, chất ngọc đều là thượng thừa trong thượng thừa, có thể bán được không ít tiền.

“Ta cần gì phải lừa muội chứ?” Âm Tuyền dịu dàng nói. Một tia kinh thường xẹt qua đáy mắt nàng ta. Đúng là một nha đầu chưa trải việc đời. Chỉ một miếng ngọc bội mà thôi, có đáng để hưng phấn vậy không?

Quả nhiên đúng là không có tiên căn, có tiên cốt mà vẫn còn ham muốn vật chất như người phàm vậy. Nghĩ tới đây, lòng nàng ta không khỏi thoải mái hơn một chút. Nha đầu kia càng tệ thì càng có lợi ỉnh chứ sao? Vì vậy, nụ cười trên mặt Âm Tuyền thật hơn một chút.

“Vậy cảm ơn sư tỷ ạ.” Ngải Thiển nhoén miệng cười, nhanh nhẹn thu ngọc bội vào trong tay áo, giả vờ như không thấy được sự thay đổi trên mặt Âm Tuyền.

“Muội tu luyện cho thật tốt đi. Ta về đây.” Âm Tuyền phất tay áo đẩy hài lòng, xoay người một vòng, định rời đi.

“Á, đợi chút đã.” Ngải Thiển gọi nàng ta lại.

Âm Tuyền vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Ngải Thiển. Nha đầu này định làm gì?

“Vòng ngọc trên tay sư tỷ...” Ngải Thiển nhìn cái vòng trên cổ tay Âm Tuyền chăm chăm, cười vô cùng ngọt ngào.

“Hả?” Âm Tuyền cúi đầu nhìn tay mình. Trên vòng ngọc bóng loáng có khắc một chữ “Nhuận”. Chữ này chuyển động trong không gian của chiếc vòng, phát ra ánh sáng mờ ảo lộng lẫy, rất động lòng người. Nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Ngải Thiển, chần chừ một chút rồi cởi cái vòng ra, nói: “Cầm đi. Ta đeo nó cũng không có tác dụng gì.”

“Cảm ơn sư tỷ.” Ngải Thiển cười ngọt ngào, vươn tay nhận cái vòng. Cảm xúc thật không tệ. Xem ra có thể bán được một số tiền kha khá. Vị sư tỷ mỹ nữ này thật đúng là lắm tiền nhiều của.

Ngải Thiển cầm vòng ngọc trên tay, nhìn bóng lưng rời đi của Âm Tuyền, cười yếu ớt đầy gian xảo. Muốn chinh bản tiểu thư? Vậy trước hết phải vớt vát chút lợi rồi hãy nói. Hôm nay thu hoạch không tệ.

Nàng xoay người, quay về phòng mình, lấy các bức tranh ra khỏi hộc tối trong phòng. Người trong các bức tranh đều là Nguyệt Ca với đủ loại tư thế nhưng chỉ có vài nét mặt. Nàng tùy tiện lấy ra mười bức vẽ Nguyệt Ca, gói kỹ rồi cất vào ngực. Nếu Nguyệt Nguyệt không ở trên núi thì nàng cũng xuống núi đi dạo, kinh doanh một chút cũng tốt.

Lúc này bầu trời rất đẹp, trời xanh mây trắng. Nhưng sương mù vẫn lượn lờ quanh núi Tử Vân, quanh năm không tiêu tan. Ngải Thiển mang theo bức vẽ và ngọc bội, vòng ngọc vừa lừa được từ chỗ Âm Tuyền, đi xuống chân núi Tử Nguyệt.

Nhưng các con đường mòn chín khúc vòng mười tám khúc quanh của núi này thông với nhau khiến Ngải Thiển đi tới đi lui, rốt cuộc lạc đường.

43. Chương 43: Âm Hồn Không Tiêu Tan

Sương mù dày đặc vờn quanh, Ngải Thiển phát hiện ra chỗ mình đứng là một vách đá dựng đứng, phía trước có nham thạch nhọn chắn lại, căn bản không có đường để đi.

Phát hiện ra mình lạc đường, phản ứng đầu tiên của Ngải Thiển là quay trở lại đường cũ, ai ngờ vừa quay người liền đụng vào thứ gì đó.

“A...” Ngải Thiển bị đau kêu ra tiếng, người cũng lao lùi lại hai bước mới đứng vững được. Nàng vươn tay ra xoa xoa cái mũi bị đụng đau, nghĩ thầm: Chắc chắn là biến thành mũi heo rồi. Còn chưa lo lắng xem mình đụng phải cái gì, chợt nghe thấy một tràng cười trầm trầm đầy mỉa mai hoặc của yêu nghiệt truyền tới, vui sướng khi người gặp họa không thể nói thành lời.

Là ai? Nàng ngẩng phắt đầu lên nhìn, lọt vào tầm mắt chính là một màu cực đỏ. Nàng bị choáng váng ngay lập tức, sau đó lại thấy khí tức bóng tối truyền tới. Thuận mắt nhìn qua, ngũ quan cực đẹp, nụ cười tà khí, mái tóc dài màu bạc. Đây chẳng phải là Ma Quân Tàn Diên đáng ghét đó sao?

Đầu Ngải Thiển ầm một tiếng. Sao sát tinh này lại tìm tới nữa rồi?

“Tiểu mỹ nhân, sao vậy?” Tàn Diên cười quỷ dị, thưởng thức sự kinh ngạc của Ngải Thiển. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào tái mét như tờ giấy trắng. Chơi thật vui.

Tuyệt đối là cố ý. Ngải Thiển nhìn nụ cười đáng đánh đòn của Tàn Diên, đáy lòng cực kỳ khó chịu. Nhưng nàng điều chỉnh lại cảm xúc một chút, liền nâng tay lên bắt đầu chào hỏi rất tự nhiên: “Đã lâu không gặp.”

Hả? Tàn Diên sững sốt một chút rồi liền cười nói: “Thật là đã lâu không gặp.”

Phải nói gì tiếp đây? Ngải Thiển nhìn Tàn Diên, thầm đoán mục đích hẳn tới đây.

“Đi thôi. Trở về làm Ma Hậu của bốn quân.” Tàn Diên vừa cười quỷ dị vừa dán sát lại.

Ngải Thiển lui lại theo bản năng. Sau lưng nàng là nham thạch lạnh ngắt nên không có đường lui, nàng đành phải ngẩng đầu hỏi: “Ta làm Ma Hậu thì được lợi gì?”

Tàn Diên cười tà tà, duỗi cánh tay dài ra, ôm Ngải Thiển vào trong phạm vi của mình: “Lợi ích? Nhiều lắm. Làm Ma Hậu thì được vạn người kính ngưỡng, còn được hưởng thụ tiền của vô tận.”

Hưởng thụ tiền của vô tận? Đôi mắt Ngải Thiển sáng lên, suýt chút nữa thì chảy nước miếng. Nhưng nhìn thấy ánh mắt tà khí của Tàn Diên thì dây thần kinh bị cảm dỗ lập tức khôi phục lại bình thường. Nàng cười rất nghiêm túc: “Bản tiểu thư bằng thanh ngọc khiết, đạt được tiên cốt, mới không bị ngoại vật cảm dỗ đâu.”

“Thật à?” Quanh đôi môi mỏng chứa đầy tà khí, mái tóc bạc không gió mà bay, Tàn Diên thể hiện rõ mình không tin lời Ngải Thiển.

Ngay lập tức, Ngải Thiển cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, cả giận nói: “Không tin?”

Tàn Diên buông một tay ra, vuốt cằm cười nói: “Đúng là có chút.”

Ngải Thiển quên mất cảm giác áp bách mà Tàn Diên mang lại, hai tay chống nạnh, tư thế tràn đầy mạnh mẽ, nói: “Không tin cũng phải tin.”

“Hả? Nếu nàng làm Ma Hậu của bốn quân thì bốn quân sẽ tin.”

Ặc...Ngải Thiển sững sốt, suýt chút nữa thì bị yêu nghiệt này xoay tròn rồi. Nàng lại đặt lưng lên nham thạch lạnh ngắt, bỗng phản ứng kịp: “Là huynh hại ta lạc đường?” Nếu không phải yêu nghiệt này động tay động chân thì sao có thể đang yên lành lại đột nhiên không có đường. Nghĩ đến điểm này, đôi mắt sáng của Ngải Thiển trừng Tàn Diên đầy hung dữ.

“Bốn quân hại nàng? Tiểu mỹ nhân, không thể nói lung tung được, nếu không sẽ bị cắt lưỡi đó nha...” Tàn Diên nói lời tưởng như không có ác ý này thì tà khí trên người càng ngày càng nặng.

Ngải Thiển đành phải thở dài trong lòng: Âm hồn không tiêu tan. Không biết rốt cuộc mục đích ma đầu yêu nghiệt này tìm nàng lần này là gì nhỉ. Hẳn sẽ không phải là lừa gạt nàng về làm Ma Hậu chứ?

Tàn Diên cúi đầu xuống nhìn Ngải Thiển, đồng tử lóe ánh sáng màu đỏ mờ ảo, tạo cảm giác quỷ dị nói không nên lời, kề sát chóp mũi vào Ngải Thiển, khẽ ngửi, vừa như hữu ý vừa như vô ý nói: “Quả nhiên tiên khí dễ ngửi thật.”

Ngải Thiển rụt cổ, muốn tách khỏi sự tiếp cận của Tàn Diên. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở mang theo sự u ám lạnh lùng của hắn rất rõ ràng, khiến lông tơ toàn thân nàng dựng thẳng lên. Rốt cuộc người này muốn làm gì?

44. Chương 44: Người Là Ai?

“Nàng sợ ta?” Tàn Diên lùi lại một chút, buồn cười hỏi, dường như Ngải Thiển trong mắt hắn là món ngon có thể hưởng dụng bất cứ lúc nào.

“Ừ, rất sợ.” Vai Ngải Thiển run run, cố ý để lộ ra bộ dáng sợ hãi, nói. Thật ra chính nàng cũng không rõ cảm giác của mình với Tàn Diên là gì. Sợ? Lại dường như không phải. Nàng vẫn dám đối chọi với Tàn Diên; Không sợ? Nhưng nàng cảm thấy khí tức của Tàn Diên khiến mình mơ hồ cảm thấy lo lắng, như là bị bóng tối cắn nuốt vậy.

“Sợ ở đâu? Cho bốn quân nhìn xem.” Dứt lời, Tàn Diên sắp lại, dán môi mỏng lên mái tóc của nàng. Mùi hoa nhàn nhạt truyền tới từ đầu mũi khiến hắn nhận không được mà vươn lưỡi ra liếm liếm.

Lần này Ngải Thiển run rẩy thật. Tế bào toàn thân nàng kêu gào nguy hiểm. Né ra, nhanh né ra!

Ý nghĩ này mạnh mẽ thúc giục nàng không ngừng. Một giây sau, một luồng ánh sáng cực mạnh nổ ra. Ngải Thiển chỉ cảm thấy người mình nhẹ hẫng, dường như đã phá tan được cái gì đó.

Đợi đến lúc ổn định lại thì nàng mới phát hiện mình đã không còn đứng ở chỗ cũ mà là trên một tảng đá tròn hơi lồi ra. Nàng đánh giá xung quanh một chút. Hình như là sau núi Tử Nguyệt. Phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Nhưng yêu nghiệt Tàn Diên đó đâu rồi? Đôi mắt sáng ngời đảo qua đảo lại mấy vòng, chần chừ vài lần cũng không thấy bóng dáng hắn đâu.

Chẳng lẽ người này chạy mất rồi? Hình như ánh sáng màu trắng vừa nãy phát ra từ trên người mình. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngải Thiển nghĩ không ra. Nhưng đáy lòng nàng vẫn còn cảnh giác, chỉ lo Tàn Diên đột nhiên xông ra từ nơi nào đó.

Mà Ngải Thiển không biết rằng lúc này Tàn Diên đang đứng ngoài núi Tử Nguyệt nhìn chằm chằm vào núi mà suy nghĩ. Nguyệt Ca, được lắm, vậy mà ngoài cho Ngải Thiển tiên cốt còn ột phần tiên lực của mình nữa. Vừa rồi thứ mà Ngải Thiển phát ra chính là tiên lực của Nguyệt Ca, khiến hắn bị chấn lui lại, cũng bởi vì vậy mà để Ngải Thiển né ra thuận lợi. Nhưng chỉ có thể ép tiên khí được ba lần, sau này sẽ không khai triển được nữa.

Còn hai lần...

Ngải Thiển quan sát một lúc lâu cũng không thấy Tàn Diên có động tĩnh gì, cũng không cảm giác được khí tức bóng tối chỉ có ở trên người hắn nữa. Nàng thầm nghĩ có thể hắn rời đi thật rồi nên yên tâm nhảy xuống khỏi tảng đá, nhẹ bước xuống núi.

Nàng hát một điệu dân ca, đi thẳng về phía trước, phong cảnh tú lệ từ từ lùi lại phía sau.

Bỗng...

“Người là ai?” Một giọng nói đầy quỷ mị vang lại.

Ai? Ngải Thiển Ngải hoảng sợ, thân mình nhỏ xinh chấn động mạnh, người cũng suýt chút nữa thì nhảy dựng lên từ trên đất. Nàng liếc nhìn xung quanh. Người mở miệng là một đại suất ca. Mày kiếm đen nhánh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn mỹ mà không mất dương cương. Hắn mặc một bộ cẩm bào màu xanh nước biển thượng đẳng, đeo một miếng ngọc bội thượng hạng bên hông, trong tay cầm một thanh trường kiếm. Nhìn viên hồng ngọc khảm trên chuôi kiếm và tua rua màu vàng liền có thể biết đây là một thanh bảo kiếm.

Lúc này đôi mắt nam tử lộ ra quang mang, nhìn Thiển Ngải Thiển đầy cảnh giác.

Ngải Thiển nhìn nam tử chằm chằm, cảm thán: Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng đáng tiếc là vẫn còn kém xa Nguyệt Nguyệt. Giá trị bộ trang phục của người này không thấp. Ừm, sao nàng gặp nam nhân nào cũng so với Nguyệt Nguyệt thế nhỉ?

“Rốt cuộc người là ai? Sao có thể ở trên núi Tử Nguyệt?” Nam tử chất vấn Ngải Thiển. Nàng không mặc trang phục của Tử Nguyệt Môn, rất không có khả năng là người trong môn. Có phải là yêu quái trà trộn không?

“Huynh từ đâu tới đây? Huynh là ai? Sao có thể ở trên núi Tử Nguyệt?” Ngải Thiển hỏi vặn lại nam tử. Người này lại chất vấn nàng? Chẳng lẽ là người trong Tử Nguyệt Môn?

“Đúng. Bần... Là ta hỏi người trước mà? Cô nương có phải là nên trả lời trước không?” Nam tử cười lạnh lùng, dừng lời lại một chút, suýt chút nữa thì đã tự nói ra thân phận rồi.

45. Chương 45: Người Kỳ Lạ

Ngải Thiển nghiêng đầu, khó hiểu mà hỏi: “Sao ta lại phải nói trước?”

“Không vì gì cả.” Hàng mày kiếm của nam tử nhếch lên, giọng âm áp hơn một chút.

“Tên huynh là gì?” Ngải Thiển khoanh hai tay lại, bình tĩnh hỏi.

“Hiên Viên Hoặc.” Chẳng hiểu tại sao Hiên Viên Hoặc lại thốt ra tên mình, nói xong mới sợ ngậy người. Sao hắn lại tự báo tên họ ra vậy?

“Hiên Viên Hoặc?” Ngải Thiển chớp chớp đôi mắt, nhìn thẳng vào Hiên Viên Hoặc khiến hắn dựng cả tóc gáy.

“Đúng vậy.” Đã nói ra thì hào phóng thừa nhận đi. Hiên Viên Hoặc nghĩ như thế.

“Là thần thánh phương nào? Không từng nghe nói...” Ngải Thiển lắc đầu, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Khỏi phải nghe nói...” Hiên Viên Hoặc cười nhạt một tiếng. Tuy thanh danh mình vang dội ở nhân gian nhưng tại tiên môn thì ai lại đi để ý hư danh ở đó đâu? Khí chất của nữ tử này rất thuần khiết, quanh thân lưu chuyển tiên khí mờ mờ, không giống như là yêu quái. Chẳng lẽ là người của tiên môn khác?

“Sao huynh lại xuất hiện ở đây?” Ngải Thiển suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy cần phải tìm hiểu thân phận của nam tử này. Tuy không cảm giác được nguy hiểm nhưng vì Nguyệt Nguyệt, nàng phải chú ý từng người khả nghi một.

“Người nói trước đã.” Hiên Viên hoặc héch cằm, bày ra tư thế không nhường bước.

“Dựa vào cái gì chứ?” Ngải Thiển cũng héch cằm lên, không chịu yếu thế, hỏi.

“Dựa vào...Cô nương hắn là nên nói trước.” Hiên Viên Hoặc kiên quyết nói.

Ặc? Chẳng lẽ đây là đang ưu tiên cho nữ sĩ à? Ngải Thiển nhìn Hiên Viên Hoặc bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Tư tưởng của nam nhân này thật tiên tiến.

“Sao vậy?” Hiên Viên Hoặc thấy dáng vẻ trợn mắt há hốc miệng của Ngải Thiển, nghĩ mãi không ra.

“Không sao. Huynh đây là đang giả bộ phong độ của thân sĩ. Phong độ thân sĩ chân chính là nữ sĩ bảo huynh làm gì thì huynh đều phải khiêm nhường.” Ngải Thiển thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, trịnh trọng nói.

“Giả bộ phong độ thân sĩ? Nữ sĩ?” Mặt Hiên Viên Hoặc đầy hoang mang, nhìn Ngải Thiển. Đây là ngôn ngữ của nước nào vậy? Sao hắn nghe không hiểu.

Biết mình nói quá hiện đại, Ngải Thiển chống hai tay vào hông, giải thích: “Ừm, ý là cho dù cô nương nói gì thì huynh đều phải nghe. Đây mới là hành vi quân tử nên có.”

“Quân tử?” Hiên Viên Hoặc cười cười, “Ta có nói ta là quân tử à?”

“Huynh chưa nói nhưng huynh cũng cần phải coi đây là mục tiêu phấn đấu, cố gắng hướng về phía quân tử.” Ngải Thiển giảng giải đầy thâm ý.

Hiên Viên Hoặc nửa hiểu nửa không, phản bác lại: “Ta không có hứng thú.”

Im lặng.

Ngải Thiển phát hiện ra điều bất thường. Khí áp xung quanh đột nhiên thấp xuống, chỉ thấy Hiên Viên Hoặc một giây trước còn bình thường, lúc này đang cầm trường kiếm trong tay, mặt âm trầm nhìn nàng. Ánh mắt này tựa như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Trái tim Ngải Thiển thót lên một cái. Tuy nàng không biết tình huống ra sao nhưng cũng cảm giác được nguy hiểm. Nàng nâng chân lên định chạy, chỉ tiếc nàng có tiên cốt nhưng lại không biết sử dụng thế nào.

Chân nàng nhanh, kiếm của Hiên Viên Hoặc còn nhanh hơn.

Trường kiếm sắc bén đâm về phía Ngải Thiển. Nàng thấy thanh kiếm gần trong gang tấc liền nghiêng người lẩn một vòng theo bản năng, tránh thoát một kiếm trong tích tắc. Nàng ngã nhào xuống đất, hồn bay khỏi xác, nhìn Hiên Viên Hoặc. Người này làm sao vậy? Đột nhiên như thay đổi thành một người khác. Tuy mới tiếp xúc không bao lâu nhưng rõ ràng vừa nãy nàng không hề cảm giác được nguy hiểm từ hắn. Là cái gì khiến hắn trở nên thô bạo như vậy? Ngải Thiển vừa hoang mang lại vừa cảm thấy thật uất ức.

Nhưng không có nhiều thời gian rảnh để Ngải Thiển nghĩ thông vấn đề, hàn kiếm lạnh như băng lại đánh qua đây một lần nữa.

Trong mắt Hiên Viên Hoắc chỉ còn lại sát khí tràn đầy, đâu còn chút nhân khí nào? Bây giờ mục tiêu duy nhất của hắn là giết người trước mắt mình.

46. Chương 46: Gọi Ân Nhân Cứu Mạng

Trên người Ngải Thiển dính đầy bùn đen, thấy lợi kiếm khủng bố lại bay tới liền lăn thêm một vòng để tránh.

Lợi kiếm chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại bay qua. Ngải Thiển lại nghiêng người lăn một vòng, vừa vặn đụng lưng vào một tảng nham thạch nhô ra, một góc sắc nhọn đâm vào người nàng.

Thân thể tê rần, trong nháy mắt đó Ngải Thiển đau tới mức mắt đi trực giác. Không bị Hiên Viên Hoắc tổn thương mà lại tự làm mình bị thương. Ngải Thiển khóc không ra nước mắt. Có thể cảm giác được rất rõ ràng rằng sau lưng đã ướt đầm. Nàng cũng không thể xem xét tình trạng vết thương của mình bởi vì Hiên Viên Hoắc đã đánh qua đây. Nàng cắn chặt răng, cố kìm lại mà nghiêng về phía trước, khiến tảng đá nhọn rời khỏi thân thể mình. Máu tươi tuôn như suối sau lưng. Ánh mắt của Ngải Thiển cũng phủ đầy sương mù do đau đớn.

Trường kiếm mang theo hàn khí sắc bén đánh úp lại, Ngải Thiển chỉ có thể trốn tránh theo bản năng. Nhưng vết thương quá nặng khiến chân nàng mềm nhũn, không thể tránh thoát được. Nguyệt Nguyệt, huynh ở đâu? Muội sẽ không cứ như vậy mà hương tiêu ngọc vẫn chứ? Trời ơi, chỉ mong còn có thể xuyên không từ đây.

Ngải Thiển nhắm mắt lại, không né tránh nữa mà chờ trường kiếm xuyên qua thân thể mình.

Nhưng đợi một lúc lâu sau nàng cũng không cảm thấy đau đớn như mong đợi. Ngoài cảm giác đau đớn mãnh liệt phía sau lưng thì trên thân thể nàng không còn chỗ nào bị đau nữa, cũng không cảm giác được khí tức lạnh như băng trên người Hiên Viên Hoắc mà ngược lại được bao bọc bởi một khí tức ấm áp quen thuộc.

Nàng vô cùng kinh ngạc, mở to mắt thì thấy một đôi mắt dịu dàng thâm thúy. Nguyệt Nguyệt! Ngải Thiển kích động kêu to. Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn, ánh mắt tràn đầy dịu dàng và đau lòng. Hiên Viên Hoắc ngã ở một bên, lâm vào trạng thái hôn mê.

Mắt Nguyệt Ca tái nhợt nhưng vẫn chứa ý cười, nói: “Muội bị thương rồi. Để ta xem nào.”

“Ừ, muội bị thương. Đau quá.” Ngải Thiển bỗng cảm thấy tràn đầy uất ức. Với tính tình của nàng, bị thương sẽ không tỏ ra bất lực thế này. Nhưng vừa thấy Nguyệt Ca thì nàng liền cảm thấy té bào toàn thân được lời lỏng, uất ức ập vào lòng, muốn kể khổ thật tốt một phen.

“Không sao. Để ta xem uội.” Nguyệt Ca dịu dàng kéo Ngải Thiển qua, vịn tay lên vai nàng.

“Huynh mau dùng tiên pháp trị thương uội đi. Muội đau muốn chết.” Mắt Ngải Thiển nhìn Nguyệt Ca đầy chờ mong.

Mắt Nguyệt Ca hiện lên chút khó xử. Vừa rồi hắn cảm giác được Ngải Thiển gặp nguy hiểm nên đã dùng cách cầm kỵ để dịch chuyển tức thời tới bên cạnh nàng kịp thời. Nhưng điều này cũng khiến hắn không thể dùng được tiên pháp mất một lúc. Tiên khí hắn thêm vào cho Ngải Thiển chỉ có thể tự động chống lại ma khí hoặc yêu khí chứ không dùng được khi bị người ta tấn công.

Sự khó xử của Nguyệt Ca bị Ngải Thiển nhạy cảm bắt được. Nàng cười yếu ớt, nói: “Được rồi. Huynh nhìn giúp muội xem, bằng bó một chút chứ tự muội không làm được.”

“Ừm.” Tay Nguyệt Ca giật một cái.

Ngải Thiển phối hợp ghé vào đùi Nguyệt Ca, chìa lưng ra trước mắt hắn.

Thấy máu ướm đầm sau lưng Ngải Thiển, đồng tử đen nhánh của Nguyệt Ca lập tức tối đi. Máu đang tuôn ra không ngừng khiến lớp vải màu xanh dán vào, nhìn thấy mà đau lòng. Vết thương này thật sâu! Hắn nhìn mà trái tim quặn lại tựa như người bị đau là chính hắn.

Hắn cẩn thận từng ly từng tí xé áo ngoài ra, cố gắng hết sức tránh chạm vào vết thương. Nhưng hắn chạm vào một cái, Ngải Thiển lại run lên một lần.

“Đau lắm à?” Hắn nhìn không được mà ân cần hỏi han.

“Không sao.” Ngải Thiển cắn răng nhẫn nhịn. Chỉ là chút cảm tính nhất thời, nàng cũng sẽ không lộ ra chút uất ức nào nữa.

“Đau thì cứ nói. Ta biết là rất đau mà.” Ánh mắt Nguyệt Ca quét về phía tảng đá nhọn nhô ra. Trên đó vẫn còn dính đầy máu đỏ thẫm. Tất cả đều là máu trên người Ngải Thiển. Bây giờ hắn cũng rất ghét bản thân vì sao không dùng được chút tiên pháp nào, nếu không thì chỉ cần giương tay lên là nha đầu sẽ không phải chịu khổ nữa.

47. Chương 47: Ái Muội Lưu Chuyền

“Không đau thật mà.” Ngải Thiển mở miệng nói. Nàng đúng là nói thật. Đường như lúc này không còn đau nữa.

Nguyệt Ca không nói gì, tập trung tinh thần rửa sạch miệng vết thương cho Ngải Thiển, xé áo từng chút từng chút một. Tờ lụa dính máu nên kéo một cái liền chạm vào thịt sinh đau khiến Ngải Thiển nhìn không được mà hít vào một hơi khí lạnh.

Nguyệt Ca đau lòng nhưng chỉ có thể dần lòng tiếp tục động tác trên tay. Cuối cùng lớp áo quanh miệng vết thương bị xé ra, lộ ra một cái lỗ nhìn mà ghê người. Trên đó vẫn còn thắm máu.

Hắn dùng phần áo còn sạch của Ngải Thiển lau xung quanh vết thương từng chút từng chút một thật sạch sẽ. Nhìn ngoài miệng vết thương thì dường như đã thương tổn tới gân cốt. Chuyện này hơi phiền phức. Nguyệt Ca không chút do dự lấy ra một viên thuốc màu trắng từ trong tay áo đưa cho Ngải Thiển.

Nàng nuốt vào, sau đó hỏi: “Cái gì vậy?”

“Thuốc, có lợi cho vết thương.” Nguyệt Ca dịu dàng nói.

“À...” Ngải Thiển chỉ cảm thấy khi viên thuốc xuống cổ thì cảm giác mát mẻ thấm vào tim gan, vết thương dường như không còn đau nữa.

Vết máu trên lưng đã được rửa gần sạch. Nguyệt Ca xé một vạt áo dài định băng cho Ngải Thiển.

Kéo dài miếng vải, nhẹ nhàng phủ lên miệng vết thương của nàng thì hắn mới phát hiện muốn băng bó thì phải quấn một vòng. Chần chờ một chút, hắn vẫn thật cẩn thận vòng một vòng tới phía trước Ngải Thiển. Hắn vẫn rất cẩn thận nhưng vẫn chạm phải nụ hoa trước ngực Ngải Thiển. Hắn cảm giác được đầu ngón tay chạm vào chỗ nào đó mềm mại. Đáy lòng Nguyệt Ca chưa bao giờ biết tình yêu trên đời không khỏi run lên, một luồng cảm giác tê dại kỳ lạ nói không nên lời truyền thẳng tới trung khu thần kinh của hắn.

Mà vị trí nhạy cảm của Ngải Thiển bị chạm vào, đầu tiên là nàng cảm thấy xấu hổ, sau đó là một làn sóng xấu hổ trào lên trong lòng. Trời ơi, sao lại đụng vào chỗ đó chứ? Nàng cảm giác mặt mình như bị lửa đốt nhưng cũng không cảm thấy phẫn nộ hay buồn phiền. Thậm chí sâu trong nội tâm nàng còn có ao ước mơ hồ, kín đáo, không thể nói rõ ràng nào đó. Sống lưng nàng tê dại, lẫn cả lên cảm giác đau đớn. Nguyệt Ca run rẩy, cúi đầu xuống nhìn một chút, cố gắng gạt bỏ sự khác thường, bình phục nhịp tim rối loạn. Nhưng phía trước nha đầu vẫn còn mặc áo, trực tiếp băng bên ngoài có phải là không hay lắm không?

Hắn suy nghĩ một chút, hơi cắn răng, xé mạnh áo trước ngực Ngải Thiển ra.

Cảm giác được trước ngực mát mát, lòng Ngải Thiển cả kinh, cúi đầu nhìn... “Ta không nhìn đâu, sẽ băng xong nhanh thôi.” Nguyệt Ca hơi xấu hổ, nói.

Thấy thế, Ngải Thiển lại bình tĩnh cười nói: “Nguyệt Nguyệt, huynh đang nhân cơ hội chấm mút muối đây à?” Thật ra nàng ghé vào trên đùi Nguyệt Ca, ngoài vết thương của nàng ra thì hẳn không thể nhìn thấy ngực nàng được.

“Không...có.” Nguyệt Ca lo lắng mình nói chưa rõ ý. Lúc băng cho Ngải Thiển tay hẳn luôn lơ đãng chạm vào làn da trắng như tuyết của nàng. Xúc cảm trắng mịn khiến hẳn quyến luyến không rời, từ lơ đãng đụng chạm biến thành vuốt ve theo bản năng.

Ngải Thiển xấu hổ nhưng không bài xích, làn da như mỡ đông nổi lên một tầng màu hồng nhạt rực rỡ.

Đẹp quá! Nguyệt Ca cúi đầu nhìn cái lưng trơn bóng của Ngải Thiển, chỉ cảm thán một cách đơn thuần.

Đang lúc động tình thì một làn gió mát phát qua mặt, thổi tỉnh hai người.

Nguyệt Ca chấn động, nhanh chóng thất nút lại, cởi áo ngoài ra phủ lên cho Ngải Thiển.

Ngải Thiển lúng túng khép chặt vạt áo của Nguyệt Ca lại. Trời ơi, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Nàng và Nguyệt Nguyệt...

Trời ơi...Nàng chôn sâu đầu xuống không dám ngẩng lên, chỉ cảm thấy mặt mình nóng hầm hập.

Nguyệt Ca còn đang điều chỉnh cảm xúc của mình, cố gắng bày ra bộ dáng chưa có chuyện gì xảy ra: “Vết thương tốt hơn chưa? Còn đau không?”

Vết thương? Vừa hỏi, Ngải Thiển mới nhớ ra mình vừa bị thương. Nguyệt Ca không hỏi thì nàng cũng quên đau luôn rồi, thế mà còn nhắc tới. Mẹ nó, nàng vẫn còn thấy đau rát.

48. Chương 48: Trước Lúc Bái Sư

“Tốt...Tốt.” Ngải Thiển kiên trì nói.

“Tiên lực của ta còn chưa khôi phục, tạm thời không thể đi được. Chờ ở đây một lát được không?” Nguyệt Ca dịu dàng hỏi, sợ Ngải Thiển chịu tội thân.

“Được ạ.” Ngải Thiển cực kỳ thẳng thắn bằng lòng. Nàng ngẩng đầu nhìn phong cảnh phía trước, phát hiện ra thật ra cũng không tệ lắm.

“Khoảng một canh giờ nữa là tiên lực của ta có thể khôi phục.” Nguyệt Ca trấn an nói, vươn tay ôm lấy Ngải Thiển.

“Ừm.” Nàng khe khẽ đáp, ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt hoàn mỹ của Nguyệt Ca. Bỗng nàng nhớ tới hơn mười bức tranh của Nguyệt Ca bọc trong ngực mà mình định mang xuống núi bán. Sợ là không được nữa rồi. Chao ôi, đều do Hiên Viên Hoắc đáng ghét này. Nàng thề không đội trời chung với hắn. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoắc vẫn đang mê man chưa tỉnh.

Trong giấc ngủ mê, Hiên Viên Hoắc dường như cũng rung mình một cái. Ai mà có thù sâu oán nặng với hắn như vậy?

Một canh giờ trôi qua rất nhanh. Đầu tiên Nguyệt Ca làm phép chữa khỏi vết thương cho Ngải Thiển, sau đó ôm nàng bay lên núi. Hiên Viên Hoắc rất tự nhiên bị hai người quên đi, tiếp tục nằm trên đất hóng gió.

Điện Tử Nguyệt.

“Có chuyện gì vậy?” Vân Chiến nhìn Nguyệt Ca không nên xuất hiện lúc này trên núi Tử Nguyệt, vẻ mặt không hiểu gì cả, còn cả Ngải Thiển trong lòng hẳn nữa. Sao bọn họ lại bay lên cùng nhau? Không phải một người ở chân núi, một người ở trên núi sao?

“Không sao.” Nguyệt Ca hờ hững nói, lăn xe về phía phòng Ngải Thiển.

“Bất trắc nhỏ ngoài ý muốn, đoạn nhạc đệm nhỏ thôi...” Ngải Thiển cười hì hì, dùng một câu để kể lại chuyện đã xảy ra.

“Thật à?” Vân Chiến tỏ rõ không tin, liếc nhìn hai người.

“Vâng ạ.” Ngải Thiển trả lời rất chắc chắn.

Vào phòng, nàng liền đứng ngay lên khỏi lòng Nguyệt Ca. Người nàng run lên, áo khoác choàng phía ngoài thuận thể chảy xuống, không nhớ rằng Nguyệt Ca chữa thương cho nàng nhưng chưa thay quần áo.

Nguyệt Ca ngoài ý muốn thấy được mảng lớn làn da mịn màng của nàng. Chuyện này...Thực không phải hẳn cố ý ăn đậu hũ của nàng. Là do quá gấp chữa thương cho nàng mà quên mất chuyện quần áo.

Mặt Ngải Thiển tràn đầy thẹn thùng, che hai tay trước người, nói: “Quần áo của muội ở đâu?”

“A...” Nguyệt Ca cả kinh, phục hồi tinh thần lại ngay lập tức, giơ tay phủ thêm quần áo cho nàng. Lần này là váy dài màu xanh lá cây làm tôn lên làn da của nàng.

Ngải Thiển cười hài lòng: “Nguyệt Nguyệt, muội mệt rồi, đi ngủ trước nhé.”

“Ừ, ngủ đi.” Nguyệt Ca cười dịu dàng, lăn xe ra khỏi phòng.

Ngải Thiển vui vẻ khoát tay rồi bò lên giường, trong lòng thoải mái tìm Chu Công chơi cờ.

Mà Nguyệt Ca thì vừa ra khỏi phòng đã bị Vân Chiến hỏi liên tục.

“Đệ mệt, cần khôi phục tiên khí.” Chờ Vân Chiến bùm bùm quăng hết vấn đề ra, Nguyệt Ca chỉ nói một câu, phối hợp bằng sắc mặt tái nhợt.

Vân Chiến liền im lặng, lẩm bẩm: “Đệ đi nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Nguyệt Ca khẽ gật đầu, đi ra đại diện.

Tìm một chỗ hẻo lánh không bị ai quấy rầy, Nguyệt Ca ngồi trên xe lăn lẳng lặng suy nghĩ. Hắn nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây, đáy lòng bỗng thấy hoang mang, dường như mơ hồ có dự cảm chẳng lành. Hắn là tiên, không thể có thất tình lục dục. Nhưng sao hắn – sao hắn có thể có ý nghĩ xấu xa như vậy với nha đầu chứ?

Không, hắn chỉ coi nha đầu như đồ đệ, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Hắn cũng không phạm sai lầm. Không hề! Chỉ là vì Ngải Thiển là đồ đệ mà hắn toàn tâm toàn ý muốn nhận nên mới để ý nhiều thêm một chút mà thôi. Hắn chỉ cảm thấy chơi với nàng rất vui mà thôi. Hắn không động động dục vọng của người phàm.

Nguyệt Ca dốc sức ám thị tâm lý của mình. Đợi đến sau đại hội, nha đầu sẽ chính thức là đồ đệ của hắn rồi. Hắn muốn dạy nàng tiên pháp thật tốt, cưng chiều nàng thật tốt. Chỉ nhận một đồ đệ mà thôi!

49. Chương 49: Đại Hội Bái Sư

Rốt cuộc đã chờ tới ngày diễn ra đại hội bái sư. Toàn bộ Tử Nguyệt Môn như bỗng nóng rực lên. Ông mặt trời hiền lành, thời tiết ấm áp, sương mù trên núi Tử Nguyệt cũng tan đi một chút nhưng vẫn lượn lờ từng vòng.

Các tiểu môn đồ của Tử Nguyệt Môn bận đến mức khùng khiếp. Họ chuẩn bị các thứ, chăm sóc các thứ đâu vào đấy. Những bậc thang trước cửa đại điện được quét sạch đến mức không thấy một hạt bụi nào, nhìn rất uy nghiêm và trang nghiêm.

Người từ các chỗ khác tới Tử Nguyệt Môn đã sớm đứng đầy ngoài đại điện, nam nữ được chia ra. Thật rõ ràng rằng nữ tử chiếm hơn một nửa. Bọn họ mặc một bộ trường sam màu trắng đồng nhất, từ xa nhìn lại như là từng đám mây trắng đang bay.

Trong đám người chờ bái sư không có Ngải Thiển. Lúc này nàng vẫn đang hưởng thụ thức ăn ngon trong phòng, ăn đến bất diệc nhạc hồ.

Nguyệt Ca ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn.

“Đã tới giờ rồi, nên đi ra thôi.” Vân Chiến mạnh mẽ xông tới, nói, thoáng liếc mắt qua Ngải Thiển liền không biết nói gì: “Muội...Nha đầu kia, lúc này rồi mà còn ăn à?”

“Ăn cho no, lát nữa còn có việc.” Miệng Ngải Thiển nhét đầy đồ ăn, ậm ừ nói.

“Muội thì có việc gì chứ?” Vân Chiến hoang mang. Không phải là chờ sự khâm điểm làm đệ tử nhập thất sao?

“Việc làm ăn.” Ngải Thiển nuốt thức ăn xuống, nói đầy đắc ý.

“Việc làm ăn gì?” Vân Chiến tò mò, kê cái đầu sang, hỏi.

“Không nói.” Ngải Thiển cười thần bí, lau khóe miệng một cách tao nhã.

Nàng đứng dậy, đi ra phía sau đẩy xe cho Nguyệt Ca.

Vân Chiến đi phía sau: “Nói chút đi, rốt cuộc là việc làm ăn gì?” Theo nha đầu Ngải Thiển kia lẩn lộn vài ngày, hẳn phát hiện ra càng ngày chơi càng vui, thấy Ngải Thiển có việc làm, hẳn cũng không nhịn được muốn tham gia vào một chân.

Ngải Thiển phớt lờ hẳn. Họ tới đại diện rất nhanh, đi lên đài cao, Lưu Niên với vẻ mặt lạnh như băng đã sớm đứng phía bên phải.

Mọi người dưới đài ngẩng đầu, mặc kệ là nam hay nữ đều nhìn Nguyệt Ca trên xe lăn đầy kính diễm. Rốt cuộc, bọn họ đã gặp được tiên nhân trong mộng!

Thấy Nguyệt Ca xuất hiện, người trong Tử Nguyệt Môn mặc đồ màu xanh ào ào đứng vào vị trí của mình, cung kính đứng phía ngoài.

Vì biết ý Nguyệt Ca nên bọn họ không có ba quỳ chín lạy gì, không hô khẩu hiệu gì mà chỉ hơi khẽ cúi đầu, dùng ngôn ngữ cơ thể để bày tỏ lòng kính trọng của mình.

Đến trường hợp nghiêm túc thế này, Vân Chiến cũng thu hồi sự không đứng đắn, đứng phía bên trái Nguyệt Ca. Ba người đứng đầu Tử Nguyệt Môn đã tới đủ.

Ngải Thiển đứng sau lưng Nguyệt Ca, bỗng không biết mình đứng đâu mới hợp. Có phải là nàng cũng phải đứng ở phía dưới không?

Dường như nhận ra mâu thuẫn của Ngải Thiển, Nguyệt Ca bỗng nói khẽ: “Đứng đây là được rồi.”

Ngải Thiển có phương hướng nên tâm trạng liền thả lỏng, nhìn những người đứng ở phía dưới như đang nhìn một đồng tiền giấy sáng lóa.

Mà trong những đồ đệ mặc đồ màu xanh ở vòng ngoài, Âm Tuyền nổi bật như hạc giữa bầy gà, gương ánh mắt ghen ghét về phía Ngải Thiển...

A Thương bỗng bước lên bậc thang thứ hai, cao giọng nói với những người đứng ở vòng ngoài: “Đại hội báii sư trăm năm một lần của Tử Nguyệt Môn sắp bắt đầu, các vị không ngại đường xa mà tới, mấy ngày nay đã phải chịu khổ rồi. Bây giờ sẽ căn cứ vào tư chất của các vị để quyết định xem có thể vào được Tử Nguyệt Môn không. Nói một cách cụ thể hơn là có thể báii sư thì phải xem tư chất của các vị cao thấp thế nào.”

A Thương nói rất thẳng thắn rằng tất cả đều phải dựa vào tư chất.

Mọi người hiểu rõ, đều rất tự tin rằng tư chất của mình là tốt nhất.

Sau đó, Nguyệt Ca mở thiên nhãn, nhìn kiếp trước kiếp này của mọi người. Nếu kiếp trước làm chuyện gì thương thiên hại lý thì đều không hợp quy củ, mặc kệ là tư chất của người đó ra sao. Nhưng không quan tâm tới việc kiếp trước là ma hay yêu vì ma hay yêu không nhất định là làm chuyện xấu.

Chỉ cần được Nguyệt Ca điểm tên, A Tiên liền bước lên trước khéo léo mời người nọ bước ra khỏi hàng.

Hàng ngũ được phân chia rất nhanh. Kiếp trước hay kiếp này có vấn đề đều đứng phía bên trái. Tất cả đều được A Tiên cấp cho ít bạc, yêu cầu bọn họ xuống núi.

Ngải Thiển thấy thế thì liền vội vã bảo bọn họ dừng lại.

Tất cả mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu. Đây là muốn làm gì? Tất cả cho rằng Ngải Thiển định mở miệng cầu xin giữ người lại nên đều cảm thấy phức tạp.

Ngải Thiển chỉ đi tới trước mặt những nữ tử bị mời đi, nói: “Ở đây ta có một số bức tranh, các tỷ có muốn không?”

“Tranh gì?” Một nữ tử kỳ quái hỏi.

Ngải Thiển mỉm cười, trực tiếp lấy bức tranh Nguyệt Ca ra, mở ra trước mặt mọi người.

Chúng nữ tử vừa thấy, ánh mắt lập tức sáng lên. Đây là hàng tốt. Nếu có bức tranh của Nguyệt Ca thì có thể giảm bớt nỗi khổ tương tự của bọn họ rồi.

“Ta muốn.” Chúng nữ tử ào ào cướp lời.

“Được, ai cũng có. Nhưng đây là do ta cực cực khổ khổ vẽ ra, phải có chút gì đó an ủi chứ.” Ngải Thiển cầm bức tranh, nói với vẻ mặt vô tội.

“Ta đưa hết bạc uội.”

“Còn có ngọc bội này nữa.”

“Ngân phiếu.”

“Vòng ngọc.”

“Trâm vàng.”

...

Chúng nữ tử ngoài đưa bạc vừa được cấp cho Ngải Thiển còn lấy hết những thứ có giá trị trên người ra, chỉ sợ nàng không cho tranh.

Ngải Thiển cảm thấy thỏa mãn, nhận lấy những thứ này, nhét vào túi trong ngực, sau đó mới phát ổi người một bức tranh.

Chúng nữ tử hồi lòng hồi dạ cầm bức tranh như bị làm phép, đi ra khỏi Tử Nguyệt Môn.

Tâm trạng Ngải Thiển rất tốt, cầm tiền trở lại phía sau Nguyệt Ca.

Để lại một đám người trợn mắt há hốc miệng mà nhìn.

Vân Chiến thán phục, Nguyệt Ca cười yếu ớt.

...

Những người còn lại đều được vào Tử Nguyệt Môn. Có khoảng hai mươi người, một nửa là nam một nửa là nữ.

Đây là bước đệm đầu tiên. Hai mươi người vui vẻ mở to hai mắt nhìn Nguyệt Ca đầy khó hiểu, tràn đầy mong đợi. Tất cả mọi người vào Tử Nguyệt Môn, ai mà không tới vì Nguyệt Ca? Chỉ có mấy nam tử thì không hẳn là như vậy. Chỉ cần có thể học được tiên pháp thượng thừa thì bất kể ai làm sư phụ cũng được. Mà phần lớn những nữ tử kia Ngải Thiển đã từng gặp trước đó. Không cần phải nói, mục đích của họ chính là Nguyệt Ca, tiên pháp hay không không quan trọng với bọn họ. Họ chỉ cần có thể trở thành đồ đệ của Nguyệt Ca, còn có, có được dung mạo trẻ mãi không già

50. Chương 50: Lựa Chọn Lẫn Nhau

“Được rồi, các vị đều là người có thể vào Tử Nguyệt Môn. Sau đây chính là sự chọn lựa lẫn nhau.” A Thương lại cao giọng nói.

“Chọn lựa thế nào?” Có người trong đó hoang mang hỏi.

“Các vị tự chọn sư phụ theo ý mình, sau đó sư phụ sẽ viết tên người vừa ý lại. Nếu hai bên khớp với nhau thì trực tiếp bất sư. Ngoài ra nếu hai bên không chọn giống nhau thì lại chọn lại lần nữa.” A

Thương nhún vai giải thích.

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

A Tiên bước lên trước, phát ỗi người một bộ giấy bút. Mà bên này, ngoài ba huynh đệ môn chủ thì còn vài đồ đệ của Vân Chiến và Lưu Niên có đủ tư cách nhận đồ đệ. Cho nên bọn họ cũng muốn nhận. Thậm chí ngay cả đồ đệ của đồ đệ bọn họ, tức là đồ tôn cũng có thể thu đồ đệ rồi... Nên mỗi người tự biến ra giấy bút bắt đầu viết đồ đệ vừa ý trong số những người được chọn.

A Thương – đồ đệ của Vân Chiến cũng cần phải thu đồ đệ. Hắn đảo mắt qua hai mươi người này rồi cúi đầu bắt đầu viết.

Nguyệt Ca không hề động. Ngải Thiển cũng không động...chỉ lẳng lặng nhìn mọi người.

A Tiên phát giấy bút cho những người tới bái sư kia xong nhìn Ngải Thiển nhất thời liền chần chờ. Trước kia đã nghe nói Ngải Thiển muốn bái môn chủ làm sư phụ. Vậy bây giờ hắn có cần phải để Ngải Thiển tham gia lựa chọn không? Hắn đứng đó chần chờ. A Thương ngẩng đầu lên, liếc mắt với hắn mà hắn không thấy.

“A Tiên.” Nguyệt Ca thản nhiên nói.

“Ở đây ạ”. a Tiên bước lên ngay lập tức.

Nghe Nguyệt Ca nói, mọi người đang vui đùa viết tên liền nhao nhao ngẩng đầu, hai mắt tập trung trên người hắn.

Nguyệt Ca cười nhợt nhạt, thản nhiên nói: “Lấy một bộ giấy bút lại đây.”

“Vâng ạ” A Tiên được lệnh, lập tức cung kính dâng giấy bút lên. Nguyệt Ca nhận lấy, đưa ngay cho Ngải Thiển.

Nàng vươn tay ra nhận, cười nghịch ngợm, hiểu ý mà đặt bút.

Những người khác nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt không giống nhau. Nam tử tới bái sư thấy Ngải Thiển nhu7 thể thật đáng yêu, bày ra vẻ rất coi trọng, nhất thời trong lòng nổi lên tâm tư. Mà những nữ tử kia nhìn Ngải Thiển, nhớ tới lời đồn trước kia, cảm thấy thật tuyệt vọng. Chẳng lẽ bọn họ thực sự không có chút hy vọng nào?

Vân Chiến cười cười. Bây giờ hắn không còn bài xích chuyện Nguyệt Ca thu Ngải Thiển làm đồ đệ nữa. Mặt Lưu Niên vẫn không có biểu cảm gì như cũ.

Chỉ viết một cái tên thôi nên mọi người thu bút rất nhanh.

A Tiên thu hết danh sách lại, so sánh từng tờ một, nói ra từng cái tên.

Kết quả, A Thương chọn Vương Thiệu, Vương Thiệu chọn A Thương, Trương Ô chọn Lưu Niên, Lưu Niên chọn Trương Lộ. Vậy là hai đôi này lập tức bái sư thu đồ đệ, chỉ hành lễ mà không bái lạy chính thức. Tự nhiên Nguyệt Ca và Ngải Thiển cũng chọn nhau nên dĩ nhiên thành một đôi thầy trò.

Đa phần những người khác đều chọn Nguyệt Ca nhưng hắn chỉ chọn Ngải Thiển.

Những nữ tử kia, tức giận bất bình nhưng cũng đành chịu.

Ngải Thiển đi xuống điện, quỳ xuống đất theo quy cũ, nhận lấy trà nóng A Tiên đã chuẩn bị sẵn.

“Sư phụ ở trên xin nhận một lạy của đồ nhi.” Hai tay Ngải Thiển nâng lên, dâng trà nóng.

Nguyệt Ca vươn tay, cách không nhận lấy chén trà, mỉm cười rồi giũa đầu uống cạn.

A Thương đưa tay nhận lấy cái chén rỗng.

“Đứng lên đi, sau này con chính là đồ đệ duy nhất của Nguyệt Ca ta. Ta nhất định sẽ bảo vệ con.” Nguyệt Ca thanh thanh đạm đạm nói, ngữ khí rất nhẹ, rất nhu hòa!

Ngải Thiển nghe những lời như lời hứa này, cũng kinh hãi mà trợn mắt há mồm, tâm trạng trào dâng tựa như đã từng....Lâu thật lâu trước kia nàng đã từng nghe những lời này. Cảm giác quen thuộc như vậy, chấn động quen thuộc như vậy.

“Sao vậy?” Nguyệt Ca nhìn Ngải Thiển không hiểu sao nơi đáy lòng cũng hơi mâu thuẫn. Coi như Ngải Thiển chính thức trở thành đồ đệ của hắn rồi. Hắn nên cui về nhưng sao lại thấy có phần cô đơn, dường như chính hắn đã bày một cái bẫy ỉn, một cái bẫy đã sập rất nhiều lần mà không thoát ra được

51. Chương 51: Lưu Lưu Sư Bá

“Không sao ạ.” Ngải Thiển lấy lại tinh thần, đứng lên, bàn tay trong tay áo run rẩy.

“Lại đây nào.” Nguyệt Ca cũng thu hồi suy nghĩ, vẫy tay, mỉm cười với Ngải Thiển. Bộ dáng thanh nhã trong không gian tiên khí lượn lờ càng trở nên mông lung hơn.

Ngải Thiển vui vẻ chạy đến bên cạnh Nguyệt Ca, cười như con cún nhỏ, mềm mại gọi: “Nguyệt Nguyệt sư phụ...” Đã bái sư nên nàng cũng sửa miệng ngay lập tức, hoàn toàn không thèm để ý đến những cặp mắt ghen tỵ nhìn nàng như muốn lẳng trì ở phía dưới.

Ngược lại Nguyệt Ca tiếp nhận rất tự nhiên, vẻ mặt càng thêm nhu hòa.

“Gọi như vậy không tệ.” Vân Chiến đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

Ngải Thiển lập tức quay sang nhìn Vân Chiến, cười ngọt ngào, nói: “Vậy huynh muốn muội gọi là Vân Vân sư bá không?”

“Không...Gọi ta là sư bá là được rồi.” Vân Chiến vội vàng xua tay, vẻ mặt đầy sợ hãi. Vân Vân...Mẹ ơi, da gà toàn thân hắn đang nổi lên đây này.

“Như vậy sao được? Không phải huynh nói như thế rất tốt à?” Mặt Ngải Thiển đầy vô tội, mở to đôi mắt đen nhánh nhìn Vân Chiến.

Vân Chiến giật mình: “Đó là nói tam sư đệ mà.”

“Muội cho rằng cũng giống nhau thôi.” Ngải Thiển tủi thân nói: “Vân Vân sư bá...”

Không đợi Vân Chiến kịp phản bác, Ngải Thiển lại quay sang phía Lưu Niên từ đầu tới cuối không hề có biểu tình dư thừa nào, đáy mắt thoáng qua tia chơi xấu: “Lưu Lưu sư bá...”

Bịch, Lưu Niên mặt không biểu tình đánh lên cây cột bên cạnh. Hắn không để ý tới vết thương trên tay mà chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Ngải Thiển.

Nhưng nàng có thể nhìn thấy rất rõ ràng rằng khóe môi Lưu Niên giật giật.

Mà Vân Chiến cũng đã quên mình bị gọi thành ra thế nào, ôm bụng cười như điên. Lưu Niên luôn luôn lạnh như băng bị gọi là Lưu Lưu...khà khà...khà khà...

Mọi người phía dưới đang tiến hành nghi thức bái sư rất nghiêm túc nghe thấy tiếng cười điên cuồng, đều tập trung nhìn Vân Chiến bằng ánh mắt kỳ lạ.

Vân Chiến biết mình đã mất hình tượng nhưng không khống chế nổi tiếng cười của mình, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

Tiếng cười trong trẻo xuyên qua tầng sương mù, bay thẳng lên trời cao.

Nguyệt Ca bật cười, lắc đầu, nhìn Ngải Thiển đầy cưng chiều nhưng không nói gì cả.

Ngải Thiển lén lút quay sang cười với Nguyệt Ca rồi lập tức tiến lên một bước, nhìn Vân Chiến đang cười một cách nghiêm túc, nói: “Vân Vân sư bá, đây thần kinh cười của người có vấn đề ạ? Nếu không thì để con xem cho người nhé? Không lấy tiền đâu...”

“Cái gì...Cái gì?” Vân Chiến vừa hít khí vừa cảm thấy kỳ quái, hỏi.

“Aiz.” Ngải Thiển bày ra vẻ mặt thật đáng tiếc.

“Cái gì...” Vân Chiến còn muốn hỏi.

“Thật xin lỗi, ta tới chậm.” Một giọng nói cắt ngang lời Vân Chiến chưa kịp nói ra.

Tất cả mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Ngải Thiển vừa nhìn thì sắc mặt liền thay đổi ngay lập tức. Sao lại là hắn!

Hiên Viên Hoặc mặc cẩm bào màu lam, tóc búi gọn trên đầu, vẻ mặt đầy áy náy đứng sau mọi người, khuôn mặt tuấn mỹ có thêm chút mệt mỏi.

“Sao huynh lại tới đây?” Ngải Thiển rõ ràng không dám tin. Nhớ lại ngày đó, nếu không phải Nguyệt Nguyệt xuất hiện kịp thời thì mình đã hương tiêu ngọc vãn dưới tay người này rồi. Người này thật biến thái. Sao có thể chỉ chớp mắt liền biến thành ác ma giết người không chớp mắt như thế chứ? Hôm nay xuất hiện ở đây, mặt đầy nhân khí tựa như người ngày hôm đó một lòng muốn đẩy mình vào chỗ chết chỉ là ảo giác của mình vậy.

“Cô nương...” Hiển nhiên Hiên Viên Hoặc cũng nhìn thấy Ngải Thiển, cảm nhận được sự hoang mang và địch ý của nàng với hắn. Nhưng hắn vẫn chào hỏi một cách lễ phép, nói: “Thì ra cô nương thực sự là người trong Tử Nguyệt Môn. Ngày ấy đúng là thất lễ rồi.”

Chỉ là thất lễ? Ngải Thiển hừ lạnh một tiếng. Thất lễ thì muốn lấy mạng người? Vậy lúc bùng nổ thì muốn gì?

Sự xuất hiện của Hiên Viên Hoặc đã thành công ngăn chặn tiếng cười của Vân Chiến.

Vân Chiến hít sâu một cái, đứng thẳng người lên nhìn Hiên Viên Hoặc, nói: “Sao bây giờ Hiên Viên công tử mới tới?”

“Trên đường gặp chút chuyện ngoài ý muốn.” Hiên Viên Hoặc cười xấu hổ, giải thích mập mờ không rõ.

“Chuyện ngoài ý muốn gì?” Vân Chiến truy hỏi kỹ càng sự việc, dáng vẻ không hỏi rõ sẽ không bỏ qua.

Ngải Thiển cười lạnh. Để xem huynh ăn nói thế nào. Giết người không thành, bị Nguyệt Nguyệt đánh bất tỉnh sao? Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Nguyệt Ca thì thấy sự tức giận mơ hồ nơi đáy mắt hắn. Là tiểu tử này làm hại nha đầu bị thương.

Mặt Hiên Viên Hoặc đầy không hiểu: “Môn chủ...” Hắn không ngờ nên đương nhiên có thể cảm thấy rõ ràng rằng hai người rất bất mãn với hắn. Nhưng hắn không biết mình đã đắc tội bọn họ chỗ nào.

52. Chương 52: Nhân Cách Phân Liệt

“Hiên Viên công tử tới Tử Nguyệt Môn là vì chuyện gì?” Toàn thân Nguyệt Ca thanh nhã, thản nhiên hỏi.

“Huynh ấy tới bái sư.” Vân Chiến cướp lời.

Ngải Thiển nghiêng đầu nhìn Vân Chiến, liếc hắn một cái. Hai người biết nhau?

“Đúng. Ta tới để bái sư.” Hiên Viên Hoặc cung kính trả lời, khép hờ mắt. Dù là ai nhìn cũng cảm thấy thái độ này thật khiêm tốn.

Nguyệt Ca không nói gì. Nam tử này thật có phúc, đời đời sinh ra trong nhà đế vương, nhưng cả đời...sẽ có biến động.

Một tay Ngải Thiển chống cằm, một mực chuyên tâm đánh giá Hiên Viên Hoặc, thế nào cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Đến đây là tốt rồi.” Vân Chiến vuốt cằm, nhìn Hiên Viên Hoặc đầy hài lòng.

“Cám ơn chấp sự.” Hiên Viên Hoặc chấp tay thi lễ đầy lễ phép với Vân Chiến.

“Mau lại đây.” Vân Chiến vẫy tay rất nhiệt tình với Hiên Viên Hoặc, ngay cả Lưu Niên cũng thả lỏng sắc mặt một chút.

Hiên Viên Hoặc chần chừ một chút rồi đi về phía trước.

Ngải Thiển nhìn hắn bằng ánh mắt đề phòng, trong lòng rối rắm một lúc lâu rồi mới hỏi ra miệng: “Huynh không nhớ...”

“Nhớ gì chứ?” Mặt Hiên Viên Hoặc đầy không hiểu.

“Chẳng phải lúc trước huynh muốn giết muội sao?” Mặt Ngải Thiển cũng đầy khó hiểu. Là không nhớ rõ thật hay đang giả vờ? Chẳng lẽ bị Nguyệt Nguyệt đánh mất trí luôn rồi?

“Trước đây ta muốn giết muội?” Sắc mặt Hiên Viên Hoặc đột nhiên thay đổi, giữa màu xanh pha thêm chút tím rất khó coi.

“Huynh muốn giết muội mà còn không biết?” Ngải Thiển càng ngày càng cảm thấy không hợp lý, trong lòng nghĩ tới một khả năng.

“Ta không biết.” Hiên Viên Hoặc thật vô tội nói. Nét mặt không giống như đang nói dối.

“Có phải huynh là...” Ngải Thiển chần chừ, đi về phía trước, đảo vài vòng quanh người hắn đánh giá.

“Có phải cái gì?” Hiên Viên Hoặc quay sang, rũ mắt nhìn Ngải Thiển.

Nàng ngẩng cao đầu, nói rất nghiêm túc: “Có phải nhân cách của huynh bị phân liệt không? Có phải thường làm vài chuyện rồi sau đó không nhớ gì cả không?”

Hiên Viên Hoặc nhướng mày, cố gắng nhớ lại, lập tức thông thả nói: “Ta cũng không biết.” Cẩn thận nghĩ lại thì dường như đúng là có hơi khác thường. Có đôi khi hắn không biết đã xảy ra chuyện gì mà những người hầu đều nhìn hắn với vẻ mặt sợ hãi như thể hắn là yêu ma quỷ quái gì vậy. Vậy xem ra, phản ứng của những người đó và thái độ thù địch của Ngải Thiển với hắn là giống nhau. Chẳng lẽ bản thân thật sự có bệnh không tiện nói ra? Hay là bị ma quỷ ám rồi? Nghĩ như vậy, Hiên Viên Hoặc vẫn thẳng thắn nói với Ngải Thiển.

Ngải Thiển nghe Hiên Viên Hoặc kể xong, chống cằm trầm ngâm một lát rồi nói với hắn: “Muội nghĩ huynh đúng là nhân cách phân liệt. Chính là huynh có hai tính cách, không, phải nói là huynh có hai linh hồn. Nói thế thì chính xác hơn chút.”

Hiên Viên Hoặc vẫn mờ mịt nhìn Ngải Thiển.

Nàng dừng một chút rồi thay đổi cách nói: “Ý là bình thường huynh có thể đều dùng bộ mặt này với người đời, nhưng thỉnh thoảng linh hồn kia trong thân thể huynh sẽ xuất hiện, khống chế huynh khiến huynh làm một vài việc. Mà sau khi huynh tỉnh táo lại thì không nhớ rằng có một linh hồn khác đã làm ra những chuyện đó.”

Hiên Viên Hoặc nghe mà trợn mắt há hốc miệng. Kể cả những người xung quanh cũng mặt đầy ngạc nhiên. Bị một linh hồn khác chiếm giữ thân thể? Cảm giác này là thế nào?

Ba người Nguyệt Ca ngược lại lại không lấy làm ngạc nhiên, chỉ nhìn Ngải Thiển đầy tán dương.

Hiên Viên Hoặc kinh ngạc hỏi: “Những lời muội nói đều là thật à?”

“Hắn là không sai, nếu huynh không nói láo.” Ngải Thiển gật đầu, cười ngọt ngào với Hiên Viên Hoặc.

“Vậy phải làm sao? Vừa rồi muội nói ta giết muội, chẳng lẽ cũng là do một linh hồn khác của ta đang tác quái?” Hắn nghĩ tới khả năng này, nhất thời liền bị dọa sợ.

“Đúng.” Ngải Thiển cúi đầu nhớ lại.

53. Chương 53: Lại Một Người Nữa Đến

“Vậy phải làm sao?” Hiên Viên Hoặc vội vàng hỏi. Nếu linh hồn kia của hắn phạm vào tội nghiệt gì thì chẳng phải người gánh hậu quả là hắn sao? Hắn chẳng biết gì cả. Rốt cuộc linh hồn kia của hắn ra sao? Là ác ma ư? Theo cách nói của Ngải Thiển, linh hồn kia của hắn dường như không tốt cho lắm.

“Chỉ có thể nghĩ cách áp chế hắn, khiến hắn xuất hiện ít nhất có thể.” Ngải Thiển vuốt cằm, vẻ mặt đầy suy nghĩ sâu xa.

“Phải làm sao?”

“Chưa nghĩ ra.” Ngải Thiển buông tay, vẻ mặt vô tội.

Thật muốn trợn trắng mắt nhưng vì hình tượng của mình nên Hiên Viên Hoặc nhịn xuống. Đáy lòng hẳn không biết nên nói gì. Đây có tính là nói lời vô ích không?

Nguyệt Ca bỗng mở miệng, thanh nhã nói: “Hiên Viên công tử bước tới vài bước được không?”

Hiên Viên Hoặc vừa nói được vừa bước lên vài bước theo lời Nguyệt Ca.

Mọi người nghi hoặc nhìn Nguyệt Ca.

Nhưng hẳn chỉ thần nhiên khoát tay, một luồng ánh sáng trắng bay về phía Hiên Viên Hoặc tựa như một đóa hoa lê đang nở rộ.

Mọi người chỉ thấy Hiên Viên Hoặc bị ánh sáng trắng hình hoa lê bao bọc, trong nhất thời không nhúc nhích.

Vân Chiến hết sức căng thẳng, nhìn chăm chăm. Tiểu tử này rất có tuệ căn tu tiên. Hắn không muốn mất một đồ đệ tâm đắc như thế.

Thần kinh Ngải Thiển căng thẳng, nhìn Nguyệt Ca. Sao nàng lại quên mất tiên pháp của Nguyệt Nguyệt có thể tính là toàn năng. Còn có cái gì Nguyệt Nguyệt không thể làm được đâu?

Quả nhiên không bao lâu sau ánh sáng trên người Hiên Viên Hoặc biến mất. Hắn cũng trợn to hai mắt mà nhìn Nguyệt Ca nhưng không có thay đổi gì.

“Được chưa?” Ngải Thiển nhịn không được, hỏi.

“Được rồi.” Nguyệt Ca cười nhẹ, nói: “Linh hồn trong cơ thể huynh ấy đã bị phong bế, sẽ không xuất hiện nữa.”

A! Ngải Thiển kinh hãi trừng lớn mắt, “Thật sự có một linh hồn khác trong cơ thể huynh ấy?” Nàng còn tưởng là hai nhân cách cơ.

“Ừm.” Nguyệt Ca bật cười. Nha đầu này làm sao vậy? Chẳng phải vừa rồi nàng nói trong cơ thể Hiên Viên Hoặc có một linh hồn khác sao? Sao bây giờ lại có vẻ mặt không thể tin được như thế này?

“Đa tạ môn chủ.” Hiên Viên Hoặc chấp tay, nói lời cảm ơn.

Nguyệt Ca cũng chỉ hướng ánh mắt về phương xa, không trả lời Hiên Viên Hoặc.

“Ở đây thật đúng là náo nhiệt.” Một giọng nói tà mị đột ngột vang lên.

Lại có chuyện bất ngờ. Mọi người dời mắt về phía sau. Một nam tử mặc trường bào màu đỏ viền vàng ngọc thụ lâm phong đứng trên bãi đất trống. Mây kiếm xéch lên tới tóc mai, mũi thẳng tắp, ngũ quan sâu sắc. Gương mặt tuấn mỹ giống Hiên Viên Hoặc bảy phần. Nhưng mi tâm hắn có thêm một nốt ruồi mỹ nhân màu đỏ hình giọt lệ khiến cả người hắn tăng thêm vài phần yêu nghiệt. Hắn cầm một cái quạt bằng ngọc, khóe miệng hơi cong lên, hoàn toàn đúng với câu cười như không cười.

Ngải Thiển nhìn nam tử giống Hiên Viên Hoặc này chăm chăm để đánh giá. Bộ dáng giống Hiên Viên Hoặc nhưng khí chất thì khác hoàn toàn khiến người ta có cảm giác yêu nghiệt nhưng lại không cảm nhận được tà khí, không giống Tàn Diên toàn thân tràn đầy khí tức bóng tối.

“Đệ cũng tới rồi?” Hiên Viên Hoặc thấy nam tử thì nở nụ cười, rõ ràng rất quen, còn thật hoan nghênh.

“Ừm.” Nam tử nhẹ nhàng bước về phía Hiên Viên Hoặc.

“Chẳng lẽ Hiên Viên công tử cũng muốn vào Tử Nguyệt Môn?” Vân Chiến nhìn nam tử bằng ánh mắt kỳ lạ.

Quả nhiên cũng họ Hiên Viên. Ngải Thiển cười đắc ý. Nàng đoán ra ngay bọn họ có liên quan tới họ Hiên Viên mà.

“Không.” Nam tử cười nhẹ, tiêu sái gấp quạt ngọc lại: “Ta tới xem náo nhiệt.”

“Huynh là gì của Hiên Viên Hoặc?” Ngải Thiển tò mò, hỏi thành lời.

“Hiên Viên Hoắc?” Nam tử giật mình, nhìn Hiên Viên Hoắc một cách kỳ lạ, liếc hần một cái rồi thu hồi tầm mắt, cười nói với Ngải Thiển: “Cô nương thấy thế nào?” Mặt hần đầy vô hại nhưng lại ngầm đánh giá Ngải Thiển. Xem ra tuổi cô nương này còn nhỏ, không được xem là đại mỹ nữ nhưng thanh lệ động lòng người, nhất là đôi mắt đẹp lộ ra nét giảo hoạt kia, lại còn linh khí đầy mình. Chẳng lẽ là tu tiên?

54. Chương 54: Vương Gia Yêu Nghiệt

“Không biết.” Ngải Thiển lắc đầu, không định nói ra suy đoán của mình.

“Cô nương thông minh như vậy, sao lại không biết được?” Nam tử nhếch môi, làn gió thổi bay tay áo hần, tăng thêm phong thái phiêu dật của hần.

“Huynh thấy ta thông minh chỗ nào?” Ngải Thiển nghiêng đầu, xảo quyết hỏi.

“Chỗ nào cũng có.” Nam tử nói lời khiến người khác cảm động tự nhiên như đang uống nước.

Ngải Thiển thâm cười lạnh, không cảm kích chút nào với lời này. Tuy tuổi nàng còn nhỏ nhưng cũng không phải chỉ cần nam nhân tùy tiện nói mấy câu khen ngợi là có thể mở cờ trong bụng. Trừ phi người nói những lời này là Nguyệt Nguyệt.

Ngải Thiển ngẩn ra, cảm thấy cả kinh. Nàng vừa nghĩ gì vậy? Nguyệt Nguyệt khen nàng thì nàng sẽ vui vẻ? Điều này nói lên cái gì? Ngải Thiển vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ ra thâm ý trong đó thì đã bị Nguyệt Ca cắt lời.

“Nếu công tử tới xem náo nhiệt vậy thì thật xin lỗi. Tử Nguyệt Môn của ta không có chuyện náo nhiệt gì để công tử xem rồi.” Giọng Nguyệt Ca vẫn thanh nhã nhưng người hiểu hần đều nghe ra sự khó chịu trong đó. Đám người Vân Chiến nhìn Nguyệt Ca bằng ánh mắt khó hiểu. Bình thường sư đệ sẽ không dùng thân phận môn chủ mà nói những lời này...

Ngải Thiển cũng nghe ra Nguyệt Ca đang cố áp chế sự mất hứng. Nhưng nàng không hiểu tại sao Nguyệt Nguyệt lại không thích nam tử này? Thật ra nàng cũng không thích. Được rồi, vậy thì cùng ghét người này là được. Nghĩ tới đây, Ngải Thiển liền cười ngọt ngào với Nguyệt Ca, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hần.

Đôi mắt nam tử chuyển động, nhìn Nguyệt Ca bằng ánh mắt hiểu rõ, phe phẩy quạt ngọc, nói: “Được rồi. Thật ra ta tới là có chuyện chính sự phải làm.”

“Chính sự gì?” Người hỏi là Hiên Viên Hoắc.

Nam tử nhìn về phía Hiên Viên Hoắc, nói: “Chẳng phải hoàng huynh vẫn luôn lo lắng cho việc chung thân đại sự của thần đệ sao?”

“Đúng vậy.” Hiên Viên Hoắc nhướng mày. Việc này luôn làm hần đau đầu. Hoàng đệ này thích tiêu dao, chọn phi cho đệ ấy thì chẳng được ai, đưa lên đến cửa cũng bị trả lại, không sợ đắc tội hoàng huynh là hần chút nào. Nhưng hôm nay hoàng đệ chủ động nhắc tới việc này là có ý gì? Bình thường đệ ấy luôn tìm đủ mọi cách để trốn tránh mà.

“Trước kia thần đệ quá không hiểu chuyện khiến hoàng huynh phải bận tâm lo nghĩ nhiều. Thần đệ sẽ nhanh chóng tìm cho hoàng huynh một đệ tước.” Khi nói chuyện, ánh mắt nam tử nửa như hữu ý nửa như vô ý nhìn về phía Ngải Thiển.

Ngải Thiển nhíu đôi mi thanh tú lại, không chú ý tới lời nam tử nói nhưng thấy hai người này thật đúng là lợi hại. Một người là hoàng đế, một người là vương gia. Hai người có quyền cao chức trọng nhất thời cổ đại nàng đã gặp được. Bọn họ ở trong hoàng cung nhỉ? Hần là của cải rất nhiều. Chẳng phải những thứ có giá trị nhất đều ở trong hoàng cung sao? Nàng cần phải trà trộn vào cung, nên lôi kéo làm quen thật tốt với hai người này thôi. Nhưng dường như cảm tình giữa bọn họ không tệ. Chẳng phải hoàng thất cổ đại đều tranh giành quyền lợi à? Vì một ngôi vị hoàng đế mà lục thân không nhận, giết cha giết huynh gì gì đó cũng là hiện tượng thật bình thường.

“Tốt lắm.” Hiên Viên Hoặc cười hài lòng. Không ngờ Hiên Viên Ngọc có thể nói ra những lời này. Mặc kệ có phải là lừa gạt hẳn hay không đều khiến hẳn cao hứng. Nói không chừng hoàng đế nghĩ thông suốt thật, kiểm chế tính phóng dăng rồi.

Hiên Viên Ngọc cũng cười, nhìn Nguyệt Ca đầy thâm ý.

Hàng mày xinh đẹp của Nguyệt Ca lặng yên nhú lại. Hẳn lặng lẽ dùng tiên pháp đọc ý nghĩ của Hiên Viên Ngọc.

“Huynh muốn chọn phi thì chạy tới Tử Nguyệt Môn làm gì?” Ngải Thiển tựa vào xe lăn của Nguyệt Ca, đôi mắt sáng lộ ra sự hoang mang.

“Người bản vương chọn làm phi ở tại Tử Nguyệt Môn.” Hiên Viên Ngọc cười hơi tà khí, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Ngải Thiển và Nguyệt Ca.

“A...” Lòng mày Ngải Thiển nhú lại, mơ hồ đoán ra được suy nghĩ của Hiên Viên Ngọc. Nhưng trên mặt nàng không tỏ vẻ gì cả. “Huynh là vương gia gì?”

55. Chương 55: Không Thể Kiềm Được

“Tên là Ngọc, tự là Giác, phong hào là Tiêu Dao vương gia.” Hiên Viên Ngọc thẳng thắn báo tên của mình.

“Hiên Viên Ngọc...” Ngải Thiển cúi đầu. Ngọc...Nàng nghĩ tới ngọc thật.

“Không sai. Tên này rất dễ nghe nhỉ? Cô nương cứ gọi thẳng bốn vương là Ngọc là được rồi. Xin hỏi phương danh của cô nương là gì?” Hiên Viên Ngọc phe phẩy quạt ngọc hết sức tiêu sái.

Hiên Viên Hoặc nghe mà trợn mắt há hốc miệng, khuôn mặt tuấn mỹ hơn đờ ra. Hoàng đế vừa nói gì? Để Ngải Thiển gọi thẳng tên của đệ ấy? Vậy mà đệ ấy lại cho Ngải Thiển đặc quyền này. Chẳng lẽ hoàng đế nhìn trúng Ngải Thiển rồi?

“Ngải Thiển.” Nàng cũng thẳng thắn nói ra tên mình. Nhưng nàng sẽ không gọi hẳn là Ngọc đâu, ghê tởm chết. Nàng quen thuộc với hẳn thế à? Thật là, bày đặt quen thân gì chứ.

“Bây giờ đang là đại hội báii sư, hai vị công tử có chuyện gì thì đợi tới lúc đại hội hết thúc được không?” Nguyệt Ca duyên chuyển cất ngang, vẻ mặt bình tĩnh. Hai người này là người cao quý nhất, hai giới nhân - tiên luôn hòa bình, vả lại trách nhiệm của tiên chính là bảo vệ nhân gian bình an nên tự nhiên hẳn đối đãi với họ lễ độ có thừa.

“Được.” Hiên Viên Ngọc không dị nghị gì, tiêu sái tới bên cạnh, nhìn Ngải Thiển không chớp mắt.

Hiên Viên Hoặc chần chờ nói: “Ta cũng muốn báii sư.”

Vân Chiến gật đầu. Hẳn còn chờ thu người này làm đồ đệ đây.

Nguyệt Ca nói không nhanh không chậm: “Công tử thân là đệ vương của nhân gian, há có thể vào tiên môn của ta?”

“Sao lại không thể?” Hiên Viên Hoặc hỏi lại.

“Tu tiên là phải cắt đứt toàn bộ trần duyên với nhân gian. Công tử đã chuẩn bị làm tốt việc này chưa?” Nguyệt Ca thanh nhã hỏi, bộ áo trắng hơi di chuyển, tiên cốt đầy người.

“Việc này...” Hiên Viên Hoặc xấu hổ nhìn Nguyệt Ca. Hẳn chỉ vào Tử Nguyệt Môn báii sư một mình, không mang theo một thị vệ nào, quyết tâm tuy lớn nhưng không định buông bỏ vị trí đế vương ở nhân gian.

“Môn chủ có thể nể mặt một chút, châm chước vài phần được không? Hoàng huynh ta thân là hoàng đế của Đông Hiên Viên, luôn cần chính yêu dân, đến học tiên thuật cũng là vì Đông Hiên Viên. Môn chủ đã thành thần tiên, sao không thành toàn cho phần tâm ý này của hoàng huynh ta?” Hiên Viên Ngọc nói có tình có lý.

Nếu Nguyệt Ca không đồng ý thì đúng là có vẻ không hiểu nhân tình thế thái.

Nhưng Nguyệt Ca không vội vàng, vẫn ôn nhã nói: “Công tử có tâm muốn bảo vệ bách tính, bản tôn có thể hiểu được. Nhưng tiên có tiên quy, sao có thể tùy ý phá vỡ quy củ được? Nếu không sau này người phạm đều lấy lý do này để đến đây tu tiên nhưng không dứt trần duyên. Vậy môn quy của tiên môn ta ở đâu?”

“Môn chủ đang dùng suy nghĩ của dân thường để so với hoàng huynh ta ư?” Hiên Viên Ngọc hỏi vặn lại.

Hiên Viên Hoắc thấy Hiên Viên Ngọc nói hơi nặng, định mở miệng ngăn lại.

Nguyệt Ca lại nói: “Trong mắt tiên môn, chúng sinh bình đẳng, không ai tôn (quý) ai ti (tiện).”

Hiên Viên từ chối cho ý cười mà chỉ cười, vẻ mặt đầy khinh thường với những lời này. Chu sa nơi đầu lông mày càng đỏ hơn, thêm vẻ yêu nghiệt khiến Ngải Thiển nhìn mà kinh thán không thôi.

“Môn chủ đừng trách. Hoàng đệ luôn nói chuyện hơi lỗ mãng như thế. Môn chủ...” Hiên Viên Hoắc sốt ruột giải thích.

Vân Chiến mở miệng ngắt lời Hiên Viên Hoắc: “Nhị vị công tử đừng nhiều lời nữa. Trước đây là bốn tọa sơ sót, một long chỉ nhìn tới chuyện công tử có tuệ căn tu tiên mà quên mất tiên quy, may có sư đệ nhắc nhở. Mời nhị vị công tử về đi. Nếu cắt đứt mọi chuyện phạm trần nơi nhân gian thì hãy trở lại Tử Nguyệt Môn, bốn tọa có thể phá lệ mà thu làm đồ đệ.”

“Việc này...” Đáy lòng Hiên Viên Hoắc rối rắm. Nhất định phải buông bỏ sao? Hắn luyến tiếc địa vị tôn quý nhất nhân gian kia, cũng muốn trường sinh bất lão. Vì sao không thể vẹn cả đôi đường? Hắn phải lựa chọn thế nào đây?

“Chuyện bái sư chúng ta có thể thương lượng lại. Môn chủ vẫn nên tiến hành đại hội bái sư đi.” Hiên Viên Ngọc hất cằm về phía những người đang chờ bái sư, nhắc nhở.

Nhưng hắn không biết rằng những người đó vừa nghe liền trợn mắt há hốc miệng, sớm đã quên việc chính của mình.

56. Chương 56: Có Mục Đích Khác

Mắt phượng của Nguyệt Ca đảo qua, khóe môi mỉm cười: “Tiếp tục.”

Hiên Viên Hoắc do dự một chút rồi lùi sang cạnh Hiên Viên Ngọc. Nghi thức được tiếp tục trong sự trầm mặc.

Đôi đồng tử đen nhánh của Ngải Thiển xoay vòng không ngừng, thầm tính toán trong lòng.

Tới lúc đại hội kết thúc, đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ nơi má Ngải Thiển lập tức mở ra.

Hai mươi đồ đệ mới nhập môn được A Thương và A Tiên dẫn theo, sắp xếp các việc sau đó.

Bổng chốc tiền điện liền trống trải, chỉ còn lại Ngải Thiển và vài nhân vật quan trọng.

Nguyệt Ca ngược khuôn mặt tuần tú không gợn sóng về phía Ngải Thiển, đáy mắt chứa cương chiều mờ mờ không dễ phát hiện ra.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết Ngải Thiển đang có chủ ý gì.

“Bây giờ không có người ngoài, môn chủ có thể bằng lòng thu đồ đệ chưa?” Hiên Viên ngọc cười tà, đi tới phía đối diện, chu sa giữa lông mày càng đỏ tươi ửng át hơn.

Ngải Thiển không rõ vì sao nó càng ngày càng đỏ. Nàng không ngừng liếc về phía Hiên Viên Ngọc thì thấy ý lạnh nơi khóe môi hắn. Linh quang chợt lóe lên trong đầu, lúc này nàng mới hiểu được thì ra là nó có liên quan tới cảm xúc. Hiên Viên Ngọc càng tức giận thì chu sa hình giọt lệ càng đỏ.

“Chuyện thu đồ đệ thì có liên quan gì tới những người khác?” Vân Chiến nhướn mày, hoang mang nhìn Hiên Viên Ngọc, cũng thuận tiện biến ra một cái ghế mây, ngồi xuống.

“Tự nhiên có liên quan.” Hiên Viên Ngọc nhếch môi cười, mở cây quạt ra, nói tiếp: “Có người khác thì bất tiện. Bây giờ thì tốt rồi.” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thật ra hoàng huynh ta cũng không cố chấp với hình thức bái sư. Chỉ cần có thể tu được tiên pháp, có bái sư hay không không quan trọng.”

“Huynh nghĩ rằng tiên pháp của Tử Nguyệt Môn ta dễ học vậy sao?” Vân Chiến khó chịu, cảm giác được sự cao cao tại thượng trong lời nói của Hiên Viên Ngọc.

“Vương gia cho rằng dễ dàng mà.” Ngải Thiển ngọt ngào châm ngòi thổi gió.

“Hừ, cũng phải xem Tử Nguyệt Môn ta có bằng lòng hay không.” Vân Chiến phẩy tay một cái thật mạnh.

Hiên Viên Ngọc cười như không cười, liếc xéo Ngải Thiển rồi mới nói với Vân Chiến: “Chính là bởi vì cảm thấy không dễ dàng nên mới đứng đây khẩn cầu các vị tiên trưởng.”

“Chúng ta sẽ không thu đồ đệ cũng tuyệt không truyền tiên pháp cho người ngoài.” Vân Chiến quả quyết nói. Tuy hắn yêu người tài nhưng cũng có nguyên tắc của mình, tuyệt sẽ không quan tâm tới Tử Nguyệt Môn, cũng tuyệt không khiến tam sư đệ khó xử.

“Vì sao?” Hiên Viên Hoắc hồi hộp. Thân phận đế vương của nhân gian của hắn cũng không thể khiến bọn họ phá lệ ư?

“Tiên có tiên quy.” Nguyệt Ca mở miệng, giọng điệu bình tĩnh nhưng không có đường thương lượng.

Bỗng Ngải Thiển nhảy tới trước mặt Hiên Viên Hoắc, ngẩng đầu nhìn mặt hắn, rất chăm chú hỏi: “Huynh thật là vì an bình của nhân gian hay là vì trường sinh bất lão?”

“Đương nhiên là vì ban bình của nhân gian.” Hiên Viên Hoắc lớn tiếng đáp, ánh mắt hơi né tránh.

Ngải Thiển hiểu rõ, cong môi cười, để lộ ra hàm răng trắng tinh: “Chỉ một mình huynh có tiên pháp thì có tác dụng gì? Không chỉ có cách là học tiên pháp này đâu. Có thể có cách tốt hơn mà. Tiên pháp cũng không thể học thành trong thời gian ngắn được.”

“Ngải cô nương cho rằng còn có cách nào hay hơn?” Hiên Viên Ngọc chậm chậm phe phẩy quạt ngọc, phong lưu vô cùng.

“Việc này á hử...” Nhân châu của Ngải Thiển chuyển động, ý cười càng rõ hơn: “Biết rõ tình hình thì mới có thể phân tích cụ thể được. Nhưng ta tin càng nhiều người thì sức càng mạnh.”

“Nhiều người thì sức càng mạnh?” Hiên Viên Ngọc nhú mày, hứng thú trong lời nói rất đậm.

“Sau khi trầm mạnh hơn thì sẽ lãnh đạo bách tính trở nên mạnh mẽ hơn.” Hiên Viên Hoắc nắm chắc thời gian, tỏ rõ thái độ.

“Chắc không?” Ngải Thiển hỏi vặn lại.

“Chắc.” Hiên Viên Hoắc cắn môi dưới thật mạnh, trả lời.

57. Chương 57: Bị Tập Kích Lân Nữa

“À, ta nghe nói chỉ một tiên pháp bình thường cũng cần phải mất mười hai năm. Hoàng thượng ngài...có không?” Đôi mắt Ngải Thiển phát sáng rạng rỡ, nói không chút để ý.

Hiên Viên Hoắc nghe mà chấn động cả người. Hắn phải ở núi Tử Nguyệt trong thời gian dài như vậy sao? Vậy Đông Hiên Viên thì sao? Vài chục năm sau, trong tay hắn còn có thực quyền ở Đông Hiên Viên không?

Môi Ngải Thiển cong lên, đã tính trước được phản ứng của Hiên Viên Hoắc.

“Miệng cô nương thật khéo.” Hiên Viên Ngọc phe phẩy quạt, thân hình chợt lóe lên, áp sát vào người Ngải Thiển.

Nàng còn chưa kịp cảm thấy áp bách thì Hiên Viên Ngọc đã bị một cỗ sức mạnh vô hình đẩy lui hai trượng.

Hiên Viên Ngọc vận lực dừng vững, nhìn lên trên điện. Đôi mắt sáng ngời của Nguyệt Ca đang nhìn hắn. Thì ra là Nguyệt đại môn chủ chủ động ra tay. Hiên Viên Ngọc nhếch môi nở nụ cười kỳ lạ, vài phần tà mị, vài phần mỉa mai. Hắn chỉ là người phạm, sao có thể đấu với người đứng đầu trong tiên giới được?

“Trẫm không quan tâm mất bao lâu. Dù là một trăm năm, vài trăm năm trẫm cũng nhất định phải học.” Hiên Viên Hoắc cân nhắc một lát rồi ra quyết định.

Ngải Thiển không chú ý tới đoạn nhạc đệm nho nhỏ giữa Nguyệt Ca và Hiên Viên Ngọc, nghe xong lời của Hiên Viên Hoắc thì liền không nói gì nữa.

Vân Chiến nhìn Ngải Thiển, nói: “Tuy tiên giới có trách nhiệm với nhân giới nhưng nhân - tiên hai giới không ảnh hưởng gì tới nhau. Đế vương của nhân giới không thể vào tiên môn được.”

Đã nói đến mức này nên Hiên Viên Hoắc không biết phải nói lại như thế nào nữa, đành dùng ánh mắt cầu giúp đỡ với Hiên Viên Ngọc. Bào đệ này của hắn từ trước tới nay thông minh vô cùng, may ra đệ ấy có thể đối phó được.

Hiên Viên Ngọc nhận ánh mắt của hoàng huynh nhưng chỉ cười tà tà, đôi mắt đào hoa tiếp tục nhìn Nguyệt Ca.

Không đợi Hiên Viên Ngọc mở miệng, Nguyệt Ca đột nhiên cả người cả ghé lóe lên, bóng dáng trắng như tuyết biến mất không thấy như sao băng.

“Sư đệ, chờ một chút.” Hai người Vân Chiến và Lưu Niên một huyền một đen theo sát sau đó, chỉ chớp mắt đã không thấy.

Làn sương trắng trở nên đậm hơn, theo sau đó là một đám mây đen rất nặng cuộn cuộn bay tới từ phía đông khiến làn sương trắng tan đi. Bóng tối u ám khiến người ta ngạt thở.

Ngải Thiển biết rõ mùi khùng bố này. Là Tàn Diên tới. Đang lúc không biết phải làm sao thì bóng dáng trắng như tuyết của Nguyệt Ca đã hối hả cắt qua đám mây đen mà tới.

“Không sao.” Chỉ một câu nói đơn giản đã khiến trái tim căng thẳng của Ngải Thiển thả lỏng.

Nàng lộ ra má lúm đồng tiền say lòng người, cười ngọt ngào: “Ừm, con sẽ bảo vệ tốt bản thân mình, không sợ.”

“Có chuyện gì vậy?” Hiên Viên Hoắc vẫn đứng tại chỗ, trong giọng nói lộ ra chút căng thẳng, lại thêm chút hưng phấn và mong đợi.

Nguyệt Ca nhìn huynh đệ Hiên Viên, liếc mắt một cái, bồng giương tay lên, liền bao hai người vào vòng bảo vệ.

Hiên Viên Ngọc cúi đầu nhìn ánh sáng trắng bao quanh mình, cười châm biếm: “Nguyệt môn chủ, đại ân này Giác sẽ không quên.”

Lúc này ở đằng trước mơ hồ có tiếng tiểu ma quái của Ma giới rống lên, còn kèm theo tiếng gầm thét của Vân Chiến.

Nguyệt Ca hờ hững liếc Hiên Viên Ngọc, cảm xúc không dao động, bảo vệ Ngải Thiển thật tốt rồi lắc mình biến mất.

Ngải Thiển chu môi đầy bất mãn. Nàng có tiên cốt, cũng có thể đi hỗ trợ mà. Sao lại che chở như thể nàng là đồ bỏ đi thế? Không thích! Nhưng thấy hai người Hiên Viên Ngọc cũng không thể làm gì, chỉ có thể đứng ngốc tại chỗ nên tâm trạng nàng cũng cân bằng hơn.

Phía trước, trúc xanh dày đặc bao quanh, hơn trăm tên tiểu ma tóc đen bù xù hình dạng kỳ dị bao vây lấy ba người Nguyệt Ca. Nhưng không thấy bóng dáng Tàn Diên trong đó.

“Một đám tối Tử Nguyệt Môn giương oai.” Vân Chiến hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm hàng ma dài ba thước trong tay bổ xuống trên không, vài con ma nhỏ liền hóa thành tro bụi.

58. Chương 58: Trạng Thái Khác Thường Của Nguyệt Ca

Đường như Lưu Niên cũng không cam chịu yếu thế. Thanh trường kiếm màu đen trong tay hắn chém ra mạnh mẽ, không cho đối thủ thời gian thở, một kiếm một người, trong nháy mắt đã giải quyết hơn một nửa tiểu ma.

Nguyệt Ca ngồi giữa xe lăn, ngón tay thon dài đặt trên tay ghế, hồ hững nhìn tình hình cuộc chiến chứ không tham gia.

Hai người Vân Chiến và Lưu Niên ứng phó rất nhẹ nhàng, không tới một khắc đồng hồ đã giải quyết sạch sẽ những con tôm nhỏ này.

“Thật không mạnh mẽ.” Vân Chiến dùng ngón tay lau thân kiếm, cất kiếm vào một cách vô cùng cẩn thận.

“Ha ha ha...” Tiếng cười yêu mị tiêu hồn bỗng phát ra từ bốn phương tám hướng, từng tiếng từng tiếng vang lên chói tai.

“Tàn Diên.” Vân Chiến bỗng thét lên kinh hãi.

Về mặt Lưu Niên trở nên ngưng trọng nhưng Nguyệt Ca chỉ hồ hững nhướng mày, dường như không ngoài ý muốn chút nào với chuyện này.

“Hôm nay tặng cho các vị chút quà mọn để vận động gân cốt một chút. Lần sau sẽ chuẩn bị đại lễ.” Tàn Diên tà mị nói, không hề đau lòng chút nào với việc thủ hạ của mình bị diệt sạch mà ngược lại còn nhớ tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của hắn, hay nói chính xác hơn đây chính là mục đích của hắn.

“Ma Quân khách sáo quá, bản tôn xin cung kính chờ đợi.” Nguyệt Ca cười cười thanh nhã trả lời.

“Ôi, Ma Quân đại nhân còn có quà gì tốt thì đưa ngay bây giờ đi. Gân cốt của bốn tọa còn chưa được vận động đây này.” Vân Chiến cười xảo quyệt, nháy mắt mấy cái, nhìn nơi có thể Tàn Diên đang đứng.

“Xem ra Vân chấp sự rất mong đợi.” Tàn Diên cũng nở nụ cười, tiếng cười tà mị bỗng bình yên theo gió. “Nhưng hôm nay phải để Vân chấp sự thất vọng rồi. Đã là đại lễ thì sao có thể vội vàng được. Phải để cho bốn quân chuẩn bị thật tốt chứ. Ngày khác quyết sẽ không để các vị thất vọng.”

“Được rồi.” Vân Chiến thở dài, tràn đầy thất vọng. “Vây bốn tọa cũng chỉ có thể nhẫn nại chờ thôi.”

“Hôm nay dừng lại ở đây. Ngày khác bốn quân sẽ chuẩn bị đại lễ để cưới Ma Hậu của bốn quân...” Một tiếng cười cuối cùng của Tàn Diên vang vọng trong núi vắng vẻ.

Nguyệt Ca vốn đang bình tĩnh, nghe lời cuối của Tàn Diên xong thì đôi mắt phượng xinh đẹp trầm xuống, tiên khí vẫn tràn đầy quanh thân nhưng có thêm một tầng sát ý âm u mờ mờ.

Vân Chiến và Lưu Niên đều cảm giác được khí tức bất thường của Nguyệt Ca. Họ căng thẳng đi nhanh tới gần hắn.

“Sư đệ...” Vân Chiến nhẹ giọng gọi.

“Ừm...” Nguyệt Ca nghe thấy tiếng gọi nhỏ thì trở lại trạng thái bình thường ngay lập tức, sát khí âm u trên người cũng biến mất vô ảnh vô tung, vẫn thanh nhã như vậy, tiên khí tràn đầy như vậy.

“Phù...” Vân Chiến thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, khôi phục lại nụ cười cột nhĩ trên mặt. Lưu Niên cũng thầm thở phào một cái cơ bắp trên mặt thoáng thả lỏng. Nhưng cả hai người đều hoang mang không dứt. Có phải vừa rồi là ảo giác của bọn họ hay không? Nhưng cảm giác này quá mạnh mẽ, không thể sai được. Đây là đáng sợ của sư đệ bọn họ thật sao? Sát khí đầy người có thể so được với yêu quái. Hắn lắc lắc đầu, tạm thời trút bỏ sự hoang mang quỷ dị này.

“Nha đầu kia đâu? Được đệ dùng tiên thuật hộ thân che chở hả?” Vân Chiến nháy mắt mấy cái, khuôn mặt tràn đầy tươi cười, dường như rất chờ mong thấy Ngải Thiển kinh ngạc.

“Ừm...” Nguyệt Ca nhẹ đáp lập tức quay xe lăn, đáy lòng còn đang nghĩ tới câu nói cuối cùng của Tàn Diên để lại kia.

Tuy Ngải Thiên bị định thân nhưng những lời vừa rồi của Tàn Diên nàng nghe không sót một chữ, dường như là hấn cố ý muốn nói cho nàng nghe thấy. Nghe Tàn Diên nói muốn nàng làm Ma Hậu, nhất thời trong lòng nàng liền cảm thấy khinh thường. Nàng mới không hiềm lạ Ma Hậu gì, lại chẳng có chỗ nào hay.

Đáy lòng Ngải Thiên còn đang mắng thì đột nhiên cảm thấy thân thể được thả lỏng, cúi đầu xuống nhìn thì thấy ánh sáng trắng ban đầu đã biến mất. Nguyệt Ca đang mỉm cười nhìn nàng.

“Đã về rồi?” Không hiểu sao lại cảm thấy lúng túng nên Ngải Thiên sờ sờ đầu, không được tự nhiên mà hỏi.

“Ừm.” Nguyệt Ca lặn xe tới gần Ngải Thiên hơn một chút, đôi mắt phượng dừng lại trên khuôn mặt tinh xảo của nàng một lát.

“Trên mặt con có gì à?” Ngải Thiên hoang mang, vươn tay ra sờ sờ khuôn mặt mình. Rốt cuộc hiểu được vì sao lại thấy không được tự nhiên rồi. Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm vào nàng, có thể tự nhiên được sao?

“Không có.” Nguyệt Ca trả lời rất nghiêm túc, khóe môi nhếch lên thành nụ cười thanh thanh đậm đậm.

“Vây là tốt rồi.” Ngải Thiên hơi thở phào nhẹ nhõm, hạ tay xuống, cầm lấy tay cầm của xe lăn.

“Môn chủ sư thúc.” Sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho các đồ đệ mới nhập môn xong, A Thương bồng vọt qua.

“Chuyện gì?” Nguyệt Ca chuyển tầm mắt về phía sau.

“Chuyện gì mà lại hấp tấp như thế?” Vân Chiến tò mò nhìn đồ đệ của mình, không có ý quở trách thật.

“Khởi bẩm sư thúc, sư phụ” A Thương hành lễ với mọi người rồi nói: “Đại tỷ của phái Bạch Giản tới bái phỏng Tử Nguyệt Môn chúng ta.”

“Đại tỷ?” Vân Chiến nhắc lại.

“Ai vậy?” Ngải Thiên cũng hỏi, dường như nghĩ ra chút gì đó bất thường trong đó, lăm lét nhìn về phía Nguyệt Ca. Nhưng sắc mặt Nguyệt Ca lại có vài phần mất bình tĩnh.

59. Chương 59: Nữ Tử Tuyệt Mỹ

Hiên Viên Ngọc cũng vừa được thả tự do, đôi mắt đào hoa lóe lên, cười nói: “Nếu các vị tiên trưởng có khách quý tới chơi, tiểu vương liền đi trước một bước, ngày khác sẽ tới quấy rầy.”

Vân Chiến gật đầu.

Hiên Viên Hoắc còn định mở miệng nói gì đó thì đã bị Hiên Viên Ngọc dùng ánh mắt ngăn lại. Hấn cắn răng một cái, quay mạnh đầu lại, rồi đi cùng với Hiên Viên Ngọc.

Chỉ là rời đi đơn giản nhưng không khiến mấy người Nguyệt Ca thả lỏng mà ngược lại lại còn căng thẳng thần kinh. Trực giác nói cho bọn họ biết sẽ không đơn giản như thế. Hiên Viên Ngọc lại có chủ ý gì vậy? Chẳng qua bây giờ đã không còn thời gian cho bọn họ đi truy cứu nữa rồi.

Đại tỷ của phái Bạch Giản đã dẫn theo một đoàn thuộc hạ vào Tử Nguyệt Môn.

Ngải Thiên sớm đã nghĩ thấy một mùi thơm lạ lùng truyền tới, không giống với bất kỳ mùi hoa gì mà nàng biết, như có như không, khiến lòng người như bị mèo quào một cái.

Cùng với tiếng ngọc bội vang lên leng keng, một nữ tử mặc váy màu vàng nhạt nhẹ nhàng đi tới. Nàng ta khoác sa mỏng cùng màu, nhẹ như cánh ve, đôi tay trắng tinh như ẩn như hiện, lụa mỏng mềm mại thướt tha, kéo dài khoảng một mét, không gió mà phất phơ rất sinh động, đầu đội vòng hoa nhiều màu, nguyên thủy mà xinh đẹp động lòng người. Bờ vai như được điêu khắc nên, dung nhan khuynh quốc nhưng lại không có biểu tình gì, lạnh nhạt như sương mai.

Nàng tới gần hơn thì mùi thơm lạ lùng càng nồng, bay vào mũi khiến tinh thần như phấn chấn hơn.

Sau lưng nàng là hai nam hai nữ. Nam tử mặc trường sam màu trắng, đầu đội khăn vuông. Nữ tử mặc quần áo màu xanh lá cây. Dung mạo của tất cả đều thượng thừa, tiên khí lượn lờ quanh thân.

Không cần nghĩ Ngải Thiển cũng biết vị mỹ nữ tuyệt thế này chính là đại tỷ của phái Bạch Giản theo lời A Thương. Trên đời này lại có người tuyệt sắc như thế, lãnh diễm cao quý như thế, thân lại mang theo mùi thơm đặc biệt. Trước gặp Âm Tuyền, nàng đã cho rằng đó là tuyệt sắc thế gian hiếm gặp rồi. Nhưng chỉ sợ lúc này Âm Tuyền mà đứng trước mặt đại tỷ này cũng phải thất sắc.

Ngải Thiển cố ép mình dời tầm mắt đi chú ý phản ứng của Nguyệt Ca thì thấy hắn cúi thấp đầu, mắt phượng khép hờ, căn bản là không thấy đại tỷ này. Chẳng hiểu tại sao lúc Ngải Thiển thấy Nguyệt Ca chẳng hề chú ý tới nàng ta thì trong lòng nàng có vài phần vui vẻ.

Mà Vân Chiến và Lưu Niên tuy là nhìn vị đại tỷ này lớn lên nhưng ánh mắt nhìn nàng ta lại mang theo vài phần không tốt.

Giữa bọn họ có ân oán ư?

Chỉ trong nháy mắt, đại tỷ đã đi tới trước mặt Nguyệt Ca, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào hắn, dường như không thấy Ngải Thiển bên cạnh vậy.

Ngải Thiển hơi bất mãn nhưng không lên tiếng, chỉ yên lặng theo dõi biến hóa.

“Nguyệt sư ca, đã lâu không gặp.” Đại tỷ mở miệng, giọng nói lạnh lẽo êm dịu như tiếng mưa rơi trên khay ngọc.

Tuy không phải cùng một môn phái nhưng đều là môn phái của tiên gia cho nên liền xưng hô với nhau như đồng môn.

“Bạch sư muội.” Nguyệt Ca bỗng ngẩng đầu lên, vẻ mặt không có gì khác thường, lạnh nhạt chào hỏi.

“Hôm nay là đại hội báisư của sư ca, nghe nói sư ca có thu một đệ tử nhập thất?” Bạch Tầm Yên hỏi rất tự nhiên, lúc này mới nâng khóe mắt lên nhìn về phía Ngải Thiển, đôi mắt đẹp lóe lên rồi dời đi.

Ngải Thiển còn chưa kịp bắt lấy thần thái nơi đáy mắt Bạch Tầm Yên.

“Ừ.”

“Có thể dẫn tới đây uội xem được không?” Bạch Tầm Yên giả vờ như không biết Ngải Thiển chính là người đó.

“Con ở đây, Bạch sư cô.” Ngải Thiển cười dịu dàng, nói. Tỷ đã gọi là Nguyệt sư ca thì Ngải Thiển ta tự nhiên nên gọi tỷ là sư cô rồi.

Khóe miệng Bạch Tầm Yên hơi giật giật nhưng vẫn duy trì vẻ mặt băng sương: “Ừm, sư cô ta không chuẩn bị gì, cho con một đôi vòng ngọc phỉ thúy làm quà gặp mặt.” Dứt lời, nàng liền phát nhẹ tay.

Đôi mắt đen nhánh của Ngải Thiển lập tức sáng lên, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa giữa đêm đen, cực kỳ rực rỡ. Cái vị gọi là sư cô này thật hào phóng.

60. Chương 60: Thu Hoạch Rất Phong Phú

Nữ tử phía sau Bạch Tầm Yên dâng lên một cái hộp màu tím chạm trổ tinh xảo. Bàn tay thon của Bạch Tầm Yên nhẹ nhàng nhận lấy, không nhìn thêm cái nào mà đưa tới tay Ngải Thiển. Ngón tay bóng loáng như mỡ đông, đẹp vô cùng.

Ngải Thiển nhận lấy không chút khách khí, chỉ là hộp gấm cũng là một bảo bối. Nàng vội vàng mở hộp gấm ra nhìn cho đã mắt, không chú ý tới vẻ đẹp của Bạch Tầm Yên.

Mở hộp gấm tinh xảo ra liền có ánh sáng màu xanh biếc tràn ra. Chỉ thấy một đôi vòng lẳng lẳng nằm yên trong đó, màu xanh đậm, chất ngọc rất thuần không chút tạp chất, tỏa ra ánh sáng mê người, phiếm chút khí đế vương. Quả thật là Đế vương lục thượng thừa.

Thỏa mãn thu hồi vòng tay, Ngải Thiển vừa nghi hoặc vừa thăm oán: Bạch đại tiểu thư sao lại ra thay hào phóng thế? Mục đích là gì? Nhưng quân tử có mục đích khỉ gì. Có vật tốt đưa lên thì không thể đẩy ra ngoài được.

Thấy vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ thân nhiên của Nguyệt Ca xuất hiện nụ cười dịu dàng nhàn nhạt.

Vân Chiến nhìn Ngải Thiển đầy khinh thường, vốn định lên tiếng chế nhạo nàng vài câu nhưng vừa thấy Bạch Tầm Yên còn đứng đây thì liền xóa cái ý nghĩ này đi, bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Sư diệt có vừa lòng không?” Bạch Tầm Yên hỏi: “Sau này thích cái gì cứ nói, ta sẽ đưa cho.” Nàng vẫn cứ cố gắng tỏ ra hòa nhã nhưng lại không thay đổi được sương lạnh trên người.

Ngải Thiển không bị ảnh hưởng chút nào bởi giọng nói lạnh lẽo của Bạch Tầm Yên, gật đầu vui vẻ, nói: “Được. Bây giờ trên người sư cô xinh đẹp có bảo bối gì đáng giá không?” Đôi mắt của Ngải Thiển vụt sáng, vẫn còn tâm trạng mà có chủ ý khác.

“Bảo bối đáng giá?” Bạch Tầm Yên cúi đầu, chần chừ hỏi. Nàng vốn vì lễ phép nên mới nói những lời này, ai mà ngờ Ngải Thiển lại tiếp tục đòi quà của nàng nữa.

“Vâng. Sư cô cao quý như thế, hẳn là trên người không chỉ có Đế vương lục chứ?” Ngải Thiển cười ngọt ngào, đôi mắt sáng đảo qua đảo lại trên người Bạch Tầm Yên xem xét.

Vân Chiến nghe thế thì cố gắng nén cười, vì sợ mình không khống chế được mà cười ra nên đành phải quay lưng đi. Những người khác thì thấy được hai vai hấn run lên không ngừng. Ngải Thiển này, biết rõ lai giả bất thiện (người tới có ý đồ xấu) mà còn muốn vớt vát chút lợi.

“Còn có...” Bạch Tầm Yên hơi cứng đờ, đáp lời.

Ngải Thiển lập tức nở ra một nụ cười thật to trên mặt, để lộ hàm răng trắng tinh chỉnh tề.

Không cần nhiều lời, bốn người theo sau Bạch Tầm Yên nhận được ánh mắt ra hiệu của nàng ta thì lập tức lấy ra những đồ trang sức có giá trị trên người mình. Đương nhiên người tu tiên chỉ có vật trang sức có giá trị chứ không có tiền.

Ngải Thiển nhìn ngọc bội và vài thứ linh tinh rực rỡ sắc màu mà bốn người nâng trên tay, nhất thời mắt liền tỏa ra hình trái tim, bước một bước dài tới, chủ động ôm những thứ đó vào trong lòng.

Bốn người đều sửng sốt một chút. Bạch Tầm Yên quay sang, thấy động tác của Ngải Thiển thì vẫn không có biểu cảm gì như cũ. Nhưng khi xoay người thì nàng ta cho Nguyệt Ca một ánh mắt đầy thâm ý.

Nhưng Nguyệt Ca chỉ nhìn Ngải Thiển, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới ánh mắt của Bạch Tầm Yên.

Bạch Tầm yên đã tập mãi thành quen nên không tức giận.

Ngải Thiển vừa vơ vét của cải, dư quang khóe mắt vừa chú ý tới các động tĩnh khác. Đầu nàng nhanh chóng hoạt động. Rốt cuộc Bạch Tầm Yên này tới đây để làm gì mà khiến ba người Nguyệt Nguyệt không cảm kích chút nào? Bây giờ không tiện hỏi, đợi có cơ hội thì phải hỏi Vân Chiến một chút mới được. Việc này chắc chắn có liên quan tới Nguyệt Nguyệt nên chỉ sợ huynh ấy cũng không tốt.

Quyết định chủ ý, Ngải Thiển càng vơ vét của cải vui vẻ hơn. Nàng cất bảo vật của bốn người vào hầu bao rồi mới cười nói với Bạch Tầm Yên: “Đa tạ sư cô, đợi lát nữa sư diệt con sẽ dâng người một ly trà nóng.”

Không đợi Bạch Tầm Yên mở lời, Ngải Thiển đã đi về phía phòng của mình. Nàng phải cất kỹ những thứ này trước đã, bọc trên người thật nặng, khiến thân thể nho nhỏ của nàng mệt mỏi ê ẩm.

Để lại đám người Bạch Tầm Yên đứng tại chỗ nhìn, không phục hồi được tinh thần.

61. Chương 61: Không Tìm Đùi Gà

Sau khi Ngải Thiển trở về phòng thì nàng bày từng chiến lợi phẩm vừa vơ vét được lên bàn khiến cả căng phòng rực sáng.

Đây là vòng tay Đế vương lục, đây là ngọc bội được điêu khắc từ huyết ngọc, đây là cây trâm mã não, đây là...lấy từng cái từng cái ra, quả thật đều là hàng thượng đẳng. Ngải Thiển cười yếu ớt, mắt cong thành hình trăng non. Được rồi, xem phân lượng của những bảo bối này, nàng liền không thèm tính toán xem có

phải Bạch Tầm Yên có rắp tâm bắt lương không. Dù sao thì bây giờ còn chưa đụng tới nàng không phải sao?

Nàng tìm vải nhung bọc cẩn thận những bảo bối này lại, sau đó lại thật cẩn thận bỏ vào nơi chuyên cất bảo bối của mình. Vừa làm xong hết thì Nguyệt Ca đẩy xe lăn vào.

Ngải Thiển lấy làm lạ khi Nguyệt Ca tới nhanh như vậy. Nàng tới bên cạnh hắn, hỏi: “Bạch sư cô đi rồi à?”

“Đại sư huynh đưa muội ấy tới viện dành cho khách nghỉ ngơi rồi.” Nguyệt Ca nhìn cái bàn bằng gỗ tử đàn, cười hiểu ý.

“Ừm, tỷ ấy rất đẹp.” Ngải Thiển mở to mắt nói, đặt tay lên xe lăn.

“Có lẽ vậy.” Đáy mắt Nguyệt Ca không chút gợn sóng.

“Có lẽ? Thật sự là rất đẹp mà.” Ngải Thiển không đồng ý, nói. Sao Nguyệt Nguyệt lại coi như không thấy khuôn mặt đẹp của Bạch Tầm Yên thế chứ?

“Thì sao?” Nguyệt Ca bỗng hỏi ngược lại.

Ngải Thiển ngẩn ra, không trả lời được. Đúng rồi, thì sao? Không động tâm thì dù có đẹp hơn nữa cũng có sao? Trong mắt cũng chỉ là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, chỉ để nhìn cho đã mắt mà thôi. Mà Nguyệt Ca là người tu tiên vô dục vô cầu, lại càng không đặt sắc đẹp vào trong mắt. Đáy lòng Ngải Thiển không tự giác được mà cảm thấy hưng phấn nổi lên như bong bóng.

“Không bằng thì sao, đẹp thì thế nào, nói không chừng là mỹ nhân rắn rết đấy.” Ngải Thiển cười tủm tỉm, đáp.

Nguyệt Ca cười nhẹ, chỉ dịu dàng nhìn Ngải Thiển mà không nói.

Im lặng một lát, bỗng nhân châu của Ngải Thiển chuyển động, hưng phấn nói: “Nguyệt Nguyệt...Không, Nguyệt Nguyệt sư phụ, hôm nay hãy để đồ nhi yêu quý của người xuống bếp làm cho người một bữa tiệc tình yêu lớn được không?”

Đầu Nguyệt Ca hoạt động cực nhanh vài giây mới đại khái hiểu được ý Ngải Thiển, cảm thấy trái tim đập mạnh vài cái nhưng trên mặt vẫn dịu dàng, cười nói: “Được.” Nói không mong đợi là gạt người. Tuy là hắn không cần ăn hoa màu ngũ cốc nhưng nếu có thể được ăn đồ ăn do Ngải Thiển làm, hắn bỗng hiểu ra định nghĩa hạnh phúc của người phàm rồi.

“Vâng. Con đi đây.” Lòng Ngải Thiển cũng tràn đầy chờ mong. Không phải trả giá cũng là một loại hạnh phúc sao? Nàng sôi nổi chạy về phía nhà bếp.

Đầu bếp trong nhà bếp là một hán tử trung niên hơi mập, không có chút thiên phú tu tiên nào, đang chuẩn bị cơm nước cho các đồ đệ vừa vào Tử Nguyệt Môn. Ông thấy Ngải Thiển mặt đầy hưng phấn chạy vào, không đợi nàng mở miệng đã cướp lời: “Hôm nay không chuẩn bị đùi gà...”

Ngải Thiển sửng sốt, nụ cười cứng lại trên mặt, sau đó hơi xấu hổ, giải thích: “Con không tìm đùi gà ăn.”

“Không phải? Vậy con tới đây làm gì?” Đại thúc đầu bếp liền cảm thấy kỳ lạ. Ngoài đùi gà ra thì phòng bếp này còn có gì có thể hấp dẫn nha đầu này bước vào vậy?

Đương nhiên Ngải Thiển hiểu về mặt của đại thúc này là có ý gì nên dù da mặt nàng có dày thế nào đi nữa cũng cảm thấy xấu hổ. Thì ra trong mắt đại thúc, nàng chính là kẻ bị đùi gà khổng chế hả? Tuy đây là sự thực nhưng cũng không thể vạch trần nàng trắng ra như thế chứ? Ngải Thiển quyết định nỗ lực đấu tranh để văn hình tượng của mình, cười ngọt ngào, nghiêm mặt nói: “Đại thúc, con muốn tự mình xuống bếp nấu cho Nguyệt Nguyệt sư phụ ăn.”

“Tự xuống bếp? Nấu ừn chủ ăn?” Đại thúc đầu bếp cố gắng mở thật to đôi mắt nhỏ tí. Tuy ông không học được tiên thuật gì đó nhưng nhĩ lực vẫn không thành vấn đề. Hắn là ông không nghe lầm nhưng như vậy lại càng khiến ông không dám tin.

62. Chương 62: Biển Thái Ra Sao

“Vâng.” Ngải Thiển gật đầu đặc biệt vô tội. Phản ứng lớn như vậy sao?

Đại thúc đầu bếp là ai chứ? Ông đã từng trải qua biết bao sóng to gió lớn nên sau khi kinh ngạc qua đi thì liền bình tĩnh, cười hòa ái: “Xin chờ một chút. Ta chuẩn bị xong đồ ăn ọi người rồi con làm. Nhanh thôi.”

“Vâng.” Ngải Thiển gật đầu nhu thuận, đứng qua một bên, yên lặng chờ đại thúc đầu bếp tiếp tục làm việc. Nàng đang thâm tính toán xem lát nữa nên làm cho Nguyệt Ca đồ ăn gì mới tốt. Nên làm chút đồ ăn đặc biệt mà Nguyệt Ca chưa bao giờ nếm qua.

Cùng lúc đó, Vân Chiến thoát khỏi Bạch Tầm Yên liền vào tìm Nguyệt Ca. Hắn vào phòng thì chỉ thấy Nguyệt Ca ngồi giữa xe lăn, cúi đầu ra vẻ đang suy nghĩ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Vân Chiến ngồi đối diện Nguyệt Ca, cười hỏi.

“Không có gì.” Nguyệt Ca ngẩng đầu, hờ hững nhìn Vân Chiến.

“Ta tới hỏi đệ phải đối xử với Bạch Tầm Yên thế nào mới tốt.” Vân Chiến đi thẳng vào vấn đề. Bây giờ hắn không có tâm tư nói chuyện tào lao.

“Yên lặng theo dõi biến hóa đi. Nàng ta còn chưa có hành động gì, chúng ta cũng không thể làm gì được.” Nguyệt Ca nhú mày lại.

“Trời ơi, thật là, mệt cho nàng ta còn phải giả bộ hờ hợt nhưng cũng thật biến thái.” Vân Chiến than thở, sâu trong đáy mắt là sự nghi ngờ sâu đậm. Tình yêu thật có thể khiến cho người ta mù quáng thế sao?

Nghe nói thế, Nguyệt Ca càng nhú chặt mày hơn. Mấu chốt của vấn đề không phải ở đây. Bạch Tầm Yên biến thái, ngoài bọn họ ra thì không ai biết. Bọn họ phơi bày ra cũng không tốt.

Thấy Nguyệt Ca không nói gì, Vân Chiến lại nói đầy tức tối: “Thật muốn khiến nàng ta hồn phi phách tán.”

“Huynh có pháp lực đó sao?” Nguyệt Ca liếc xéo Vân Chiến, “Nàng ta cũng luyện tiên thuật. Chúng ta không có cách nào khiến nàng ta hồn phi phách tán được.” Tiên thuật chỉ nhằm vào yêu ma, chỉ có thể khiến chúng hồn phi phách tán mà thôi.

Vân Chiến xụ mặt xuống, thất vọng. Một lát sau, hắn lại ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy Bạch Tầm Yên tặng nha đầu lễ vật là có chủ ý gì?”

“Không biết.”

“Chỉ sợ nàng ta có âm mưu gì đó, bất lợi với nha đầu.” Vân Chiến ngửa đầu thở dài, trên mặt không còn nụ cười mà là thật tâm lo lắng.

Nghe thế, thân thể Nguyệt Ca chấn động mạnh, đáy lòng thất lại. Nếu nàng ta dám gây bất lợi cho nha đầu, hắn tuyệt đối sẽ nghiền xương nàng ta thành tro, trộn đời không thể siêu sinh.

Lại là sát khí u ám! Vân Chiến kinh ngạc nhìn Nguyệt Ca phát ra sự khủng bố. Rốt cuộc hắn đã hiểu, chỉ cần liên quan tới an nguy của nha đầu thì Nguyệt Ca sẽ thất thường, mất đi sự lạnh nhạt trên người mà trở nên khủng bố hơn cả ma quỷ. Hắn nhận không được mà nghĩ, nếu có một ngày có ai đó thương tổn Ngải Thiển thật, không biết sư đệ này của hắn sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Nhưng hắn lại bắt đầu lo lắng, rõ ràng giữa bọn họ có tình cảm không tầm thường. Bọn họ là thầy trò, đã chiêu cáo cho toàn tiên giới về mối quan hệ này. Nhưng nếu bọn họ làm ra chuyện gì trái với luân thường, sau này sao tiên giới có thể tiếp nhận được? Như vậy làm sao còn có thể có chỗ đứng trong tiên giới? Người tu tiên có thể lập gia đình nhưng không thể loạn luân được. Đáy lòng Vân Chiến bỗng bị một tảng đá lớn đè nặng. Hắn trầm ngâm một chút mới khéo léo nói: “Sư đệ, bây giờ nha đầu đã chính thức là đồ đệ nhập môn của đệ rồi.”

“Ừ.” Nguyệt Ca thu lại sát khí trên người, cười dịu dàng. Hắn nghĩ tới có lẽ lúc này nha đầu đang cố gắng nấu cơm cho hắn. Không biết có biết nấu không hay lại đốt luôn cả phòng bếp?

“Đây cũng là lần đầu tiên đệ làm sư phụ, có gì không biết có thể tới hỏi ta. Phải tạo nên hình tượng thật tốt, để nha đầu kia kính trọng hơn một chút, cũng không thể để muội ấy không biết lớn nhỏ.” Vân Chiến cố ý nói những lời như đang đùa.

Nghe xong lời Vân Chiến, vẻ mặt Nguyệt Ca thay đổi...

63. Chương 63: Tâm Ý Đặc Biệt

Hiển nhiên hiểu rõ Vân Chiến nói lời này là có mục đích gì, Nguyệt Ca cố gắng khôi phục bình tĩnh, nói: “Như bây giờ rất tốt, không cần phải thay đổi gì cả.”

“Chỉ hy vọng như thế.” Về mặt Vân Chiến ý vị thâm trường.

Nguyệt Ca hơi cúi đầu xuống, không nói thêm gì.

Im lặng lan ra.

Không tốt! Bỗng thân hình hai người khẽ động rồi bay nhanh ra bên ngoài.

Hướng đi là nhà bếp. Càng gần thì càng ngửi được mùi khói đặc hơn.

Chỉ thấy vốn là chỗ cung cấp món ăn ọi người giờ đây ánh lửa ngập trời, khói tỏa mù mịt, khói màu xanh đen cuộn cuộn.

Nguyệt Ca cảm thấy căng thẳng, cấp tốc thi triển tiên pháp dập lửa. Động tác cứu hỏa của Vân Chiến cũng không chậm.

Lửa tắt trong nháy mắt. Nguyệt Ca lại giương ống tào áo trắng như tuyết lên, bỗng duỗi thẳng về phía trước rồi thu lại ngay lập tức. Trong tay áo là thân thể nho nhỏ của Ngải Thiển.

Rơi xuống đất. Nhưng lúc này mái tóc đẹp của Ngải Thiển rối bù, còn có một nhúm tóc bị đốt trụi trên đỉnh đầu. Quần áo cũng rách tươm, cháy đen nhìn rất kinh khủng, khuôn mặt đen thui, dính đầy tro bụi, chỉ để lộ một đôi mắt to đen lầy đang đảo qua đảo lại, muồn bao nhiêu nhếch nhác có bấy nhiêu.

Tuy Ngải Thiển nhếch nhác nhưng không chịu chút tổn thương nào. Điều khiến Nguyệt Ca và Vân Chiến ngạc nhiên là Ngải Thiển còn đang cầm một cái khay ngọc còn nguyên vẹn. Bên trong khay là đĩa... bánh ngọt? Xanh biếc thơm ngon, trong suốt mượt mà, có hình dạng đồng tiền lớn nhỏ được xếp ngay ngắn giữa khay, khiến người ta vừa nhìn thì mắt sáng lên.

Nha đầu kia vì bảo vệ cái khay này nên mới khiến mình nhếch nhác vậy sao? Nghĩ tới điểm này, Nguyệt Ca hơi tức giận nhưng chỉ đành thở dài bất đắc dĩ. Hẳn thực hiện phép thuật sửa sang lại ngoại hình cho nàng.

“Nha đầu, muội làm chuyện tốt gì đây?” Vân Chiến đã hiểu sơ là chuyện gì xảy ra nhưng vẫn hỏi với ý trêu tức.

Ngải Thiển chớp đôi mắt to, cố gắng để thoát nhìn mình vừa vô tội lại vừa đáng thương.

Thì ra là Ngải Thiển đứng một bên vừa suy nghĩ xem nên làm gì vừa chờ đại thúc đầu bếp dùng xong bếp lò. Nàng nghĩ Nguyệt Ca là người thanh nhã như thế nhất định không thích các thức ăn mặn. Chỉ bằng làm bánh ngọt quả xanh cho hẳn nếm thử.

Đợi tới khi đại thúc đầu bếp làm xong thức ăn, đưa ọi người thì nàng bắt đầu lẩn qua lẩn lại.

Trong nhà bếp, các loại nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ nhưng phải dùng củi đốt. Nàng là tiểu thư nhà giàu xuyên từ thế kỷ hai mươi mốt, căn bản là chưa từng tiếp xúc với thứ nguyên thủy này, trong nhất thời không biết phải xuống tay thế nào.

Chống cảm trầm ngâm, Ngải Thiển quyết định chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho tốt trước. Không ngờ Ngải Thiển làm việc rất nhanh chóng thông thạo, chỉ chốc lát sau đã chuẩn bị tốt tất cả. Sau đó, Ngải Thiển ngồi xổm xuống trước bếp lò, nhìn chằm chằm củi ở đó nghiến cứu.

Cũng may vừa rồi nàng có để ý đại thúc làm việc. Nhớ lại một chút, Ngải Thiển thử nhóm lửa. Nhưng hồi lâu mà lửa vẫn chưa bén, chỉ tuôn ra một làn khói đặc bay mù mịt khiến nàng ho khan, khuôn mặt bị hun đen thui.

Qua lúc lâu mà không làm gì được nên Ngải Thiển bắt đầu bực bội, thật muốn vứt đó luôn. Nhưng nhớ nàng đã nói phải tự tay làm cho Nguyệt Ca nên cắn răng tiếp tục. Coi như trời không phụ người có lòng, “lách tách”... ánh lửa lóe lên, rốt cuộc nàng đã nhóm được rồi.

Ngải Thiển nhìn ánh lửa tí tách, hưng phấn tới mức muốn nhảy lên kêu to vài tiếng. Nhưng nàng sợ lửa vừa nhen lên lại ắt mất nên đề nén hứng phấn, cầm củi ném vào bếp rồi bắt đầu làm bánh ngọt.

Quá trình làm bánh coi như cũng suôn sẻ. Nàng vừa làm còn không quên châm lửa.

Rốt cuộc sau nửa canh giờ, bánh ngọt đã ra lò. Ngải Thiển cẩn thận đặt vào khay, tiếp theo đi dập củi.

Đúng lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra. Không biết làm sao mà củi không tắt đi mà ngược lại còn cháy lan sang đồng củi khô ở bên cạnh.

Căn bản không cho Ngải Thiển thời gian để phản ứng, lửa đột nhiên trở nên mạnh mẽ, cháy lan ra khắp nơi, không thể ngăn cản được. Mắt thấy không dập được lửa, phản ứng đầu tiên của Ngải Thiển là che chở cho bánh ngọt, xông ra ngoài.

Sau đó là hai người Nguyệt Ca chạy tới.

Biết tình huống, Nguyệt ca không biết nên phản ứng thế nào mới tốt. Hắn nhìn món ngon giữa khay, vươn tay ra cầm một miếng lên, đưa vào trong miệng không chút chần chừ.

Ngải Thiển bỗng hồi hộp, không biết Nguyệt Nguyệt có thích không

64. Chương 64: Cố Ý Kịch Thích

Bánh ngọt xanh biếc bóng loáng vào miệng, thơm ngon, ngọt mà không ngấy. Trong mũi tràn ngập mùi thơm thoang thoảng như mùi lá xanh. Nguyệt Ca thấy vậy thì kinh ngạc, không ngờ rằng bánh ngọt này lại có vị như vậy. Thật không dám coi thường nha đầu kia. Con sâu thêm ăn từ trước tới giờ chưa bao giờ quá phá nây nổi dậy. Hắn lại vươn tay lấy thêm một miếng bỏ vào miệng.

Không cần phải nói, chỉ nhìn động tác của Nguyệt Ca thì Ngải Thiển đã hiểu rằng hắn hài lòng. Vì thế nàng rất vui vẻ, đôi mắt sáng hơi híp lại, lộ ra hưng phấn không nói nên lời.

Tuy bánh ngọt nhìn rất đẹp mắt nhưng lại dẫn tới trận cháy lớn như vậy, bị hun thành như thế mà còn có thể có khẩu vị à? Vân Chiến không thể tin được, ngáp ngừng nhìn động tác ăn khôngnh okchút do dự của Nguyệt Ca. Hắn tò mò không biết rốt cuộc mùi vị ra sao. Hắn thường đi lại trong nhân gian, cũng thường xuyên nếm thức ăn ngon ở đó. Không vì ham mê ăn uống mà là cảm thấy chơi rất vui. Nhưng nhìn bánh ngọt Ngải Thiển làm quả thực là đã có “sắc” trong sắc hương vị. Thôi, hắn nên nếm thử, dù sao cũng chẳng có độc. Nghĩ như vậy, Vân Chiến cứ yên tâm mà lấy một miếng bỏ vào miệng.

Một giây sau, đôi mắt to sáng ngời trũng như cái chuông đồng. Trời ơi, quả nhiên là mỹ vị thượng hạng, chỉ có hơn chứ không kém mỹ vị mà hắn hưởng qua ở nhân gian. Tinh tế thưởng thức một chút, nuốt vào trong bụng không chút do dự, còn chưa thỏa mãn mà là lười ra liếm một cái.

“Nha đầu, đây là muối làm thật à?” Vân Chiến vừa vươn tay ra lấy bánh ngọt lần nữa vừa ngạc nhiên mà hỏi Ngải Thiển.

Ngải Thiển hếch cằm đắc ý, một tay chống nạnh, một tay bưng khay, nói: “Nói nhảm, không phải bản tiểu thư làm thì ai làm?”

“Thật là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.” Vân Chiến vừa nuốt mỹ thực vừa khen ngợi không chút keo kiệt.

“Hí hí, khâm phục không?” Ngải Thiển cũng không khiêm tốn mà còn được đằng chân lân đằng đầu.

“Khâm phục khâm phục, tiểu nhân rất khâm phục.” Vân Chiến học cách nói ở nhân gian, diễn rất đạt.

Hắn chọc Ngải Thiển cười to, bờ môi Nguyệt Ca cũng nhếch lên một độ cong, dịu dàng nói với Ngải Thiển: “Nha đầu, lại đây.”

Ngải Thiển đáp lời rồi di chuyển, nghiêng người dán sát vào Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca cười cưng chiều, kẹp một miếng bánh ngọt đưa tới bên môi Ngải Thiển.

Ngải Thiển sững sốt, mở miệng theo phản xạ có điều kiện, bánh ngọt thuận thế được đưa vào miệng nàng.

Vân Chiến đứng cạnh nhìn thấy hành động của Nguyệt Ca thì không khỏi thấy quá mức thân mật. Lòng mày vừa giãn ra lại cau lại, tâm tình lại nặng nề nhưng cũng không nói thêm gì. Nhưng tay hắn nhanh nhẹn vơ hết mấy miếng bánh ngọt còn lại trong khay bỏ vào bụng, sau đó hếch mày cười đắc ý với hai người.

Ngải Thiển còn chưa nuốt miếng bánh ngọt vào, đôi mắt sáng mở lớn, nhìn Vân Chiến đầy kinh ngạc. Có cần phải khoa trương vậy không? Sợ nàng ăn hết à? Thật là keo kiệt. Đây là nàng làm đấy, sao lại cướp hết như thế? Nàng vừa ăn một miếng, Nguyệt Nguyệt ăn hai miếng mà thôi. Sau khi kinh ngạc, Ngải Thiển nhanh chóng nhai nuốt miếng bánh trong miệng, sau đó hung hăng trừng Vân Chiến.

Nguyệt Ca đặt hai tay lên đùi, đôi mắt phượng cũng nhìn về phía Vân Chiến nhưng không có tức giận mà chỉ là thâm thúy. Sao hắn không biết tính tình của đại sư huynh chứ. Trước kia hắn cũng bối rối, sợ mình có tình cảm đặc biệt với Ngải Thiển. Nhưng bối rối sợ hãi xong thì hắn quyết định tất cả cứ thuận theo tự nhiên. Ngải Thiển là đồ đệ của hắn, với lực tự kiểm chế của hắn thì chắc chắn sẽ không để mình phạm phải sai lầm lớn gì. Tuy lực tự kiểm chế này cũng có lúc trở nên yếu ớt trước mặt Ngải Thiển.

Ngải Thiển chậm chạp nên không cảm giác được suy nghĩ khác thường của hai người mà chỉ quay sang mắng Vân Chiến: “Đây là muối làm cho Nguyệt Nguyệt sư phụ ăn, sao huynh ăn sạch mất rồi?”

“Ăn ngon mà.” Vân Chiến cười nói, “Hơn nữa, ta là đại sư bá của muối, lẽ ra có thứ tốt thì phải biếu ta trước mới đúng.”

“Dừng.” Về mặt Ngải Thiển khinh thường, ném cái khay sang một bên, “Nhìn bộ dáng này của huynh, bản tiểu thư có muốn biếu cũng có lòng mà không có sức đâu.”

“Xin chỉ giáo?” Vân Chiến không hiểu. Bộ dáng của hắn có vấn đề gì à?

“Khụ khụ...” Ngải Thiển hắng giọng rồi mới nói với vẻ mặt nghiêm trang: “Nhìn gương mặt thật xin lỗi bách tính này của huynh thì muối không thể sinh lòng kính trọng được nên tự nhiên không thể làm việc biếu xén này rồi.”

“Hừ.” Vân Chiến nghe rõ ý của Ngải Thiển, đôi lông mày rậm dựng đứng lên ngay lập tức. Nếu hắn có râu thì hắn cũng bị hắn thổi tung lên: “Bộ dáng bốn tọa anh tuấn phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, sao lại thực xin lỗi bách tính chứ? Trong tiên giới, bốn tọa cũng là đối tượng được chúng nữ tiên gia theo đuổi. Tuy không thể so với Nguyệt sư đệ nhưng cũng đủ đào hoa.”

“Xi, dù sao cũng chẳng có cách nào phá được da trâu.” Ngải Thiển trừng mắt nhìn lên trời, lời nói tràn đầy ý coi thường.

“Không tin?” Vân Chiến khoanh hai tay trước ngực, mắt hứng mà nhìn Ngải Thiển.

“Không có lý do để tin.” Ngải Thiển nói xong, nghiêng đầu cười ngọt ngào với Nguyệt Ca.

“Phải làm sao thì muối mới tin?” Vân Chiến cũng nghiêng đầu, điệu bộ vô cùng kiêu mẫu.

Ngải Thiển nói với ý suy nghĩ nghiêm túc: “Có vẻ thế nào cũng không thể tin được.”

Vân Chiến bị tức ngay lập tức. Ngải Thiển cảm thấy mình có thể nhìn thấy khói trắng lượn lờ trên đỉnh đầu Vân Chiến. Sau đó nàng nói thêm: “Trừ phi huynh để muối thấy có mấy mỹ nữ theo đuổi huynh thật thì muối mới tin.”

Nghe nói vậy, Vân Chiến nhin tức, suy nghĩ một cách nghiêm túc. Dường như nhị tiểu thư trên chín tầng trời có ý với hắn... Còn có cháu gái của chương môn phái Thủy Lăng cũng từng bày tỏ tình yêu. Còn có còn có...

Vân Chiến nêu ra rất nhiều ví dụ. Nhìn đi, hắn thật sự không ba hoa, hoa đào của hắn thật không ít.

Chờ Vân Chiến nói xong thì Ngải Thiển cười như không cười nhìn hắn.

“Sao? Vậy mà muội không tin?” Vân Chiến buồn bực.

“Không.” Chỉnh lại sắc mặt, Ngải Thiển nghiêm túc nói: “Sao từ trước tới giờ muội chưa từng thấy những người huynh nói nhỉ?”

“Bọn họ không tới đây.” Vân Chiến nói một cách đương nhiên.

“Nếu bọn họ theo đuổi huynh thì sao không tới tìm huynh?” Về mặt Ngải Thiển khó hiểu, thật không có cách gì có thể nói nổi.

“Bị ta từ chối, ngại tới đây.” Vân Chiến ném một ánh mắt “muội thật ngốc” sang.

Ngải Thiển không trả lời chỉ dùng ánh mắt đầy khinh bỉ mà nhìn Vân Chiến.

“Đi thôi, về điện.” Nguyệt Ca lên tiếng, đúng lúc ngăn cản Vân Chiến bùng nổ.

Nhưng Vân Chiến vẫn vung áo bào, sải bước rời đi. Hẳn đường đường là đại chấp sự của Tử Nguyệt Môn, không tranh cãi với một tiểu nha đầu.

“Hi hi.” Ngải Thiển cười, nhìn bóng lưng Vân Chiến đầy đắc ý. Vậy mà đã tức rồi. Trừng mắt nhìn vài giây, Ngải Thiển quần tới phía sau Nguyệt Ca, đẩy xe lăn.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ.” Trong giọng nói của Ngải Thiển mang theo tò mò.

“Ừ, sao vậy?” Nguyệt Ca hắng giọng hỏi.

“Người có thể bị tức giận bởi tác phong của con không?”

“Có lẽ là không.” Nguyệt Ca cười khẽ, trả lời, đáy lòng thầm thêm một câu, nếu con không thương yêu mình thì ta sẽ tức giận.

“Vẫn là Nguyệt Nguyệt sư phụ tốt nhất.” Ngải Thiển vui vẻ kêu. Đáy lòng lại nói: Nhưng thấy Vân Chiến sư bá bị nàng chọc tức mà không có trút cũng rất vui.

Nguyệt Ca chỉ cười hờ hững.

Một làn gió thoảng qua, tiên vụ như tơ khe khẽ tản ra. Tóc của hai người cũng khẽ bay lên, tay áo quần quýt. Nhất thời trong không khí tràn đầy bình thản, không cần phải nói, chỉ lặng lẽ cảm nhận nhau.

65. Chương 65: Thân Phận Là Gì

Sườn phía tây của Tử Nguyệt Môn là viện dành cho khách, chuyên dùng để khách quý tới thăm hỏi ngủ lại. Các mái hiên san sát, ngói đỏ tường lưu ly, nơi đây lộ vẻ tinh xảo cao quý hơn những điện khác của Tử Nguyệt Môn.

Ở giữa các tòa lầu các là một tòa nhà có cấu trúc gần như vậy trồng đủ các loại hoa quý báu. Đó là hoa tiên mà ở thế gian không hề có, muôn hoa khoe sắc, rất tốt tươi lại có thêm phần tinh khí. Giữa muôn hoa là một cái cây to lớn xanh tươi, rễ cây tỏa xuống khiến người ta có cảm giác chúng khá sắc bén. Điều kỳ lạ là lá của cây này khác hẳn với những cây bình thường. Một chiếc lá lớn như cái đệm hương bồ mà ở giữa lại phân nhánh, nhìn như bàn tay của một người nhưng lớn hơn rất nhiều.

Một làn gió thổi qua, hoa đang đua, lá cây này cũng không nhúc nhích tí nào.

Trong phòng trang trí tao nhã, Bạch Tầm Yên ngồi trên ghế chủ, trên khuôn mặt lạnh như băng thoáng chút âm trầm. Hai nam nhân và hai nữ nhân đi theo nàng tới đang quỳ trên đất.

Im lặng một lát, Bạch Tầm Yên bỗng nói: “Thật là vô dụng.”

Bốn người quỳ trên đất như nằm rạp xuống, không rên một tiếng.

Nhưng Bạch Tầm Yên không trách tội bốn người im lặng không hé răng này mà nói tiếp: “Nha đầu này không đơn giản.” Trong đôi mắt đẹp dịu dàng ẩn chứa u ám đáng sợ.

“Ta còn tưởng rằng chỉ là một tiểu nha đầu bình thường, vậy mà vừa nãy dùng Thiên Lý Nhân lại không thể nhìn ra kiếp trước kiếp này của nàng. Tuyệt không phải người đơn giản.”

“Đại tiểu thư.” Nam tử bên trái bỗng mở miệng, hần ngẩng đầu nói: “Tin tức trước kia mà chúng ta tìm hiểu được thì Ngải Thiển chính là tên ăn xin ở nhân gian, dưới cơ duyên được Nguyệt Ca cứu, sau đó mang về núi Tử Nguyệt, thành đồ đệ của Nguyệt Ca.”

“Nói những thứ này thì có tác dụng gì?” Bạch Tầm Yên lạnh lùng trừng nam tử, “Bổn tọa muốn biết lai lịch thực sự của nàng ta và tại sao Nguyệt Ca lại đối xử thân thiện với nàng ta như thế.”

“Có lời đồn rằng...Nàng ta là ma tinh, chuyện này có phải thật không?” Một nam tử khác cũng ngẩng đầu nói.

“Ma tinh?” Bạch Tầm Yên cười lạnh một tiếng, tiên khí biến mất hầu như không còn, “Nếu là ma tinh thì sao bổn tọa không cảm nhận được?”

“Có lẽ là bị phong ấn rồi.” Nam tử nói ra suy đoán của mình.

Đôi mắt lạnh của Bạch Tầm Yên chợt lóe: “Người nói không hẳn không có lý. Có lời đồn rằng ở Ma Giới vốn có một đại tướng có ma lực cao hơn Ma Quân Tàn Diên, sau này bị người tiên gia liên thủ tiêu diệt. Nhưng ma lực của hắn không biến mất mà là ngưng kết lại, phong ấn trên người một đứa trẻ sơ sinh ở trần gian. Nếu có thể mở ra phong ấn lần nữa, vậy thực lực của Ma giới...”

“Chúng ta phải làm sao?” Bốn người cung kính nghe lệnh.

“Để xem đã, còn phải điều tra thêm về lai lịch của Ngải Thiển này. Nếu trên người nàng có phong ấn ma lực cao nhất thật thì...” Bạch Tầm Yên không nói hết câu nhưng bốn người đều hiểu là gì.

“Thuộc hạ sẽ mau chóng điều tra rõ ràng.” Đồng thanh nói một cách nghiêm trang.

“Đi đi.” Bạch Tầm Yên không xử phạt bốn người, trực tiếp để bọn họ lui xuống.

“Vâng ạ.”

Trong phòng chỉ còn lại mình Bạch Tầm Yên. Chỉ thấy nàng ngồi xếp bằng, hai tay chắp lên nhau, đặt trước ngực, hai mắt nhắm nghiền. Chỉ chốc lát sau quanh người liền có một vòng khói màu xanh, âm u lạnh lẽo không nói nên lời.

...

Ngày hôm đó, Ngải Thiển dậy thật sớm, bên ngoài vẫn còn lớp sương bạc, tất cả dường như còn đang trong giấc ngủ say. Ngải Thiển nhanh chóng rửa mặt, sau đó hưng phấn chạy tới căn phòng bên cạnh.

Nguyệt Ca đang lẳng lặng nằm trên giường, để nguyên đồ mà ngủ.

Ngải Thiển cho rằng Nguyệt Ca còn đang say ngủ nên nén cười, rón ra rón rén tới gần.

Thật vất vả mới mò mẫm tới cạnh giường, nương theo ánh sáng yếu ớt mà quan sát. Nguyệt Ca khép chặt mắt, lông mi dày cong cong che trên đôi mắt phượng sâu thẳm, nước da như ngọc hơi bóng nhìn rất dịu dàng, hô hấp đều đều tinh tế như giai điệu dễ nghe. Ngải Thiển nhìn không được mà cong ngón tay phủ lên hàng mày kiếm đen nhánh tinh tế của Nguyệt Ca, khe khẽ miêu tả.

Thật là đẹp mắt. Ngải Thiển còn đang nghiêm túc cảm thán thì bỗng cảm giác được một luồng nóng cháy. Nàng vô cùng kinh ngạc, cúi đầu xuống thì thấy mặt mày Nguyệt Ca đang ngậm ý cười mà nhìn mình.

“Người dậy rồi? Hay là...” Hay là căn bản không ngủ? Ngải Thiển cảm thấy cả kinh, xấu hổ nói.

66. Chương 66: Như Thu Được Chí Bảo

“Tiên thì không ngủ.” Nguyệt Ca trả lời mang theo ý cười nồng đậm, đập tan chút hy vọng nơi đáy lòng Ngải Thiển.

“Ngay lúc con vào người đã biết.” Ngải Thiển dùng câu khẳng định, cảm thấy ảo não. Chẳng phải những hành động của nàng bị Nguyệt Ca nhìn thấy hết rồi sao? Mệt cho nàng còn dương dương tự đắc.

Nguyệt Ca không nói gì, chỉ dịu dàng nhìn nàng.

Ngải Thiển giơ tay phải lên, nhịn không được mà nhéo mạnh lên cánh tay Nguyệt Ca một chút để phát tiết.

Nguyệt Ca sao có thể cảm giác được đau, duỗi tay ra nhẹ nhàng nắm lấy cái tay nhỏ bé đang hành hung mình của Ngải Thiển. Người Ngải Thiển nghiêng về phía trước, ngã thẳng lên người Nguyệt Ca.

Ngải Thiển cảm thấy cả kinh, giãy giụa định đứng lên nhưng càng giãy thì càng dán chặt lên người Nguyệt Ca, cả người dính hết lên hân.

Sao lại thế này? Ngải Thiển hoang mang, tạm dừng hành động lại, cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt Ca. Hân vẫn giữ tư thế ban đầu không nhúc nhích.

Không phải Nguyệt Nguyệt đang tác quái, sao nàng lại không bò dậy được? Lúc này nàng có thể cảm giác được nhịp đập trầm ổn của trái tim Nguyệt Ca một cách rõ ràng, mang theo sức mạnh khiến người khác an tâm. Thân thể hân không nóng rực mà ấm áp mát lạnh như ngọc.

Ngải Thiển nghiêm túc trả lời: “Có việc tìm người.”

“Hả?”

“Con muốn học tiên pháp.” Về mặt Ngải Thiển nghiêm túc, bỗng đứng dậy.

“Con chắc chắn chứ?” Nguyệt Ca hỏi. Tu tiên cực kỳ khổ mà hân thì không muốn Ngải Thiển phải khổ như thế. Hân có thể bảo vệ nàng. Nàng đã có tiên cốt, cũng không thể già đi nhanh như thế được. Có thể sống mãi bên hân rồi.

“Chắc chắn.” Ngải Thiển gật mạnh đầu, không biết đáy lòng Nguyệt Ca đang nghĩ gì. Theo ý nàng, bất kể muốn làm việc gì thì điều kiện tiên quyết là phải có đủ năng lực. Đầu tiên phải để mình đủ cường đại thì mới có thể tùy tâm tùy dục làm những gì mình muốn chứ không phải núp sau để người khác che chở. Cho nên, mặc kệ tu tiên có bao nhiêu khổ, nhất định nàng phải cố gắng học.

Nguyệt Ca dường như hiểu được tâm tư của Ngải Thiển, hơi trầm ngâm rồi đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Bắt đầu ngay bây giờ đi.” Ngải Thiển không kiềm chế được hưng phấn, xoa tay nói.

“Được.” Nguyệt Ca không thể từ chối yêu cầu của nàng, thân hình khẽ động, người đã ngồi trên xe lăn, thanh nhã vô cùng.

“Học ở đâu?” Ngải Thiển đẩy xe lăn, hỏi đầy mong đợi.

“Phía sau núi.” Nguyệt Ca suy nghĩ một chút, cảm thấy phía sau núi rất tốt, đi vào trong đó sẽ không ảnh hưởng tới người khác.

Giữa lùm cây sau núi có một khoảng đất trống khoảng chừng năm trượng. Tới nơi, Nguyệt Ca nhanh chóng đặt một kết giới để đề phòng có người tới quấy rầy. Trên bầu trời đã có vài tia màu đỏ, vạch màn sương mỏng lung ra.

Ngải Thiển người có một vòng, đánh giá xung quanh một chút. Ở phía trước có một cái hồ không lớn không nhỏ cũng đang bốc hơi như sương trắng, tựa như cảnh tiên. Ngải Thiển cảm thấy nơi này mới nên thuộc về Nguyệt Ca. Chỗ như thế này cũng chỉ có Nguyệt Ca mới hợp.

“Học gì trước đây?” Quan sát xong, Ngải Thiển quay sang nhìn Nguyệt Ca.

“Thuật ngự kiếm.” Nguyệt Ca nhẹ nhàng nói. Không đợi Ngải Thiển nói, hai tay hân giương lên, trong tay đã có thêm một thanh kiếm. Thân kiếm chỉ dài một thước, trên có một tầng ánh sáng trắng dịu dàng, trên chuôi kiếm có khảm đá cẩm thạch màu xanh, xinh xắn mà tinh xảo.

Ngải Thiển vừa thấy thì hai mắt sáng lên.

“Cái này con không thể bán được đâu. Đây là kiếm Ngự Trường. (Có thể kiếm này không giống với kiếm Ngự Trường trong truyền thuyết mà chỉ có cái tên giống như người ta thường nói mà thôi.) Nó rất có linh tính, sau này sẽ là vũ khí của con.” Biết Ngải Thiển nghĩ gì, Nguyệt Ca nói trước.

Ngải Thiển cười hi hi, nói: “Không bán đâu.” Nàng sẽ không làm thế. Tuy lần đầu tiên nhìn thấy nhưng nó là quà Nguyệt Nguyệt đưa cho nàng, có nói gì nàng cũng sẽ không đem đi bán. Giữ lại cũng không tệ.

Nguyệt Ca cười nhẹ nhàng nói: “Cầm đi đi.”

Ngải Thiển hưng phấn nhận lấy kiếm Ngự Trường, vươn tay vuốt ve thân kiếm, sờ sờ viên đá cầm thạch màu xanh như ngọc được chỉ bảo.

Không nhận được mà cầm kiếm quơ hai cái. Tuy tư thế không đẹp lắm nhưng cũng coi như là đầy đủ. Dù sao thì nàng cũng từng học võ thuật nên có biết một chút chiêu thức.

Nguyệt Ca thấy thế thì khẽ vuốt cầm.

67. Chương 67: Kích Hoạt Linh Tính

Thu kiếm lại, Ngải Thiển học theo tư thế trên TV, chấp hai tay lại, thi lễ với Nguyệt Ca: “Đa tạ đa tạ, tiểu nữ bêu xấu rồi.”

“Ừ, có hơi xấu.” Nguyệt Ca nói giỡn một cách nghiêm trang.

Ngải Thiển ngạc nhiên mà nhìn Nguyệt Ca, có thể nào cũng không ngờ hẳn sẽ nói đùa như vậy với nàng. Trong lòng nàng không tức giận mà ngược lại còn hơi mừng rỡ. Chỉ khi ở trước mặt nàng thì Nguyệt Ca mới có biểu hiện khác thường như vậy.

“Vậy người có vui không?” Ngải Thiển cười khê, nói. Nếu đã xấu vậy hẳn là để giải trí cho người xem thôi.

“Không.” Nguyệt Ca quả quyết lắc đầu.

Hừ, Ngải Thiển tức giận, hất đầu, tỏ vẻ không để ý tới người nào đó.

Nguyệt Ca cười khê, hồ hững nói: “Được rồi, ta bắt đầu dạy con đây.”

“Dạ.” Ngải Thiển cũng không đùa giỡn chút tính nết nhỏ nhen nữa mà trở nên nghiêm túc.

“Ngự kiếm quan trọng nhất là tâm linh tương thông với kiếm.”

“Tâm linh tương thông thế nào?” Ngải Thiển tò mò, cúi đầu nhìn chằm chằm vào thanh kiếm trong tay, nhìn thế nào cũng không thấy được có thể tương thông được gì.

“Dụng tâm cảm nhận, dụng tâm với nó thì dĩ nhiên sẽ tâm linh tương thông.” Nguyệt Ca kiên nhẫn giảng giải. Nhưng nhìn thấy động tác đáng yêu của Ngải Thiển thì không nhịn được cười.

“Dụng tâm cảm nhận, dụng tâm với nó.” Ngải Thiển nhắc lại lời Nguyệt Ca, cẩn thận lĩnh hội. Dụng tâm cảm nhận, dụng tâm với nó... Tay trái vuốt ve kiếm Ngự Trường như người yêu, động tác rất nhẹ nhàng. Ngải Thiển thầm nói dưới đáy lòng: Kiếm Ngự Trường ơi kiếm Ngự Trường, mi phối hợp đi, tỷ tỷ sẽ uống rượu, ta có gì thì mi sẽ có cái đó. Sau này chúng ta cùng chung một thuyền rồi. Cho nên mi đi theo tỷ tỷ ta thật tốt thì ngày nào ta cũng sẽ tắm i.

Nguyệt Ca không biết Ngải Thiển đang nói thầm gì mà thấy kiếm Ngự Trường có động tĩnh rất nhanh dưới sự vuốt ve của Ngải Thiển. Thân kiếm lay động như chuông gió trong gió, còn lóe ra ánh sáng trắng chói mắt, tựa như đang trả lời Ngải Thiển.

Mà Ngải Thiển dường như nghe hiểu lời kiếm Ngự Trường —— nói lời phải giữ lời, ta muốn ăn đùi gà, lo an ủi đại gia ta trước đi.

Trong não Ngải Thiển thoáng hiện ra một câu nói như vậy thì nàng lâm vào trạng thái ngây ngốc, tay nhỏ bé cứng đờ, hết sức ngạc nhiên mà nhìn kiếm Ngự Trường. Những lời vừa rồi là nó nói ư?

“Nói nhảm, không phải đại gia nói thì là ai?” Kiếm Ngư Trường tiếp tục rung động, lần này thì giọng càng rõ ràng hơn.

Nguyệt Ca đã hiểu. Ngải Thiển đã kích hoạt được linh tính của kiếm Ngư Trường nên nó cảm nhận được. Hắn không nhìn được mà nói đầy vui mừng: “Nha đầu, một khi kiếm này có linh tính là có thể trao đổi thẳng với chủ nhân.”

“Thật à?” Ngải Thiển vẫn không kiềm nén được sự kinh ngạc trong lòng. Nàng không thể tiếp nhận việc nói chuyện với thứ gì đó ngay được.

“Ừ.” Nguyệt Ca mỉm cười.

Ngải Thiển nhìn kiếm Ngư Trường lần nữa, lại nhìn thêm vài lần. Thật là một thanh kiếm tốt. Có lời đồn rằng kiếm Ngư Trường này là một trong mười thanh kiếm hàng đầu. Vậy mà hôm nay thanh kiếm trong truyền thuyết này lại ở trong tay nàng, trở thành vật của nàng.

Tiêu hóa sự thật này xong thì Ngải Thiển cười gian, nói: “Muốn ăn đùi gà phải không? Vậy giúp tỷ tỷ luyện thành thuật ngự kiếm đi rồi hãy nói.”

Kiếm Ngư Trường lại phát ra tiếng kêu như tiếng gió: “Đồ không giữ chữ tín.”

“Vậy thì sao?” Ngải Thiển cười đắc ý.

Kiếm Ngư Trường lại rung hai cái rồi khôi phục bình tĩnh, chợt rơi ra khỏi tay Ngải Thiển xuống đất.

Tay Ngải Thiển cứng đờ, mù mờ nhìn kiếm Ngư Trường. Kiếm này có thể tự bay, thật là thần kỳ. Vậy nó có thể mang theo nàng bay lên, không cần nàng phải hao tâm tổn trí học không?

“Bây giờ con nhớ khẩu quyết nhé.” Nguyệt Ca mỉm cười, nói.

“Khẩu quyết gì ạ?” Ngải Thiển không hiểu gì mà nhìn Nguyệt Ca.

68. Chương 68: Bàn Bạc Chuyện Quan Trọng

“Ngự kiếm mà đi, người kiếm hợp một.” Nguyệt Ca thốt ra tám chữ.

Ngải Thiển nhắc lại một lần.

“Con bước lên thân kiếm, nín thở tập trung suy nghĩ, tâm ý tương thông với nó, lòng niệm khẩu quyết.” Nguyệt Ca kiên nhẫn giảng giải.

Ngải Thiển liếc nhìn kiếm Ngư Trường, làm theo lời Nguyệt Ca, từ từ đi tới. Lúc tới cạnh kiếm Ngư Trường thì nó lại run nhẹ lên như đang nói: “Đồ ngốc, tỷ có thể học được à?”

Lời này chọc giận Ngải Thiển ngay lập tức. Nàng bước lên thân kiếm Ngư Trường không chút do dự, đập lên thật mạnh lại còn dẫm dẫm mấy cái thật độc ác. Đơn giản là nàng coi kiếm Ngư Trường như kẻ thù để trút giận.

Nó vô cùng uất ức, xin tha thứ: “Bà cô, người nâng cao bàn chân quý lên, nâng cao bàn chân quý lên.”

Quả thực Ngải Thiển dừng động tác lại nhưng rất kỳ lạ mà hỏi: “Mi có thể dùng thành ngữ một cách khéo léo vậy hả? Học được ở đâu?”

“Học được của chủ nhân trước.” Ngư Trường thành thật trả lời, không dám bắt kính.

“Không tệ.” Ngải Thiển sờ cằm, gật đầu, “Ngươi còn có bản lĩnh gì nữa?”

“Ta còn có thể kể chuyện cười.” Ngư Trường đắc ý nói.

“Cũng? Học của chủ nhân trước hả?” Ngải Thiển nhảy xuống khỏi thân Ngư Trường.

“Đúng.”

“Được rồi.” Ngải Thiển không làm khó Ngư Trường nữa. Nàng bước lên thân kiếm, làm theo tất cả những gì Nguyệt Ca nói.

Ngư Trường cũng không dám không đứng đắn nữa.

“Ngư kiếm mà đi, người kiếm hợp một.” Ngải Thiển lặng lẽ nhớ lại những lời này trong lòng, sau đó có thể cảm nhận được Ngư Trường truyền đạt ý nghĩ cho nàng, tâm ý tương thông thật.

Một giây sau.

Kiểm Ngư Trường dừng lại một chút rồi bỗng lao đi như sao xẹt.

Người Ngải Thiển không tìm được mà ngã ra sau, giang hai tay cố gắng ổn định thân hình, thậm chí to Ngư Trường, định bay mà không lên tiếng trước. Vậy mà nó còn đáp lại nàng rằng: “Người nói ta bay là tỷ, tỷ lại không biết ta bay?”

Ngải Thiển không nói gì.

“Bịch”. Ngải Thiển bỗng rơi xuống như thiên thạch. Nàng bị cái gì đó cản lại nên nhanh chóng té xuống.

Nguyệt Ca thấy thế vội vàng rung tay áo, tay áo trắng như tuyết vươn dài ra, bay về phía Ngải Thiển.

Ngải Thiển an toàn rơi vào trong lòng hân mà kiểm Ngư Trường cũng cũng đáng thương mà rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng.

Ngải Thiển được an toàn, lập tức trừng kiểm Ngư Trường đầy độc ác: “Mi bay kiểu gì thế hả?”

Kiểm Ngư Trường kêu lên đầy vô tội: “Đụng vào kết giới, ta cũng không có cách nào khác. Tỷ nên trách Nguyệt môn chủ ấy.”

Giọng Ngải Thiển nghẹn lại, quay lại nhìn Nguyệt Ca.

Vẻ lúng túng thoáng qua đáy mắt Nguyệt Ca: “Ta bày kết giới xung quanh, vừa rồi các con đụng phải nó.”

“Ặc...” Ngải Thiển cũng cảm thấy lúng túng, không thể mắng thành lời. Nàng đi tới ôm Ngư Trường, dỗ dành nó một chút.

Đang lúc Ngải Thiển luyện được cảm nhận thì bên ngoài có tin. Có thứ gì đó bay vào qua kết giới.

Nguyệt Ca giơ tay lên, trong tay có thêm một con hạc giấy ngay. Ngải Thiển tò mò, đi lại nhìn thì thấy con hạc giấy này giống y như thật, cũng mở miệng nói: “Có chuyện quan trọng cần bàn, đến phòng nghị sự ngay.” Đây rõ ràng là giọng Vân Chiến.

Con hạc giấy vừa dứt lời thì lập tức biến thành tro bụi.

“Con hạc giấy này có thể nói được hả?” Ngải Thiển cảm thấy thật ly kỳ.

“Ừ, đây là hạc giấy chuyển lời, có thêm pháp thuật, là do ý nghĩ làm thành, hoàn thành nhiệm vụ thì nó sẽ tiêu tan ngay.” Nguyệt Ca thản nhiên giải thích.

“Vậy có phải hôm nay không luyện nữa không?” Ngải Thiển hỏi.

“Ừ.” Nguyệt Ca giơ tay bỏ kết giới, “Ngày mai quay lại, được không?”

“Được.” Ngải Thiển cười khẽ, trả lời. Nàng biết có chuyện quan trọng. Nàng thu hồi kiểm Ngư Trường, cùng rời đi với Nguyệt Ca.

69. Chương 69: Yêu Quái Xuất Hiện

Nơi gọi là phòng nghị sự ở bên cạnh điện Tử Nguyệt, oai phong mà nghiêm trang. Bốn cây cột lớn chống bốn góc, nâng đại điện lên.

Lúc này có vài người đang ngồi trong phòng nghị sự. Ngồi bên tay phải là Bạch Tầm Yên. Hôm nay nàng ta mặc áo khoác mỏng bằng lụa màu xanh biếc, mái tóc đen dùng trăm búi lên, càng lộ vẻ quyến rũ. Phía sau lưng nàng ta là hai nam hai nữ đang đứng thẳng.

Ngồi phía bên trái là Vân Chiến và Lưu Niên. Mọi người trong đại sảnh không nói gì, mắt nhìn ra phía ngoài như đang chờ gì đó.

Mãi cho đến khi bóng dáng Nguyệt Ca và Ngải Thiển lọt vào tầm mắt thì vẻ mặt mấy người mới thay đổi khác nhau.

“Đi đâu vậy?” Vân Chiến hỏi đầu tiên.

“Rảnh nên chạy một vòng thôi mà.” Nguyệt Ca hờ hững nói.

Ngải Thiển đẩy xe lăn về phía chủ vị, mắt liếc về phía Bạch Tầm Yên.

Mặt Bạch Tầm Yên không chút thay đổi, chỉ có khóe mắt thoáng qua tia u ám. Ngải Thiển rùng mình một cái.

Đợi đến khi Nguyệt Ca ngồi vào chỗ, Bạch Tầm Yên mới nói: “Hôm nay quấy rầy môn chủ quả thực là có việc quan trọng cần bàn bạc.”

“Mời nói.” Toàn thân Nguyệt Ca thanh nhã, chôn tất cả chờ đợi ở đáy lòng.

Vân Chiến ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng. Dĩ nhiên là hừ hừ Bạch Tầm Yên.

Bạch Tầm Yên không sao cả mà nói: “Hôm nay yêu quái xuất hiện, nên tiên gia ta phải ra chút sức rồi. Mong Môn chủ có cùng bàn kế lớn trăm yêu trừ ma với người của các tiên gia khác.”

Vừa nói liền đi thẳng vào vấn đề, còn lấy cái có chính đáng như thế.

Mọi người lặng đi một chút, Vân Chiến nói: “Còn chưa biết ai là yêu ai là ma đâu.”

Nguyệt Ca hờ hững nói: “Đại tiểu thư, ý của muội là?”

“Nghe nói Ma Quân Tàn Diên đang tập hợp rất nhiều ma, dường như có âm mưu gì đó. Mà các tiểu yêu của Yêu giới cũng bắt đầu xuất hiện làm loạn, chỗ nào cũng có loài người bị bọn chúng hãm hại.” Bạch Tầm Yên gạt thẳng lời Vân Chiến, lạnh lùng nói.

“Sau đó thì sao?” Vân Chiến hỏi.

“Cho nên chúng ta không thể trở mặt nhìn người trần chịu khổ, hẳn nên trừ bỏ những yêu ma đang tác quái này.” Bạch Tầm Yên lại nói tiếp bằng giọng lạnh băng.

“Nói không sai.” Vân Chiến gật đầu đồng ý, điều này cũng đúng, trăm yêu trừ ma đúng là chức trách của bọn hắn.

“Sao Tử Nguyệt Môn phải ra mặt mời các tiên gia? Đại tiểu thư ra mặt chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tử Nguyệt Môn là môn phái đứng đầu tiên gia nên Tử Nguyệt Môn phải ra mặt.” Bạch Tầm Yên nói rất tự nhiên.

“Ha ha...” Vân Chiến bỗng cười lớn.

Ngải Thiển không có hứng thú nghe những thứ này. Trục giác từ đáy lòng nàng cho thấy Bạch Tầm Yên có vấn đề nhưng không nói rõ được là vì sao. Nàng đành phải im lặng không nói, yên lặng theo dõi thay đổi.

“Trừ ý kiến này ra, không biết đại tiểu thư còn có ý kiến hay gì không?” Nguyệt Ca liếc Vân Chiến một cái, thản nhiên hỏi.

“Việc này, tất cả đều nghe Môn chủ phân phó. Trăm yêu trừ ma, không thể chối từ.” Bạch Tầm Yên nói.

Bỗng bên ngoài có tiếng truyền tin rằng chương môn phái Thủy Lăng sẽ cùng bàn kế hoạch lớn trăm yêu trừ ma, ba ngày sau mới đến phái Thủy Lăng...

Điều này làm Bạch Tầm Yên khó chịu. Phái Thủy Lăng định khuấy chuyện này thành thế nào?

Nguyệt Ca vui vẻ, thanh nhã nói: “Nói với chương môn các người rằng nhất định ba ngày sau sẽ tới.”

“Dạ.” Người truyền tin lui xuống.

Bạch Tầm Yên nghẹn họng cáo từ, rời đi.

“Chúng ta phải tới phái Thủy Lăng thật à?” Vân Chiến chờ Bạch Tầm Yên đi, hỏi Nguyệt Ca ngay lập tức.

“Ừ.” Nguyệt Ca khe khẽ gật đầu.

“Phái Thủy Lăng là gì?” Về mặt Ngải Thiển đầy khó hiểu. Hình như trước kia từng nghe nói tới phái này nhưng không có cơ hội để tìm hiểu cụ thể. A, đúng rồi, trước kia Vân Chiến từng nói hình như cháu gái của chưởng môn phái Thủy Lăng có ý với hắn. Nàng liếc Vân Chiến một cái đầy mập mờ.

“Phái Thủy Lăng cũng được coi là một môn phái lớn nhưng đứng sau Tử Nguyệt Môn và phái Bạch Giản.” Vân Chiến tràn trề hào hứng mà giải thích với Ngải Thiển.

“Còn gì nữa không?” Ngải Thiển hỏi tới.

70. Chương 70: Song Kiếm Âm Dương

“Còn gì nữa?” Vân Chiến suy nghĩ một chút, “Hình như phái Thủy Lăng đó cũng không tệ lắm.”

Ngải Thiển im lặng, liếc Vân Chiến trắng mắt rồi làm nũng với Nguyệt Ca: “Con cũng muốn đi.”

“Ừ, sẽ cho con đi.” Nguyệt Ca cười cười, tràn đầy dịu dàng.

Vân Chiến nói xen vào: “Muội đi làm gì? Tiểu nha đầu đừng vào giúp vui.”

“Ai là tiểu nha đầu?” Ngải Thiển gầm lên.

“Ngoài muội thì còn ai nữa?” Vân Chiến nhún mày nói, dường như cố ý muốn chọc tức Ngải Thiển.

Ai ngờ Ngải Thiển lại bỗng đổi sang khuôn mặt tươi cười: “Có phải đại sư bá cũng muốn đi không?”

“Việc này...” Vân Chiến rung mình, nhớ nha đầu kia của phái Thủy Lăng thì hắn sợ phải bước tiếp. Hắn cố ý nói một cách chững chạc: “Sư bá ta sẽ không đi.”

“Như vậy sao được.” Ngải Thiển kiên quyết từ chối, nhìn Nguyệt Ca bằng đôi mắt đẹp.

Nguyệt Ca thanh thanh nhả nhả nói: “Sư huynh cũng đi đi. Có nhiều chỗ phải nhờ sư huynh.”

Môn chủ đã mở miệng nói chuyện nên Vân Chiến không tiện nói gì, chỉ đành phải hung hăng trợn mắt với Ngải Thiển.

Ngải Thiển trả lại cho hắn một nụ cười thật tươi.

Ba ngày trước khi tới phái Thủy Lăng, Ngải Thiển khổ luyện mỗi ngày, càng ngày càng ăn ý với kiếm Ngư Trường, phối hợp rất tốt. Thuật ngự kiếm mà đi của nàng có chút thành tựu, cũng nhân tiện nghe thêm được chút tin tức mà nàng muốn biết.

Ngày thứ ba, Ngải Thiển luyện tập xong thì hào hứng chạy đi tìm Nguyệt Ca. Nguyệt Ca đang cầm một quyển sách cũ nát đọc.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ.” Ngải Thiển hét lớn.

Nguyệt Ca đành thả quyển sách xuống, dịu dàng nhìn Ngải Thiển.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ, sao lúc bay không cần dùng kiếm?” Ngải Thiển chạy tới hỏi. Chỉ có lần đi vào rừng sâu kia là Nguyệt Nguyệt dùng kiếm.

“Việc này, chờ con tu tiên thuật tới trình độ nhất định thì cũng có thể không cần dùng tới kiếm.” Nguyệt Ca cong khóe môi, khẽ vuốt đầu Ngải Thiển, nói.

“Vậy phải đợi tới khi nào?” Ngải Thiển nghiêng đầu hỏi. Là mấy trăm năm hay mấy ngàn năm?

“Rất nhanh.” Nguyệt Ca cho rằng Ngải Thiển nóng lòng, vội vàng an ủi.

“Được rồi, chờ tới lúc đó con sẽ không cần dùng tới Ngư Trường nữa à?” Ngải Thiển vừa hỏi thì kiếm Ngư Trường trong tay kêu lên ơng ơng.

“Cần, con vẫn phải dùng tới nó. Nó không những có thể giúp con bay mà còn là một vũ khí tốt.” Nguyệt Ca cười giải thích.

“VẬY Ạ? ĐƯỢC RỒI, XEM RA CON KHÔNG VỨT ĐƯỢC RỒI.” Ngải Thiển cố ý nói.

Ngư Trường kêu lên đầy bất mãn, Ngải Thiển che miệng cười trộm.

Nguyệt Ca vẫn giữ nụ cười thanh nhã, chỉ lẳng lặng nhìn Ngải Thiển là đủ rồi.

Ngày hôm sau, bốn người Nguyệt Ca, Ngải Thiển, Vân Chiến, A Thương tới phái Thủy Lăng. Lưu Niên ở lại coi Tử Nguyệt Môn.

Tử Nguyệt Môn ở phía đông Hiên Viên mà phái Thủy Lăng lại thuộc bắc Hiên Viên.

Nguyệt Ca vốn định tự làm phép để đưa bọn hắn tới phái Thủy Lăng nhưng Ngải Thiển lại khẳng khái muốn thử khả năng ngự kiếm của mình, muốn mọi người cùng ngự kiếm mà đi.

Kết quả là mỗi người lấy một thanh kiếm ra.

Ngải Thiển tròn to đôi mắt như trân châu ra nhìn mãnh liệt. Thanh kiếm trong tay Nguyệt Ca mỏng như cánh ve, óng ánh trong suốt, trông rất đẹp mắt, trên chuôi kiếm có khắc một chữ “Nguyệt”.

Vân Chiến nhìn vẻ mặt Ngải Thiển, đắc ý nói: “Kiếm trong tay sư đệ là đại biểu cho địa vị Môn chủ của Tử Nguyệt Môn. Chữ “Nguyệt” khắc trên đó là do sư phụ để lại cho sư đệ.”

Ngải Thiển khẽ nhú lông mày, nói đầy kỳ quái: “Hình như đây là thanh kiếm quý dùng để trấn môn ở trong điện mà?”

“Nó và Nguyệt Kiếm trong tay sư đệ là kiếm Âm Dương. Thanh kiếm kia cũng rất quan trọng, được đặt ở trong điện để trấn môn. Nếu hai thanh kiếm cùng được dùng thì sức mạnh vô biên nhưng bởi vì quá mức lợi hại nên bình thường sẽ không cùng dùng hai thanh kiếm này một lúc. Hơn nữa không phải ai cũng có thể khiến thanh Dương Kiếm kia động đậy.” Vân Chiến càng nói càng đắc ý.

Ngải Thiển gật đầu, thầm nghĩ rằng thanh kiếm trong điện kia cũng chỉ để trang trí, không có tác dụng gì cả. Đã vậy không bằng để nàng...Bù vào chút tiền sinh hoạt! Nghĩ tới đây, Ngải Thiển cười đắc ý thành tiếng.

71. Chương 71: Ai Là Ma Tinh

“Nha đầu, muội đang có chủ ý gì đấy?” Lông mày Vân Chiến dựng thẳng, trừng Ngải Thiển.

“Không có gì.” Ngải Thiển chỉ đơn giản xua tay phủ nhận nhưng không giấu được ý cười. Sau đó nàng nhìn Vân Chiến, ừm, đã từng thấy thanh kiếm này rồi. Mà trong tay A Thương là một thanh kiếm dài ba thước, hình dáng quá mức bình thường, thật không có gì đặc biệt. Đây mà là một thanh bảo kiếm à? Ngải Thiển rất nghi ngờ.

Nguyệt Ca cúi đầu nhìn Nguyệt Kiếm trong tay mình, nghĩ thầm, có khi đưa thanh kiếm này cho nha đầu dùng lại hợp hơn nhỉ? Ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt của Ngải Thiển, hắn giải thích: “Thanh kiếm của A Thương nhìn thì có vẻ bình thường nhưng có thể chém vàng chặt ngọc, là vũ khí sắc bén để trừ tà.”

Ngải Thiển vừa nghe thì bật lên tiếng than sợ hãi. Quả nhiên không thể nhìn bề ngoài của thanh kiếm. Nàng nhìn Ngư Trường trong tay mình, còn chưa để nàng cảm thán thì nó đã trao đổi với nàng: “Đại gia ta xếp hạng thứ năm trong thập đại danh kiếm, ít coi thường đại gia đi.”

“Xi.” Ngải Thiển khinh thường: “Đứng thứ năm? Nhưng mi không phải sắt thì là gì?”

“Hừ, danh kiếm trong thiên hạ rất nhiều, đứng hàng trên đã là không tệ rồi. Huống chi bản đại gia còn đứng hàng thứ năm.” Kiếm Ngư Trường sợ bị Ngải Thiển coi thường, thân kiếm vẫn luôn run rẩy không ngừng. Đó là dấu hiệu cho thấy nó đang tức giận.

Ba người kia tự nhiên nhìn ra Ngải Thiển đang trao đổi với kiếm Ngư Trường thì không thấy ngạc nhiên. Nhưng Vân Chiến lại nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

Cầm Ngải Thiển khẽ héch lên, vút Ngư Trường vào không trung, sau đó phi thân lên thân kiếm, dang rộng hai tay, cười gió mà đi.

Vân Chiến và A Thương cũng làm tư thế đó, chỉ có Nguyệt Ca là nhẹ nhàng vút, cả người cả ghế nhảy lên.

Bốn người ngự kiếm, tới phía Thủy Lăng bằng tốc độ ánh sáng.

Ngải Thiển việc nhân đức không nhường ai bay đầu tiên, ba nam nhân bay song song sau lưng nàng. Nhìn sông núi dưới chân mình trở nên nhỏ bé, thụt lùi lại từng bước, Ngải Thiển cảm thấy một luồng hào khí tràn vào ngực, dường như cả đất trời đều đang ở trong lòng nàng, vô cùng vui sướng.

Bỗng một luồng khói trắng dâng lên trên người Ngải Thiển, vắn vút lên cao, Ngải Thiển mặc quần áo trắng như tiên tử cõi mây vậy.

Ba nam tử thấy thế thì kinh hãi, bởi vì trên người Ngải Thiển toàn là tiên khí. Tiên khí tuôn ra từ trên người Ngải Thiển cuộn cuộn không dứt. Sao tự nhiên tiên lực của Ngải Thiển lại tăng cao như thế? Ngay cả kiếm Ngự Trường dưới chân nàng cũng đột nhiên tăng sức mạnh.

Vân Chiến không hiểu được nhưng Nguyệt Ca thì hiểu. Nhất định là sông núi bao la hùng vĩ đã mở tầm mắt Ngải Thiển, khiến nàng giác ngộ.

Ngải Thiển chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng như mây, vô cùng thoải mái chứ không biết cơ thể mình đang có thay đổi lớn. Nàng quay đầu lại nhìn Nguyệt Ca đang không nhanh không chậm theo sau, vô cùng thông thả. Nàng không khỏi cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, tựa như Nguyệt Ca đang bảo vệ nàng, để nàng có thể an tâm đi về phía trước.

Ba người Nguyệt Ca nhìn khuôn mặt Ngải Thiển, làn da trong suốt như ngọc càng thêm bóng loáng, bình bồng như người đẹp trong tranh, thêm vài phần xinh đẹp.

Vân Chiến dùng mật ngữ hỏi Nguyệt Ca: “Nha đầu này làm sao vậy? Sao bỗng dưng tăng tiên lực mà người cũng đẹp hơn?”

“Giác ngộ.” Nguyệt Ca đáp hai chữ.

Vân Chiến buồn cười, đáy lòng cũng hiểu ra. Thì ra nha đầu này cũng có tuệ căn. Lúc đầu sao mình không nhìn ra nhỉ? Có lẽ bởi vì sự đệ thông tiên cốt cho nàng nên mới khiến nàng có thể tinh tiến như thế. Hẳn tìm lý do ỉn.

A Thương kinh ngạc rồi cúi đầu xuống ngự kiếm của mình, không phát ra một lời.

Nhận ra vẻ mặt của mọi người kỳ lạ, Ngải Thiển vừa đi tới trước vừa quay đầu lại hỏi: “Sao vậy? Trên mặt con có gì à?”

“Con trở nên đẹp hơn, nha đầu.” Nguyệt Ca cười nói, giọng nói ôn hòa không khiến người ta nhận ra ý trêu chọc trong đó.

Ngải Thiển không kèm được mà cao hứng, nói: “Thật ả?” Cho dù có phải trở nên đẹp hơn thật hay không thì Nguyệt Ca khen nàng cũng khiến nàng vui mừng không thôi, người run lên, suýt chút nữa thì té khỏi thân kiếm. Nàng vội vàng thu hồi sự kích động, nín thở tập trung tư tưởng ngự kiếm.

Vân Chiến thấy thế thì không nhịn được mà trêu chọc: “Nha đầu muội, dù có xinh đẹp thế nào thì cũng là một nha đầu hoang dã mà thôi.”

Lông mày Ngải Thiển dựng thẳng, hừ nói: “Cái này gọi là không ăn được nho thì nói nho xanh, ghen tỵ để ý điển hình. Bản tiểu thư không chấp nhận với huynh.”

“Muội có gì để bốn tóa phải ghen tỵ?” Vân Chiến bĩu môi, tương đối khinh thường.

“Bản tiểu thư trẻ tuổi mỹ mạo, thiên phú dị bẩm.” Ngải Thiển cười hì hì nói.

Vân Chiến chợt cười ha hả, cười tới mức khom cả người lại, kiếm dưới thân lượn vòng về phía trước. Tiếng cười xuyên qua đám mây, bay lượn trên không về phía chân trời.

Ngải Thiển bịt tai, bày ra vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Vân Chiến vừa cười vừa nói bằng giọng run rẩy: “Ôi chao, ta chết cười mất, muội trẻ tuổi mỹ mạo, muội thiên phú dị bẩm. Ha ha ha ha...”

Dứt lời, Vân Chiến còn vươn tay lau lau nước mắt quanh khóe mắt, bật cười rất đương nhiên.

Ngải Thiển không tức giận, chỉ nhếch môi nở nụ cười, đáy mắt có vài phần gian xảo. Tiểu nữ tử trả thù ba ngày không muộn. Bây giờ cứ cười đi, cười thỏa thuê đi, tới phái Thủy Lăng thì nàng sẽ hỏi chuyện tin đồn cho rõ ràng. Hi hi, cứ chờ mà xem.

Vân Chiến bỗng rùng mình một cái, tiếng cười ngừng lại, nâng người lên thì thấy nụ cười gian xảo của Ngải Thiển, dự cảm bất thường dâng lên trong lòng. Nha đầu này có dự mưu gì vậy?

Bốn người đang trong tình trạng vừa hài hòa vừa không, thuận lợi đi tới dưới chân núi nơi phái Thủy Lăng ở. Lúc này là vào giữa trưa.

Mặt trời đang ở giữa trời, cái nóng hừng hực thiêu đốt cả vùng đất. Bốn người toàn thân mát rượi, không thấy có chút mồ hôi nào, thu kiếm lại, chờ người trong phái Thủy Lăng tới một cách tự nhiên.

Ngẩng đầu nhìn ngọn núi trước mặt, cây cối xanh ngắt tràn trề sức sống, đứng thẳng thành hàng. Tầng đá nhô ra khiến người ta cảm thấy lạnh lùng, giữa nguy nga có thêm vài phần trang nghiêm, có thể thấy được từng dãy nhà cao to hùng vĩ thấp thoáng phía xa. Nếu nói núi Tử Nguyệt là nữ tử xinh xắn thì núi Thủy Lăng chính là hán tử khôi ngô.

Ngải Thiển ngẩng đầu lau chút mồ hôi trên trán, nói: “Ngọn núi này thật có khí thế. Con thấy áp lực thật nặng nề.”

“Chưa từng thấy nha đầu trải đời như thế đấy.” Vân Chiến bắt được cơ hội chế giễu Ngải Thiển.

Ngải Thiển đang định mở miệng phản bác thì có hai nho sinh ăn mặc trẻ trung đi tới. Bọn họ mi thanh mục tú, mặc áo xanh. Hai người hơi khom lưng xuống trước mặt bốn người, người bên trái nói: “Là người của Tử Nguyệt Môn ạ?”

“Đúng vậy.” Nguyệt Ca mỉm cười, nói.

“Chờ đã lâu.” Hai người khom lưng nói: “Mời đi bên này.”

Đám Ngải Thiển lên núi dưới sự hướng dẫn của hai người. Trên đường núi quanh co, có thể thấy đệ tử đứng gác hai bên đường. Ngải Thiển cảm thán, còn phô trương hơn cả xã hội đen nữa. Phái Thủy Lăng còn phô trương hơn Tử Nguyệt Môn nhiều. Còn tưởng rằng tất cả tiên gia cũng khiêm tốn như Tử Nguyệt Môn chứ. Bây giờ nhìn mới phát hiện ra hoàn toàn không phải vậy. Tuy học trò của Tử Nguyệt Môn ít nhưng vẫn được công nhận là môn phái đứng đầu tiên giới, xem ra thực lực không dựa vào vị trí đầu hay sự phô trương.

Không mất bao nhiêu thời gian, đám Ngải Thiển đã tới đỉnh núi. Đại điện được xây dựa vào núi, tất cả đều được xây bằng đá bạch ngọc, dựa sát vào nhau, khí thế hào hùng.

Họ được đưa tới điện Minh Tâm chuyên dùng để tiếp khách. Hai con sư tử bằng đá uy vũ đứng canh hai bên điện. Chương môn phái Thủy Lăng - Thủy Trình đã chờ từ lâu ở trước điện. Bên cạnh là Thủy Hổ con trai ông và Thủy Tuyết - con dâu, đều là người tướng mạo đường đường. Sau lưng là mấy đệ tử xếp hàng.

“Nguyệt môn chủ, Vân chấp sự, đi đường cực khổ rồi.” Thủy Trình ôn hòa cười nói, chấp tay chào đón, trong giọng nói mang theo cung kính.

“Thủy chương môn khách khí rồi.” Nguyệt Ca cũng giơ tay lên thi lễ, dịu dàng và nhã nhặn.

Ngải Thiển đứng sau lưng Nguyệt Ca, nhếch mày quan sát chương môn này. Ông râu tóc bạc phơ nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, sống lưng thẳng tắp, râu dài bay nay theo gió, mặc trường bào màu xám, thực có mấy phần tiên phong đạo cốt. Đôi mắt hổ sáng ngời, có thể thấy được tính tình của chương môn này thẳng thắn. Bên hông ông đeo một ngọc bài có khắc chữ “Thủy”, thể hiện thân phận của ông.

“Mời môn chủ.” Thủy Trình nghiêng người nhường đường, vươn tay vào trong điện.

Ngải Thiển đẩy xe lăn, bốn người cùng đi vào điện. Ngải Thiển chưa kịp quan sát những người khác. Đám người Thủy Trình nổi đuôi theo sau.

Lần đầu tiên Vân Chiến không mở miệng nói gì, đôi mày kiếm chau lại, dường như đang có chuyện gì phiền lòng quấy rầy hần.

Ngải Thiển ngẫm hiểu, cúi đầu cười trộm không ngừng. Ba chữ “Điện Minh Tâm” treo trên cao, lực bút mạnh mẽ được sơn son. Bên trái có một cái cổng vòm.

Vào trong điện, không cần chuẩn bị ghế cho Nguyệt Ca, chỉ bưng tới cho Vân Chiến một cái ghế lót da hổ, vô cùng có khí thế.

Miệng Vân Chiến nói cảm ơn, có phần lo lắng không yên mà ngồi cạnh Nguyệt Ca. Ngải Thiển thì đứng sau lưng Nguyệt Ca. Vốn Nguyệt Ca muốn cho Ngải Thiển ngồi, Thủy Trình cũng chuẩn bị cho nàng một cái ghế nhưng nàng lắc đầu từ chối. Nàng cảm thấy đứng sau lưng Nguyệt Ca thì hợp hơn. A Thương thì cung kính đứng sau lưng Vân Chiến.

Thủy Trình ngồi ở chủ vị, nhìn Ngải Thiển đầy tán dương, nói: “Vậy chắc vị cô nương này chính là đệ tử mới nhận của Nguyệt môn chủ hả?”

“Đúng vậy.” Nhắc tới Ngải Thiển, ánh mắt của Nguyệt Ca liền nhu hòa đi mấy phần.

“Quả thật là tràn đầy tiên khí, đầy đủ thiên phú. Tốt.” Lần này là Thủy Trình thật lòng khen ngợi, không phải nịnh nọt, bởi vì ai cũng có thể nhìn ra tiên khí và linh khí tràn đầy trên người nàng.

Mặt Ngải Thiển tràn đầy ý cười, nói như đáp lễ: “Chưởng môn cũng tiên phong đạo cốt, chính khí凛冽 khiến Thiển Thiển rất kính nể.”

Lời này khen tới tận trong lòng Thủy Trình khiến ông không nhịn được mà cười ha ha: “Miệng cô nương thật ngọt khiến ông già ta rất thích.”

“Nếu Linh Nhi có một phần mười sự khéo léo của cô nương, chúng ta cũng không phải nhức đầu như thế.” Con dâu của chưởng môn - Thủy Tuyết yên lặng ngồi đối diện với Vân Chiến bỗng cười tiếp lời, giọng nói nhã nhặn rất thoải mái. Vốn bà là đồ đệ của Thủy Trình, sư muội của Thủy Hổ nên cũng họ Thủy.

Ngải Thiển nghiêm túc đánh giá bà. Bà mặc quần áo màu xanh ngọc thêu mây, mái tóc đen búi thành Phi Vân kế, trên mặt đầy ý cười, nhìn đặc biệt quý khí hòa nhã, tính tình rất giống mẹ của nàng. Ngải Thiển bỗng sinh thiện cảm với bà, cười ngọt ngào, nói: “Tỷ tỷ thật xinh đẹp khiến Thiển Thiển hâm mộ quá.”

“Tỷ tỷ?” Thủy Tuyết sững sốt một chút.

“Vâng. Trông tỷ tỷ còn trẻ như vậy, chẳng lẽ không gọi là tỷ tỷ được ạ?” Lúm đồng thật sâu trên má Ngải Thiển hiện ra, nói rất vô tội.

“Ha ha, miệng nha đầu này như ướp mật vậy, quả thật là ngọt.” Thủy Tuyết cũng bị Ngải Thiển dụ dỗ mà tươi cười.

“Nha đầu, theo vai về thì con gọi nàng ấy là dì đấy.” Thủy Hổ cười sang sảng, dung mạo giống y như Thủy Trình nhưng ông khôi ngô hơn. Ông mặt trường bào thêu mây đen, mày rậm mắt hổ, là một đại hán khôi ngô sáng sủa, toàn thân chính khí凛冽 nhưng tiên khí thì ít hơn một chút.

Ngải Thiển tất nhiên cũng sinh thiện cảm với ông, cố giả vờ bất đắc dĩ, nói: “Được rồi, con sẽ gọi là dì nhưng trong lòng con vẫn cảm thấy gọi tỷ tỷ thì hợp hơn.”

Mọi người nghe thế thì đều cười to đầy vui vẻ, bầu không khí khá hòa hợp

.

Vân Chiến cũng tạm thời vứt bỏ phiền muộn, cười nói: “Nha đầu này không có bản lĩnh gì khác, chỉ được cái nói ngọt như mía lùi nhưng ta lại là ngoại lệ.”

Mọi người cùng cười lớn.

Thủy Trình không giấu được nụ cười, nói: “Vậy xem ra Vân chấp sự có vấn đề.”

Bầu không khí được Ngải Thiển pha trò nên khá thoải mái. Thủy Trình cũng không khách sáo nữa, cũng cười đùa với Vân Chiến.

Vân Chiến cười nói: “Vây cũng không hản. Nha đầu này sinh lòng ghen ghét cho nên mới gài bẫy ta.”

Lúc này, hai nha hoàn dâng trà, mùi trà lượn lờ, lại thêm tiên khí tràn ngập. Ngải Thiển hít một hơi thật sâu. Trong mùi trà có lẫn chút mùi cỏ thơm, ngửi vào khiến đầu óc rất tỉnh táo, cảm giác vô cùng thần kỳ.

“Nha đầu không biết nhỉ? Đây là trà cỏ tiên chỉ có ở phái Thủy Lăng, có công hiệu ngưng khí, có lợi cho việc tăng tiên lực, mùi cũng vô cùng thơm. Rất nhiều tiên gia muốn uống một ngụm đấy, đáng tiếc là địa vị thấp nên không được thưởng thức.” Vân Chiến nghiêng đầu thấy bộ dạng ngạc nhiên của Ngải Thiển thì đắc ý giảng giải cho nàng.

“Vân chấp sự quá khen.” Thủy Trình khiêm tốn nói, giữa hai hàng mày khó nén kiêu ngạo.

Ngải Thiển gật đầu, tay bưng ly trà, khe khẽ nhấp một ngụm. Quả là mùi thơm quanh quẩn trong miệng, dường như kinh mạch toàn thân cũng giãn ra.

Nguyệt Ca nâng ly trà lên, ôn nhã nhấp khẽ một ngụm, nói: “Không biết các tiên trưởng khác đã tới chưa?”

“Ừ, người của phái Bạch Giản đã tới. Ta đã sắp xếp đến sương phòng nghỉ ngơi, chờ các phái tới đông đủ, ngày mai sẽ bàn việc, được chứ?” Mắt hổ của Thủy Trình sáng ngời, nói rất nghiêm túc.

“Dĩ nhiên là được.” Nguyệt Ca không dị nghị gì. Chỉ là khi nhắc tới Bạch Tầm Yên kia thì trong lòng có vài phần khó chịu, thật sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

“Ngày mai còn cần Nguyệt môn chủ chủ trì việc bàn bạc.” Thủy Trình thành tâm thành ý nói.

“Việc này để Thủy chương môn chủ trì là được rồi.” Nguyệt Ca từ chối.

“Sao lão phu dám nhận lời?” Thủy Trình làm khó dễ.

“Thủy chương môn đức cao vọng trọng, chủ trì đại hội thì ai dám dị nghị. Từ trước tới nay Nguyệt sư đệ không quan tâm tới những chuyện thế tục này. Thủy chương môn đừng khiêm nhường nữa.” Vân Chiến uống một hơi cạn ly trà, nói giúp.

Ngải Thiển cảm thấy thân phận mình không thích hợp để mở miệng nên im lặng không nói.

Thủy Trình này...Đã vậy mà vẫn còn từ chối: “Vẫn là để Nguyệt môn chủ chủ trì thì hợp hơn. Nếu để lão phu chủ trì thật sẽ khiến lòng người không phục.”

“Cũng không thể nói như vậy.” Ngải Thiển vẫn không nhin được mà nói: “Chương môn không ngừng đạt được thành công d L q đtrên con đường tu tiên, vai vế cũng trên Nguyệt Nguyệt sư phụ, nếu Nguyệt Nguyệt sư phụ chủ trì chi sợ sẽ cảm thấy xấu hổ với chương môn. Ai dám nói một chữ không nào? Huống hồ tất cả mọi người đều đến vì việc trăm yêu trừ ma, ai chủ trì mà chẳng giống nhau?”

“Việc này...” Lòng Thủy Trình mừng rỡ, kết luận: “Được rồi, vậy lão sẽ việc nhân đức không nhường ai.”

“Làm phiền chương môn rồi.” Nguyệt Ca khách khí nói.

“Làm phiền môn chủ mới phải.” Thủy Trình chấp tay thi lễ.

“Ta thấy trăm yêu trừ ma là trách nhiệm của tiên gia chúng ta, mọi người nhất trí, đồng tâm hiệp lực là được rồi. Những hư lễ kia cũng bỏ đi thôi.” Thủy Hổ nói thẳng.

Những người còn lại cũng gật đầu đồng ý.

Thủy Trình hơi toát mồ hôi, nói: “Tâm lão phu không tịnh rồi.”

“Cha luyện thêm vài lần thuật Tĩnh Tâm là được rồi.” Thủy Hổ cười trêu, làm điệu đi bầu không khí.

“Bá phụ cũng nên luyện một chút.” Ngải Thiển ngọt ngào nói.

“A? Vì sao?” Thủy Hổ không hiểu.

Mọi người đều đặt ánh mắt lên người Ngải Thiển.

Ngải Thiển đặt ly trà lên bàn, bình tĩnh nói: “Bá phụ trêu chọc cha mình, không có trên không có dưới, không biết lớn nhỏ, có phải cũng nên luyện một chút hay không?”

“Nói rất đúng, nói rất đúng.” Thủy Trình đồng ý liên hồi.

“Xem ra phu quân trốn không thoát rồi.” Thủy Tuyết cũng trêu chọc phu quân của mình.

“Nói không lại các nàng.” Thủy Hồ cố tình thờ dài, ý cười nồng đậm nơi đáy mắt.

“Nha đầu, lại đây.” Thủy Trình bỗng vẫy tay với Ngải Thiển.

Ngải Thiển nhìn Nguyệt Ca, thấy hần gật đầu đồng ý mới bước tới phía Thủy Trình.

Thủy Trình càng nhìn càng hài lòng, đợi Ngải Thiển tới cạnh mình thì cười hiền lành, nói: “Nha đầu này thông minh, càng nhìn càng khiến người thích, lão phu muốn nhận làm cháu gái, không biết Nguyệt chường môn có chịu bỏ những thứ yêu thích không?”

Nguyệt Ca khẽ vuốt cằm: “Như vậy là nha đầu có phúc, được chường môn ưu ái.”

Ánh mắt Ngải Thiển sáng lên, cười tươi như hoa, không phải là do được quý mến mà là nói vậy là có phải nàng sẽ nhận được quà không? Oa, lại có lời rồi.

Quả nhiên, Thủy Trình lấy ra một miếng ngọc bài chạm khắc tinh xảo, trên cũng khắc một chữ “Thủy” nhưng nhỏ hơn cái ông đeo trên người một cỡ.

“Cho nha đầu miếng ngọc bài này làm quà gặp mặt.” Thủy Trình sáng khoái bỏ ngọc bài vào lòng bàn tay Ngải Thiển.

“Ha ha, xem ra phụ thân quả thật quý mến nha đầu này. Ngay cả miếng ngọc bài duy nhất có thể ra lệnh cho phái Thủy Lăng cũng tặng cho nha đầu.” Thủy Hồ không chút ghen ghét, vỗ tay ghé một cái.

“Cảm ơn ông ạ.” Ngải Thiển cũng cao hứng, đối xứng hô ngay, gọi rất ngọt, dỗ Thủy Trình mở cở trong bụng.

Vân Chiến bĩu môi, nói: “Nha đầu này có bản lĩnh gì mà có thể mê hoặc lòng người thế nhỉ?”

“Ghen tỵ à?” Ngải Thiển cất ngọc bài, quay đầu cười, le lưỡi với Vân Chiến.

“Chẳng phải Vân chấp sự cũng quý mến nha đầu này sao?” Thủy Tuyết cũng vẫy tay với Ngải Thiển: “Bá mẫu ta cũng phải bày tỏ chút thành ý mới được.”

Ngải Thiển nhảy nhót tới chỗ Thủy Tuyết, tới cạnh bà thì đấm vai cho bà, ra vẻ con có rất nhiều điểm tốt.

Vân Chiến khịt mũi: “Ai mà thích nha đầu này chứ?”

Mọi người mỉm cười, không vạch trần lời Vân Chiến.

Thủy Tuyết mỉm cười, lấy một cây trâm có màu đỏ như máu nhìn rất thê mỹ ra. Phần đuôi cây trâm có khắc hình một con bướm tung cánh muốn bay, vừa nhìn là biết trâm phẩm nhân gian khó có, khiến người ta yêu thích không buông tay.

Ngải Thiển vui vẻ nhận lấy, đang định nói lời cảm ơn.

Một giọng nói dí dỏm vang lên từ ngoài cửa: “Mọi người thật thiên vị, cất hết đồ tốt tặng cho người khác, không để lại cho Linh Nhi.”

Theo giọng nói, một cô nương cười giòn bước qua cửa đại điện, mặc một bộ váy với áo ngắn màu vàng nhạt, tóc tết thành hai đuôi sam, trên mỗi đuôi tóc có một cái nơ con bướm màu vàng nhạt. Chân nàng mang ủng, tay cầm roi đen, cách ăn mặc khá hoạt bát.

Ngải Thiển đoán vị này chính là cháu gái Thủy Linh Nhi của chường môn, mặt lập tức cười thành hình vầng trăng, tản ra thiện ý với Thủy Linh Nhi.

Thủy Linh Nhi thấy Ngải Thiển cũng gật đầu cười khê, đôi mắt như nước nhìn khắp bốn phía, lúc quét qua Vân Chiến thì tầm mắt dừng lại. Mà Vân Chiến thì đang cúi đầu, không biết nghĩ gì.

Ngải Thiển bắt đầu cười trộm, chỉ thấy Thủy Linh Nhi sải bước tới trước mặt Vân Chiến, giơ cái roi đen trong tay lên: “Khốn kiếp, huynh tới đây thật, còn tưởng rằng người ta lừa bà cô này, thì ra không nói dối. Sao hôm nay lại dám tới phái Thủy Lăng của ta?”

Lời này tràn đầy khí thế, không chút khách khí, dường như giữa hai người có thâm thù đại hận gì đó.

Thủy Tuyết cau mày, đang định mở miệng quát Thủy Linh Nhi vài câu thì Vân Chiến chợt ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sáng như sao trợn tròn: “Sao bỗng tọa không dám tới?”

Thủy Linh Nhi nhướn mày cười một tiếng: “Ồ, dám ngẩng đầu nhìn bà cô rồi à?”

Sự tức giận của Vân Chiến lập tức bị Thủy Linh Nhi ột kích.

“Linh Nhi, lại đây.” Thủy Trình lên tiếng, giọng rất uy nghiêm.

Thủy Linh Nhi cũng không phản đối, sải bước về phía Thủy Trình, miệng điềm nhiên hỏi: “Ông nội, Linh Nhi sắp chết rồi.” Dứt lời, người đã nhào vào trong lòng Thủy Trình.

Được Thủy Linh Nhi làm nũng như thế, Thủy Trình liền bị sụp đổ, cũng không nói ra lời trách cứ được, về mặt dịu lại, nói: “Ồ bên ngoài bị ăn hiếp à? Sao lúc này mới về?”

“Linh Nhi không dám ngừng chân, mới có thể về kịp trong hôm nay đây.” Thủy Linh Nhi vuốt râu Thủy Trình, nói, “Người ta vốn đang đuổi giết một con tiểu yêu, tuy nghe tin tức nhưng cũng chỉ có thể giải quyết nó mới về được.”

“Tốt.” Thủy Trình nghe vậy thì hài lòng. Cháu gái này ghét ác như thù, thường xuyên xuống núi trảm yêu trừ ma, tính tình đanh đá. Tuy thiếu chút nhu mì của nữ tử nhưng cũng trong sáng không câu nệ tiểu tiết. Trong lòng ông rất rõ ràng rằng lúc này cháu gái làm nũng chẳng qua là để dời sự chú ý của bọn họ, miễn bị trách cứ. Nhưng ông cũng không trách cứ được.

“Sao còn làm nũng, không sợ bị chê cười à.” Thủy Tuyết cương chiều nói. Nữ nhi bảo bối của bọn họ là như vậy. Thường ngày được cưng chiều vô cùng.

Thủy Linh Nhi lại nhào vào lòng Thủy Tuyết, ngửi mùi thơm trên cổ bà, nói: “Mẹ, Linh Nhi nhớ người. Có phải có nữ nhi khác thì không cần Linh Nhi nữa không?”

“Nói gì vậy.” Thủy Tuyết cười mắng, “Nhìn Thiển Thiển nhà người ta đi. Người ta khéo léo bao nhiêu. Con cần phải học nhiều một chút.”

Thủy Linh Nhi ngẩng đầu nhìn Ngải Thiển đứng cạnh một chút. Tầm mắt hai người giao nhau, cười khê rất ăn ý, tựa như tỷ muội tốt đã quen nhiều năm.

Đám người Thủy Trình nhìn thì vui vẻ không thôi, cũng biết hai nha đầu này sẽ thân thiết.

“Được, Linh Nhi học hỏi một chút.” Thủy Linh Nhi nhào từ lòng Thủy Tuyết sang hôn lên má Thủy Hồ một cái, không đợi ông nói gì thì nàng đã lắc mình tới trước mặt Ngải Thiển, cắn lên tai nàng, nói: “Muội có quan hệ gì với Vân Chiến?”

“Sư diệt.” Ngải Thiển cũng cắn tai Thủy Linh Nhi, ý cười nồng đậm nơi đáy mắt.

“Tốt.” Đôi mắt sáng của Thủy Linh Nhi cong lên, “Muội sẽ giúp ta chứ?”

“Vâng.” Ngải Thiển khẳng định.

Hai người ngằm hiểu lẫn nhau, cười một tiếng. Người ngoài không rõ hai nàng đã có quyết định gì. Nhưng nhìn hai người vừa gặp lần đầu mà đã thân thiết như thế thì cảm thấy vui vẻ yên tâm gấp bội.

Vân Chiến ngồi bên cạnh lại rùng mình một cái, liếc Thủy Linh Nhi, bỗng nói: “Bỗng tọa phải ra ngoài một chút, xin cáo từ trước.”

Mọi người dường như cũng hơi hiểu ra, Thủy Trình cũng không giữ lại: “Cũng được, Thủy Nhân, đưa Vân chấp sự ra ngoài đi.”

Một trong hai người đưa bọn Ngải Thiển lên núi bước ra, nói với Vân Chiến: “Mời chấp sự.”

Vân Chiến cũng không khách sáo, rảo bước ra ngoài tựa như chạy trốn cái gì đó.

Thủy Linh Nhi nhìn bóng lưng Vân Chiến, cong môi nở nụ cười quỷ dị.

Đám người Thủy Trình thở dài một hơi. Tia xảo quyệt xẹt qua đáy mắt Ngải Thiển. Nàng đã nói tiểu nữ tử báo thù ba ngày không muộn mà. Sư bá thân yêu đã sợ rồi sao?

Thủy Linh Nhi vội vàng nói với Thủy Trình: “Ông nội, Linh Nhi với muội ấy vừa gặp mà như đã quen, muốn nói chuyện riêng một chút. Chúng con lui xuống trước nhé.” Dứt lời, cũng kéo Ngải Thiển chạy ra ngoài.

Đám người ở lại lắc đầu, Thủy Trình xấu hổ nói: “Nha đầu này được cưng chiều nên không biết lớn nhỏ, khiến Nguyệt môn chủ chê cười.”

“Đừng ngại.” Nguyệt Ca mỉm cười liếc nhìn cửa điện.

Ngải Thiển cong môi cười khê: “Tỷ thay quần áo, pha một ấm trà, chuẩn bị chút quà xin lỗi huynh ấy. Ngay từ đầu có thể huynh ấy không tin tỷ, chỉ cần thái độ của tỷ chân thành một chút, dịu dàng một chút thì huynh ấy sẽ từ từ buông lỏng cảnh giác.”

Người ta đồn rằng tính tình của Thủy Linh Nhi này thẳng thắn, vừa gặp đã yêu Vân Chiến, sau đó theo sát không rời hần, dù cho ở đâu cũng theo sau lưng hần. Hơn nữa tính tình đánh đá cho nên sau này Vân Chiến gặp nàng thì luôn tìm mọi cách để tránh né.

Thủy Linh Nhi nhũn mày, nghĩ tới chuyện phải bấm bụng chịu đựng Vân Chiến thì nàng thật khó có thể chấp nhận.

Ngải Thiển lại trấn an: “Nhỏ không nhận sẽ hỏng việc lớn, lúc huynh ấy yêu tỷ thì tỷ muốn làm gì huynh ấy còn chẳng phải tùy tâm sở dục sao? Muốn trả thù thế nào, chờ huynh ấy thành người của tỷ thì trái tim cũng đặt trên người tỷ, sợ gì không làm được?”

Thủy Linh Nhi tưởng tượng cảnh Vân Chiến bị mình sai bảo, không nhận được mà bật cười, tâm tình rất tốt, sáng khoái nói: “Được, ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ, nhất định phải thu phục được huynh ấy.”

Bà cô này cho rằng nàng đang đi thu yêu à? Ngải Thiển nghĩ thầm. Nàng không hề trách Thủy Linh Nhi bỏ lại mình mà đi.

Nhìn xung quanh vườn hoa một vòng, Ngải Thiển dựa vào cảm giác để đi tìm Nguyệt Ca. Biết đại khái hần đang ở phía đông nam vườn hoa, nàng đi qua con đường mòn, hành lang uốn khúc, trên đường chỗ nào cũng có đệ tử của phái Thủy Lăng canh gác.

Ngải Thiển ngọt ngào chào hỏi khiến bọn họ được sủng ái mà lo sợ.

Đi tới trước một điện hoa lệ, Ngải Thiển thấy trên đó viết ba chữ “Điện Thanh Tâm”, đang suy nghĩ thì có một người đi từ đó ra. Người này không phải ai xa lạ mà chính là Bạch Tầm Yên.

Lòng Ngải Thiển cả kinh nhưng ngoài miệng vẫn ngọt ngào chào hỏi: “Xin chào Bạch sư cô.”

“Chào.” Mặt Bạch Tầm Yên không chút thay đổi, đi tới trước mặt Ngải Thiển thì đứng lại, không bước tiếp nữa.

Ngải Thiển giả vờ như không có gì, cười nói: “Sư cô tới đây lúc nào?” Trong lòng lại lo lắng không yên, sao nàng lại cảm giác được một luồng u ám trên người Bạch Tầm Yên, cảm giác này giống như...Giống như rắn vậy.

“Sáng nay.” Bạch Tầm Yên trả lời đơn giản.

“Vâng. Con đi tìm Nguyệt Nguyệt sư phụ, rảnh sẽ bồi sư cô.” Ngải Thiển khách sáo nói thì co chân bỏ chạy. Trục giác cho nàng biết phải rời đi sớm chút mới tốt.

Bạch Tầm Yên nhìn bóng lưng rời đi như chạy của Ngải Thiển, khóe môi cong lên thành nụ cười nhưng nụ cười này vô cùng u ám.

Hai nam hai nữ vẫn luôn đi theo Bạch Tầm Yên đi ra khỏi điện: “Theo dõi không?”

“Không cần.” Bạch Tầm Yên xua tay, cất bước đi về phía khác.

Sống lưng Ngải Thiển tê dại, nhất cổ tác khí* tìm tới chỗ Nguyệt Ca đặt chân.

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Đây là điện Tùy Tâm, một sương phòng khác của phái Thủy Lăng dành cho khách. Trước điện trồng rất nhiều hoa tiên, mùi thơm lạ lùng tỏa ngào ngạt.

Lúc này Nguyệt Ca đang ngồi trong xe lăn phẩm trà, A Thương đứng cạnh hầu hạ.

Thấy Ngải Thiển chạy vào, Nguyệt Ca lo lắng nói: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?” Trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu Ngải Thiển xảy ra chuyện gì thì hẳn có thể cảm nhận được.

Ngải Thiển thấy Nguyệt Ca mới ổn định tâm thần, nói: “Không sao.” Tuy nói thế nhưng người chợt nhào mạnh vào lòng Nguyệt Ca, ôm cổ hẳn không buông.

A Thương lặng lẽ lui ra ngoài.

Cảm thấy thân thể Ngải Thiển run rẩy, Nguyệt Ca cũng vươn tay ôm chặt lấy cái eo nhỏ của nàng, ân cần nói: “Đừng sợ, sư phụ ở đây, nói cho ta biết, gặp phải cái gì vậy?”

Ngải Thiển được cái ôm ấm áp của Nguyệt Ca bao bọc, từ từ bình phục sợ hãi mới ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn dật của hắn, nói: “Con gặp phải Bạch Tầm Yên.”

Trái tim Nguyệt Ca treo cao: “Sau đó thì sao?”

“Khí tức trên người nàng ta thật là khủng khiếp. Con không kìm được mà cảm thấy sợ hãi. Người nói nàng ta là ai? Tiên mà có khí tức âm lãnh à? Còn khiến người ta sợ hơn cả Tàn Diên nữa.” Ngải Thiển nhíu mày, nói.

“Tạm thời ta cũng không rõ thân phận của nàng ta lắm. Con tránh được nàng ta lúc nào thì tránh, ngàn vạn lần đừng tiếp xúc với nàng ta.” Nguyệt Ca ôm lấy Ngải Thiển, an ủi, đáy lòng cũng cả kinh. Hẳn phải chú ý Bạch Tầm Yên này nhiều một chút mới được.

“Nói cho con biết tình hình của nàng ta một chút được không?” Ngải Thiển nghiêm túc nói với Nguyệt Ca, biết lai lịch của người nguy hiểm thì nàng mới đề phòng cho tốt được.

Nguyệt Ca suy nghĩ một chút mới nói: “Nàng ta là đại tiểu thư của phái Bạch Giản, bề ngoài có vẻ lạnh lùng xinh đẹp cao quý, tiên lực cao thâm.”

Ngải Thiển rất muốn đảo cặp mắt trắng dã. Những thứ này nàng cũng biết. Nguyệt Nguyệt nói nhiều như vậy từ lúc nào vậy?

Nguyệt Ca vuốt ve mái tóc Ngải Thiển, nói: “Nhưng trên thực tế thì nàng ta không biết thẹn, vô cùng độc ác. Ta nghi ngờ nàng ta có thân phận khác nhưng bây giờ còn chưa điều tra ra được.”

“Vậy là sao?” Ngải Thiển tò mò không thôi.

“Nàng ta...Đã từng dụ dỗ ta.” Nguyệt Ca lúng túng nói.

“Dụ dỗ thế nào?” Đôi mắt sáng của Ngải Thiển trừng lớn, bong bóng chưa xót bóc lên trong lòng.

“Cởi áo trước mặt ta, bộ dạng phóng dăng.”

“Hả? Không phải nàng ta rất lạnh lùng à? Sao lại làm ra chuyện như thế?” Ngải Thiển cảm thấy rất ngạc nhiên, bảo nàng ta độc ác thì nàng còn tin.

“Không rõ lắm. Nhưng những gì nàng ta làm là thật.” Nguyệt Ca lắc đầu.

“Người không bị dụ dỗ chứ?” Ngải Thiển hỏi mang tính chất thăm dò.

“Con thấy có thể à?” Nguyệt Ca cũng không nhịn được mà gõ nhẹ lên đầu Ngải Thiển.

Ngải Thiển sờ chỗ bị gõ, cười nói: “Đương nhiên là không thể. Nguyệt Nguyệt sư phụ của chúng ta là ai chứ? Sao có thể bị hồ ly tinh dụ dỗ dễ dàng thế được?”

Nguyệt Ca không khỏi bật cười lớn.

“Sao lại nói nàng ta vô cùng độc ác?” Ngải Thiển hỏi thêm một vấn đề.

Ánh mắt Nguyệt Ca nhìn phương xa, nói: “Mấy năm trước, lúc ta và hai sư huynh đi bắt một con tiểu yêu ngàn năm, tình cờ đụng phải Bạch Tầm Yên.”

Dừng một hồi lâu Nguyệt Ca mới nói tiếp: “Ngay lúc đó trong miệng Bạch Tầm Yên có thứ gì đó máu thịt lẫn lộn, trước mắt mọi người là một con quái vật không còn tứ chi. Thì ra là một yêu quái hóa thành hình người bị mất mạng.”

“Người đang nói là Bạch Tầm Yên như ăn con yêu quái kia như thể ăn thịt người?” Ngải Thiển cảm thấy buồn nôn.

“Ừ.” Nguyệt Ca gật đầu, “Lúc đó chúng ta đã cảm thấy Bạch Tầm Yên có cái gì đó không đúng, định bắt nàng ta lại nhưng nàng ta chỉ ăn yêu quái chứ không làm chuyện gì không có tính người. Chúng ta cũng không có lý do gì để ra tay với nàng ta cả. Định nói cho chương môn phái Bạch Giản thì lại không có chứng cứ để họ tin, đành coi như Bạch Tầm Yên tẩu hỏa nhập ma, sau này cố gắng hết sức trốn tránh.”

“Thì ra là thế.” Ngải Thiển gật đầu, cuối cùng cũng hiểu. Thật là biến thái. Bọn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy một đại mỹ nữ cứng rắn nhét một con yêu quái vào miệng, chắc cũng bị chấn động. Thảo nào mọi người nghe thấy tên nàng ta thì vẻ mặt lại khác thường như thế.

“Chúng ta tra xét rất lâu nhưng vẫn không tra ra được Bạch Tầm Yên khác thường ở đâu, Hôm nay con nói trên người nàng ta có khí tức âm lãnh đã nhắc nhở ta. Sau này nhất định phải tránh xa nàng ta biết không? Bây giờ chúng ta còn chưa biết lai lịch của nàng ta.” Nguyệt Ca lo lắng nói, vẻ mặt khá nghiêm túc.

Ngải Thiển biết không thể để Nguyệt Ca lo lắng nên gật đầu lia lịa, đang định nhắc nhở hẩn gì đó.

Nhưng vào lúc này, Vân Chiến cũng đã trở về, nhưng nhìn có hơi nhếch nhác.

Ngải Thiển nhảy dựng lên từ trong lòng Nguyệt Ca, trêu ghẹo: “Sư bá đang làm chuyện gì xấu hả? Sao lại khiến mình chật vật thế?”

Vân Chiến như đang đắm chìm trong cảm xúc của mình, sau khi vào cửa thì không chú ý tới tư thế trái với luân lý của Ngải Thiển và Nguyệt Ca. Lúc hẩn nghe tiếng Ngải Thiển thì nàng đã đứng bên cạnh theo quy củ.

“Ta có thể làm chuyện xấu gì?” Trùng Ngải Thiển một cái, Vân Chiến đặt mông ngồi trên ghế trống, nhấp một ngụm trà nóng để bình tĩnh tâm trạng lại. Nhớ lại chuyện vừa rồi vẫn khiến hẩn mặt đỏ tím đập.

Thì ra là Thủy Linh Nhi nghe Ngải Thiển gợi ý thì trở về phòng mình, lật tung tủ quần áo để tìm một bộ váy màu thủy lam khá thực nữ, tay áo thêu hoa thủy tiên. Một cái đai lưng rộng buộc quanh vòng eo nhỏ nhắn không đầu vòng tay. Váy này hình như là mẫu thân đưa cho nàng vào sinh nhật một trăm tuổi nhưng bị nàng nhét vào đáy tủ.

Nha đầu Thủy Tiên của nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình tỏ ra khác thường đã sớm kinh ngạc đến ngây người ở bên cạnh.

Cho tới khi Thủy Linh Nhi khó chịu, gọi vài tiếng nàng ta mới hồi phục lại tinh thần: “Có chuyện gì vậy tiểu thư?”

“Nhanh búi tóc cho ta.” Thủy Linh Nhi xách váy, ngồi vào trước bàn trang điểm.

Thủy Tiên đã kinh hãi tới mức người cứng ngắc, bước cùng tay cùng chân về phía Thủy Linh Nhi. Tiểu thư luôn thích mặc quần áo đơn giản tiện lợi nay lại ăn mặc thành thực nữ? Chẳng lẽ cây vạn tuế ở phía đông nở hoa rồi à? Nàng phải nhanh nói cho những người khác mới được.

“Nhanh lên.” Thủy Linh Nhi không kiên nhẫn mà thúc giục.

Nghe tiếng nói này, Thủy Tiên mới phát hiện ra tiểu thư vẫn là tiểu thư, vẫn nóng nảy như vậy. Tất cả chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi. Thở dài một hơi, Thủy Tiên cầm cây lược gỗ lên, búi tóc cho Thủy Linh

Nhi. Rốt cuộc có cơ hội cho nàng thể hiện kỹ xảo búi tóc rồi! Nàng nhất định phải trang điểm cho tiểu thư thật tốt mới được, mặc kệ vì sao tiểu thư lại bỗng nghĩ thông suốt mà muốn hóa trang thành thế này.

Chỉ chốc lát sau, một tiên nữ đã ra đời dưới bàn tay khéo léo của Thủy Tiên. Trên đầu búi Phi Vân kế, bên trái cài bộ diêu, bên kia là mấy đóa châu hoa nhỏ, lấp lánh rực rỡ. Số tóc còn thừa được để xõa sau lưng, ở góc có một sợi tơ màu thủy lam, phối với bộ váy màu lam của nàng khiến nàng phiêu dật như tiên nữ.

Thủy Tiên nhìn Thủy Linh Nhi bây giờ, cảm động đến rơi nước mắt. Rốt cuộc tiểu thư đã thay đổi, cho dù tiểu thư bị cái gì kích thích thì sự thay đổi này cũng tốt.

Thủy Linh Nhi đứng lên, hưng phấn hỏi: “Ta có đẹp không?”

“Đẹp, vô cùng xinh đẹp.” Thủy Tiên ngốc nghếch gật đầu, bộ đồ này rất hợp với khuôn mặt trái xoan trắng nõn của tiểu thư. Miễn là tiểu thư không mở miệng nói chuyện thì chính là một tiên nữ có khí chất.

Thủy Linh Nhi hài lòng. Nếu là bình thường thì nàng đã cầm roi lên để ra ngoài nhưng chân trái vừa bước ra thì đã không cẩn thận mà đạp lên làn váy thật dài. Ngồi sau đó người cũng không hề bất ngờ mà ngã “bịch” một cái trên đất.

“Tiểu thư...” Thủy Tiên kêu lên.

Thủy Linh Nhi nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, kéo mạnh làn váy: “Chết tiệt, sao lại vướng chân vướng tay thế chứ, dám hại bà cô ngã.”

“Tiểu thư đừng nóng giận.” Thủy Tiên vội vàng trấn an. Tuy nàng còn chưa biết chuyện gì thúc đẩy tiểu thư thay đổi nhưng vẫn nói: “Tiểu thư, người cũng không thể để mọi cố gắng của mình thất bại trong gang tấc thế.”

Thủy Linh Nhi nghe vậy thì suy nghĩ một chút, tay kéo váy dừng lại. Đúng vậy, nàng phải thay đổi thành tiên nữ, không thể thấy bại trong gang tấc được, nhin một chút là ổn thôi. Nàng đổi sang khuôn mặt tươi cười, cất cái roi đi, nói với Thủy Tiên: “Chuẩn bị cho ta một ly trà nóng.”

Thủy Tiên thấy Thủy Linh Nhi không tức giận thì đi pha trà.

Mà Thủy Linh Nhi thì thi triển pháp thuật không ngừng nghỉ, tay vẽ lên không trung rồi hạ xuống, trước mặt có thêm một tấm kính bằng nước. Trong kính là hình ảnh động, người trong đó là Vân Chiến. Vân Chiến đang ngồi dưới một tán cây, ngắm một cây cỏ tiên trong miệng, hai tay bắt chéo ra sau gáy, uể oải dựa vào cây, vẻ mặt thoải mái vui sướng.

Thì ra huynh ở phía sau núi. Thủy Linh Nhi thu hồi kính nước lại, cười đắc ý. Đợi Thủy Tiên bưng trà nóng lên thì nàng nhận lấy ngay, rồi đi về phía sau núi.

Vân Chiến hoàn toàn không biết sát tinh định mệnh đã đi về phía mình. Chờ hắn phát hiện ra thì đã bị người trước mắt làm sợ ngây người.

Người này là Thủy Linh Nhi đánh đá kia sao? Váy dài quét đất màu lam, mái tóc nhẹ bay, sợi tơ màu lam bay theo gió, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, trên tay bưng một bộ đồ trà, muốn bao nhiêu nhã nhặn lịch sự có bấy nhiêu.

Nhưng sau khi hết khiếp sợ thì Vân Chiến chợt giơ tay lên giận dữ mắng mỏ: “Yêu quái phương nào, nhanh hiện nguyên hình.”

Thủy Linh Nhi bị Vân Chiến làm cho sững sốt, tay run lên, súyt chút nữa thì làm đổ hết trà ra ngoài. Ngay sau đó nàng phản ứng kịp, nhất định là Vân Chiến bị biểu hiện khác thường của nàng làm tưởng lầm là yêu quái nhập thân.

“Hừ, thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Vân Chiến vừa nói thì bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, một luồng ánh sáng lạnh buốt Thủy Linh Nhi lùi lại.

Thủy Linh Nhi kinh hãi, ném khay trà về phía Vân Chiến theo phản xạ có điều kiện còn mình thì nghiêng người tránh sang một bên. Nước trà bắn ra tung tóe, Vân Chiến vừa hay hứng hết.

“Bà cô có lòng tốt bưng trà cho huynh, huynh lại nói bà cô là yêu quái. Thật là cho chút sắc mặt thì liền không biết xấu hổ. Ta thấy huynh cần ăn đòn.” Thủy Linh Nhi tức giận, chửi ầm lên, thật hối hận sao mình lại không cầm roi theo.

Vân Chiến bị mắng thì sững sốt, không kịp để ý tới quần áo bị ướt, kinh ngạc nói: “Muội là Thủy Linh Nhi thật à?”

“Nói nhảm. Không thể giả được.” Hai tay Thủy Linh Nhi chống nạnh, cằm hếch lên thật cao.

Vân Chiến vừa nhìn thì thấy chỉ có bộ đồ này là khác, còn những cái khác thì đúng là của Thủy Linh Nhi thật, người khác không thể giả bộ được. Hắn thu kiếm lại, nói đầy kỳ lạ: “Muội bị cái gì kích thích vậy? Sao lại hóa trang đầu Ngô mình Sở thế này?”

Nhớ tới ý kiến của Ngải Thiển, mặt Thủy Linh Nhi bỗng đỏ lên. Suýt chút nữa thì hồng mắt mục đích của mình rồi nên không khỏi mắng: “Đầu Ngô mình Sở chỗ nào? Bà cô có hóa trang thế nào thì cũng là một đại mỹ nữ.”

Vân Chiến không đồng ý mà chặc chặc thành tiếng: “Từng gặp người tự kỷ chứ chưa từng thấy ai tự kỷ như muội.”

“Đó là bà cô tự yêu vốn liếng của mình.” Thủy Linh Nhi nâng cằm lên thành một góc chín mươi độ, khá là tự tin.

Vân Chiến lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý.

Lòng Thủy Linh Nhi bối rối, kế hoạch bị ngâm nước nóng, tiếp theo nàng nên làm sao đây? Là khôi phục lại bản tính bình thường hay diễn tiếp? Suy tính hồi lâu, Thủy Linh Nhi cảm thấy không thể để cho Ngải Thiển coi thường, nhất định phải thành công. Hạ quyết định xong, Thủy Linh Nhi lại đổi sang nụ cười nhã nhặn, tay cũng đặt ngang trước người.

Vân Chiến nhìn mà kinh ngạc. Nha đầu này

làm sao vậy? Rốt cuộc bị cái gì kích thích vậy? Không được, dù có nói thế nào thì nha đầu này cũng là cháu gái của chương môn phái Thủy Lăng, không thể thấy chết, không thấy lạ mà không cứu. Nghĩ vậy, Vân Chiến nhìn Thủy Linh Nhi bằng đôi mắt sáng ngời.

Thủy Linh Nhi tưởng rằng Vân Chiến bị bộ dáng này của nàng mê hoặc, vui mừng trong bụng, người cũng duyên dáng bước tới. Tuy nữ tử phải bước từng bước sen nhưng nàng bước quá nhỏ rồi. Điều này không thể trách nàng được, làn váy quá dài, vì để đề phòng lại xảy ra bị kịch nên chỉ có thể đi cẩn thận một chút.

Thật vất vả mới tới trước mặt Vân Chiến trong ánh mắt của hắn, Thủy Linh Nhi đang nghĩ làm sao mới có thể ăn nói nhỏ nhẹ được.

Tay phải Vân Chiến đánh về phía nàng nhanh như tia chớp bỗng chụp lên vai nàng. Thủy Linh Nhi phản ứng nhanh, né người sang một bên tránh thoát một kích này. Nhưng “xoẹt” một tiếng, vải bị xé toạc ra, bả vai của nàng lộ ra ngoài, trơn nhẵn trơn nà.

“Huynh....Huynh....Thật không ngờ huynh lại làm nhục ta.” Thủy Linh Nhi nhìn cái váy bị xé nát của mình, trong lòng nổi nóng.

Vân Chiến ngơ ngàng nhìn miếng vải vụn trong tay, ngẩng đầu nhìn thì thấy khuôn mặt xấu hổ không chịu nổi của Thủy Linh Nhi, thoáng cái không biết phải làm sao, chỉ có thể ngậy ra như phỗng.

Thủy Linh Nhi cảm thấy vô cùng nhục nhã, không để ý tới chuyện da thịt mình bị lộ ra ngoài, gơ bàn tay nhỏ lên, tiên khí màu xanh lá cây như một quả cầu đánh về phía Vân Chiến. Vân Chiến chật vật né tránh.

Rốt cuộc tình hình này là sao? Vân Chiến còn hơi mù mờ. Hắn chỉ muốn chế trụ Thủy Linh Nhi, sau đó kiểm tra trên dưới xem rốt cuộc nàng xảy ra vấn đề gì, cũng không có ý làm nhục nàng. Hắn chỉ đành phải mù mờ giải thích: “Ta không có ý này. Đây chỉ là ngoài ý muốn. Ta chỉ muốn.... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Căn bản Thủy Linh Nhi không cho hắn cơ hội giải thích, hung hăng nói: “Chỉ là cố ý làm nhục ta chứ gì? Hôm nay bà cô ta hạ mình xuống để tới đây lấy lòng huynh nhưng lại bị huynh làm nhục thế này. Thù này không báo không được.”

Lấy lòng hần? Vân Chiến nghe mà ngậy người, cũng đã quên phải tiếp tục giải thích ình, đứng tại chỗ mặc cho Thủy Linh Nhi đánh lên người.

“Bịch” Bị một kích mạnh mẽ, Vân Chiến bay xa ba trượng như điều đứt dây, miệng phun máu tươi.

Lần này tới lượt Thủy Linh Nhi ngậy người. Nàng không ngờ có thể đánh trúng Vân Chiến thật. Trong lòng hoảng hốt, vội vàng chạy như bay tới bên cạnh Vân Chiến.

Vân Chiến cũng đã bò lên từ dưới đất, lau máu tươi nơi khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Thủy Linh Nhi, ngay sau đó xoay người rời đi.

“Ta....Ta....” Thủy Linh Nhi đứng sau, định giải thích.

Nhưng bóng lưng Vân Chiến đã biến mất, chỉ để lại mình Thủy Linh Nhi đứng đó, lòng như lửa đốt.

Lại nói về Vân Chiến. Hần lạnh lùng bỏ đi nhưng đáy lòng cũng sóng lớn cuộn trào. Trong đầu toàn là câu nói kia của Thủy Linh Nhi, xua đi không được. “Hôm nay bà cô ta hạ mình xuống lấy lòng huynh nhưng lại bị huynh làm nhục như thế.” Còn có bờ vai nữa lộ.

Hồn bay phách lạc đi tới chỗ Nguyệt Ca ở, Ngải Thiển thấy sắc mặt Vân Chiến đỏ ửng, một nửa là bởi vì thân thể bị đả thương, một nửa là vì chính ý nghĩ bậy bạ của hần là mặt đỏ tía tai.

“Sư huynh, huynh bị thương.” Nguyệt Ca đẩy xe lăn đi tới trước mặt Vân Chiến.

“Chuyện nhỏ thôi, đừng lo.” Vân Chiến khoát tay.

“A, huynh bị thương?” Ngải Thiển kinh hãi, vội vàng mở áo Vân Chiến ra, kiểm tra người hần.

Vân Chiến bối rối né tránh nói: “Không áo, vết thương nhỏ thôi, ta điều tức một chút là được.”

Nguyệt Ca trầm ngâm, nói: “Sư huynh bị tiên pháp phái Thủy Lăng làm bị thương. Là chuyện gì xảy ra?” Hần cũng không mở thiên nhãn để nhìn mọi chuyện, chỉ hỏi thẳng Vân Chiến.

“Bị tiên pháp phái Thủy Lăng làm bị thương?” Ngải Thiển bỗng hiểu rõ mà gật đầu, vẻ mặt hài hước.

“Con thì biết cái gì?” Vân Chiến thấy biểu tình này của Ngải Thiển, lại có dự cảm xấu. Có liên quan gì tới chuyện này? Nhớ tới lúc trên điện, hai người vừa gặp mặt đã thì thầm gì đó.

“Con chẳng biết gì cả, đang định hỏi sư bá đây.” Ngải Thiển lắc đầu, vẻ mặt khá nghiêm túc.

“Chẳng có chuyện gì cả.” Vân Chiến bỏ lại lời này thì đứng dậy, đi về phòng ngủ.

Ngải Thiển nhìn theo bóng lưng Vân Chiến, cười quái dị liên tục. Huynh không nói thì ta không biết à?

“Nha đầu, con làm gì rồi?” Nguyệt Ca bắt đắc dĩ hỏi.

“Con không làm gì cả.” Ngải Thiển mở to đôi mắt, vẻ mặt vô tội.

“Con đó, đừng tưởng vì sư không biết. Không được quá đáng biết không? Nếu không vì sư cũng không bảo vệ được con đâu.” Nguyệt Ca vừa vuốt ve mái tóc Ngải Thiển, vừa nói đây cương chiều.

“Biết ạ, đồ nhi con nhất định sẽ không làm gì quá đáng. Người ta đang làm chuyện tốt đó. Hi hi...” Ngải Thiển cười khê, rất đắc ý, người lại vô ý thức mà cọ cọ vào ngực Nguyệt Ca.

“Có chuyện gì nhất định phải nói với vi sư.” Nguyệt Ca ôm Ngải Thiển, nói bằng giọng trong trẻo.

72. Chương 72: Xà Yêu Nghìn Năm

“Cái gì? Đồ đệ của Nguyệt môn chủ là ma tinh?”

Người có tính hơi xúc động kia đã rút bảo kiếm ra, chỉ về phía Ngải Thiển. Kiếm rút ra tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Bạch Tầm Yên lẳng lặng ngồi ở chỗ cũ, nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mắt.

Thủy Trình nhìn thấy thì kinh hãi nói: “Mọi người bình tĩnh, tình hình còn chưa rõ mà.”

“Không được động thủ.” Thủy Linh Nhi vội la lên.

“Thà giết lầm còn hơn để lại mầm họa.” Một người hét lớn.

“Đây là đạo lý của tiên à?” Nguyệt Ca lạnh nhạt hỏi người kia.

Người nọ bị khí thế trong trẻo lạnh lùng của Nguyệt Ca đè lên, nhất thời không nói ra lời.

“Các vị tiên trưởng yên tĩnh một chút. Mọi chuyện còn chưa được làm rõ, không thể xúc động được.” Tiêu Dao tiên nhân và Thanh Tuyền tiên nhân cũng đồng thanh nói.

“Các vị định làm gì vậy?” Vân Chiến cũng cười lạnh hỏi mọi người rút kiếm ra.

Những người đó chỉ là những con tôm nhỏ nên cũng sợ chốc lát, cùng thu hồi kiếm.

Nghiên Nghị cao giọng nói: “Mong Nguyệt môn chủ cho chúng ta một lời giải thích.”

“Nàng không phải là ma tinh.” Nguyệt Ca chỉ nói một câu, đôi mắt phượng thanh tịnh đẹp để quét một vòng qua mọi người, mang theo khí thế.

“Chúng có đầu?” Bạch Tầm Yên không nhanh không chậm hỏi.

“Các người thấy trên người nàng có ma khí?” Nguyệt Ca nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Tầm Yên, ánh mắt lạnh nhạt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ chỉ cảm nhận được tiên khí thuần khiết, làm gì có ma khí.

“Nhìn đi, chỉ là hiểu lầm một chút thôi. Những tục nhân phàm trần kia hiểu rõ nhất là bịa chuyện sinh sự.” Thủy Trình vội vàng dãn xếp.

Những người vừa nảy xúc động lúng túng thì lẽ, lui về vị trí của mình.

Ngải Thiển thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng tàn nhẫn mắng Bạch Tầm Yên.

Thủy Linh Nhi quăng cho Ngải Thiển một ánh mắt an ủi, thu roi lại. Ngải Thiển cười ngọt ngào với nàng, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Bầu không khí dịu xuống, Bạch Tầm Yên vẫn không vội vàng, dường như tất cả đều trong dự liệu của nàng ta.

“Bàn bạc chính sự quan trọng hơn.” Tiêu Dao tiên nhân nói, trong lòng thâm xấu hổ, suýt chút nữa thì hại tiểu cô nương vô tội mất mạng rồi.

“Đúng.” Thủy Trình liền vội vàng gật đầu.

“Chỉ bằng chúng ta chia nhau xuống nhân gian tìm, được không?” Nguyệt Ca nói, chuyện này xảy ra thật bất ngờ.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Mọi người suy nghĩ một chút, đều đồng ý.

“Sao chia người đây?” Thủy Trình hỏi.

“Tử Nguyệt Môn ta phụ trách Đông Hiên Viên, phái Bạch Giản phụ trách Tây Hiên Viên, phái Thủy Lăng phụ trách Bắc Hiên Viên, Cửu Thiên Môn phụ trách Nam Hiên Viên, những tiên trưởng còn lại thì tìm trong khu vực mà mình quen thuộc là được rồi. Mọi người cảm thấy thế nào?” Nguyệt Ca nói rõ ràng mạch lạc.

Tất cả mọi người không phản đối, cảm thấy sắp xếp như vậy là tốt nhất.

Vốn là bàn bạc chuyện trăm yêu trừ ma, đến cuối cùng lại thành tìm ma tinh.

Chuyện qua đi, mọi người nhao nhao rời đi, lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Bạch Tầm Yên nhìn đám người Ngải Thiển, cũng nhanh nhẹn rời đi.

Ngải Thiển đẩy Nguyệt Ca, đi với hai người Vân Chiến ra khỏi đại điện. Bầu trời bên ngoài nặng như chì, ép người ta nghẹt thở.

Ngải Thiển đang định hỏi Nguyệt Ca định làm gì tiếp theo thì Thủy Linh Nhi đuổi tới từ phía sau, lớn tiếng tuyên bố: “Ta muốn cùng đi với mọi người.” Về phần chuyện tìm ma tinh ở Bắc Hiên Viên thì giao ấy người ông nội đi.

“Tốt như vậy à?” Ngải Thiển hỏi, ngược mắt nhìn Vân Chiến đang nhìn Thủy Linh Nhi chăm chăm đầy khó chịu, không khỏi bật cười, sửa lời: “Được, vậy chúng ta cũng có thể làm bạn.”

Thủy Linh Nhi cao hứng nhảy dựng lên, tiện thể cho Vân Chiến một ánh mắt khiêu khích.

Thủy Trình và vợ chồng Thủy Hổ cũng bước ra cùng nhau.

“Linh Nhi, sao con có thể làm Nguyệt môn chủ liên lụy được?” Thủy Trình nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, lập tức trách cứ Thủy Linh Nhi.

“Vì sao không thể đi?” Thủy Linh Nhi hỏi ngược lại.

Thủy Trình bị lời của nàng ép, không biết phải phản bác thế nào.

Thủy Tuyết cười mắng: “Nha đầu con sao không an phận nhỉ.”

“An phận thì không phải là Thủy Linh Nhi con rồi.” Thủy Linh Nhi đắc ý nói.

Mọi người bật cười.

“Để cho Linh Nhi đi theo bọn con đi. Con cũng có tỷ muội bầu bạn.” Ngải Cạn nói lời hay thay Thủy Linh Nhi.

“Việc này...” Lần này Thủy Trình cũng không tiện nói gì.

Thủy Hổ ngẩng đầu nhìn trời, nói một cách nặng nề: “Gió mây thay đổi, chắc chắn sẽ đại loạn.”

Thủy Trình nghe lời ông, cũng thở dài một hơi: “Hy vọng có thể ngăn cản kịp.”

“Hừ, yêu quái nhỏ nhỏ mà thôi. Bà cô ra tay còn không sợ bọn nó sẽ bị dọa tới mức hồn bay phách tán sao?” Thủy Linh Nhi rất khinh thường mà nói.

Vân Chiến lập tức nói: “Chỉ bằng muội? Nếu hù được bọn nó thật cũng là bởi vì vấn đề diện mạo của muội.”

“Gì hả?” Thủy Linh Nhi ngẩng đầu, hai mắt như hai ngọn đuốc.

Ngải Thiển và Nguyệt Ca liếc nhìn nhau, cười hiểu ý. Còn đám Thủy Trình thì lúng túng không biết nên làm sao cho phải.

“Chúng ta cũng nên cáo từ.” Nguyệt Ca bỗng ôn nhã nói, phá vỡ tình trạng giương cung bạt kiếm của Thủy Linh Nhi.

“Được rồi, mang theo trách nhiệm nặng nề, lão phu cũng không giữ lại nữa.” Thủy Trình nghiêm túc nói.

Thủy Hổ nhìn Nguyệt Ca đầy kính nể.

Nguyệt Ca gật đầu chào.

Ngải Thiển cười ngọt ngào với mọi người: “Ngày khác con sẽ trở lại bái kiến ông nội và bá phụ bá mẫu nhé.” Sau đó đẩy Nguyệt Ca từ từ rời đi. Vân Chiến và A Thương đuổi theo, Thủy Linh Nhi phất tay với ba người Thủy Trình rồi sải bước rời đi theo.

Ba người Thủy Trình đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

“Cứ để Linh Nhi đi theo bọn họ có được không?” Thủy Tuyết lo lắng nói.

“Để nó đi theo đi, đi theo cạnh Nguyệt môn chủ, nói không chừng có thể ngộ ra được chút đạo, vô cùng có ích cho tu vi của nó.” Thủy Trình thở dài.

“Chúng ta cũng nên xuống núi hành động.” Thủy Hổ hùng tâm tráng chí, hận không thể bắt được ma tinh ngay bây giờ, đấu một trận với nó.

“Ừ.”

Bốn người Ngải Thiển bây giờ biến thành năm người. Vốn bọn họ rời khỏi phái Thủy Lăng thì có thể đi thẳng về phía Đông Hiên Viên nhưng Ngải Thiển nói nàng còn có thứ quan trọng phải lấy, phải trở về Tử Nguyệt Môn một chuyến.

Kết quả là, năm người ngự kiếm về thẳng Tử Nguyệt Môn.

Trên đường đi, Vân Chiến và Thủy Linh Nhi vẫn đấu không ngừng. Nhưng Vân Chiến trốn không được, chỉ đành phải đối mặt đón đòn. Đấu khẩu miệng lưỡi rất náo nhiệt, Ngải Thiển còn thỉnh thoảng chen vào một câu, càng thêm dầu vào lửa cho bọn hắn.

Nguyệt Ca lắc đầu bất đắc dĩ. Nha đầu là sợ thiên hạ không loạn.

Nhưng lúc Thủy Linh Nhi đang cãi vã với Vân Chiến cũng không quên tâm sự với Ngải Thiển. Mà Vân Chiến cũng không quên tiện thể hủy mặt mũi của Ngải Thiển. Sau đó thật thương hại cho hắn khi phải đối mặt với sự tấn công của hai nữ nhân.

Cảm thấy chỉ chớp mắt một cái mà thôi bọn họ đã đến Tử Nguyệt Môn.

Ngải Thiển chạy thẳng tới “thiên đường” của nàng. Thủy Linh Nhi tò mò theo sau nàng, không biết rốt cuộc Ngải Thiển quên mất bảo bối quan trọng gì.

Lại thấy Ngải Thiển lật ra một xấp có vẻ giống bức họa.

“Đây là gì?” Thủy Linh Nhi hỏi.

“Bức họa.” Ngải Thiển vừa sắp xếp lại vừa trả lời Thủy Linh Nhi, cảm bức họa thì trái tim liền dễ chịu.

“Ai vậy?” Thủy Linh Nhi thấy lạ. Đi thăm dò ma tinh thì Ngải Thiển cảm bức họa theo làm gì?

“Nguyệt Nguyệt sư phụ.” Ngải Thiển cười khẽ, đáp.

“Hả?” Thủy Linh Nhi kinh hãi che miệng: “Nguyệt môn chủ? Muội cảm theo làm gì? Ta xem chút nào.” Dứt lời liền vươn tay ra cướp.

Ngải Thiển chặn ma trảo của Thủy Linh Nhi: “Ta cho tỷ xem cũng được, cẩn thận chút đấy. Thứ này rất có ích, là nguồn châu báu của ta đấy.”

Thủy Linh Nhi nghe nhưng không hiểu, ngơ ngác nhìn Ngải Thiển mở bức họa ra. Mỹ nam tuyệt thế được vẽ rõ ràng trên giấy, tư thế khác nhau nhưng tuyệt mỹ và dịu dàng giống nhau.

Còn không đợi Thủy Linh Nhi kịp lấy lại tinh thần, Ngải Thiển đã nhanh chóng thu bức họa lại, cất thật kỹ.

“Đi thôi.” Ngải Thiển dẫn đầu bước ra.

Thủy Linh Nhi máy móc đi theo sau Ngải Thiển.

Trong thời gian rảnh rỗi này, Nguyệt Ca đã khai báo rõ ràng mọi chuyện cho Lưu Niên, cũng để A Thương ở lại giữ nhà.

Thấy hai người Ngải Thiển đi tới, Nguyệt Ca nói khẽ: “Chúng ta chia làm hai đường để hành động đi.”

“Chia thế nào?” Vân Chiến sợ tới mức nhảy bắn lên từ trên đất.

Ngải Thiển nghe nói thế thì mắt lập tức tràn đầy ý cười: “Vậy mà phải hỏi nữa hả? Dĩ nhiên là muội và Nguyệt Nguyệt sư phụ đi với nhau, huynh và Linh Nhi đi với nhau.”

“Không được.” Vân Chiến kiên quyết từ chối, buộc mình phải tỉnh táo lại.

Thủy Linh Nhi gầm lên: “Sao lại không được?” Huynh không muốn, bà cô càng muốn quẩn lấy.

“Không được là không được.” Giọng Vân Chiến cương quyết. Hắn không thể để sau này mình phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng được. Hắn phải cố gắng bảo vệ quyền lợi của mình, cố gắng vì hạnh phúc tương lai.

“Vậy rất tốt, bốn người đi cùng nhau thì khí tức quá nặng, khiến người ta nhìn chăm chăm. Hai người đi thì dễ hơn nhiều.” Nguyệt Ca không thèm nhìn sự lo lắng của Vân Chiến, nói tiếp.

Ngải Thiển bỗng đi tới cạnh Vân Chiến, nói khẽ: “Có phải huynh sợ mình sẽ có thiện cảm với Linh Nhi, cho nên không dám đi cùng tỷ ấy không?” Giọng tuy nhỏ nhưng tiếc là mọi người đều nghe thấy.

Vân Chiến như thẹn quá hóa giận: “Có thể à? Sao có thể?”

“Vậy huynh lo lắng cái gì? Sao không dám đi cùng tỷ ấy?” Ngải Thiển nhú mào, ép hỏi.

“Đi cùng thì đi cùng.” Vân Chiến phẩy tay áo một cái, tức giận nói, quay lưng lại với mọi người.

Ngải Thiển cười xảo quyệt, lặng lẽ làm thế tay “cổ lên” với Thủy Linh Nhi.

Thủy Linh Nhi nhìn bóng lưng Vân Chiến, đáy mắt lóe lên sự kiên quyết.

“Vậy thì đi thôi.” Thấy không ai có ý kiến gì khác, Nguyệt Ca cười cưng chiều với Ngải Thiển.

Ngải Thiển ngọt ngào tiêu sái đi tới bên cạnh Nguyệt Ca.

Phất tay áo, ánh sáng trắng bao phủ, hai người Nguyệt Ca biến mất ngay sau đó. Về phần hai người Vân Chiến làm thế nào thì là chuyện của bọn họ.

Kinh đô của Đông Hiên Viên tên là Mộ Thành, đường phố chính tề, cửa hàng san sát, rất đông người quán rượu. Người đi đường mặc quần áo đủ màu hiển rõ sự sầm uất. Lúc đầu là Ngải Thiển tỉnh lại ở một góc Mộ Thành.

Ngải Thiển và Nguyệt Ca vững vàng rơi xuống đất trước một quán rượu. Ngải Thiển đang định kêu lên rằng có phải dung mạo của Nguyệt Ca không còn quá thu hút ánh nhìn hay không? Người đi đường vừa nhìn thấy đều như không thấy bọn họ, mắt nhìn thẳng, đi về phía quán rượu.

Ngải Thiển cảm thấy kỳ lạ, không đợi nàng mở miệng hỏi, Nguyệt Ca liền nói: “Ta dùng Chương Pháp Nhân, người phạm không thấy được chúng ta.”

“Không thấy chúng ta? Vậy con ăn thế nào?” Ngải Thiển lo lắng nói.

Nguyệt Ca sững sốt, lập tức nói: “Ta giải trừ ngay.”

“Nhưng dung mạo của người...” Ngải Thiển không nói tiếp. Dung mạo của Nguyệt Ca sẽ chọc phải rất nhiều rắc rối.

“Việc này không phải lo.” Nguyệt Ca nở nụ cười, tay áo trắng như tuyết khẽ giơ lên.

Ngải Thiển chưa phát hiện ra có gì bất thường đã thấy người đi đường đều ném ánh mắt quái dị về phía họ. Trong lòng cả kinh, Ngải Thiển vội la lên: “Thấy chúng ta rồi. Làm sao bây giờ?”

“Con nhìn vẻ mặt họ xem ngoài quái dị ra có gì khác không?” Nguyệt Ca bình tĩnh hỏi.

Ngải Thiển nghe vậy thì quan sát biểu tình của người đi đường cẩn thận, ngoài ngạc nhiên ra thì không có gì thật, đâu thấy được dung mạo kinh diễm kinh thiên của Nguyệt Ca.

Cảm thấy có nhiều ánh mắt kỳ lạ, Ngải Thiển lại nhìn Nguyệt Ca. Vẫn là dung mạo tuyệt mỹ mà, sao lại thế này?

“Ta dùng tiên thuật để biến ảo, trong mắt người phạm ta chỉ là một nam tử trẻ tuổi bình thường mà thôi.” Nguyệt Ca cười, giải thích.

“Nhưng con vẫn thấy người...” Ngải Thiển lẩm bẩm.

“Con không phải người phạm.” Nguyệt Ca lại nói. Lúc trước hắn đã giấu tiên khí trên người Ngải Thiển đi. Bây giờ người phạm có nhìn cũng chỉ thấy một người tàm phè có dáng dấp bình thường và một tiểu cô nương ngọt ngào mà thôi.

Ngải Thiển nghiêng đầu suy nghĩ mới tiêu hóa được những tin tức này, sau đó cười ngọt ngào, nói: “Vậy cho con nhìn xem người phạm sẽ thấy bộ dáng gì của người đi.”

Nguyệt Ca cười một tiếng, ngón tay khẽ động.

Ngải Thiển chỉ thấy trước mắt thay đổi, dung mạo bình thường, ngũ quan bình thường, bất kể là nhìn riêng hay tổ hợp lại cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt. Thật là thần kỳ.

Nhưng Ngải Thiển vẫn cười hài lòng: “Được, cứ như vậy đi. Ai cũng sẽ không thích gương mặt này đâu.” Trong lòng thật đúng là yên tâm không ít.

Nguyệt Ca mỉm cười, để Ngải Thiển nhìn diện mạo thật của mình, “Có muốn vào ăn gì đó không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” Ngải Thiển gật đầu lia lịa, nhìn ba chữ đỏ tươi “Hồng Bài lâu” trên tửu lâu, cảm giác nước miếng của mình sắp chảy ra ngoài rồi. Nguyệt Nguyệt sư phụ thật hiểu nàng.

Nguyệt Ca lắc đầu đầy bất đắc dĩ, tự đẩy xe lăn vào tửu lâu. Ngải Thiển hoàn hồn, đuổi theo.

Tiểu nhị đứng trước cửa tửu lâu thấy tuy nam tử này tàn tật nhưng ăn mặc hoa lệ, vội vàng cười toe toét, bước lên đón: “Mời hai vị khách quan vào trong.”

Ngải Thiển gật đầu hài lòng, chủ động đẩy xe lăn vào trong.

Vai trái tiểu nhị vắt một cái khăn tay, bước từng bước theo sau hai người.

“Hai vị muốn ngồi ở đâu? Trên lầu có nhã gian.” Đôi mắt trên khuôn mặt gầy nhom của tiểu nhị lóe sáng.

Ngải Thiển nhìn quanh đại sảnh trang trí một cách phóng khoáng, hơn một nửa đã có người ngồi, chỉ có một cái bàn gần cửa sổ là chưa có ai. Vì vậy nàng chỉ tay về phía đó, cười nói: “Chúng ta ngồi đó là được rồi.”

“Được được được.” Tiểu nhị vội vàng bước lên lau mặt bàn, dẫn hai người Ngải Thiển ngồi xuống.

Đội bọn họ ngồi vào chỗ của mình, hần hỏi: “Khách quan muốn gọi gì?”

“Ừm” Ngải Thiển chống má, suy nghĩ một chút, “Có cánh gà nướng không?”

“Có có có, cánh gà nướng của chúng ta là thơm ngon nổi danh nhất ở đây đây. Cô nương thật tinh mắt.” Tiểu nhị càng cười tươi hơn.

Ngải Thiển mím môi cười cười: “Mang cho chúng ta chút đồ ăn chay nữa nhé.”

Tiểu nhị ngẩn người rồi mới cười nói: “Sẽ mang lên nhanh thôi, khách quan chờ chút.”

Đồ ăn được bưng lên, Ngải Thiển mới nhìn Nguyệt Ca ở đối diện, nói: “Phong cảnh ở đây không tệ, phía dưới có một con sông xanh biếc.”

“Ừ.” Nguyệt Ca ôn nhã nhìn ra ngoài cửa sổ, nước sông xanh trong, đủ mọi loại thuyền trôi lững lờ, tạo từng vòng từng vòng sóng, còn có thể nghe tiếng ca trong treo của nữ tử.

“Nhưng chắc chắn không bằng phong cảnh của núi Tử Nguyệt.” Ngải Thiển nói thêm một cái, đôi mắt sáng lấp lánh.

Nguyệt Ca quay sang cười một tiếng, nói: “Mỗi thứ đều có cái hay của nó. Vẻ đẹp của núi Tử Nguyệt là trong treo lạnh lùng, ở đây là vẻ đẹp nơi trần thế của người phàm.”

Ngải Thiển gật đầu đồng ý với lời Nguyệt Ca.

Lúc này, tiểu nhị đã nhanh nhẹn dâng trà, chỉ chốc lát sau lại lui xuống.

Ngải Thiển nhìn nước trà xanh biếc trong veo, tuy mùi trà tràn đầy cánh mũi nhưng nàng vẫn không muốn uống. Sao thứ này so được với trà cổ tiên của phái Thủy Lăng được. Aiz, không biết lúc nào mới có thể uống thứ trà cực phẩm đó lần nữa.

Nguyệt Ca cũng không uống trà mà chỉ chuyên chú nhìn Ngải Thiển.

Ngải Thiển bị nhìn nên hơi xấu hổ, vội vàng giả vờ chú tâm vào những người khác nhưng không ngờ lại nghe được vài câu bất quá quan trọng.

Ba nam tử trung niên mặc cẩm phục ngồi trong đại sảnh, coi như bên cạnh không có ai mà ba hoa khoác lác.

Một người trong đó nói một cách thần bí: “Mọi người có nghe nói không? Trong phủ Thừa tướng có yêu quái.”

“Ừ, ta cũng nghe nói, không biết là thật hay giả.”

“Là thật đó. Ngay cả hai mươi phòng tiểu thiếp của Thừa tướng vừa cưới chưa được ba ngày cũng chết bất đắc kỳ tử, đều bị hút hết máu.”

“Thừa tướng cũng càng ngày càng tiều tụy, sắp không chịu nổi rồi. Đã mời rất nhiều cao nhân tới nhưng không tìm được nguyên nhân.”

Những người khác nghe thấy bát quái thì nhao nhao vây tới, cùng nghe ngóng.

Ngải Thiển nhếch mày, hỏi Nguyệt Ca: “Là yêu quái thật ă?”

“Ừ, xà yêu ngàn năm.” Nguyệt Ca gật đầu.

“Chúng ta phải đi trừ yêu ă?” Ngải Thiển lập tức hưng phấn, lòng tràn đầy kích động.

“Ăn xong rồi đi.” Nguyệt Ca không nhanh không chậm nói.

“Vâng.” Mắt Ngải Thiển nhìn phía trước chăm chăm, hy vọng đồ ăn nhanh được mang lên. Trong lòng nàng vẫn tò mò rằng yêu quái hút máu thế nào? Không phải ma cà rồng mới hút máu ă?

Đồ ăn được mang lên rất nhanh trong sự mong đợi của Ngải Thiển.

Mùi thơm bay vào mũi, cánh gà vàng ươm khiến miệng Ngải Thiển hoạt động hết công suất, lập tức vươn móng vuốt bốc lên, không để ý tới hình tượng mà gặm.

Nguyệt Ca cười khê, cầm đĩa lên gấp tượng trưng vài miếng đồ ăn chay, sau đó chú tâm nhìn Ngải Thiển gặm cánh gà như đang thưởng thức cảnh đẹp gì vậy.

Ngải Thiển một lòng vui đầu vào thức ăn ngon, sớm quên mất mọi thứ xung quanh.

Chờ tới lúc Ngải Thiển gặm hết một mâm đùi gà, rốt cuộc thỏa mãn ợ khê một tiếng. Thật ra từ sau khi nàng có tiên cốt thì căn bản không cần ăn ngũ cốc nữa. Nhưng lòng trần của nàng còn chưa hết. Lúc tham lên là ăn rất vui vẻ, không phải ăn cho no bụng mà là để đỡ thèm.

Với những đồ ăn chay kia, Ngải Thiển không hề ham thích. Thấy Nguyệt Ca dường như không động tới nàng cũng không nói gì, sẵn khoải gọi tiểu nhị tính tiền, còn thưởng cho hần không ít bạc.

73. Chương 73: Lặng Lẽ Mập Mờ

Lòng Ngải Thiển cả kinh, ngẩng phắt đầu lên nhìn. Bộ quần áo đỏ rực của Tàn Diên bay phàn phật trên không trung, nụ cười bắt mắt.

“Người tới đây lúc nào?” Ngải Thiển hỏi, đồng thời, Nguyệt Ca kéo nàng tới cạnh để bảo vệ.

“Ừm, chuyện này hử, đại khái là lúc nàng vợ vét tiền của.” Tàn Diên sờ cằm, tà khí nói.

Nguyệt Ca hồ hững nhìn, đáy mắt thoáng qua tia mệt mỏi.

Ngải Thiển kinh hãi, bỗng phản ứng kịp. Nguyệt Nguyệt không thể dùng tiên pháp thượng thừa, nếu không sẽ gây tổn thương rất lớn tới thân thể. Làm sao bây giờ? Bây giờ Tàn Diên tới đây, bọn họ phải làm sao để rời khỏi đây an toàn đây?

“Sao, tiểu mỹ nhân?” Bóng dáng Tàn Diên bỗng xuất hiện trước mặt Ngải Thiển.

“Không sao cả, gặp người thì kích động quá thôi.” Khóe môi Ngải Thiển nhếch lên thành nụ cười.

“Thật ă? Nhớ nhưng bốn quân vậy sao?” Khí tức trên người Tàn Diên bỗng u ám đi vài phần, bàn tay thon dài trắng xanh vươn về phía Ngải Thiển.

Nguyệt Ca phất tay ngăn cản, giọng lạnh đi một chút: “Ma Quân định làm gì?”

Tàn Diên thu tay về, nói: “Chỉ muốn xem xem có phải Ma Hậu của ta gây đi hay không, có bị sự phụ của nàng ngược đãi hay không thôi mà?”

“Sao ngươi dám nói ta là Ma Hậu?” Ngải Thiển bĩu môi, trong lòng rất khó chịu.

Trước cổng phủ Thừa tướng không có nhiều người. Ngoài hai thị vệ giữ cửa thì không có người khác. Nhưng Tàn Diên lại ngênh ngang xuất hiện như thế, không sợ họa người phạm ả?

“Từ trước tới nay tiên ma không đội trời chung, Ngải Thiển là đồ đệ của Tử Nguyệt Môn ta, chẳng lẽ Ma Quân đang nằm mơ giữa ban ngày, tìm nhầm người à?” Nguyệt Ca cố nén sự khó chịu, nói.

“Sao có thể.” Tay áo bào rộng rãi của Tàn Diên bị gió thổi tung bay, “Lời này bốn quân đã sớm nói rồi. Nếu lúc đó không phải đồ đệ yêu quý của Môn chủ sốt ruột thì mỹ nhân đã đồng ý làm Ma Hậu của bốn quân rồi.”

Ngải Thiển thật không muốn để ý tới Tàn Diên, chỉ lo cho thân thể của Nguyệt Ca, dứt khoát xoay người đẩy xe lăn.

“Mỹ nhân giận rồi à?” Tàn Diên lững thững đuổi theo, cười hỏi.

Ngải Thiển cúi đầu, im lặng.

Nguyệt Ca dĩ nhiên không tiếng động thở dài. Lúc này hắn rất muốn đánh một trận với Tàn Diên nhưng lực bất tòng tâm.

Tàn Diên phớt lờ, nói tiếp: “Lúc này các ngươi hạ phạm là vì ma tính của Ma giới chúng ta?”

Ngải Thiển ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Diên. Sao hắn biết?

“Muốn biết vì sao ta biết?” Tàn Diên tà tà nhìn Ngải Thiển.

Nàng gật đầu.

“Tự nhiên có người nói với bốn quân.” Tàn Diên nói.

“Ai?” Không phải là có gian tế đấy chứ? Ngải Thiển bị ý nghĩ này dọa sợ.

Vậy mà Tàn Diên lại trả lời đúng như những gì nàng nghĩ: “Đúng thế.”

“Là ai?” Ngải Thiển nở nụ cười, trấn định nhìn Tàn Diên.

“Tiểu mỹ nhân, nàng cho rằng bốn quân sẽ nói à?” Tàn Diên cười như không cười nhìn Ngải Thiển.

Ngải Thiển sờ sờ lỗ mũi, không để ý tới Tàn Diên nữa mà hỏi Nguyệt Ca: “Nguyệt Nguyệt sự phụ, không phải người dùng thuật Huyền Hóa (biến ảo) ả? Sao hắn có thể thấy được dụng mạo vốn có của người?”

“Chỉ chút thủ đoạn này của ta sao giấu được Ma Quân?” Nguyệt Ca nói bằng giọng trong trẻo, nở nụ cười thản nhiên.

“Ngươi lợi hại vậy thật à?” Ngải Thiển nhìn Tàn Diên bằng ánh mắt không tin tưởng.

“Nàng không tin phu quân ư?” Lúc nói chuyện, Tàn Diên luôn hữu ý vô ý chiếm lợi của Ngải Thiển.

Ngải Thiển ghen hờn.

Sát khí của Nguyệt Ca tỏa ra, tay áo bay lên, chuẩn bị dịch chuyển tức thời rồi đi.

Tàn Diên đứng đó cười khó hiểu, không đuổi theo.

Sâu trong một ngọn núi ở nơi nào đó, Ngải Thiển đặt mông ngồi trên mặt đất, không quan tâm đất ướt. “Nguyệt Nguyệt sự phụ, hình như hành tung của chúng ta luôn dưới mắt Tàn Diên.”

Nguyệt Ca vươn tay kéo bàn tay nhỏ bé của Ngải Thiển, nói: “Không sao, bây giờ hắn chỉ xem náo nhiệt, cũng sẽ không ra tay đối phó với chúng ta.”

“Vì sao?” Ngải Thiển không hiểu.

“Hắn cũng cần lực lượng của chúng ta tìm ma tinh giúp.” Nguyệt Ca cười nhạt, nói.

“A...” Ngải Thiển vỗ mạnh lên đầu mình. Sao nàng không nghĩ tới nhỉ?

Nguyệt Ca bật cười, nói tiếp: “Ma tinh vốn là người của Ma giới. Chỉ là ta không biết mục đích Tàn Diên tìm ma tinh là gì. Là muốn tìm thêm một trợ thủ hay là muốn giết người đe dọa tới địa vị của hắn.”

“Nói vậy là chúng ta chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến hả?” Ngải Thiển mở lớn đôi mắt to, hỏi.

“Ừ.” Nguyệt Ca khẽ gật đầu.

“Được rồi, chúng ta cứ chờ xem.” Ngải Thiển cũng gật đầu thật mạnh, cắn chặt răng.

“Ta cảm thấy xà yêu nghìn năm hôm nay có gì đó không đúng.” Nguyệt Ca bỗng nói.

“Không đúng chỗ nào?” Ngải Thiển dán sát lại, tò mò hỏi, ngón tay hữu ý vô ý vuốt ve ngón tay trên bụng Nguyệt Ca.

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra.” Nguyệt Ca nói.

Ngải Thiển an ủi: “Không sao. Dù sao xà yêu kia cũng đã chết, tạm thời thì không sao. Chờ đi q đ chuyện xảy ra rồi tính. Hôm nay người hao tổn quá nhiều sức lực, nhanh đi nghỉ đi.”

Lúc này, sắc trời đã tối đi, màn đêm đã buông xuống, đôi mắt nhìn chỉ có thể thấy bóng cây lay động, còn có thể loáng thoáng nghe được tiếng động vật tru lên.

Nguyệt Ca nói: “Được.”

Ngải Thiển cúi đầu, vẫn đang hoang mang không biết bọn họ nên ngủ thế nào. Trước mắt bỗng có thêm một căn phòng xinh xắn.

“Người biến ra?” Ngải Thiển ngạc nhiên hỏi.

“Ừ.” Nguyệt Ca kéo tay Ngải Thiển đi vào trong phòng.

Một cái giường gỗ lớn đặt trong phòng, màn bằng tơ bay phấp phới, còn có bàn tỏa hương hoa say lòng người. Trên cơ bản, những thứ cần có đều có, đủ để nàng ngủ một giấc thật thoải mái.

Ngải Thiển vui mừng nhào mạnh lên giường, hai tay khẽ vuốt cái áo ngủ bằng gấm mềm mại.

Nguyệt Ca theo sau, lắc đầu cười cười, dùng lực nhảy lên giường.

Ngải Thiển thấy thế thì vội vàng bò dậy, để thẳng hai chân hắn lên giường, cũng đắp áo ngủ bằng gấm lên.

Nguyệt Ca thuận thế đi ngủ, hai mắt khép lại ngay lập tức.

Ngải Thiển chần chừ một chút, vẫn bò vào ổ chăn, ngủ cạnh Nguyệt Ca.

Cảm giác nơi phát ra hơi ấm, nàng dán sát vào người Nguyệt Ca, cái đầu nhỏ tựa lên vai hắn, hai tay cũng ôm chặt lấy người Nguyệt Ca như bạch tuộc.

Cảm giác được hơi thở của Ngải Thiển ổn định hơn, tuy Nguyệt Ca cảm thấy việc này không hợp với lễ nghi nhưng vì quá mệt nên hắn tỉnh lại rồi muốn không nhúc nhích nữa, nên cũng không đẩy Ngải Thiển ra. Hơn nữa, trong lòng hắn cũng rất hưởng thụ cảm giác như thế.

Ngoài phòng đã bày kết giới, nha đầu có thể an tâm mà ngủ một giấc rồi.

Vật đổi sao dời, đêm yên lặng như trước giờ vẫn thế, mặt trời lại bắt đầu công việc của một ngày mới.

Ngải Thiển tỉnh lại từ trong giấc mộng ngọt ngào, mở mắt ra liền thấy mình quần lên người Nguyệt Ca, mặt đỏ lên, lặng lẽ lui sang bên, rút tứ chi trên người hắn xuống.

Giữ vững khoảng cách an toàn, Ngải Thiển không dám gây ra chút tiếng động nhỏ nào, cảm thấy rất kỳ lạ, lại dán lại nhìn, thấy Nguyệt Ca ngoài sắc mặt tái nhợt ra thì hô hấp vẫn ổn định, cũng yên tâm.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt Nguyệt Ca hồi lâu, trong lòng Ngải Thiển liền hơi rục rịch, cười nghịch ngợm một tiếng rồi nửa nằm trên giường, sửa lại áo ngủ bằng găm trên lưng, tai trái chống lên má, đưa tay phải ra miêu tả ngũ quan của Nguyệt Ca.

Bắt đầu từ lông mày, một ngón tay nhẹ nhàng phất qua. Ngải Thiển cảm giác được sự mềm mại dưới ngón tay, mang theo chút ngứa ngáy thì cười trộm. Ngón tay tiếp tục đi xuống, sờ qua mí mắt, đến cái mũi cao thẳng, cuối cùng đi tới đôi môi.

Môi Nguyệt Ca không có chút huyết sắc nào, trắng bệch khiến người ta đau lòng. Ngải Thiển thấy thế thì khó chịu, ngón tay lại vuốt ve qua lại, bỗng cảm thấy dường như ngón tay đặt trên môi bị liếm một cái, cảm giác ẩm ướt. Nàng nâng ngón tay lên nhìn thì đúng là có thứ trong suốt, có lẽ là Nguyệt Ca vươn lưỡi ra liếm một cái theo bản năng. Ngải Thiển đoán thế, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ như mông khỉ, trong lòng rất rõ ràng rằng động tác này quá mức mập mờ. Nhưng nàng không ngăn cản được đáy lòng đang xôn xao, lại ngơ ngác nhìn chăm chăm vào đôi môi của Nguyệt Ca một lúc lâu. Cuối cùng nàng làm một hành động to gan.

Ngải Thiển cúi đầu, dán đôi môi phần nộn lên đôi môi trắng bệch của Nguyệt Ca. Nàng cảm thấy hơi lạnh, mang theo mùi vị đặc trưng của hắn. Trong nháy mắt, Ngải Thiển liền say đắm mùi vị này. Thật ra thì nàng không biết phải làm thế nào, chỉ dựa vào bản năng mà vuốt ve qua lại một cách nhẹ nhàng. Theo nàng, bốn cánh môi kề nhau chính là hôn môi, nhưng lại dựa vào bản năng mà mút lấy mùi vị của Nguyệt Ca.

Ngải Thiển vẫn đang đắm chìm trong việc tìm tòi thì phát hiện Nguyệt Ca có phản ứng. Đôi môi trắng bệch chủ động mút môi nàng. Lòng Ngải Thiển cả kinh, định đẩy Nguyệt Ca ra theo bản năng thì phát hiện ra hai tay hắn đã giam cầm người nàng thật chặt.

Lòng mềm nhũn, Ngải Thiển bị động ôm chặt lấy Nguyệt Ca, thừa nhận sự chủ động của hắn. Chỉ thấy hai mắt hắn vẫn khép chặt như cũ, rốt cuộc là đã tỉnh hay chưa? Ngải Thiển không xác định được.

Nguyệt Ca hôn Ngải Thiển một cách nhiệt tình, đầu lưỡi trắng muốt, mềm mại và linh hoạt chui vào miệng Ngải Thiển, mùi vị riêng biệt tràn ngập rất lâu. Ngải Thiển không hề ngoài ý muốn mà say mê, đôi mắt sáng ngời từ từ nhắm lại, linh hồn như đang bay trên mây.

Trong trời đất này không còn những thứ khác, chỉ còn lại hai người bọn họ đang chìm đắm trong cảm giác tốt đẹp nhất trần gian.

Bỗng, Nguyệt Ca đẩy Ngải Thiển ra, sau đó tiếp tục ngủ say.

Ngải Thiển sững sờ nhìn Nguyệt Ca trong chốc lát, thấy thật bất đắc dĩ. Nếu nói trước kia nàng vẫn hồ đồ không biết thì bây giờ nàng đã cực kỳ rõ ràng cảm giác trong lòng mình là gì. Nàng đã yêu Nguyệt Ca. Là yêu chứ không phải thích bình thường! Nàng không muốn xa rời Nguyệt Ca, không muốn xa rời hơi thở trên người hắn, không muốn xa rời sự cưng chiều vô điều kiện của hắn, không muốn ra rời tất cả thuộc về hắn. Cảm giác không muốn xa rời này khiến nàng không thể rời bỏ hắn. Thật không thể tượng tượng nếu có một ngày nàng không thể gặp Nguyệt Ca thì sẽ thế nào, là phát điên hay kết thúc tính mạng của mình? Nàng không biết, nhưng có thể khẳng định rằng nàng nhất định không chịu nổi nỗi đau đớn khi mất đi Nguyệt Ca.

Nếu đã hiểu rõ tâm ý của mình, Ngải Thiển liền quyết định nhất định phải cố gắng theo đuổi Nguyệt Ca, để hắn trở thành tướng công thân thiết của mình. Nàng muốn phải có một đấng tình yêu thầy trò oanh oanh liệt liệt. Càng muốn, Ngải Thiển càng thấy phải yêu nhiều hơn. Tình yêu thầy trò nha, sau này Nguyệt Ca sẽ là sự phụ kiếm phu quân của nàng.

Hí hí, Ngải Thiển cười mờ ám nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Nguyệt Ca. Nguyệt Nguyệt sư phụ, chàng chờ tiếp chiêu đi, cũng đừng mong chạy thoát. Có một đồ nhi kiếm nương tử đáng yêu người gặp thích hoa gặp hoa nở như ta là phúc khí của chàng đấy.

Nhưng ngay sau đó hai vai của Ngải Thiển thông xuống, vẻ mặt nản lòng. Đáng tiếc là Nguyệt Nguyệt sư phụ lại không biết chút nào về nụ hôn đầu tốt đẹp của bọn họ, đáng tiếc quá. Nhưng sau này nàng sẽ ôn lại giấc mơ đẹp này với Nguyệt Nguyệt.

Nhảy xuống giường, Ngải Thiển đắp kín chăn cho Nguyệt Ca, quay một vòng trong phòng, rút cuộc tìm được giấy bút nghiên mực mà nàng muốn.

Kéo cái bàn tới trước giường, Ngải Thiển ngồi ngay ngắn trước bàn, tự mài mực một cách nghiêm túc, vừa mài vừa nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh khi ngủ của Nguyệt Ca. Thật là đẹp. Sau này mỗi ngày nàng tỉnh lại có thể thấy khuôn mặt đẹp thế này, nhất định tâm tình sẽ rất tốt.

Mài xong mực, mở giấy Tuyên Thành ra, Ngải Thiển hăng hái đưa bút như muốn in tướng ngủ độc nhất vô nhị này của Nguyệt Ca lên giấy.

Có lẽ Nguyệt Ca đã sớm thâm nhập vào trái tim nàng nên chỉ cần vài nét bút là thần vận của hắc đã được Ngải Thiển khắc họa lại.

Vẽ một bức lại một bức, Ngải Thiển không biết mệt mỏi.

“Nha đầu, con đang làm gì vậy?” Giọng nói này dọa Ngải Thiển sợ, tay run lên, bút vạch một đường thật mạnh, bức họa chưa hoàn thành cứ như vậy mà bị nàng phá hủy. Ngải Thiển đau lòng, chu cái miệng đầy bất mãn, nói với Nguyệt Ca vừa tỉnh lại: “Đang vẽ mà, sao người tỉnh mà không lên tiếng, hù người ta.”

Nguyệt Ca bóp trán, bất đắc dĩ nói: “Không phải là ta đang cho con biết đây sao?”

“Quá bất ngờ, tóm lại là người hù con.” Ngải Thiển không nghe theo, “Người định bồi thường cho con thế nào đây?”

Nguyệt Ca ngồi dậy, vén chăn lên, bật cười nhìn khuôn mặt thanh lệ đáng yêu của Ngải Thiển nói: “Con nói xem, muốn vi sư bồi thường thế nào?”

“Cái này à....” Đồng tử Ngải Thiển xoay một vòng đầy giảo hoạt, nhìn tới mức trong lòng Nguyệt Ca sợ hãi.

“Nói đi.” Nguyệt Ca hào phóng nói, tinh thần đã khôi phục hoàn toàn. Hắc không thèm để ý tới chuyện Ngải Thiển sẽ bắt chẹt mình ra sao. Cùng lắm là muốn hắc giao hết toàn bộ tiền của mà thôi. Việc này cũng không tổn thất gì cho hắc, vốn hắc cũng muốn cho nàng.

Ngải Thiển cẩn thận hỏi: “Con nói ra người sẽ làm ạ?”

“Ừ.” Nguyệt Ca thản nhiên gật đầu.

Ngải Thiển bỗng nhảy dựng lên, chạy tới trước giường như sao sẹt, cao hứng nói: “Được lắm, đây là người nói đó.”

Nguyệt Ca gật đầu lần nữa, nhìn Ngải Thiển bằng ánh mắt dịu dàng, chờ nàng nói yêu cầu ra.

Ngải Thiển hăng giọng: “Sư phụ đại nhân, yêu cầu của đồ nhi con rất đơn giản, hôn con một cái là được.”

“Cái gì?” Nguyệt Ca như bị sét đánh, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Ngải Thiển cũng bị đá kích, chần chừ hỏi: “Sao vậy?”

Nguyệt Ca không trả lời Ngải Thiển, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Trời ơi, sao nha đầu lại đưa ra yêu cầu như thế? Chẳng lẽ chuyện hôm qua không phải là mơ mà là chuyện có thật? Làm sao bây giờ? Hắc tưởng rằng sự mập mờ tối qua chỉ là một giấc mơ, chỉ là hắc không biết liêm sỉ mà mơ một giấc mộng xuân, chuyện này đã khiến hắc tự hung hăng mắng chửi mình. Phải biết rằng mộng do tâm mà ra, mình mơ như thế, đã nói hắc có ý nghĩ gì. Hắc thật sự có khát khao không nên có với Ngải Thiển. Lúc tỉnh lại, nhớ tới chuyện này, hắc cố gắng coi nhẹ, cố gắng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng nha đầu lại đưa ra yêu cầu như thế, khiến hắc không thể tự lừa mình dối người. Đó không phải là mơ, hắc thật sự đã làm chuyện như cầm thú này với nha đầu. Trời ơi, vì sao chứ?

“Sư phụ...” Ngải Thiển cố gắng kiềm chế trái tim bị tổn thương của mình, yếu ớt gọi.

Một lúc lâu sau, Nguyệt Ca khôi phục bình thường, cười nói: “Nha đầu, sao con không muốn tiền của nữa? Vậy không giống con lắm.”

Thấy Nguyệt Ca như thế, trái tim Ngải Thiển thoáng hạ xuống, làm nũng nói: “Nụ hôn của sư phụ đáng giá hơn.”

“Con đó...” Nguyệt Ca nhéo nhéo cái mũi của Ngải Thiển đầy bất đắc dĩ.

“Sư phụ không muốn à?” Ngải Thiển tủi thân, mở lớn hai mắt.

“Vi sư có nói không muốn à?” Nguyệt Ca hỏi ngược lại, ngay sau đó vươn tay kéo đầu nhỏ của Ngải Thiển qua, khe khẽ hôn lên mặt nàng.

Ngải Thiển cười ngọt ngào, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Ca: “Sau này ngày nào Nguyệt Nguyệt sư phụ cũng hôn Thiển Thiển một cái được không?”

Nguyệt Ca kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì Thiển Thiển thích.” Ngải Thiển ngọt ngào trả lời.

Nguyệt Ca giãy giụa, trong lòng nói rằng hấn nên từ chối, tuyệt đối không thể nhận lời, nếu không sẽ càng lún càng sâu, càng ngày càng trầm luân, tới cuối cùng sẽ hại nha đầu, sẽ hại nàng thật. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt chờ mong của nàng thì hấn không kìm được mà gật đầu, không thể thốt ra lời từ chối. Sao hấn có thể từ chối yêu cầu của nhà đầu, huống hồ chuyện này hấn cũng muốn làm.

Lấy được sự chấp thuận của Nguyệt Ca, Ngải Thiển cao hứng, thưởng cho hấn một cái hôn.

Nguyệt Ca sờ mặt, cảm xúc giống y như tối qua.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ này người có khá hơn chút nào không?” Lúc này, Ngải Thiển mới nhớ tới chuyện hỏi thăm sức khỏe Nguyệt Ca.

“Tốt rồi.” Nguyệt Ca nói.

“Vậy chúng ta làm gì tiếp?” Ngải Thiển nghiêng đầu, bò lên giường.

“Con muốn làm gì?” Nguyệt Ca hỏi ngược lại.

“Con muốn, ừm, sớm tìm thấy ma tinh.” Ngải Thiển nói.

“Được, đợi ta nhìn một chút.” Nguyệt Ca gật đầu, dứt lời thì liền nhắm mắt lại, ánh sáng trắng thoáng hiện lên trên trán.

Ngải Thiển lui ra, không dám quấy rầy Nguyệt Ca mở thiên nhãn.

Thời gian lặng lẽ trôi đi. Ngải Thiển nhớ tới phản ứng vừa rồi của Nguyệt Ca. Phản ứng này không phải lừa người, ngay từ đầu là Nguyệt Ca bị nàng dọa sợ. Nhưng vì sao lại lập tức coi như không có gì xảy ra? Rốt cuộc hấn nghĩ thế nào? Hấn biết tâm ý của nàng à?

“Nha đầu con lại thất thần rồi.” Thần chí Nguyệt Ca quay về, chỉ thấy đáng vẻ chống cằm, hai mắt vô thần của Ngải Thiển.

“Ừm.” Ngải Thiển thản nhiên gật đầu, uể oải trả lời.

“Sao vậy?” Nguyệt Ca ân cần hỏi, Nha đầu này hơi bất thường nha.

“Không sao.” Ngải Thiển lắc đầu.

“Con chắc chắn?” Nguyệt Ca bật cười.

“Không chắc chắn.” Ngải Thiển nói.

Nghe câu trả lời, Nguyệt Ca im lặng.

Rốt cuộc Ngải Thiển hồi thần lại, lúng túng nhìn Nguyệt Ca, vội vàng lảng sang chuyện khác: “Tình hình thế nào?”

“Không tra được hơi thở của ma tinh. Chuyện này thật kỳ lạ.” Chút khó hiểu hiện lên trên khuôn mặt thanh nhã của Nguyệt Ca.

“Chẳng lẽ còn chưa xuất hiện?” Ngải Thiển hỏi.

“Không thể nào.” Nguyệt Ca bác bỏ, “Nhưng ta thấy được Bạch Tầm Yên.

“Nàng ta....Nàng ta ra sao?” Trái tim Ngải Thiển đập mạnh hơn.

“Nàng ta cũng ở Đông Hiên Viên.” Nguyệt Ca nói.

“Cũng? Không phải là nàng ta nên ở Tây Hiên Viên để tra tung tích của ma tinh à?” Ngải Thiển cảm thấy rất kỳ lạ.

74. Chương 74: Thân Mang Ý Xấu

Những chuyện quỷ dị ở Mộ Thành, với người Mộ Thành mà nói, chính là đề tài nói chuyện tốt nhất sau khi bọn họ ăn xong.

Mộ Thành vào ban ngày vẫn luôn náo nhiệt phi thường, khách từ các thành khác tập trung lại đây, kinh doanh đủ loại mặt hàng.

Một nữ tử trẻ tuổi xinh xắn và một nam tử có khuôn mặt bình thường bị tàn tật đang dạo đông dạo tây trên đường. Hai người này chính là Ngải Thiển và Nguyệt Ca.

Một tổ hợp này không có gì đặc biệt trong mắt người phàm, cũng không hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt khác thường. Ngải Thiển chơi rất thoải mái, nhìn quanh quất trên đường phố phồn hoa. Tối nơi này đã lâu như vậy mà nàng vẫn chưa đi dạo chợ. Nhìn những thứ đồ chơi nho nhỏ được bày bán như trên ti vi, Ngải Thiển tò mò đông sờ sờ tây nhìn nhìn, nhưng bất kể là đặc biệt bao nhiêu, chỉ cần không giúp nàng kiếm được một khoản thì tuyệt đối nàng sẽ không bỏ tiền ra mua.

Nguyệt Ca chỉ lẳng lặng đi bên cạnh, dung túng tất cả hành động của Ngải Thiển.

“Lại đây lại đây, tối nay có mỹ nhân mới nhất, mời các quan khách nhanh chân.” Tới trước một tòa lầu lộng lẫy, một bà chủ đứng trước lầu, vẫy khăn lụa trong tay, gào lên. Bên cạnh có mấy cô nương trẻ tuổi trang điểm thật đậm và quần áo mỏng manh cũng đang kéo tay người đi đường.

Tiếng cười duyên liên miên, tiếng đàn sáo vui vẻ.

Ngải Thiển thấy thế, hàng mày xinh xắn chau lại, nhìn thấy những người này thật thấy trong lòng khó chịu. Nhưng nàng cũng hiểu rằng các nàng là vì sinh tồn. Có lẽ trong lòng các nàng cũng trăm điều không muốn, không muốn nở nụ cười đón khách, bán rẻ thân thể của mình. Nhưng mỗi người có cách sinh tồn riêng, nàng cũng sẽ không giả vờ lương thiện mà đi giúp bọn họ, cứu bọn họ ra khỏi hồ lửa gì cả.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Ngải Thiển nói với Nguyệt Ca: “Chúng ta nhanh rời khỏi chỗ này đi.”

“Ừ.” Nguyệt Ca nghiêng đầu nhìn những nữ tử kia một cái, rồi đi với Ngải Thiển. Kiếp trước làm kiếp này nhận.

Cách thanh lâu một con phố, Ngải Thiển dừng bước, hơi thở phàn nhẹ nhõm. Mùi son phấn nồng nặc tỏa ra trên đường vừa này thật khiến nàng ngạt thở.

Ngải Thiển nhìn về phía Nguyệt Ca, đang định nói gì đó với hắn thì thấy mắt hắn nhìn chằm chằm phía trước, rất kỳ lạ. Nàng nghi ngờ nhìn theo ánh mắt hắn thì thấy phía trước, trong đám người hối hả, có một nữ tử vô cùng khiến người khác chú ý. Thân hình nàng kia mảnh mai, mặc một bộ quần áo trắng rộng thùng thình, mái tóc dài đen nhánh như tơ xõa xuống, cầm một cái ô có tán bằng giấy dầu duyên dáng bước đi.

Nguyệt Nguyệt nhìn mỹ nữ này? Ngải Thiển lập tức nảy sinh lòng ghen ghét, hừ lạnh một tiếng, nói: “Bị bóng dáng này giết chết rồi? Hay bị bóng lưng đó mê hoặc?”

“Con nói gì vậy?” Mặt Nguyệt Ca hoang mang, nhìn Ngải Thiển, thấy mũi nàng héch lên trời, trên mặt tràn ngập khó chịu.

“Thích thì đi nhìn một chút đi.” Ngải Thiển cố ý nói.

Mắt thấy nàng kia sắp bước qua ngã rẽ, Nguyệt Ca nói với Ngải Thiển: “Chúng ta đi theo xem. Âm khí trên người nữ tử này rất nặng.”

“Gì cơ?” Ngải Thiển còn chưa phản ứng kịp, đành phải đuổi theo Nguyệt Ca ở phía trước.

Nguyệt Ca vừa đẩy xe lăn vừa giải thích với Ngải Thiển: “Âm khí trên người nữ tử này quá nặng, sợ là gặp nguy hiểm.”

“Âm khí nặng? Ý là sao ạ?”

“Có lẽ là bị quỷ nhập vào người.”

“A...” Ngải Thiển kinh hãi, nhưng không phải là sợ hãi mà là hưng phấn. Nàng chỉ nghe nói nhân yêu tiên ma ở thế giới này chứ chưa từng nghe nói quỷ, không ngờ có thật. Tốt quá! Nàng vội vàng nói: “Vậy chúng ta mau đuổi theo đi, đừng để mất dấu.”

Nguyệt Ca bật cười, dùng pháp thuật, trong nháy mắt đã tới sau lưng nữ tử. Chỉ thấy nữ tử đi qua một con ngõ nhỏ rồi lại rẽ vào một ngõ rẽ, vào một căn đại viện nhà cao cửa rộng. Nữ tử đẩy cửa lớn ra, quay lại nhìn một chút.

Ngải Thiển có thể thấy được khuôn mặt nàng ta nhưng có cảm giác rất quen thuộc. Mặt nàng ta rất đẹp nhưng lại hoàn toàn không có chút máu nào, thật đúng như lời Nguyệt Ca nói là âm khí rất nặng. Tuy nàng không biết âm khí rất nặng là sao nhưng nhìn nữ tử này nàng liền không kìm được mà có suy nghĩ như thế.

Nữ tử bước vào, Ngải Thiển và Nguyệt Ca dừng trước cửa, không vội bước vào. Trên cửa chính sơn son viết hai chữ lớn: “Tô phủ”.

Là gia đình lớn. Hai mắt Ngải Thiển lập tức bốc lên sao đỏ, ngọt ngào nói: “Nếu chúng ta giúp nữ tử này thì có lợi gì?”

“Thứ gì con muốn cũng có.” Nguyệt Ca cười một tiếng.

« Vậy khi nào thì chúng ta mới vào ? » Ngải Thiển nghe thế thì tràn trề hào hứng.

« Bây giờ vào. » Nguyệt Ca cho Ngải Thiển một đáp án mà nàng rất thích.

« Được, đi thôi. » Ngải Thiển cất bước, định gõ cửa. Tuy Tô phủ này xa hoa nhưng không có thị vệ giữ cửa như phủ Thừa tướng.

Nguyệt Ca lên tiếng ngăn cản : « Đợi đã. »

Ngải Thiển ngạc nhiên quay đầu lại: “Sao vậy?” Tay nàng đã sắp đặt lên vòng cửa rồi.

« Chúng ta vào từ cửa sau đi. » Nguyệt Ca nói.

« À » Ngải Thiển bước xuống bậc thềm, đi tới bên cạnh Nguyệt Ca, vòng qua bức tường cao, đi về phía cửa sau.

Tuy cửa sau Tô phủ không có khí thế như cửa chính nhưng cũng không coi là nhỏ. Một cây hoè xanh tươi vừa hay chặn trước cửa.

Nguyệt Ca nhìn cây hoè này thì cười không thành tiếng.

Ngải Thiển vạch các nhánh cây chặn đường ra, vươn tay đẩy khe cánh cửa. Nàng vẫn hơi không dám tin, rướn cổ lên nhìn vào trong. Đây chắc là hậu hoa viên, trăm hoa như gấm nhưng lại không có dấu chân người. Quái, địa viện sâu như vậy, tuy nói là không có cửa sau cũng nên có người coi cửa chứ nhỉ ? Ít nhất cũng phải cài then cửa thật chặt chứ.

Trong lòng nàng cảm thấy hơi quái dị. Ngải Thiển ngoảnh đầu lại, nói với Nguyệt Ca : « Không có ai cả. Chúng ta có vào không ? »

« Vào đi. » Nguyệt Ca cong khoé môi, lại liếc cây hoè một cái.

Đi qua hậu hoa viên, Ngải Thiển đi theo Nguyệt Ca tới một cái viện tao nhã, trên đường không hề có dấu người. Ngải Thiển thấy hoang mang nhưng không hỏi được ra lời.

Ngải Thiển biết ý Nguyệt Ca, bước lên gõ cửa phòng.

Một lát sau, cửa « kẻo kệt » mở ra, khuôn mặt trắng xanh của nữ tử vừa gặp xuất hiện trước mặt Ngải Thiển khiến nàng hoảng sợ, lui thẳng hai bước về sau.

« Các người là ai ? » Nữ tử thấy Ngải Thiển, đáy mắt có sự kinh hoàng rất rõ ràng.

Ngải Thiển khôi phục bình tĩnh, xấu hổ cười nói: “Chúng ta tới tìm cô nương.”

« Tìm ta ? » Nữ tử càng thấy lo lắng hơn.

« Cô nương có biết nàng mang thai của quý không ? » Nguyệt Ca ở phía sau bỗng nói.

« Rầm », tay nữ tử đập lên cửa nhưng quên đi cảm giác đau đớn, khuôn mặt vốn không có huyết sắc, đôi mắt mở vô cùng lớn, nhìn Nguyệt Ca chằm chằm, nói : «Huynh nói gì ? »

« Cô nương, nàng mang thai của quý. Nếu không nhanh chóng tiêu diệt, chỉ sợ ảnh hưởng tới tính mạng. »

Ngải Thiển nghe thấy cũng kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào bụng nữ tử nhưng quần áo rộng thùng thình đã che đi. Nàng thật đúng là nhìn không ra.

« Huynh là ai ? » Mặt nữ tử đổi sang vẻ cảnh giác.

« Người có thể cứu nàng. » Nguyệt Ca cười nhạt, nói.

« Đúng » Ngải Thiển gật đầu, tuy nàng không rõ tình huống.

« Ta không biết các huynh đang nói gì. Các huynh đi đi. » Nữ tử chốt đóng mạnh cửa lại, chắn ra một tầng bụi.

Ngải Thiển sờ sờ mũi, im lặng nhìn Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca lại không nhanh không chậm nói tiếp : « Ban ngày thì có vẻ nàng không khác người thường, một khi đêm về lại xuân tiêu với ba nam tử rất mỹ lệ trong mộng. Thậm chí mang thai của quý. Lúc này âm khí đã làm thân thể nàng hao tổn, nếu không nhanh bỏ đi... »

« Oa, tỷ chơi NP hả ? » Ngải Thiển cũng kinh hô thán2h tiếng, ngạc nhiên nhìn nữ tử.

75. Chương 75: Thu Yêu Vào Ban Đêm

Thật vất vả mới chờ mặt trăng lên cao bằng con sào, bầu trời thuần một màu, Ngải Thiển chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh leo xung quanh, cây hòe đung đưa vô cùng khoa trương, đầy hưng phấn.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ, chúng ta phải vào ạ?” Ngải Thiển xoa xoa tay mình, nói.

“Ừ, lại đây.” Nguyệt Ca vẫy tay với Ngải Thiển.

Ngải Thiển ngoan ngoãn đi tới.

“Sao vẫn thấy lạnh nhỉ?” Nguyệt Ca hơi không hiểu mà nói, nhưng vẫn vươn tay sưởi ấm cho Ngải Thiển.

“Con cũng không biết. Con cảm giác rất bất thường.” Ngải Thiển hoang mang nói, không phải người lạnh mà là chỉ cảm thấy cái lạnh.

“Không sao.” Nguyệt Ca an ủi.

“Vâng. Vậy chúng ta vào đi.” Nghĩ sắp được gặp ba đại mỹ nam trong lời đồn, Ngải Thiển cũng hơi hưng phấn. Không biết bán được bao nhiêu tiền nhỉ?

“Đừng vội.” Nguyệt Ca cười, kéo Ngải Thiển lại, “Chúng ta vào trong mộng.”

“Hà?”

“Ừ.” Nguyệt Ca cười nhạt, gật đầu, sau đó buông Ngải Thiển ra, hai tay chấp lại trước ngực tạo ra một thủ thế, ánh sáng trắng nhàn nhạt hiện ra, bao phủ lấy hai người. Không chờ Ngải Thiển kịp phản ứng hai người đã biến mất tại chỗ.

Trong căn phòng lớn nguy nga lộng lẫy, màn lụa năm màu từng tầng, bay lên theo gió, thềm nghe thì thấy có tiếng cười của nữ tử và nam nhân. vén màn lên thì thấy một cái giường lớn xa hoa đập vào mắt Ngải Thiển, qua lớp sa mỏng có thể thấy được trên giường có một nữ tử và ba nam nhân đang nằm. Nữ tử này chính là Tô Ly.

Thấy có người xông vào, ba nam tử chợt xốc mạnh rèm lên, để người xích lõa, nhìn hai người Ngải Thiển. “Các người là ai? Sao lại có thể xông vào cảnh trong mơ của bọn ta?”

“Khi khi, ta tới xem các người chơi NP thế nào.” Một tay Ngải Thiển sờ cằm, hăng hái tràn trề mà nói. Ba nam tử này quả nhiên là mỹ nam khó gặp. Ngũ quan âm nhi lộ ra yêu khí nồng đậm, thật đúng là đáng đáp rất yêu nghiệt. Ừm, bọn họ vốn là yêu nghiệt mà. Đáng tiếc là còn kém xa Nguyệt Nguyệt. Chỉ có Tô Ly là chưa từng thấy diện mạo thật của Nguyệt Nguyệt hoặc Tàn Diên, mới có thể say đắm những loại hàng ở đẳng cấp này.

Nguyệt Ca bên cạnh không nói gì, lắc đầu, thanh nhã nói: “Các người làm vậy như thế, quần lấy cô nương này không buông, hôm nay còn để nàng thân mang thai của quý, tổn hao nhiều dương khí.”

“Liên quan gì tới người chứ?” Mỹ nam ở giữa nổi giận dùm dùm, nói. Hắn chính là Cua Tinh.

“Bắt đám các người.” Không thể nghe được người khác nói những lời như thế với Nguyệt Ca, Ngải Thiển bước lên từng bước một, trực tiếp giằng co với yêu tinh.

“Thân phận của các người là gì?” Nhện Tinh bên trái có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, kéo Cua Tinh lại, bình tĩnh hỏi.

“Chúng ta à?” Ngải Thiển đắc ý giương cằm, “Chúng ta tới siêu độ cho các người.”

“Thật là kiêu ngạo. Đừng tưởng rằng có thể vào cảnh trong mơ của chúng ta là tài giỏi.” Hòe Thụ Tinh hung hăng

nói : « Ta biết các người. Hôm nay các người vận đứng dưới tán của ta. »

« Ta vội đi ngủ, không chú ý. » Hoè Tinh nói ra nguyên nhân.

Ngải Thiển phì cười. Thì ra cây hoè kia chính là Hoè Tinh. Thảo nào nàng cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng Hoè Tinh này thật là ngu ngốc, bọn họ đứng đó nói nhiều thế mà hắn không phát hiện ra à ?

« Người cười cái gì ? » Hoè Tinh lập tức thẹn quá hoá giận.

« Không có gì. Chỉ thấy yêu tinh nào đó quá ngu ngốc mà thôi. » Ngải Thiển sờ sờ mũi nói.

« Hừ, ít khua môi múa mép đi, xem ta thu thập người. » Hoè Tinh thiếu kiên nhẫn mà xông lên, định đối phó với Ngải Thiển.

Có điều người chưa bước ra nửa bước đã bị định trụ, lâm vào trạng thái hoá đá.

Ngải Thiển cười khê, nói : « Tư thế này hơi xấu, nên đổi thôi. »

Nàng vừa nói xong thì Hoè Tinh đã được khôi phục tự do, sau đó định giơ tay lên.

« Được, tư thế này được. » Ngải Thiển cao hứng vỗ tay hô to.

Hoè Tinh lại bị hoá đá, tay phải giơ cao, chân trái bước ra, chân phải quy xuống giường, người hơi vẹo vẹo.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ, người thật lợi hại, có thể biến bọn họ thành pho tượng.” Ngải Thiển chợt nịnh bợ Nguyệt Ca.

« Ừ. » Nguyệt Ca gật đầu, dung túng cho ý tưởng quái dị của Ngải Thiển.

Hai con yêu tinh khác vẫn còn tự do nhao nhao nổi giận, đầu ngón tay chợt loé lên, hai luồng ánh sáng xanh u ám chợt đánh về phía Ngải Thiển.

Lúc sắp tới gần nàng, một luồng ánh sáng trắng khác vụt qua, đánh bay ánh sáng xanh trong nháy mắt.

Hai con tiểu yêu cả kinh, ánh mắt chợt loé lên, định công kích lần nữa nhưng cũng giống Hoè Tinh, tay vừa giơ lên đã bị hoá đá.

“Được, tốt quá.” Ngải Thiển vỗ tay, đặc ý nhìn ba con tiểu yêu bị định trụ.

Từ đầu tới cuối, Tô Ly chỉ ngơ ngác ngồi trên giường, không biết phải làm sao.

“Cô nương, không sao.” Ngải Thiển nói với Tô Ly.

Nguyệt Ca đọc quyết với ba con tiểu yêu, chúng biến mất ngay lập tức.

Ngải Thiển tò mò hỏi : « Người làm gì bọn chúng vậy ? »

“Thu.” Nguyệt Ca hồ hững nói.

“Quý thai trong bụng cô nương này thì sao? Làm sao bây giờ?” Ngải Thiển tò mò hỏi.

“Đừng lo. Ba yêu quái kia biến mất thì quý thai cũng tự nhiên biến mất.”

“Ồ, vậy à.” Ngải Thiển gật đầu, quay lại nhìn Tô Ly vẫn đang trong trạng thái chờ đợi.

“Chúng ta đi thôi. Trong mộng, nàng ta sẽ không nhớ ra chuyện ban ngày. Đợi nàng ta tỉnh lại rồi chúng ta tính tiếp.” Nguyệt Ca kéo Ngải Thiển.

Anh sáng trắng loé lên, Ngải Thiển phát hiện ra bọn họ đã đứng trước cửa phòng Tô Ly, ánh trăng như nước, chiếu lên quang cảnh yên tĩnh xung quanh.

“Màn đêm vừa buông xuống không lâu, chúng ta cứ chờ vậy ă?” Ngải Thiển hỏi.

“Ừ. Con muốn chơi gì?” Nguyệt Ca hỏi, để Ngải Thiển ngồi lên chân mình.

Ngải Thiển vòng tay qua cổ Nguyệt Ca rất tự nhiên, miễn cưỡng nói : « Con muốn ngủ. »

“Ngủ đi.” Nguyệt Ca ôm chặt Ngải Thiển, cưng chiều nói.

« Vâng. » Mang theo sự mơ màng nồng đậm, Ngải Thiển mơ hồ trả lời, rất rõ ràng là đã đi gặp Chu Công đại nhân.

Nguyệt Ca chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cầm đặt lên đỉnh đầu nàng. Vầng trăng trên trời cũng nhìn xuống hai người đang ôm nhau.

Đêm dần trôi, chẳng mấy chốc bầu trời đã sáng lên. Tiếng gà gáy ngân nga đầu tiên vang lên.

Ngải Thiển mở mắt tràn đầy lạnh lợi ra, duỗi lưng một cái, thoải mái nói : « Trời đã sáng, không phải chúng ta có thể... »

« Hình như cô nương còn chưa dậy. » Nguyệt Ca cười khẽ, nói.

« Ừ, còn phải đợi ă ? » Lập tức, Ngải Thiển buông lỏng hai vai.

« Đừng vội. » Nguyệt Ca an ủi.

Dứt lời, cánh cửa phòng bỗng mở ra. Tô Ly nhìn bọn họ với vẻ mặt vui mừng: “Tốt rồi, các huynh còn ở đây thật.”

Ngải Thiển vội đứng lên khỏi người Nguyệt Ca, cười tủm tỉm nhìn Tô Ly.

Tô Ly bước ra khỏi phòng, quỳ búp một cái trước mặt Nguyệt Ca: “Cảm tạ đại tiên, cảm tạ đại tiên...”

Lời nói rối loạn, không biết phải làm sao để bày tỏ lòng cảm kích của nàng.

“Không cần.” Nguyệt Ca hồ hững nói, mi tâm hiện lên sự không đau khổ, không vui vẻ.

“Có phải sau này tiểu nữ cũng sẽ không...” Tô Ly ngẩng lên, mái tóc rối bù. Trong giấc mơ tối qua, nàng nhớ rất rõ ràng ba con yêu quái đã biến mất, thật tốt.

“Sau này nàng sẽ không bị quấy nhiễu nữa.” Nguyệt Ca nói ngắn gọn.

“Aiz..” Ngải Thiển bỗng thở dài một hơi thật to.

Hai người cùng quăng ánh mắt về phía Ngải Thiển.

Ngải Thiển bày ra vẻ mặt đáng tiếc : « Đáng tiếc quá, sau này không có nhiều mỹ nam chơi NP với tỷ rồi. »

“Gi?” Tô Ly nghi ngờ hỏi.

“Không có gì.” Nguyệt Ca vội vàng ngăn cản.

Tô Ly cũng không hỏi nhiều chỉ nói: “tiểu nữ không cách nào báo đáp đại ân đại đức của đại tiên, chỉ có thể dâng chút tiền bạc để tỏ lòng thành.”

“Được, vậy là đủ rồi.” Ngải Thiển hí hóp mắt lại, nói.

Tô Ly hơi lúng túng nhìn Nguyệt Ca.

Nguyệt Ca thản nhiên gật đầu.

“Đại tiên chờ chút, tiểu nữ về phòng lấy.” Dứt lời, Tô Ly đứng lên.

Ngải Thiển cứ chờ đợi như vậy xem rốt cuộc Tô Ly này chủ động đưa cho bọn họ thứ gì. Nàng tò mò tới mức căng thẳng.

Không bao lâu sau, Tô Ly quay lại, tay cầm một hộp gỗ tử đàn.

76. Chương 76: Dây Chuyện Không Gian

Lòng Ngải Thiển tràn đầy mong chờ, nhìn chăm chăm vào cái hộp trên tay Tô Ly, không biết có thể nhìn nó thành bảo bối vô giá không.

Tô Ly cười nhả nhận, ngón tay từ từ mở cái hộp ra.

Ngải Thiển chỉ cảm thấy mắt mình bị một luồng ánh sáng chiếu rọi, vừa nhìn thấy, rồi nhìn lại, thật khiến nàng sợ hết hồn. Trời ạ, nàng không nhìn lầm chứ? Trong hộp là mấy viên bảo thạch đỏ bằng trứng chim đang nằm lẳng lẳng trên lớp vải nhung màu xanh. Có tám viên tất cả, thật sự là bảo bối vô giá.

“Đây là để cho ta à?” Ngải Thiển héch mắt, chỉ vào cái hộp hỏi, trong đó chứa mong đợi không nói nên lời.

Tô Ly cười, nhìn Ngải Thiển, đồng tử như nước lại nhìn về phía Nguyệt Ca lập tức: “Đây là dành cho hai vị.”

Ừm, vậy chẳng khác nào ột mình nàng. Ngải Thiển thầm nói.

“Cô nương khách khí rồi.” Nguyệt Ca cười nho nhã nhưng không từ chối bởi vì Ngải Thiển muốn.

Hai gò má Tô Ly bỗng có hai rặng mây đỏ, cười nói: “Bảo thạch này là bà nội truyền cho ta, để đó cũng vô dụng. Ta không biết báo đáp hai vị thế nào, đành đưa một chút để bày tỏ tâm ý.”

Ngải Thiển vừa thấy Tô Ly cười như hoa đào nở, tế bào toàn thân cũng lập tức cảnh giác. Không tốt, hình như Tô Ly này đã động xuân tâm. Nàng thầm giật mình, vội vàng cười nói: “Được rồi, ta nhận.” Dứt lời liền lấy cái hộp trên tay Tô Ly.

Nàng ôm chặt nó rồi mới nói tiếp: “Chuyện của cô nương đã xong, cũng không nợ chúng ta ân tình gì. Vì vậy từ biệt ở đây thôi.”

Ngải Thiển nghiêng người, định đi tới đẩy xe lăn cho Nguyệt Ca.

“Nếu hai vị ân công không ngại thì vào nhà nghỉ ngơi một chút được không?” Tô Ly nhìn thấy mà sốt ruột, vội vươn

tay ra ngăn cản.

Nguyệt Ca cúi đầu, không động đậy.

Vẫn cười ôn hòa như cũ, nói: “Chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không ở lại đây được. Nếu có duyên sẽ gặp lại, cô nương chú ý giữ gìn sức khỏe thật tốt, về nhà đi.”

Tô Ly còn muốn nói gì đó nữa, nhìn Nguyệt Ca bằng ánh mắt đầy mong đợi nhưng lại không thấy hần có bất kỳ phản ứng nào, đành nói: “Nêu hai vị ân công có chuyện quan trọng phải làm thì ta cũng không giữ nữa.” Dứt lời, Tô Ly hơi nhún người với Nguyệt Ca.

Ngải Thiển phát tay, xoay người đẩy xe lăn rời đi ngay lập tức.

Ra khỏi Tô phủ, Ngải Thiển lập tức bảo Nguyệt Ca giữ gìn cái hộp bảo thạch. Trong lòng nàng, thứ này như củ khoai lang nóng phồng tay, nếu nàng cầm thì sẽ rất phiền phức, quá thu hút sự chú ý của mọi người.

Nguyệt Ca cười, nhận lấy cái hộp. Sao hần không biết chút tâm tư nhỏ của nàng chứ. Hần suy nghĩ một chút bỗng lấy ra một thứ gì đó nhìn giống dây chuyền đưa cho Ngải Thiển, nói: “Con đeo nó đi.”

“Đây là?” Ngải Thiển cầm thật cẩn thận, vòng đá màu trắng ngà, sờ lên thấy bóng loáng nhìn nhìn không ra là làm bằng gì, ở giữa có khảm một bông hoa có hình ngôi sao, kiểu dáng nhìn rất đơn giản nhưng không xác định được giá trị của nó.

Nguyệt Ca cười khê, nói: “Sao? Không thích?”

“Không phải.” Ngải Thiển vội vàng nắm chặt dây chuyền, “Thích lắm.” Tỏ rõ thái độ xong thì nàng lại hỏi: “Cái này dùng thế nào?”

“Không phải là con muốn có một chỗ giấu bảo bối sao?” Nguyệt Ca thản nhiên hỏi.

“Đúng rồi.” Ngải Thiển nghiêng đầu trả lời. Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới sợi dây chuyền này?

“Thứ này tên là Tinh Không, có không gian vô tận, con đọc một câu khẩu quyết thì bảo bối sẽ được thu vào đó, đọc tiếp một câu thì có thể nhắm mắt lại cũng lấy ra được. Con có thể nhìn thấy cảnh tượng trong không gian.” Nguyệt Ca cười, giải thích cho Ngải Thiển.

“Khẩu quyết là gì?” Ngải Thiển ngạc nhiên lật qua lật lại dây chuyền. Thứ này thần kỳ như vậy thật à?

Nguyệt Ca cười nhạt: “Lại đây ta nói cho con biết.”

Ngải Thiển vội vàng cúi người xuống, đưa lỗ tai tới gần Nguyệt Ca. Hần nói nhỏ mấy câu vào tai nàng.

Ngay sau đó Ngải Thiển cười hi hi, hưng phấn đeo dây chuyền vào cổ. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến sợi dây chuyền khúc xạ ra vàng sáng màu ngà. Nàng xúc động, đứng đó cúi đầu nhắm mắt, cầm chặt Tinh Không đọc khẩu quyết.

Không tới hai giây, nàng có thể thấy được cục đá ven đường bay lên, sau đó biến mất. Ngải Thiển mở mắt ra ngay lập tức, ánh sáng sâu trong mắt rực rỡ, tụ lại thành một vòng tròn.

Nguyệt Ca thấy vậy thì rất tự giác lấy từng bảo bối Ngải Thiển nhờ hần giữ, đưa từng cái cho nàng cất vào Tinh Không.

Ngải Thiển nhắm hai mắt nhìn những bảo bối được cất trong Tinh Không, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn. Bảo bối lần này thực có ích, nàng có thể tùy tâm sở dục mà vơ vét của cải bất cứ lúc nào, có thể để mọi người thưởng thức bảo bối của nàng ở bất cứ đâu.

“Xong chưa?” Đợi đến khi lấy hết thứ trong người ra, Nguyệt Ca cười nhạt hỏi.

“Xong rồi.” Ngải Thiển mở mắt ra, ngàn vạn ánh sáng rực rỡ lưu chuyển nơi đáy mắt khiến người ta nhất thời không mở nổi mắt..

Nguyệt Ca cười khê, nghĩ rằng thì ra bảo vật này có sức hấp dẫn lớn như thế. Toàn thân nha đầu tản ra sức quyến rũ khiến hần thất thần. Hần rất tò mò rằng nguyên nhân nào khiến nha đầu yêu quý tiền tài như vậy, tuy không phải người keo kiệt gì. Chẳng qua là nàng hưởng thụ quá trình vơ vét tiền của mà thôi.

Lặng lẽ ngẩng đầu, một vầng mây đen lớn ào tới từ phương xa, sắc trời nháy mắt trở nên âm u, có cây hoa lá đồng loạt run lên trong gió. Tay áo hai người cũng tung bay không ngừng. Mắt thấy không tránh được một trận mưa lớn rồi.

Ngải Thiển vội vàng nói: “Chúng ta tìm khách điểm nghỉ ngơi đi. Con cũng không muốn bị ướt như chuột lột.”

Khách điểm Huệ Phong nằm ở khu phố náo nhiệt phần hoa nhất, có ba tầng lầu, sau có viện nhỏ, bố trí đẹp đẽ, nên được coi là khách điểm cấp năm sao.

Hai người Ngải Thiển đặt hai căn phòng hảo hạng để ở, tiểu nhị niềm nở dẫn đường. Nhưng tay Nguyệt Ca đã biến ảo khuôn mặt nhưng tư thế ngồi một mình trên xe lăn vẫn quá mức khác biệt, quá mức khiến người ta chú ý. Ánh mắt từ tiểu nhị tới những người khác đều dán chặt vào hắn.

Vào phòng mình, Ngải Thiển dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài viện. Hoa cỏ lay động, trong lòng hơi không yên ổn. Có phải bọn họ luôn ở trong tầm mắt của Tàn Diên kia, khiến hắn luôn tìm được họ dễ dàng không? Hơn nữa nàng cảm thấy Tàn Diên không tính là gì mà hình như còn có địch thủ lợi hại hơn hắn. Là ai đang đứng trong tối thao túng tất cả chuyện này? Chân của Nguyệt Nguyệt vẫn là một dấu hỏi lớn trong lòng nàng. Là vì sao mà trở nên như thế? Chắc chắn không phải nàng tình cờ xuyên không, gặp Nguyệt Nguyệt cũng không phải là tình cờ.

Trực giác trong lòng nói cho nàng biết như vậy.

Mưa to tới rất nhanh, điên cuồng tàn phá hết tất cả những gì nó có thể phá. Sắc trời bên ngoài trở nên trắng xóa, gió mưa đan vào nhau, chỉ có thể thấy màn mưa không theo quy tắc.

Ngải Thiển chớp mắt mấy cái, quyết định lên giường ngủ. Nàng biết Nguyệt Ca đã bày kết giới cho căn phòng này, yêu ma không cách nào xâm nhập được.

Đi tới căn phòng sát vách cho Nguyệt Ca một nụ hôn chúc ngủ ngon, Ngải Thiển quay về phòng, lên giường. Cái chăn mềm mại đắp rất thoải mái, màn màu trắng thêu sen tinh tế. Nàng quấn mình thật chặt, không phải bởi vì sợ lạnh mà là cảm thấy như thế thì thoải mái hơn một chút. Nàng chỉ để lộ đôi mắt đen nhánh bên ngoài, đồng tử đảo qua đảo lại, quan sát đỉnh màn trong bóng đêm và ngửi mùi xuân hương thoang thoảng từ chăn.

Ngải Thiển khó chịu, nhíu cái mũi thon. Nàng không thích mùi này. Bởi vì đã quen với mùi hương đặc biệt trên người Nguyệt Ca nên nàng hơi bài xích các mùi khác chứ đừng nói là nó kè sát mũi nàng như thế.

Nàng kéo chăn xuống đến ngực, nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ trong tiếng mưa gào rít ngoài kia.

Hồ nước trong veo, núi xanh xung quanh, cỏ xanh biếc làm thành tấm thảm bên bờ hồ. Ngải Thiển đứng bên hồ, mắt nhìn xuống, bỗng có một con cá chép nhảy từ dưới hồ lên rồi lại rơi xuống nước, bọt nước văng lên dính vào váy bằng vỏ cây, trong nháy mắt Ngải Thiển bị ướt sũng, lông mày dính những giọt nước trong suốt.

Từng vòng sóng lan trên mặt hồ, lát sau lại yên bình trở lại.

Bị nước văng lên khiến cái áo màu trắng dính sát vào người rất khó chịu, Ngải Thiển nghĩ cách làm sao để hong khô quần áo. Nàng vừa phải lên người vừa nhìn xung quanh.

“Tuy hơi nhỏ nhưng cái gì cần có cũng có.” Tiếng nói tà mị nương theo khí tức quỷ dị mà đến.

Bàn tay đang phải quần áo của Ngải Thiển cứng đờ, từ từ chuyển đầu ra sau nhìn. Tàn Diên vẫn mặc trường bào đỏ rực rỡ, mái tóc màu bạc không gió mà bay, đôi mắt tà khí đang dính lên người nàng không hề che giấu, đánh giá trên dưới, xung quanh yên tĩnh như đã chết, ngoài con cá chép nhảy lên như bị điện vừa rồi mang tới chút tiếng động thì bây giờ trong phong cảnh như vẽ này không hề có chút sinh khí nào.

Ngải Thiển nhìn người mình theo ánh mắt Tàn Diên. Áo ướt dính sát vào nơi mềm mại lưng linh, đứng là rất chọc người tưởng tượng xa vời. Chết tiệt, sao mà đầu kia lại tới? Khóe mắt hơi nhướng lên, Ngải Thiển nhìn Tàn Diên chằm chằm một cách khó chịu: “Vậy thì sao?”

“Đúng là đủ tư cách làm Ma Hậu của ta.” Tàn Diên cười tà, bước tới cách xa nàng ba thước thì dừng lại, không di chuyển nữa.

Hai tay Ngải Thiển ôm ngực, tà tà nhìn Tàn Diên, trong lòng nghĩ thế nào cũng không ra tại sao hắn nhất định nàng phải làm Ma Hậu của mình? Diện mạo của mình không xếp hạng cao, trong lòng nàng rất rõ ràng rằng mình chỉ có thể được coi là thanh tú chứ không phải tuyệt sắc gì. Rốt cuộc là Tàn Diên này vì cái gì? Hắn không phải là bởi vì nàng từng bị gọi là ma tinh chứ? Tàn Diên nên biết nàng tuyệt đối không

phải, bởi vì nàng là đồ đệ của Nguyệt Ca. Dù có ra sao thì Ngải Thiển cũng không tin Tàn Diên vì yêu nàng nên mới để nàng làm Ma Hậu, tuyệt đối không tin.

Tàn Diên nhìn thẳng vào mắt Ngải Thiển, quơ quơ ngón tay trước mặt nàng cùng không thấy nàng có phản ứng gì, không biết là nghĩ gì mà linh hồn thoát xác như thế.

Suy nghĩ một chút Tàn Diên đi tới bên cạnh Ngải Thiển, nói nhỏ vào tai nàng một câu: “Một viên minh châu thật lớn.”

“Hả? Ở đâu? Ở đâu?” Ngải Thiển chợt nhảy bật lên, xoay lưng nhìn xung quanh như mèo tầm bảo nhưng không thấy gì. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy Tàn Diên đang cười như không cười nhìn mình, ý trên tức không diễn tả nổi: “Xem ra chiều này vẫn có tác dụng.”

Ngải Thiển hừ lạnh, xoay người nhìn mặt hồ trong như gương, không định để ý tới Tàn Diên. Điều bộ này thật giống một cô bé đang làm nũng.

Tàn Diên càng cười tà khí hơn, sóng vai đứng với Ngải Thiển nói: “Nếu nàng làm Ma Hậu của bốn quân, muốn bao nhiêu dạ mình châu mà không được? Lần trước nàng cũng đã thấy, dạ mình châu trong động ma không ít.”

Ngải Thiển vẫn không có phản ứng.

Tàn Diên cúi nhìn mái tóc đen nhánh của Ngải Ngải, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Điều kiện này thật mê người nhỉ?”

77. Chương 77: Cảnh Kỳ Lạ Trong Mơ

Ngải Thiển nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý: “Đúng là rất mê người.”

“Vậy là nàng đồng ý?” Tàn Diên phìu phìu áo bào, đáy mắt có tia ánh sáng khác thường khiến hắn có vẻ chân thực hơn.

Ngải Thiển lắc lắc đầu, không thèm nhìn ánh mắt Tàn Diên, bữu môi nói: “Ta đồng ý lúc nào?”

“Mới vừa rồi.” Tàn Diên nói như đúng rồi.

“Có à?” Ngải Thiển híp mắt hỏi ngược lại.

“Có.” Nụ cười tà khí khiến cảnh vật xung quanh như phai màu.

Ngải Thiển sững sờ trong chốc lát. Thật suýt chút nữa thì bị giết rồi. Nàng lắc đầu, giữ vững tỉnh táo, bỗng lạnh giọng hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Nàng hỏi cái gì?” Tàn Diên bình tĩnh chớp mắt mấy cái, bày ra vẻ mặt vô tội.

“Người cho là thế nào?” Sắc mặt Ngải Thiển đen thêm vài phần. Nàng rõ ràng là đang ngủ, sao bỗng ở đây? Sao lại có thể trùng hợp gặp được Tàn Diên như thế? Hơn nữa nàng còn cảm thấy thân thể mình mềm nhũ, căn bản không có tiên khí dồi dào như Nguyệt Nguyệt nói. Cảnh vật xung quanh đây tuy đẹp nhưng lại lộ ra khí tức quỷ dị.

Tàn Diên lắc đầu, chỉ cười không nói.

Áo bào màu đỏ tung bay, mang theo hơi thở của bóng tối.

Ngải Thiển bỗng lách người chạy dọc theo bờ hồ, chân đạp lên lớp cỏ mềm mại, chạy về phía trước bằng tất cả sức lực của mình như vậy, không nhìn cổ bị đạp dưới chân.

Tàn Diên dứt khoát khoanh tay nhìn điệu bộ chạy trốn tới mức thở gấp của Ngải Thiển, không nhanh không chậm, không định đuổi theo.

Ngải Thiển cứ cúi đầu chạy thục mạng về phía trước, chạy nào chạy nào, bỗng đụng phải cái gì đó. Ngẩng đầu nhìn lên thì lại không ngờ mình lại đụng vào Tàn Diên. Sao lại thế nào? Ngải Thiển giật mình, quay lại nhìn thì mới phát hiện ra mình lại chạy về chỗ cũ.

“Mệt không?” Tàn Diên còn cười hỏi.

Ngải Thiển cảm thấy hoang mang nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ bình tĩnh: “Người dùng ma pháp gì?”

“Không có gì.” Tàn Diên đưa tay nhéo khuôn mặt đỏ lên vì chạy của Ngải Thiển: “Nàng đang ở trong giấc mơ của mình.”

“Trong giấc mơ?” Ngải Thiển kêu lên, thấy Tàn Diên cười tà khí, bình tĩnh suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Người dùng ma pháp để vào trong giấc mơ của ta?”

“Đúng.” Tàn Diên cho Ngải Thiển một ánh mắt tán dương.

Ngải Thiển nhớ tới chuyện lúc trước Tô Ly cũng cùng với ba yêu tinh ở trong mộng...Lập tức rung mình một cái. Tàn Diên này có mục đích gì? Nàng ngước đôi mắt sáng lên, bướng bỉnh hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Muốn ở cùng nàng một lúc thật tốt thôi mà. Nếu không phải trong mơ thì tiểu tử Nguyệt Ca kia đã sớm phá hư rồi.” Tàn Diên nghiêm trang nói.

Ngải Thiển nhất thời không phân rõ lời hắn là thật hay giả. Trong lòng nàng thầm mong Nguyệt Ca có thể cảm thấy khác thường, vào giấc mơ cứu nàng. Nhưng trước mắt nàng chỉ có thể tự cứu mình.

“Muốn ăn cá không?” Tàn Diên chợt hỏi.

“Hả?” Ngải Thiển thật thấy đầu óc mình không theo kịp lối suy nghĩ của Tàn Diên. Sao lại nhắc tới ăn cá?

“Nàng chờ chút.” Tàn Diên nói rồi đi tới bên hồ, chém ra một chường. Theo tiếng ùm, một con cá diếc lớn cỡ bàn tay nhảy vào lòng bàn tay đang mở ra của hắn, không động đậy như đã bị thuần phục hoàn toàn. Từng vòng sóng có quy luật gợn lên trên mặt hồ.

Tàn Diên ném con cá diếc xuống đất, tay lại hơi vung lên, liên tiếp vài lần, năm sáu con cá diếc có kích cỡ không xê xích nhau mấy xuất hiện trên mặt đất, chất đống lên nhau.

Ngải Thiển ở bên cạnh thấy thế thì không khỏi trợn mắt há hốc miệng. Sao nàng lại cảm thấy động tác bắt cá này rất nhuần nhuyễn nhỉ?

Tàn Diên cười tà với Ngải Thiển, một ngọn lửa màu lam nhạt dâng lên trong lòng bàn tay, lay động từ trên xuống dưới.

“Người nướng cá như vậy hả?” Ngải Thiển vươn ngón trỏ chỉ vào ngọn lửa không bình thường.

“Không.” Tay Tàn Diên khẽ vung, ngọn lửa trong lòng bàn tay biến mất, một ngọn lửa lớn cháy lên trên đất, tựa như củi khô cháy thành đồng lửa.

Ngải Thiển đặt mông ngồi trước đồng lửa hong quần áo, sau đó nhìn xem Tàn Diên làm thế nào.

Dường như Tàn Diên đã tính trước, xử lý con cá sạch sẽ xong thì dùng cành trúc xuyên qua con cá. Tất cả các động tác đều làm

rất nhanh nhẹn nhưng đều là dùng ma lực mà thôi.

Ngải Thiển thấy Tàn Diên ngồi đối diện với mình thì lui về sau một chút theo phản xạ có điều kiện, tuy còn cách hắn một đồng lửa.

“Nàng sợ ta?” Tàn Diên vừa nướng cá vừa hỏi Ngải Thiển.

“Sao có thể!” Giọng Ngải Thiển rất to như là đang che giấu gì vậy.

Tàn Diên hỏi như không quan tâm: “Nàng rất để ý tới thân phận Ma Quân này?”

“Người hỏi điều này làm gì?” Ngải Thiển kinh ngạc, nhìn khuôn mặt càng thêm yêu dị dưới ánh lửa của Tàn Diên, suy đoán lung tung. Từ đầu tới cuối nàng không thể đoán được Tàn Diên đang nghĩ gì.

“Nàng trả lời ta đã.” Tàn Diên nói ngắn gọn, lật con cá đã nướng vàng ươm lại, mùi cá nướng tỏa ra xung quanh.

Ngải Thiển nuốt nước miếng một cái, lẩm bẩm: “Người có phải Ma Quân hay không thì liên quan gì tới ta? Miễn là người đừng để ta làm Ma Hậu là được.”

“Làm Ma Hậu được vạn người kính ngưỡng có gì không tốt? Hưởng thụ vinh hoa vô tận.” Giọng Tàn Diên như sợi tơ mềm mại lướt qua, mang theo chút quyền rũ mập mờ không rõ.

“Vạn người chửi bới thì có.” Ngải Thiển liếc Tàn Diên, vẻ mặt xem thường.

“Chửi bới?”

“Ừ.” Giọng Ngải Thiển khá là khẳng định.

Vẻ mặt Tàn Diên u ám: “Ai dám chửi bới Ma Hậu của bốn quân?”

“Cũng đừng quên.” Ngải Thiển liếc Tàn Diên: “Tiên ma không đội trời chung. Ít nhất là Tiên giới chửi bới Ma giới.”

Nhìn thẳng vào Ngải Thiển một hồi lâu, Tàn Diên mới yếu ớt nói: “Nàng cũng như vậy phải không?”

“Gì?” Ngải Thiển rùng mình, bị Tàn Diên nhìn chằm chằm nên lông tơ toàn thân nàng dựng hết cả lên.

“Nàng cũng cho rằng tiên ma không đội trời chung à?” Tàn Diên nhắc lại câu hỏi.

“Ta...” Ngải Thiển nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải, suy nghĩ một chút rồi chần chừ nói: “Miễn là người không dẫn Ma binh tới quấy nhiễu Tiên giới, không làm chuyện xấu thì hai giới tiên ma vẫn có thể chung sống hòa bình.”

“Nàng cho rằng như vậy?” Tàn Diên bỗng nở nụ cười, bắt đầu rắc gia vị lên con cá đã nướng chín.

Tiếng nuốt nước miếng của Ngải Thiển càng lớn hơn, hai mắt nhìn thẳng vào con cá trong tay Tàn Diên.

Tàn Diên cũng không nói thêm gì, nhanh chóng đưa một con cho Ngải Thiển.

“Phù phù...” Ngải Thiển sợ nóng nên cẩn thận thổi, cũng không quên nói: “Sao người lại biết nướng cá? Trước đây từng làm à?”

Vấn đề đơn giản như vậy nhưng Tàn Diên lại không trả lời được. Hắn cũng không biết có phải trước kia mình từng nướng hay không mà chỉ làm rất tự nhiên. Đường như đã từng làm việc này rất nhiều lần nhưng theo trí nhớ của hắn thì căn bản là hắn chưa từng nướng cá bao giờ. Thân là Ma Quân, hắn cần gì phải tự tay nướng cá? Câu trả lời là phủ định nhưng cảm giác quen thuộc này không thể loại bỏ được. Cảm giác này như thể quen tay hay việc vậy.

Cảm thấy cá đã nguội một chút, Ngải Thiển liền vội vã há miệng ra cắn. Oa, quả nhiên là mỹ vị. Nàng không nhận được mà giờ ngón tay cái lên với Tàn Diên.

Tàn Diên sững sốt, nhìn ngón cái mềm mại trắng nõn nà như mỡ đông đang dựng lên của Ngải Thiển, không hiểu nàng có ý gì, chỉ đành phải dùng mắt để hỏi.

Ngải Thiển cười xấu hổ, rút tay lại, khoe môi không cần thận mà dính mỡ cá. Tàn Diên vươn tay ra lau cho nàng rất tự nhiên.

Nhưng Ngải Thiển lại bị sợ đến mức trợn mắt há hốc miệng. Đang làm gì vậy?

Tàn Diên hỏi: “Sao vậy?”

Ngải Thiển lắc đầu, thấy vẻ mặt Tàn Diên không có gì khác thường, cũng không tiện nói gì. Chỉ lau miệng giúp nàng thôi mà, không sao, nàng lại được lợi. Đường đường là Ma Quân mà lại lau miệng cho nàng.

Tuy bên ngoài Tàn Diên bình thường nhưng thật ra trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả. Thật ra là hắn nắm bắt bất kỳ cơ hội nào để trêu chọc nàng. Rốt cuộc là ai được lợi thì phải xem người trong cuộc nghĩ gì.

Thật ra thì tuy Tàn Diên là Ma Quân của Ma Giới nhưng không hư hỏng. Đã lâu như vậy nhưng nàng không thấy hắn làm chuyện xấu gì. Ngải Thiển vừa dùng khoe mắt nhìn trộm Tàn Diên vừa thầm nói trong lòng. Nhưng nàng vẫn không nghĩ ra sao bọn họ lại ngồi cùng nhau ăn cá? Còn hài hòa như thế. Người không biết chuyện nhìn vào còn tưởng nhầm bọn họ là một đôi đang yêu nhau.

Thật khó chịu. Nghĩ tới điều này, Ngải Thiển liền nhíu mày.

“Sao vậy?” Tàn Diên đang muốn cắn một miếng cá nhìn rất ngon miệng thì thấy Ngải Thiển nhíu mày, không nhịn được mà hỏi.

“Không sao.” Ngải Thiển cắn hết con cá trong hai ba miếng, ngay sau đó vứt càn trúc xuống, đứng lên.

Tàn Diên vẫn ăn không nhanh không chậm, một chút cũng không lo lắng Ngải Thiển phải mông như đang định bỏ đi.

Ngải Thiển đi vòng vòng, không nhịn được lại chạy về, hỏi: “Chứng nào thì người ra khỏi giấc mơ của ta? Ta không thể cứ ngủ không tỉnh như vậy chứ? Ta cũng không muốn làm người đẹp ngủ.”

Dứt lời, Ngải Thiển cong môi, trên mặt tràn ngập khó chịu.

Tàn Diên lau ngón tay thon dài như ngọc, cũng đứng lên, đi tới trước mặt Ngải Thiển.

Ngải Thiển định lùi lại, hấn lại ngăn chặn ý định của nàng trước một bước, bàn tay dài vòng qua, ôm nàng vào phạm vi của mình.

“Người định làm gì?” Ngải Thiển đành chịu, chống hai tay trước ngực Tàn Diên, tức giận hỏi.

“Giai nhân nghi ngờ, thế nào cũng phải làm chút gì đó chứ.” Tàn Diên lại nở nụ cười tà chỉ hấn mới có.

“Hả!” Ngải Thiển càng đẩy Tàn Diên mạnh hơn, nhưng hấn như tường đồng vách sắt, có đẩy thế nào cũng không nhúc nhích mấy may. Đang lúc Tàn Diên đắc ý, Ngải Thiển buồn bực thì lòng bàn chân lại thấy chấn động. Phải nói là toàn bộ cảnh vật xung quanh đều đang rung lên.

“Chết tiệt.” Tàn Diên bỗng buông Ngải Thiển ra, nghiêng người nhìn về một phía.

Ngải Thiển còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra thì ở đây lại khôi phục bình tĩnh nhưng Nguyệt Ca đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Người có thể vào được.” Tàn Diên bình tĩnh nhìn Nguyệt Ca đang hơi tức giận.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ.” Ngải Thiển cao hứng hô to lên. Nàng biết Nguyệt Nguyệt sư phụ có thể tới cứu nàng mà.

Nguyệt Ca khẽ gật đầu với Ngải Thiển, ý bảo nàng yên tâm.

“Lần này người không đi được nữa rồi.” Ngải Thiển đắc ý khiêu khích Tàn Diên. Vừa rồi là ai nói người khác không vào được cảnh trong mộng của hấn?

“Đúng vậy à?” Tàn Diên nhẹ nhàng hỏi.

Ngải Thiển sững sốt, lại nhìn về phía Nguyệt Ca, thấy tuy hấn vẫn mặc bộ quần áo trắng nhìn rất nhẹ nhưng trên mặt lại hơi có vẻ mệt mỏi. Không phải lại tiêu hao không ít tiên khí của mình chứ?

Quả nhiên, nàng nghe thấy Tàn Diên nói: “Tuy sư phụ nàng vào được nhưng sức mạnh bị hao tổn rất lớn. Với tình hình của hấn bây giờ thì muốn thắng được ta căn bản là không thể.”

Ngải Thiển lo lắng nhìn Nguyệt Ca, định chạy tới bên cạnh hấn thì lại bị Tàn Diên chặn lại.

“Đúng thế ư?” Nguyệt Ca lạnh lạnh hỏi lại, ánh mắt sốt ruột dừng bên người Ngải Thiển.

“Không phải à?” Tàn Diên cũng học thêm bộ dạng của Nguyệt Ca, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Vậy thì thử một chút xem sao.” Nguyệt Ca không muốn nói nhảm nhiều, sớm cứu nha đầu ra quan trọng hơn. Hấn giờ hai tay lên, một luồng tiên khí màu trắng bay ra theo ý nghĩ của hấn.

78. Chương 78: Tra Hối Trá Hình

Tức giận thật? Tàn Diên cười khẽ, nhẹ nhàng tránh ra, mái tóc màu bạch bay lên trên mặt hồ như gương, chân lơ lửng trên trời. Nguyệt Ca ngẩng đầu, theo sát sau hắn, tay áo trắng như tuyết khẽ giơ lên, tiên khí màu trắng như một dải lụa trắng bao lấy đất trời bay tới.

Mà đồng thời, Tàn Diên cũng giơ hai tay lên, tay áo đỏ tươi bỗng dài ra mấy trượng, chặn tiên khí của Nguyệt Ca lại. Đỏ trắng che tầm mắt, ai cũng không thể nhìn thấy gì.

Ngải Thiển đứng trên mặt đất nhìn đỏ trắng diễm lệ trên không trung, khí thế bức người nhưng nàng không bị ảnh hưởng chút nào. Nàng nghĩ mãi không ra vì sao đối đầu mạnh như vậy, đáng ra nàng đứng ở đây đã bị liên lụy.

Thì ra là hai người cũng chú ý tới không thể tổn thương nàng nên không chế bớt khí tức của mình.

Không hổ là cường môn của môn phái đứng đầu, dưới tình huống tiên khí hao tổn mà còn có thể đấu với hắn. Hai mắt Tàn Diên lộ ra hưng phấn, đó là ý chí chiến đấu tràn đầy khi gặp được địch thủ mạnh.

Sắc mặt Nguyệt Ca bình tĩnh, tiên lực trên tay không giảm, trong lòng đang tính toán làm cách nào để đưa Ngải Thiển ra khỏi đây mà không bị thương chút nào, nhất định phải phá tan thuật Ma Mộng này của Tàn Diên mới được.

“Người có thể đi vào nhưng không dễ đi ra đâu.” Tàn Diên tranh thủ thời gian nói một câu, trong giọng nói lộ ra sự cuồng ngạo.

“Ai nói?” Ngải Thiển nghe thế lập tức tức giận noi.

“Sự thật là thế mà.” Lúc này Tàn Diên coi như khí định thần nhân, một chút cũng không nhìn ra là hắn đang giằng co với Nguyệt Ca.

“Đúng vậy à?” Nguyệt Ca bỗng trả lời một câu.

Không đợi Tàn Diên phản ứng, Nguyệt Ca chợt mạnh mẽ thu hồi tiên khí, điểm một cái về phía nào đó, trong nháy mắt đất rung núi chuyển.

Ngải Thiển giật mình nhảy bắn lên từ trên giường, quay sang thì thấy Nguyệt Ca đang yên lặng ngồi trước giường.

“Chúng ta đã ra rồi?” Đồng tử Ngải Thiển xoay một vòng, hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nàng chưa quên chút nào về cảnh xảy ra trong mộng, tuy không biết Nguyệt Ca xé tan mộng thuật của Tàn Diên thế nào.

“Lần này coi như bốn quân phục rồi.”

Nghe tiếng, Ngải Thiển mới phát hiện Tàn Diên cũng đang ngồi trên bàn gỗ đỏ một cách không đành lòng.

Nguyệt Ca cười nhạt, nếu hắn đã vào thì dĩ nhiên có thể ra được. Thật ra thuật Ma Mộng chỉ có vào khó, muốn ra thì phải tìm được chỗ sơ hở, cũng rất dễ dàng. Tất cả đều chỉ là tăng thêm chút huyền thuật mà thôi.

“Quả nhiên là Nguyệt Nguyệt sư phụ lợi hại nhất.” Ngải Thiển nhảy xuống giường, mặt tràn đầy sùng bái, nhìn Nguyệt Ca.

“May mắn mà thôi.” Tàn Diên dè bĩu.

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ người không biết vận may là mấu chốt của thành công à? Thành công là phải dựa vào sức mạnh và may mắn. Dù cho có lợi hại hơn nữa thì lúc xui xẻo có uống nước cũng bị giắt răng.” Ngải Thiển cãi lại.

Nàng nói liến thoắng khiến Tàn Diên á khẩu không trả lời được. Còn có kiểu giải thích thế này hả?

Ngải Thiển đắc ý nhìn Tàn Diên. Sao? Không còn gì để nói chứ gì?

“Lần sau sẽ không may mắn thế nữa.” Tàn Diên búng tay, tiêu sái nhảy xuống bàn.

“Lần sau thì càng mạnh hơn.” Ngải Thiển cười khẽ, bày ra vẻ mặt ngọt ngào.

Tàn Diên phẩy tay áo một cái, tà mị nói: “Vậy bốn quân sẽ chờ.”

Tiếng vừa dứt, định xoay người rời đi.

“Chờ chút.” Nhưng Nguyệt Ca lại gọi Tàn Diên lại.

“Định gả mỹ nhân cho bốn quân hả?” Tàn Diên xoay người, không đứng đắn mà nhìn Nguyệt Ca.

“Đi mà mơ giấc mơ xuân thu của người đi.” Không đợi Nguyệt Ca tỏ ý bất mãn, Ngải Thiển đã nói trước.

“Đừng thẹn thùng, tiểu mỹ nhân.” Tàn Diên bày ra điệu bộ ngấm mỹ nhân tức giận.

“Đừng khiến người ta buồn nôn như thế.” Ngải Thiển gắt.

“Ma Quân đừng vô lễ.” Nguyệt Ca trầm mặt, nói.

“Ha ha” Tàn Diên nghe thế thì bỗng cười to, “Nếu yểm quân mà có lễ thì còn gì là quân chủ nữa?” Nói chuyện vô lễ có lễ với Ma Quân hần, quả thực là buồn cười.

“Việc này....” Ngải Thiển im lặng không nói.

“Ma Quân muốn tìm ma tinh của Ma giới?” Nguyệt Ca bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy.” Tàn Diên lững thững đi tới trước mặt Nguyệt Ca, “Người định hỏi gì?”

“Nhưng ma lực của ma tinh cao hơn người.” Nguyệt Ca nhìn thẳng Tàn Diên lạnh nhạt nói.

“Vậy thì sao?” Tàn Diên ngồi vào mép giường không chút khách khí, khước mắt hơi nhúu, chơi đùa màn giường mềm mại.

“Nếu tìm được ma tinh, khôi phục lại sức mạnh cho hần, dạy thực lực cho hần thì chỉ sợ Ma giới sẽ phải đổi chủ.” Giọng điệu Nguyệt Ca vẫn không lên xuống như cũ.

Ngải Thiển đã hiểu mục đích của Nguyệt Ca. Tàn Diên tự nhiên cũng hiểu, nhếch môi cười nói: “Đây là môn chủ đang quan tâm bốn quân à?”

“Vì muôn dân.” Nguyệt Ca suy nghĩ rồi mới hờ hững trả lời.

“Tốt cho vì muôn dân.” Tàn Diên bỗng vỗ tay trong lời nói tràn đầy châm chọc.

“Người có ý kiến à?” Ngải Thiển hếch mặt hỏi Tàn Diên.

“Không” Tàn Diên trả lời vô cùng chắc chắn, lắc đầu rồi thu hồi nụ cười châm chọc

“Tốt nhất là như thế.” Ngải Thiển cảm giác mình như binh lính đánh thắng trận vênh váo hống hách.

“Nếu ma tinh xuất thế, tất nhiên sẽ tạo thành rối loạn một phen. Ma giới cũng không ngoại lệ.” Nguyệt Ca lời ít ý nhiều.

“Hần sẽ trở thành trợ thủ của bốn quân.” Tàn Diên tràn đầy tự tin mà nói.

Nguyệt Ca cười, lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Người không tin?” Tàn Diên thấy phản ứng của Nguyệt Ca thì cười lạnh lùng.

“Đương nhiên không tin.” Ngải Thiển trả lời giúp Nguyệt Ca.

“Vậy thì cứ chờ đi.” Tàn Diên cũng không nói thêm gì, đôi môi tà khí hơi nhếch lên, bỗng lắc mình tới cạnh Ngải Thiển, cúi người hôn một cái lên mặt nàng.

Ngải Thiển còn chưa kịp hiểu là chuyện gì xảy ra thì Tàn Diên đã nghênh ngang rời đi.

Nguyệt Ca thấy thế thì định đuổi theo tiêu diệt Tàn Diên trong cơn giận dữ nhưng bị Ngải Thiển đã phục hồi tinh thần kéo lại.

“Người làm sao vậy?” Ngải Thiển giả vờ như không biết Nguyệt Ca đang ghen, hỏi đầy vô tội.

Nguyệt Ca thu hồi sự tức giận, thản nhiên nói: “Không sao.” Trong lòng thầm mắng sao toàn bộ tinh thần của mình lại đặt lên người Tàn Diên, để hần có cơ hội khoe khoang. Hối hận thì đã muộn rồi!

”Không sao thật chứ? Rõ ràng con thấy vừa rồi người tức giận, định đuổi theo giết Tàn Diên.” Ngải Thiển mở to đôi mắt, nói rất vô tội.

”Không thể nào.” Nguyệt Ca không muốn nói thẳng tâm tư của mình, sống chết không thừa nhận.

”Được rồi.” Ngải Thiển ngồi lên cái ghế bên cạnh, một tay chống má, thờ ơ nói: “Con cảm thấy Tàn Diên cũng không tệ lắm. Có lẽ con có thể làm Ma Hậu của hắn thật.”

”Như vậy sao được? Tiên ma không đội trời chung. Con là đệ tử của tiên gia, sao có thể làm Ma Hậu?” Nguyệt Ca không còn bình tĩnh nữa, vội vàng ngăn cản, không phát hiện ra ý cười nơi đáy mắt Ngải Thiển.

”Sao lại không được?” Về mặt Ngải Thiển không cho là đúng. “Con mới không quan tâm tới tiên gia hay ma gia gì đâu.”

”Con muốn như vậy thật?” Sắc mặt Nguyệt Ca lập tức trở nên rất khó coi như tờ giấy Tuyên Thành đẹp đẽ bị đứa trẻ nghịch ngợm quệt lung tung lên vài nét bút thật mạnh.

”Sư phụ đại nhân có ý kiến gì?” Ngải Thiển không trả lời mà hỏi ngược lại, hạ quyết tâm phải ép Nguyệt Ca nói ra lời.

”Sao con có thể cam chịu rơi vào ma đạo?” Nguyệt Ca đau lòng nói.

Thấy đau đớn trong đáy mắt Nguyệt Ca, đầu tiên là Ngải Thiển thở ra một hơi thật dài, sau đó mới nói năng hung hãn đầy lý lẽ: “Vì người mình yêu thì có gì không thể?”

”Vì người mình yêu thì có gì không thể?” Nguyệt Ca lẩm bẩm, cúi đầu nhắc lại lời Ngải Thiển. Một lúc sau hắn mới hỏi tiếp: “Hắn là người con yêu mến?”

Hỏi lời này rất tổn sức. Nguyệt Ca cảm thấy mình muốn rời đi lập tức, không muốn nghe câu trả lời của Ngải Thiển nữa. Hắn sợ nghe câu trả lời của nàng.

Ngải Thiển bỗng đi tới phía sau Nguyệt Ca, dán sát vào tai hắn, nói: “Trong giấc mơ, hắn nướng cá cho con, rất quan tâm con.”

”Cho nên con...” Trái tim Nguyệt Ca đập nhanh hơn một nhịp, không biết là bởi vì hơi thở của Ngải Thiển phun lên cổ hắn hay là bởi vì nghe thấy lời nàng.

”Cho nên con... Bất vi sở động.” Ngải Thiển nói xong lời này thì bật cười, thấy Nguyệt Ca mở to đôi mắt phượng, vẻ mặt không dám tin, sự dịu dàng thanh nhã thường ngày đã sớm biến mất, chỉ có kinh ngạc lan tràn.

”Con đã có người mình thích trong lòng, sao có thể động lòng với người khác.” Ngải Thiển không ép Nguyệt Ca nữa, nói thẳng tâm tư mình.

Nhưng Nguyệt Ca vẫn không phản ứng kịp: “Con thích ai rồi hả?” Hoàn toàn không hướng suy nghĩ lên người mình, đầu óc lâm vào trạng thái ngừng hoạt động.

Ngải Thiển im lặng ngẩng đầu, đảo cặp mắt trắng dã. Bị nàng kích thích đến mức choáng váng thật à? Nàng đã nói rõ ràng như thế mà sao Nguyệt Nguyệt vẫn không phản ứng kịp?

Nguyệt Ca nhìn Ngải Thiển chằm chằm, mong chờ nàng nói ra nhưng lại sợ nàng nói ra thật. Trong lòng hắn lập đi lập lại suy đoán rằng người Ngải Thiển thích không phải là Tàn Diên, vậy sẽ là ai? Nam nhân nàng biết chỉ có vài người. Chẳng lẽ là hai vị sư huynh? Không đúng. Bình thường không thấy bọn họ thân mật gì. Cũng không đúng, bình thường nha đầu rất gần gũi với đại sư huynh, cũng không biết hai người lén lén lút lút làm gì. Chẳng lẽ người nha đầu thích là đại sư huynh? Nghĩ tới đây, trong đầu Nguyệt Ca trống rỗng.

Có thể nào Ngải Thiển cũng không ngờ người Nguyệt Ca nghĩ tới là Vân Chiến. Nàng ho khan hai tiếng mới nghiêm trang nói: “Người con thích nhất là Nguyệt Nguyệt sư phụ, mới không để nam nhân khác vào mắt đâu.”

”Con nói gì?” Nguyệt Ca như sống lại lập tức, đôi mắt phượng lóe sáng, nhìn Ngải Thiển. Người nha đầu thích nhất là hắn?

“Không nói lời hay lần thứ hai.” Ngải Thiển bĩu môi.

“Con nói lời hay à?” Nguyệt Ca cũng giả vờ ngạc nhiên.

“Vậy được rồi, cứ coi như con chưa nói gì cả.” Ngải Thiển mới không mắc mưu, cũng giả vờ giang hai tay đầy bất đắc dĩ.

Lần này Nguyệt Ca không giả vờ được nữa, kéo tay Ngải Thiển nhẹ nhàng nói: “Tốt nhất là thích vi sư. Nếu con dám thích người khác nhiều hơn vi sư thì ta sẽ để hấn bị diệt cả hồn lẫn xác.”

“Gi?” Ngải Thiển trừng lớn mắt, không thể tin được mà nhìn Nguyệt Ca. Lời này là do Nguyệt Nguyệt sư phụ nói ra thật à? Nàng không tin mà kéo mặt Nguyệt Ca lại, nhìn cẩn thận xem có phải là ai đó giả mạo không.

“Được rồi. Nhớ kỹ lời ta là được rồi.” Nguyệt Ca cười, kéo bàn tay đang ăn đậu hũ của hấn của Ngải Thiển xuống, tâm tình thật tốt.

“Nguyệt Nguyệt sư phụ này, lời vừa nãy là người nói thật à?” Tay Ngải Thiển bị kéo xuống, đành phải dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Nguyệt Ca.

“Đúng vậy.” Nguyệt Ca gật đầu thừa nhận.

“A, lời này là có ý gì?” Miệng Ngải Thiển há hốc, hỏi. Nàng còn muốn nghe thấy lời dễ nghe hơn cơ, một chút cũng không bài xích Nguyệt Ca độc chiếm một cách ngang ngược như vậy.

“Ý là không cho phép con thích nam nhân khác.” Nguyệt Ca mỉm cười, nói.

“Tại sao lại thế?” Ngải Thiển nghiêng đầu, giả vờ không hiểu.

“Không tại sao cả. Con nghe vi sư là được rồi.” Nguyệt Ca cũng không nói thêm gì.

“A, sao người có thể ngăn cản con thích người khác được? Nếu người không nói ra một lý do có sức thuyết phục thì con sẽ không nghe lời người.” Ngải Thiển ra đòn giết người.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-sung-do-nhi-yeu-nghiet>